

Rob Hart

Cloud nu este doar un loc de muncă. Este locul în care trăiești. Și, când ești aici, nu mai vrei să pleci niciodată.

depozitul

ARMADA

ROB HART

DEPOZITUL

Original: *The Warehouse* (2019)

Traducere din limba engleză:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

— 2020 —

Mariei Fernandes

„Îmi este milă de cel care vrea o haină atât de ieftină, încât bărbatul sau femeia care ţese stofa sau o croieşte trebuie să rabde de foame.”

BENJAMIN HARRISON, preşedinte al SUA, 1891

1
RECRUTAREA

GIBSON

Mda, asta e, sunt pe moarte!

Mulţi ajung la sfârşitul vieţii fără să ştie că au ajuns. Într-una din zile se sting luminile, şi gata. Acum mi-a venit şi mie sorocul.

N-am timp să scriu o carte despre viaţa mea, cum m-au tot îndemnat unii, aşa că mă mulţumesc cu atât. Nici blogul nu-i de lepădat, nu? Fiindcă în ultima vreme nu prea dorm, asta îmi mai umple noaptea.

Oricum, somnul e pentru cei lipsiţi de ambiţie.

Măcar aşa va rămâne ceva scris după mine. Vreau să auziţi totul de la mine, nu de la unul care caută să se procopsească dându-şi cu presupusul. Din experienţă, vă spun că rareori o nimereşti când îţi dai cu presupusul.

Sper să iasă o poveste de pomină fiindcă, slavă Domnului, n-am dus o viaţă de lepădat.

Aţi putea gândi: domnule Wells, aveţi o avere de 304,9 miliarde de dolari, cu alte cuvinte, sunteţi omul cel mai bogat din America, pe locul patru în ierarhia bogătaşilor de pe această planetă verde a lui Dumnezeu, aşa că sigur aţi trăit o viaţă de pomină.

Dar, prieteni, nu despre asta e vorba.

Sau, şi mai important, una-i una şi alta-i alta.

Uitaţi care-i adevărul: am întâlnit-o pe cea mai frumoasă femeie din lume şi am convins-o să se mărite cu mine când îmi sufla vântul prin buzunare. Împreună am crescut o fetiţă care, deşi a avut noroc de părinţi grijulii, a învăţat să aprecieze valoarea banilor. Ştie să spună *vă rog* şi *mulţumesc* şi o spune din toată inima.

Am văzut cum răsare şi apune soarele. Am ajuns în colţuri de lume despre care tatăl meu nici măcar nu auzise. Am întâlnit trei preşedinţi şi i-am sfătuit, cu tot respectul, cum să-şi facă datoria mai bine, iar ei m-au ascultat cu luare-aminte. Am fost campion la bowling în clubul din cartier, drept care o plăcuţă cu numele meu stă şi acum agăţată pe un perete de acolo.

Sigur, am avut parte şi de momente mai grele, dar, aşa cum stau acum, cu câinii întinşi la picioarele mele, cu nevastă-mea, Molly, dormind în camera de alături, cu fata mea, Claire, având viitorul asigurat, mă pot declara mulţumit de tot ce-am realizat.

Afirm, cu toată modestia, că una dintre realizările cu care mă mândresc este Cloud[1]. O realizare care nu e la îndemâna oricui. Visurile copilăriei au dispărut de mult, de-abia mi le mai amintesc. A-ţi câştiga existenţa şi a te aşeza la casa ta nu păreau ceva neobişnuit. Pentru ca, după o vreme, să devină un lux şi, în cele din urmă, o fantezie. Pe măsură ce Cloud se extindea, mi-am dat seama că putea fi mai mult decât un magazin. Putea fi o soluţie. Putea revigora această măreaţă naţiune.

Putea aminti oamenilor ce înseamnă cu adevărat *prosperitatea.*

Ceea ce a şi făcut.

Am creat locuri de muncă. Am crescut puterea de cumpărare a oamenilor şi le-am asigurat asistenţa medicală. Am generat miliarde de dolari din impozitul pe venit. Am condus ofensiva împotriva emisiilor de carbon, am impus alte standarde, superioare, am dezvoltat o tehnologie capabilă să salveze planeta.

Am făcut toate astea concentrându-ne pe singurul lucru ce contează în viaţă: familia.

Eu am o familie acasă şi una la serviciu. Două familii diferite, pe care le iubesc din toată inima şi pe care le voi părăsi cu mare tristeţe.

Doctorul îmi spune că mai am un an – e un doctor priceput, am încredere în el. Ştiu că vestea se va răspândi cât de curând, aşa că mai bine o dau eu.

Cancer la pancreas, în stadiul patru. Stadiul patru înseamnă că boala a atacat şi alte părţi ale corpului. Mai precis coloana vertebrală, plămânii şi ficatul. Stadiul cinci nu există.

Uitaţi care-i treaba cu pancreasul: e ascuns undeva, în abdomen. În cele mai multe dintre cazuri, când descoperi ce ai la el, e ca o mirişte cuprinsă de flăcări. Prea târziu ca să mai faci ceva.

Înainte să mă anunţe despre ce e vorba, doctorul şi-a pregătit vocea sumbră şi m-a luat de braţ. Moment în care m-am gândit: „Acum e-acum.” Veşti proaste. După ce mi-a spus, mă credeţi sau nu, prima mea întrebare a fost: „La ce dracu’ foloseşte pancreasul?”

Doctorul a izbucnit în râs, am râs şi eu, fapt ce a mai înseninat atmosfera. Un lucru bun faţă de ceea ce a urmat. În

caz că vă puneţi aceeaşi întrebare, pancreasul ajută la digestie şi reglează glicemia. Acum ştiu răspunsul.

Deci mai am un an de trăit. Mâine-dimineaţă pornesc la drum împreună cu nevastă-mea. Vreau să vizitez cât mai multe MotherCloud[{2}] din zonele limitrofe.

Ca să vă mulţumesc. N-am cum să dau mâna cu toţi cei care lucrează în fiecare MotherCloud, dar nimic nu mă împiedică să încerc. O chestie mult mai plăcută decât să stau în casă şi să aştept sfârşitul.

Ca întotdeauna, voi călători cu autocarul. Zborul e pentru păsări. În plus, aţi văzut la cât a ajuns o călătorie cu avionul?

Va fi un drum lung şi, după o vreme, bănuiesc că mă voi simţi destul de obosit. Poate şi puţin deprimat pentru că, în ciuda firii mele vesele, e greu să afli că vei muri şi apoi să mergi înainte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar la viaţa mea, m-am bucurat de multă dragoste şi bunăvoinţă, deci trebuie să-mi exprim într-un fel recunoştinţa. Altfel nu-mi rămâne decât să stau toată ziua şi să mă gândesc la cele sfinte, un an întreg. Exclus. Molly ar prefera să mă strângă de gât ca să nu mă vadă aşa!

A trecut aproape o săptămână de când am aflat, iar faptul că m-am hotărât să scriu despre asta mă face să percep realitatea cu şi mai multă acuitate. Dar nu mai am cum să dau înapoi.

Destul cu văicăreala. Vreau să scot câinii la plimbare. Cred că-mi va prinde bine o gură de aer proaspăt. Să-mi faceţi cu mâna dacă mă vedeţi trecând cu autocarul. Gestul mă înviorează de fiecare dată.

Mulţumesc că mi-aţi citit rândurile. Mai vorbim.

PAXTON

Paxton îşi lipi mâna de vitrină. Oferta afişată pe peretele cofetăriei promitea arome naturale. Biscuiţi graham, bezele cu ciocolată, ciocolată de casă cu unt de arahide.

Cofetăria era încadrată de un magazin de feronerie pe a cărui firmă scria Pop şi de o cârciumă cu o firmă de crom şi neon pe care n-o distingea prea bine. Delia? Dahlia?

Paxton privi de-a lungul străzii principale. Îi venea atât de uşor să şi-o închipuie forfotind de oameni. Plină de viaţă,

cândva. Era genul de oraş care, la o primă vizită, îţi provoca nostalgie.

Acum era doar un ecou ce se pierdea în lumina albă a soarelui.

Se întoarse din nou spre cofetărie, singura prăvălie de pe stradă care nu avea vitrina acoperită cu şipci bătute de vânturi. Geamul era fierbinte şi murdar.

Privind înăuntru, la grămezile de cupe largi, metalice, prăfuite, la scaunele goale şi la frigiderele nefolosite, Paxton ar fi vrut să regrete că locul îşi pierduse însemnătatea pe care trebuie s-o fi avut cândva pentru oraş.

Dar, în clipa în care coborâse din autocar, atinsese deja limita tristeţii. Simplul fapt că se afla acolo îi făcea pielea să se întindă, ca un balon foarte umflat.

Paxton îşi puse geanta pe umăr şi se alătură grupului care de-abia se târa pe trotuar, călcând iarba iţită prin crăpăturile din beton. Din spate încă venea lume – vârstnici, fiecare cu câte un beteşug care-i îngreuna mersul.

Patruzeci şi şapte de persoane coborâseră din autocar. Patruzeci şi şapte, fără el. Pe la jumătatea turului de două ore, când nu mai rămăsese nimic pe telefon care să-i capteze atenţia, se apucase să-i numere. Oameni de vârste şi etnii diferite. Bărbaţi cu umeri laţi şi mâini aspre, de muncitori cu ziua. Funcţionari aduşi de spate, storşi de vlagă după ce petrecuseră atâţia ani aplecaţi deasupra tastaturii. O fată care nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani. Scundă şi cu forme voluptuoase, cu plete castanii ce-i treceau de umeri şi cu pielea de culoarea laptelui. Era îmbrăcată într-un costum mov, vechi, cu două numere mai mare, decolorat şi lăbărţat de la atâta spălare şi purtare. O margine de etichetă portocalie, de felul celor folosite în magazinele second-hand, îi ieşea din guler.

Toţi aveau bagaje. Trollere ponosite ce se clătinau pe trotuarul denivelat. Rucsacuri sau genţi atârnate de umeri. Toţi asudau de efort. Paxton simţea cum îl bate soarele chiar în creştetul capului.

Erau mai bine de 37 de grade. Sudoarea i se prelingea pe picioare, i se aduna sub braţe, iar hainele i se lipeau de corp. Tocmai de aceea purta pantaloni negri şi cămaşă albă – pentru ca transpiraţia să nu iasă prea mult în evidenţă. Bărbatul cu părul alb de lângă el, cel care arăta ca un profesor universitar

ieşit la pensie, purta un costum bej care părea croit din carton ud.

Paxton spera să fie aproape de centrul de recrutare. Şi să fie răcoare acolo. De-abia aştepta să scape de dogoarea de afară. Îi simţea gustul pe limbă: praful adus de vânt dinspre câmpurile lăsate în paragină, incapabile să mai oprească ceva. Urât din partea şoferului să-i debarce tocmai la marginea oraşului. Oprise acolo, aproape de şoseaua interstatală, probabil ca să economisească benzină. Oricum, un gest nelalocul lui.

Cei din faţă schimbară direcţia la intersecţie, luând-o la dreapta. Paxton grăbi pasul. Ar fi vrut să scoată o sticlă cu apă din geantă, dar deja zăbovise prea mult la cofetărie. Acum avea mai mulţi oameni în faţă decât în spate.

În timp ce se apropia de colţul străzii, o femeie ţâşni pe lângă el, izbindu-l îndeajuns de tare ca să-l dezechilibreze. Era o asiatică, mai în vârstă, cu o claie de păr alb şi o geantă agăţată de umăr, care se chinuia să-şi croiască drum printre cei din faţă. Dar efortul se dovedi prea mare şi, după câţiva paşi, femeia se împiedică şi căzu în genunchi.

Cei din jur făcură un mic ocol, dar nu se opriră. Paxton ştia motivul. O voce piţigăiată îi urlă în creier *Nu te opri,* el însă, desigur, nu se conformă, ci o ajută să se ridice. Genunchiul gol era roşu, tot o julitură, şi o dâră lungă de sânge se prelingea până la pantoful sport, atât de groasă, încât părea neagră.

Femeia îl privi, înclină aproape imperceptibil capul şi o luă din loc. Paxton oftă.

— Cu plăcere, zise el, nu suficient de tare ca să fie auzit.

Se uită în urmă. Oamenii grăbeau pasul. Cu mai multă inimă, probabil, după ce văzuseră cum căzuse femeia. Mirosul de sânge persista. Paxton îşi aranjă mai bine geanta pe umăr şi porni mai hotărât spre colţul străzii. După colţ, zări clădirea masivă a unui teatru, cu o marchiză albă. Stucatura de pe faţadă se fărâmiţa, dând la iveală bucăţi de cărămidă roase de vreme.

Litere din neon, sparte, alcătuiau un nume incomplet deasupra marchizei. R-I-V-R-V-I-E.

Paxton bănui că era vorba de *Riverview*[3]*,* chiar dacă nu părea să curgă vreun râu prin apropiere, deşi poate că odată existase şi aşa ceva. În faţa teatrului, era parcată o unitate mobilă de aer condiţionat, vehiculul lucios vibrând şi pompând

aer rece în clădire printr-un tub etanş. Paxton se luă după ceilalţi, spre lungul şir de uşi deschise. Treptat, uşile din capăt se închideau, lăsându-le deschise doar pe cele câteva din mijloc.

Încercă să-şi facă loc, aproape în fugă, spre uşile din mijloc. În clipa în care trecu dincolo, altele se închiseră cu zgomot în urma lui. Soarele dispăru, iar aerul răcoros îl învălui, dându-i senzaţia unui sărut lung.

Se înfioră şi privi în urmă. Văzu cum se închide şi ultima uşă, lăsând în soarele torid un bărbat între două vârste, care şchiopăta. Imediat, omul îşi pierdu elanul. Umerii i se gârboviră, geanta îi căzu la pământ. Apoi, simţind cum furia creşte în el, făcu un pas înainte, lovind uşa cu palma. Probabil purta un inel, fiindcă se auzi un trosnet ascuţit, semn că geamul se crăpase.

— Hei! ţipă el, cu vocea înăbuşită. Hei! Nu se poate aşa ceva. După ce-am bătut tot drumul până aici.

Poc, poc, poc.

— Hei!

Un tip îmbrăcat într-un tricou gri pe spatele căruia scria, cu litere albe, *RapidHire*[4], se apropie de solicitantul respins şi îi puse o mână pe umăr. Paxton nu ştia să citească de pe buze, dar bănui că răspunsul era identic cu cel primit de femeia care nu fusese primită în autocar. Ajungând ultima, uşile i se închiseseră în faţă şi un alt tip în tricou RapidHire apăruse de nicăieri ca s-o lămurească: „Ultimul nu are ce căuta aici. Trebuie să vă mişcaţi repede dacă vreţi să lucraţi la Cloud. Puteţi depune o nouă cerere de angajare peste o lună."

Paxton se întoarse cu spatele. Nu mai avea loc pentru propria tristeţe, darămite pentru tristeţea altuia.

Foaierul era plin de bărbaţi şi de femei în tricouri RapidHire. Unii aşteptau cu pensete şi pungi mici de plastic, afişând zâmbete prietenoase, fericite. Fiecărui solicitant i se smulgeau câteva fire de păr, care apoi erau introduse într-o pungă de plastic. Solicitanţii trebuiau să-şi treacă numele şi contul de asigurări sociale pe pungile respective, cu un marker negru.

Femeia care se ocupa de Paxton era aproape perfect rotundă şi mai scundă cu un cap decât el. Paxton fu nevoit să se aplece pentru ca femeia să-şi poată face treaba. Tresări când i se smulseră din rădăcină cele câteva fire de păr, îşi scrise numele pe pungă şi o dădu mai departe unui ins care aştepta s-o

înregistreze. La intrarea în sala de teatru, un alt ins, costeliv şi cu mustaţă stufoasă, îi înmână o mică tabletă.

— Luaţi loc şi deschideţi tableta, spuse el, cu voce monotonă, indiferentă, îndelung exersată. Interviul va începe imediat.

Paxton îşi săltă geanta pe umăr şi păşi pe culoarul acoperit de o mochetă roasă până la betonul de dedesubt. Sala mirosea a conducte vechi, sparte. Alese un rând mai în faţă şi se aşeză la mijloc, pe scaunul tare, din lemn. Îşi puse geanta alături, ascultând cum uşile din spate se închid cu zgomot.

Pe acelaşi rând, mai stătea o femeie, cu pielea de culoarea pământului ars şi părul castaniu închis, sârmos, cu şuviţele strânse neglijent în vârful capului. Purta o rochie subţire, de culoarea caramelului, şi pantofi fără toc, asortaţi; preferase un loc în capătul rândului, aproape de perete, unde tapetul cafeniu, înflorat, avea urme de igrasie. Paxton încercă să-i surprindă privirea, să-i zâmbească din politeţe, dar şi din dorinţa de a o vedea mai bine la faţă.

Femeia nu-l băgă în seamă, drept care Paxton se uită la tabletă. Scoase o sticlă de apă din geantă, bău jumătate din ea şi apăsă pe butonul din lateral.

Ecranul se trezi la viaţă, afişând numere mari în centru.

Zece.

Apoi nouă.

Apoi opt.

Când ajunse la zero, tableta bâzâi şi clipi de câteva ori, numerele fiind înlocuite de un şir de rubrici goale. Paxton o aşeză mai bine pe genunchi şi se concentră asupra ei.

Nume, persoană de contact, scurt CV. Numărul la cămaşă?

Mâna lui Paxton şovăi deasupra CV-ului. Nu voia să scrie cu ce se ocupase în trecut, nici despre jocul întâmplării care-l adusese în acest teatru lăsat de izbelişte dintr-un oraş lăsat de izbelişte. Altfel ar fi fost nevoit să explice de ce Cloud îi distrusese viaţa.

Dar ce să scrie?

Măcar ştiau cine e?

Dacă nu ştiau, era bine sau rău?

Paxton descoperi că mai avea loc pentru tristeţe la gândul că solicita un loc de muncă scriind *director general* în CV.

Simţi un nod în stomac când se hotărî să treacă şi închisoarea. Cincisprezece ani. Îndeajuns ca să-şi demonstreze loialitatea. Aşa o va numi dacă va fi întrebat: loialitate. Dacă vor

dori să ştie şi ce-a făcut în cei doi ani de când a plecat de la închisoare, se va descurca el.

După ce completă toate rubricile, apărură întrebările.

Aţi furat vreodată ceva?

Dedesubt erau două butoane. Verde – Da, roşu – Nu.

Se frecă la ochi, îl deranja luminozitatea ecranului. Îşi aminti de copilărie, când avea nouă ani şi se uita la stativul metalic, turnant, doldora de reviste cu benzi desenate, din prăvălia cu delicatese a domnului Chowdury.

Revista pe care şi-o dorea Paxton costa patru dolari, iar el nu avea decât doi. Ar fi putut da fuga acasă, să-i ceară bani mamei, el însă aşteptase, simţind cum îi tremură un picior, până când în prăvălie intrase un tip care ceru un pachet de ţigări. Când domnul Chowdury se aplecase sub tejghea, unde erau ţigările, Paxton făcuse sul revista, o lipise de picior ca să nu se vadă şi se îndreptase spre uşă.

Mersese până în parc, se aşezase pe o piatră şi încercase să citească din revistă, dar nu reuşise să se concentreze. Desenele păreau că se estompează, se amestecă, în timp ce Paxton se tot gândea la ce făcuse.

Încălcase legea. Furase de la un om care fusese întotdeauna drăguţ cu el.

Avusese nevoie de o jumătate de zi ca să-şi ia inima în dinţi şi să se întoarcă la prăvălie; rămăsese afară până se asigurase că nu mai era niciun client înăuntru, apoi intrase şi se apropiase de tejghea, purtând revista ca pe un animal de companie care tocmai murise. Îi spusese domnului Chowdury, printre sughiţuri şi lacrimi fierbinţi, cât de rău îi pare.

Domnul Chowdury acceptase să nu sune la poliţie sau, şi mai rău, pe mama lui Paxton. Dar, de fiecare dată când revenise în prăvălia lui – era singura de acest fel din cartier, deci nu avea de ales –, Paxton simţise în ceafă ochii sfredelitori ai bătrânului.

Paxton reciti întrebarea şi atinse ecranul în căsuţa roşie marcată cu Nu, chiar dacă era o minciună. O minciună cu care se împăcase.

Ecranul clipi şi apăru o nouă întrebare.

Consideraţi că este acceptabil din punct de vedere moral să furaţi în anumite împrejurări?

Verde – Da, roşu – Nu.
Aici a fost uşor. Nu.

Consideraţi că este acceptabil din punct de vedere moral să furaţi în orice împrejurare?
Nu.

Dacă familia dumneavoastră n-ar avea ce să mănânce, aţi fura o pâine?
Răspunsul adevărat: probabil.
Nu.

Aţi fura de la locul de muncă?
Nu.

Dar dacă aţi şti că nu aveţi cum să fiţi prins?
Paxton ar fi preferat să existe un buton pe care să scrie *Nu am de gând să fur nimic, vă rog să trecem mai departe.*
Nu.

Dacă aţi afla că cineva a furat ceva, l-aţi reclama?
Paxton fu cât pe-aci să apese pe Nu, deja obişnuit cu el, dar în ultima clipă apăsă pe Da.

Dacă persoana v-ar ameninţa, aţi fi la fel de hotărât s-o reclamaţi?
Desigur. Da.

V-aţi drogat vreodată?
Întrebarea asta nu-i punea probleme. Nu doar fiindcă schimba subiectul, ci şi fiindcă putea răspunde sincer la ea.
Nu.

Aţi consumat alcool vreodată?
Da.

Câte băuturi alcoolice consumaţi pe săptămână?
1-3
4-6
7-10

11+

Între şapte şi zece era probabil mai aproape de adevăr, Paxton însă alese 4-6.

Apoi întrebările săriră de la un subiect la altul.

Câte ferestre sunt în Seattle?
10.000
100.000
1.000.000
1.000.000.000

Uranus ar trebui considerată planetă?
Da.
Nu.

În ţara aceasta se intentează prea multe procese.
Probabil.
Posibil.
Nu am nicio părere.
Puţin probabil.
Imposibil.

Paxton întoarse fiecare întrebare pe toate feţele, chiar dacă nu îşi dădea seama ce vrea să însemne toată chestia asta, bănuind totuşi că e vorba de un algoritm – ceva care să dezvăluie esenţa personalităţii lui prin intermediul opiniei despre astronomie.

Răspunse la întrebări până când le pierdu şirul. Apoi ecranul se goli şi rămase aşa până când Paxton se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală. Privi în jur după ajutor, dar, negăsindu-l, se uită din nou la ecran, unde apăru următorul text:

Vă mulţumim pentru răspunsuri. Acum vă rugăm să daţi o scurtă declaraţie. Când cronometrul va apărea în colţul din stânga jos, va începe înregistrarea, moment din care veţi avea un minut ca să explicaţi de ce vreţi să lucraţi la Cloud. Vă rugăm să reţineţi că nu trebuie să vorbiţi tot timpul alocat. O explicaţie directă, simplă şi clară va fi suficientă. Când consideraţi că aţi

terminat, puteţi atinge butonul roşu de la baza ecranului ca să întrerupeţi înregistrarea. Nu puteţi relua înregistrarea.

Paxton îşi văzu reflectată faţa, de un cenuşiu bolnăvicios şi deformată de ecranul înclinat. În colţul din stânga jos, apăru cronometrul.

1:00

Apoi 00:59

„Nu ştiam că trebuie să dau o declaraţie”, spuse Paxton cu un zâmbet care se voia glumeţ, dar mai sarcastic decât s-ar fi cuvenit. „Aş zice că mda, în ziua de azi, în vremurile astea, e greu să găseşti un loc de muncă, de aia o slujbă aici ar fi mai mult decât bine-venită, nu?”

00:43

„Cu alte cuvinte, chiar vreau să muncesc aici. Cred că ar fi o şansă nemaipomenită să învăţ şi să evoluez. Cum sună şi reclama: Cloud e soluţia la orice problemă.” Clătină din cap. „Îmi cer scuze, nu mă prea pricep să improvizez.”

00:22

Trase aer în piept.

„Dar sunt un tip conştiincios. Mă mândresc cu ceea ce fac şi promit să dau totul.”

00:09

Paxton apăsă pe butonul roşu şi faţa îi dispăru. Ecranul se albi brusc. Îşi reproşă că vorbise atât de prost. Dacă ar fi ştiut că e nevoie de aşa ceva, s-ar fi pregătit cum trebuie.

Vă mulţumim. Vă rugăm să aşteptaţi până procesăm rezultatele interviului. La sfârşit, ecranul va deveni verde sau roşu. Dacă devine roşu, ne pare rău, ori aţi picat testul antidrog, ori nu corespundeţi standardelor impuse de Cloud. Puteţi să părăsiţi clădirea şi să depuneţi o nouă cerere de angajare peste

o lună. Dacă ecranul devine verde, vă rugăm să rămâneţi şi să aşteptaţi alte instrucţiuni.

Ecranul se înnegri. Paxton ridică ochii, se uită în jur şi-i văzu pe ceilalţi făcând acelaşi lucru. Surprinse privirea femeii de pe acelaşi rând cu el şi ridică uşor din umeri. Femeia preferă să-şi lase tableta în poală şi să scoată o cărticică din poşetă.

Paxton îşi legănă tableta pe genunchi, nu foarte sigur de culoarea pe care voia s-o vadă.

Roşu însemna să plece de aici şi să aştepte în soare până venea autocarul, dacă mai exista o cursă. Însemna să caute prin anunţurile de angajare, pentru slujbe care nu asigurau nici măcar supravieţuirea, şi prin cele de închirieri, pentru apartamente care erau fie prea scumpe, fie prea dărăpănate. Însemna să se întoarcă în balta aceea blestemată, de frustrare şi de emoţie, în care stătea de luni întregi, de-abia reuşind să se ţină la suprafaţă.

Aproape că era mai bine să muncească pentru Cloud.

Cineva pufni în spatele lui. Privi peste umăr şi o văzu pe femeia care-l îmbrâncise mai devreme, asiatica – se uita în jos, cu faţa scăldată de lumina roşie.

Paxton îşi ţinu răsuflarea când ecranul tabletei lui îşi schimbă culoarea.

ZINNIA

Verde.

Îşi scoase telefonul şi scană repede încăperea. Nu detectă nimic. După ce ajungeau la MotherCloud, trebuia să-l ascundă; cine ştie ce instalaţii de interceptare aveau cei de acolo? Orice transmisiune neglijentă putea duce la prinderea ei. Scrise un mesaj cu ultimele noutăţi: *Mamă, bucură-te! Am fost angajată.*

Vârî telefonul în poşetă şi aruncă o privire în jur. Parcă erau mai mulţi cei care rămâneau decât cei care plecau. Două rânduri mai în spate, o tânără într-un costum mov şi cu părul castaniu, lung, strâns în cozi, scoase un chiot şi zâmbi larg.

Testul nu fusese greu. Doar un prostovan l-ar fi picat. Multe dintre răspunsuri nici nu prea contau, mai ales cele cu caracter abstract. Ferestrele din Seattle? Conta, de fapt, gestionarea timpului. Dacă răspundeai prea repede, arătai că eşti prea

încrezător în forţele tale şi că n-ai răbdare. Dacă aşteptai prea mult, însemna că gândeşti lent. Apoi, proba video. Nimeni nu stătea s-o vadă. Nici pomeneală de un juriu care să delibereze. Importante erau expresia feţei şi exprimarea. Zâmbetul. Contactul vizual. Folosirea unor cuvinte fundamentale precum *pasiune* şi *conştiincios, învăţ* şi *evoluez.*

Ca să treci testul, trebuia să te plasezi undeva la mijloc. Cât să demonstrezi că dai răspunsuri gândite.

Mai era şi testul antidrog, desigur.

Nu că ea ar fi luat ceva în mod regulat, puţină marijuana ca să se destindă – ultima dată când se delectase cu aşa ceva fusese cu mai bine de şase luni în urmă, THC-ul[{5}] dispărându-i de mult din organism.

Privi în dreapta. Tipul molâu, aşezat la opt locuri de ea, reuşise şi el. Înclină ecranul verde spre ea şi îi zâmbi. Tânăra se lăsă înduplecată şi-i aruncă un zâmbet. Nu strica să fie politicoasă. Mojicia te scotea în evidenţă.

După cum o privise, de parcă ar fi fost deja prieteni, sigur avea să se aşeze lângă ea în autocar. Mai mult ca sigur.

În timp ce aştepta noul set de instrucţiuni, îi urmări cum se îndreaptă spre uşă pe cei care picaseră testul. Târându-şi picioarele pe culoare, gândindu-se cu groază la canicula de afară. Încercă să-i compătimească, dar găsi că e o exagerare să-i pară rău că nu se aleseseră cu o slujbă de rutină.

Nu că ar fi fost lipsită de inimă. Dimpotrivă. Fără doar şi poate. Dacă-şi lipea mâna de piept, chiar o simţea cum bate.

După ce ieşiră din sală cei respinşi şi uşile se închiseră din nou, o femeie într-un tricou polo alb, cu logoul Cloud pe sânul drept, se postă în faţa celor rămaşi. Părul auriu îi semăna cu o bonetă tocmai ieşită din războiul de ţesut. Femeia ridică vocea melodioasă ca să se facă auzită în spaţiul mult prea gol.

— Vă rugăm să vă luaţi bagajele şi să ne urmaţi spre uşa din spate. Acolo ne aşteaptă un autocar. Dacă doriţi să amânaţi repartizarea cu câteva zile, vă rugăm să luaţi imediat legătura cu un supraveghetor. Vă mulţumesc.

Oamenii se ridicară la unison, scaunele rabatabile sunând ca o rafală de mitralieră. Tânăra îşi atârnă poşeta de umăr, îşi luă geanta sport şi se alătură grupului care se îndrepta spre ieşirea din teatru, încercând să ţină pasul prin dreptunghiul de lumină albă, supărătoare.

În timp ce se apropia de uşă, îşi făcură apariţia mai multe persoane în tricouri RapidHire, cu mişcări precise, cu mină serioasă, care începură să-i măsoare din cap până-n picioare pe cei care treceau pe lângă ele. Tânăra simţi un gol în stomac, dar merse mai departe, având grijă să nu atragă atenţia.

Când ajunse în dreptul unui tip în tricou gri, acesta întinse mâna spre ea; tânăra se opri, încordată, gata s-o ia la fugă. Îşi făcuse deja planul pe unde să scape de acolo. Întâi ar fi fugit, apoi ar fi mers pe jos, pe o distanţă destul de mare. Fără să se aleagă cu vreun ban.

Dar tipul nu întinsese mâna spre ea, ci spre persoana din faţa ei: fata în costum mov, cu plete. O înşfăcă de braţ şi o scoase din rând fără menajamente, făcând-o să ţipe de durere. Ceilalţi îşi văzură de drum, cu ochii în podea, grăbindu-se să se îndepărteze cât mai mult de incident. Echipa RapidHire dispăru cu fata, folosind cuvinte precum *identitate falsă, CV, necorespunzător* şi *interzis.*

Tânăra îşi permise luxul unui zâmbet.

Când păşi afară, avu senzaţia că tocmai deschisese un cuptor încins bine. Lângă trotuar era tras un autocar, masiv, albastru, aerodinamic, cu acoperişul acoperit de panouri solare. Pe o parte, trona acelaşi logo pe care-l văzuse pe tricoul femeii: un nor alb, cu un alt nor, albastru, uşor estompat în spate. Autocarul era mai curat decât cel care-i adusese în oraş, unul hodorogit, pe motorină, care părea să izbucnească în plâns ori de câte ori şoferul pornea motorul.

Şi pe dinăuntru era mai drăguţ. Semăna cu un avion. Două şiruri de câte trei scaune, toate din plastic, fixe şi lucioase. Ecrane în dosul tetierelor. Pe fiecare scaun erau aruncate la întâmplare câteva broşuri şi o pereche de căşti auriculare, ieftine, de unică folosinţă, în ambalaj de plastic. Tânăra se duse în spate şi se aşeză lângă geam. Aerul din interior era rece, geamul însă frigea.

Îşi verifică telefonul şi găsi un răspuns.

Felicitări! Şi mult noroc. Ne vedem la Crăciun. Eu şi tata.

Traducere: acţionează conform planului.

Auzi un foşnet lângă ea. Senzaţia unei prezenţe care mişca aerul. Ridică ochii şi dădu nas în nas cu tipul molâu din teatru.

Zâmbea, încercând să fie cât mai agreabil. Cu o eficienţă minimă. Părea că-i plac pantalonii kaki şi berea slabă. Genul de om care pune mare preţ pe discuţiile despre sentimente. Îşi purta părul cu cărare.

— Ocupat? întrebă el.

Tânăra se gândi cum să procedeze. Îi plăcea să acţioneze rapid, cu cât mai puţin zgomot şi cu cât mai puţin contact personal. În acelaşi timp, era conştientă că lucruri elementare precum interacţiunea socială îi puteau influenţa evaluarea. Cu cât se opunea socializării, cu atât risca să iasă în evidenţă sau, mai rău, să fie concediată. Ca să-şi îndeplinească misiunea, avea nevoie şi de câţiva prieteni.

Putea să înceapă chiar cu tipul ăsta.

— Încă nu, răspunse ea.

Tipul îşi puse geanta în plasa de deasupra şi se aşeză pe scaunul de lângă culoar, lăsându-l liber pe cel dintre ei. Puţea a transpiraţie stătută, ca toţi ceilalţi, de altfel. Ca şi ea.

— Mda… făcu el rotindu-şi privirea prin autocarul plin acum de foşnete, scârţâituri şi conversaţii purtate în şoaptă, încercând cu disperare să acopere într-un fel spaţiul gol dintre ei. Cum se face că o fată ca tine a nimerit într-un loc ca ăsta?

Apoi schiţă un zâmbet chinuit, dându-şi seama cât de aiurea sunase întrebarea lui.

Care însă avea şi ceva miez. O undă de dispreţ ascunsă în dosul cuvintelor. *Cum de-ai ajuns şi tu atât de rău?*

— Am fost profesoară. Anul trecut, când sistemul de învăţământ din Detroit a devenit total independent, s-a hotărât ca, în loc de un singur profesor de matematică în fiecare şcoală, să existe un singur profesor de matematică în fiecare cartier, care să-şi ţină lecţiile prin videoconferinţă. Faţă de cei cincisprezece mii de profesori, cât erau în trecut, acum sunt mai puţin de o sută.

Tânăra ridică din umeri şi adăugă:

— Eu n-am avut norocul să mă număr printre ei.

— Am auzit că acelaşi lucru se întâmplă şi în alte oraşe. Bugetele municipale se reduc peste tot. Într-un fel, pare a fi o măsură justificată de reducere a costurilor, nu crezi?

Ce ştie ăsta despre bugetele municipale?

— Mai discutăm peste câţiva ani, când copiii nu vor putea rezolva cele mai simple probleme de matematică, replică ea, înălţând uşor o sprânceană.

— Scuze. N-am vrut să te jignesc. Ce matematică ai predat?

— Noţiunile de bază. Am lucrat mai ales cu clasele mici. Tabla înmulţirii. Geometrie.

Tipul dădu aprobator din cap.

— Şi mie mi-a plăcut matematica.

— Cu ce te-ai ocupat înainte de a veni aici?

Tipul făcu o grimasă, ca după un ghiont în coaste. Aproape suficient ca s-o facă să-şi regrete întrebarea, fiindcă mai mult ca sigur urma să asculte o poveste lacrimogenă.

— Am fost gardian într-o închisoare. Una dintre cele care fac profit. Centrul de Corecţie din nordul statului New York.

OK, gândi ea. Bugete municipale.

— Dar după asta… Ai auzit vreodată de Oul Perfect?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

Tipul îşi desfăcu mâinile lăsate pe genunchi de parcă ar fi vrut să-i ofere ceva, dar le împreună la loc când văzu că sunt goale.

— E un dispozitiv în care pui oul, îl bagi în cuptorul cu microunde şi-ţi iese un ou fiert tare, perfect, exact cum ţi-l doreşti, în funcţie de cât îl ţii acolo. Dispozitivul e însoţit de o mică diagramă cu timpii de fierbere. Apoi îl poţi descoji uşor… Îţi plac ouăle tari?

— Nu prea.

— Eşti sceptică, dar cu un accesoriu ca ăsta… adăugă el şi privi pe lângă ea, pe fereastră. Oamenilor le plac accesoriile de bucătărie. Să ştii că Oul Perfect s-a vândut destul de bine.

— Ce s-a întâmplat?

Tipul îşi privi încălţările.

— Primeam comenzi de peste tot, dar Cloud era cel mai important client. Din păcate, cei de acolo insistau să vindem mai ieftin ca să vândă şi ei mai ieftin. Ceea ce, la început, n-a fost prea rău. Am eficientizat ambalarea, am redus pierderile la minimum. Asamblam dispozitivul în garajul meu. Împreună cu alte patru persoane. Dar la un moment dat, din cauza reducerilor de preţ repetate, n-am mai realizat niciun profit. Când am refuzat o nouă reducere, Cloud a sistat comenzile, iar cele rămase n-au reuşit să acopere pierderile.

Dădu să mai spună ceva, dar se opri.

— Îmi pare rău, zise ea, nu foarte convinsă.

— Asta e, replică el, ridică ochii şi-i zâmbi, norii de furtună risipindu-se. Tocmai am fost angajat de compania care m-a lăsat să mor de foame, ceea ce e un avantaj. Acum aştept să primesc brevetul. Mă gândesc că, după aprobare, îl pot vinde celor de la Cloud. Cred că asta au şi sperat, să mă tragă pe linie moartă ca să-şi lanseze propria versiune.

Tinerei aproape că i se făcu milă, atitudinea lui însă îi creă o stare de iritare. O deranja felul în care tipul se compătimea. Cu umerii căzuţi, plângăcios, ca toţi amărâţii ăia care rataseră o slujbă de doi bani. Ghinion, amice. Învaţă altceva mai util decât să stai cu ochii pe infractori sau să fierbi ouă în cuptorul cu microunde.

— Măcar ai varianta asta.

— Mulţumesc. Ce să-i faci? Dacă nu merge ceva, încerci altceva… N-ai vrea să te apuci din nou de profesorat? Am auzit că şcolile de aici sunt destul de bune.

— Ştiu şi eu? La drept vorbind, aş vrea să câştig ceva bani şi să plec din ţară, măcar pentru o vreme. Să pun ceva deoparte, să predau engleza undeva, prin Thailanda, Bangladesh. Dar nu aici.

Uşile autocarului se închiseră. Tânăra şopti o rugăciune de mulţumire că locul dintre ea şi tipul ăsta molâu rămânea gol. Femeia cu vocea melodioasă se postă lângă şofer şi făcu semn cu mâna. Conversaţiile purtate în şoaptă de cei care tocmai se cunoşteau încetară în mare măsură şi lumea deveni numai ochi şi urechi.

— OK, ne pregătim de plecare. Vă rog să vă puneţi căştile şi să urmăriţi un material video introductiv. Călătoria va dura aproximativ două ore. În spate e o toaletă, iar aici, în faţă, avem mai multe sticle cu apă pentru cei cărora li se face sete. După materialul video, vă rog să vă uitaţi peste broşuri. La sosire, veţi primi toate informaţiile despre cazare. Clipul începe peste trei minute. Mulţumesc!

Pe ecranele fixate în tetiere, apăru un cronometru.

3:00
2:59
2:58

Amândoi întinseră mâinile spre locul din mijloc, unde împinseseră broşurile şi căştile. Mâinile li se atinseră şi ambalajul din plastic se încreţi. Molâul păru că o priveşte, ea însă evită contactul vizual, pentru orice eventualitate, deşi simţea căldura atingerii lui.

Aproape, dar nu foarte aproape.

Intri, îţi faci treaba şi pe-aici ţi-e drumul.

— De-abia aştept să se termine filmul, zise ea. Vreau să trag un pui de somn.

— Bună idee.

În timp ce-şi conecta căştile la ecran, tânăra se întrebă din nou cine o angajase.

Primul telefon, ca şi restul comunicării dintre ei, fusese anonim şi codificat. Oferta o dăduse pe spate. Cu banii ăia se putea lăsa de meserie. Ceea ce avea să şi facă, probabil, după ce preda materialul genetic. Oricât ar fi deranjat-o să i se smulgă fire de păr din cap şi să fie logată la o bază de date, mai târziu nici nu avea să mai conteze. Putea să-şi petreacă tot restul vieţii pe o plajă din Mexic. O plajă întinsă, frumoasă, unde nu se aplicau procedurile de extrădare.

Deşi nu era prima ei misiune primită de la un anonim, era, de departe, cea mai importantă. Şi nu era treaba ei să ştie mai multe detalii, chiar dacă simţea cum o roade curiozitatea.

Ca să răspundă la întrebarea care începea cu „cine”, trebuia să adauge „are de câştigat?”. Ceea ce n-o ajuta prea mult. Când regele e pe moarte, întregul regat devine suspect.

— Îmi cer scuze, spuse molâul, întrerupându-i şirul gândurilor. Ar fi trebuit să mă prezint. Paxton, adăugă el şi întinse mâna peste scaunul gol.

Tânăra şovăi o clipă înainte să întindă şi ea mâna. Tipul i-o strânse cu mai multă vigoare decât se aştepta de la el şi, slavă Domnului, cu mâna uscată.

Îşi aminti numele pentru această misiune.

— Zinnia[6].

— Zinnia, repetă el înclinând capul. Nume de floare.

— Nume de floare.

— Încântat de cunoştinţă.

Era prima oară când cineva îl rostea. Îi plăcea cum sună. Zinnia. Ca o pietricică netedă pe care o arunci razant cu

suprafaţa unui heleşteu liniştit. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult la fiecare misiune. Alegerea unui nume.

Zinnia zâmbi şi se întoarse spre ecran, îşi fixă căştile la urechi în momentul în care cronometrul ajunse la zero şi se concentră asupra materialului video.

BUN VENIT

O bucătărie bine utilată, din suburbii. Suprafeţe din oţel inoxidabil strălucind în lumina soarelui ce pătrunde prin ferestrele mari, amplasate în firide. Trei copii, două fetiţe şi un băieţel, traversează în fugă ecranul râzând, urmăriţi în joacă de mamă, o brunetă tânără, desculţă, îmbrăcată într-un pulover alb şi o pereche de blugi.

Mama se opreşte şi se întoarce spre ecran, îşi pune mâinile în şolduri şi se adresează direct privitorilor.

Mama: „Îmi iubesc copiii, deşi sunt atât de greu de crescut. Nu vă spun cât îmi ia să-i îmbrac şi să-i trimit la plimbare. Iar după Masacrele din Vinerea Neagră…”

Se opreşte, îşi apasă pieptul cu mâna, închide ochii şi pare că e gata să plângă, apoi îi deschide şi zâmbeşte.

„… de atunci, gândul de a ieşi la cumpărături mă sperie de moarte. Cu mâna pe inimă vă spun că, dacă n-ar fi Cloud, nu ştiu ce m-aş face.”

Zâmbeşte, uşor şi nesigur, aşa cum trebuie să zâmbească o mamă.

Schimbare de cadru – băieţelul stă pe podea, cu faţa schimonosită de durere, ţinându-se de genunchiul julit, plin de sânge. Copilul se vaită.

Copilul: „Mamiiiii!”

Schimbare de cadru – un bărbat într-un tricou polo roşu apare ca din senin. E chipeş, blond şi uscăţiv. Pare creat în laborator. Camera de luat vederi se concentrează pe obiectul pe care-l ţine în mână: o cutie cu bandaje adezive.

O ia la fugă, printre două culoare late dintr-un depozit uriaş, cu rafturile pline de obiecte diverse, frumos aranjate.

Căni şi hârtie igienică, supă concentrată şi cărţi. Săpun şi halate de baie, laptopuri şi ulei de motor. Plicuri şi seturi de jucării, prosoape şi tenişi.

Bărbatul se opreşte în dreptul unui şir lung de benzi transportoare şi vâră cutia cu bandaje într-una mai mare, albastră, pe care apoi o împinge pe o bandă.

Schimbare de cadru – o dronă care bâzâie pe cerul albastru strălucitor.

Schimbare de cadru – mama desface cutia albastră cu logoul companiei Cloud. Scoate cutia cu bandaje şi lipeşte unul pe genunchiul copilului. Băieţelul zâmbeşte şi îşi sărută mama pe obraz.

Mama se întoarce spre ecran.

Mama: „Mulţumită companiei Cloud, sunt mereu pregătită pentru orice eventualitate. Iar când vreau să sărbătoresc ceva, Cloud nu pregetă să mă ajute.”

Bărbatul în tricou roşu revine, de data aceasta cu o cutie de bomboane de ciocolată sub braţ. Camera de luat vederi nu-l urmăreşte. Se face din ce în ce mai mic printre culoarele late, până coteşte brusc la dreapta şi dispare dincolo de rafturile monolitice şi podeaua goală, ce se întinde în depărtare.

Schimbare de cadru – ecran alb. Apare un tip în vârstă, uscăţiv. Poartă blugi, o cămaşă albă cu gulerul răsfrânt şi mânecile suflecate şi o pereche de cizme maro, de cowboy. Are părul argintiu, bogat în creştet şi tuns scurt în părţi. Se opreşte în mijlocul ecranului şi zâmbeşte.

Gibson: „Salut! Sunt Gibson Wells, noul vostru şef. E o mare plăcere să vă urez bun venit în familia noastră.”

Schimbare de cadru – Wells cutreieră culoarele uriaşe, în timp ce bărbaţi şi femei în roşu se vânzolesc pe lângă el. Nimeni nu se opreşte să-i spună ceva, de parcă ar fi o fantomă pe care o zăresc cu coada ochiului.

Gibson: „Cloud este soluţia la fiecare problemă. Este un punct de sprijin într-o lume care evoluează rapid. Scopul nostru este să-i ajutăm pe oameni, să ajutăm familiile care nu pot ajunge la un magazin sau nu au unul în apropiere ori nu vor să-şi pună viaţa în pericol.”

Schimbare de cadru – o încăpere plină de mese masive, acoperite de ţevi albastre, ca nişte pompe de aer industriale, doar că, atunci când muncitorii în tricouri roşii stropesc obiectele de pe mese, acestea se acoperă cu o spumă care se usucă repede şi se întăreşte precum cartonul.

Muncitorii lipesc etichete şi abţibilduri cu logoul companiei Cloud pe colete, apoi aşază coletele pe un şir de scripeţi ce se ridică fără încetare spre tavan.

Wells îşi continuă plimbarea, muncitorii îşi văd de treabă, cu mişcări iuţi şi precise, fără să-l deranjeze cu ceva.

Gibson: „Aici, la Cloud, oferim condiţii de lucru sigure, care te fac să simţi că eşti stăpânul propriului destin. Avem o mare diversitate de locuri de muncă disponibile, de la culegători – arătoşii ăia în roşu – până la cei care ambalează, la personalul auxiliar…”

Schimbare de cadru – o încăpere uriaşă, compartimentată, în care angajaţi în tricouri galbene şi cu căşti la urechi privesc tabletele mici, fixate în birouri. Toţi zâmbesc sau râd, revăzându-şi vechi prieteni.

Gibson: „… la asistenţi…”

Schimbare de cadru – o bucătărie industrială care sclipeşte de curăţenie, unde angajaţi în tricouri de culoarea limetei pregătesc masa şi golesc lăzile de gunoi. Şi ei zâmbesc sau râd. Wells poartă o plasă pentru păr şi taie ceapă lângă o indiancă micuţă.

Gibson: „… la echipa tehnică…”

Schimbare de cadru – un grup de tineri, bărbaţi şi femei, în tricouri maro, examinează interiorul unui computer.

Gibson: „… la supraveghetori…”

Schimbare de cadru – un grup de bărbaţi şi femei, în tricouri de un alb strălucitor, fiecare cu câte o tabletă în mână, discută despre ceva foarte important. Wells stă mai departe de ei.

Gibson: „La Cloud, vă evaluăm competenţele şi vă oferim locul de muncă ideal şi pentru voi, şi pentru noi.”

Schimbare de cadru – un apartament pus la punct, cum vezi numai în cataloagele de prezentare. Un tânăr îşi ridică fetiţa pe umeri şi continuă să amestece într-o oală cu sos de pe aragaz.

Pe pereţi stă scris în metacromie IUBEŞTE şi INSPIRĂ. Sofaua este elegantă, modernă. În bucătărie pot găti concomitent patru persoane, iar de acolo se intră într-o cameră de zi, mai joasă, tocmai bună pentru o petrecere cu ştaif.

Wells nu se mai vede, dar i se aude vocea.

Gibson: „Cloud nu e doar un loc de muncă. E un loc în care trăieşti cu adevărat. Credeţi-mă, când familia voastră şi prietenii voştri vor veni în vizită, şi-ar putea dori să muncească şi ei aici.”

Schimbare de cadru – o autostradă blocată, maşinile staţionează, gazele de eşapament dau cerului o nuanţă cenuşie.

Gibson: „Naveta unui american dura în medie două ore, dus-întors. Adică două ore de timp irosit. Două ore de bioxid de carbon pompat în atmosferă. Angajatul care optează să locuiască în căminele noastre poate ajunge de la locul de muncă acasă în mai puţin de cincisprezece minute. Mai mult timp numai pentru tine înseamnă mai mult timp petrecut cu familia, dedicat unui hobby sau doar relaxării atât de necesare.”

Schimbare de cadru – montaj de secvenţe rapide. Cumpărători care străbat un pasaj din marmură albă, cu magazine de firmă de o parte şi de alta. Un doctor care îşi lipeşte stetoscopul de pieptul unui tânăr, sub cămaşă. Un cuplu

de tineri care mănâncă floricele de porumb, cu feţele luminate de ecranul unui cinematograf. O femeie în vârstă care aleargă pe o bandă rulantă.

Gibson: „Oferta noastră este completă, de la divertisment, la asistenţă medicală, întreţinerea sănătăţii şi educaţie la cele mai înalte standarde. Odată ajunşi, nu veţi mai dori să plecaţi. Dorinţa mea e să vă simţiţi aici ca acasă. Ca la mama acasă. De aceea, chiar dacă pentru noi prioritatea o reprezintă siguranţa voastră, nicăieri nu veţi vedea camere de luat vederi. Fiindcă nu aşa se trăieşte cu adevărat.”

Schimbare de cadru – alb. Wells s-a întors. Fundalul a dispărut, nu e nimic în spatele lui.

Gibson: „Tot ce vedeţi aici, şi chiar mai mult, va fi disponibil din clipa în care începeţi să lucraţi la Cloud. Puteţi avea încredere absolută că locul de muncă vă va fi asigurat. Deşi unele dintre procesele noastre sunt automatizate, eu unul nu cred în utilizarea roboţilor. Niciun robot nu poate avea dexteritatea şi discernământul unei fiinţe umane. Dar, din ziua în care le va avea, vom scăpa de griji. Noi credem în familie. Aceasta e cheia unei companii de succes.”

Schimbare de cadru – faţada unui magazin cu ferestrele acoperite de bucăţi de placaj. Wells apare pe trotuar, priveşte faţada, clatină din cap şi se întoarce spre camera de luat vederi.

Gibson: „Lucrurile merg prost. Fără nicio îndoială. Dar nu e prima oară când ne confruntăm cu o situaţie dificilă, de aceea o şi stăpânim, ştim cum să ieşim din ea. Prin noi realizări şi prin perseverenţă. Visul meu e să repunem America pe picioare, de aceea colaborez cu aleşii locali, ca să fiu sigur că ne putem extinde, pentru ca şi mai mulţi americani să poată câştiga un salariu care să-i mulţumească. Succesul nostru începe cu voi. Voi sunteţi rotiţele care pun în mişcare economia noastră. Vreau să ştiţi că, uneori, slujba vi se va părea grea,

monotonă, dar nu trebuie să uitaţi cât de importanţi sunteţi. Fără voi, compania Cloud nu înseamnă nimic. Dacă staţi bine să vă gândiţi…”

Camera de luat vederi se apropie. Wells zâmbeşte şi îşi desface braţele ca şi cum s-ar pregăti să-l îmbrăţişeze pe privitor.

Gibson: „… eu pentru voi muncesc.”

Schimbare de cadru – o masă într-un restaurant. În jurul mesei, vreo doisprezece bărbaţi şi femei, mulţi supraponderali. Bărbaţii fumează trabuc, aerul e plin de rotocoale de fum cenuşiu. Masa e acoperită de pahare de vin goale şi farfurii cu friptură mâncată pe jumătate.

Gibson: „Unii poate vă spun că e treaba lor să lupte pentru voi. Nu-i adevărat. Treaba lor e să lupte pentru ei înşişi. Treaba lor e să se îmbogăţească de pe urma trudei voastre. La Cloud, existăm ca să vă ajutăm, o treabă cu care nu glumim.”

Camera de luat vederi se îndepărtează. Gibson e într-un mic apartament.

Gibson: „Acum poate vă întrebaţi ce urmează. Când veţi sosi la Cloud, veţi primi o cameră şi un ceas CloudBand.”

Gibson ridică încheietura ca să arate un mic pătrat din sticlă, cu o curea din piele groasă.

Gibson: „Ceasul CloudBand va fi prietenul vostru cel mai bun. Vă va ajuta să vă mişcaţi în voie prin campus, să deschideţi uşi, să plătiţi pentru diverse obiecte, să vă orientaţi, să vă monitorizaţi starea de sănătate şi pulsul şi, cel mai important, să vă uşureze munca. În cameră, o să găsiţi alte bunătăţi…”

Ridică o cutiuţă.

Gibson: „Culoarea tricoului arată unde lucraţi. Încă mai procesăm informaţiile obţinute în urma testării, dar, până ajungeţi în cameră, vom stabili locul de muncă al fiecăruia. Când ajungeţi, vă lăsaţi bagajul în cameră şi faceţi un tur de recunoaştere. Familiarizaţi-vă cu împrejurimile. Mâine are loc instructajul, cineva din secţia la care aţi fost repartizat vă va lămuri ce trebuie să faceţi.”

Lasă jos cutiuţa şi face cu ochiul.

Gibson: „Mult noroc şi bine aţi venit în familia noastră! Avem peste o sută de sucursale pe tot cuprinsul Statelor Unite, pe care le vizitez din când în când. Aşa că, dacă mă vedeţi la locul de muncă, mă puteţi opri ca să schimbăm o vorbă. Aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc. Încă ceva: puteţi să-mi spuneţi Gib.”

GIBSON

Acum, că am lăsat în urmă tot ce ne deprimă, probabil că cel mai bine ar fi să încep prin a vă povesti cum m-am apucat de afacerea asta.

Doar că aici am o problemă: nu prea ştiu de unde să încep. Nu cred că există vreun puşti pe planeta asta care să-şi dorească să conducă cea mai mare companie de produse electronice şi cloud computing cu vânzare en detail din lume. Când eram mic, eu unul voiam să mă fac astronaut.

Vă mai aduceţi aminte de roverul Curiosity? Cel care a fost trimis să exploreze suprafaţa planetei Marte, în 2011? Ce mi-a plăcut! Aveam o machetă, destul de mare ca să-mi pun motanul pe ea şi să-l plimb prin camera de zi. Şi acum mai ştiu câte ceva despre Marte, că are cel mai înalt munte din sistemul solar – Olympus Mons – şi că un obiect care cântăreşte 45 kg pe Pământ acolo cântăreşte doar 17.

O reţetă de slăbit dată naibii, pe cinstea mea! Mult mai uşor decât să renunţi la carne.

Aşadar, eram convins că voi fi primul care va pune piciorul pe planeta aia. Am petrecut o grămadă de ani studiind-o. Nu voiam

doar să zbor acolo, ci să fiu primul. Dar, până să ajung la liceu, altcineva a făcut-o, aşa că visul mi s-a spulberat.

Sigur, n-aş fi refuzat dacă mi s-ar fi oferit ocazia, dar aura de mister se evaporase. E o mare diferenţă între a fi primul care face un lucru şi a fi al doilea.

Oricum, în timp ce cochetam cu gândul de a păşi pe o planetă necunoscută, mă înscriam deja pe orbita a ceea ce sunt astăzi. Fiindcă pasiunea mea dintotdeauna a fost să am grijă de oameni.

În orăşelul în care am crescut era un magazin universal, cam la un kilometru şi jumătate de casa noastră. Coop. Pe atunci umbla vorba că, dacă domnul Cooper nu avea un lucru, probabil că nu-ţi trebuia.

Locul era o minunăţie. Nu de dimensiunile unui magazin universal obişnuit, dar îndeajuns de mare, ticsit de mărfurile care ajungeau până-n tavan, de te întrebai cum se ţin în echilibru. Orice lucru i-ai fi cerut, domnul Cooper ţi-l găsea imediat. Chiar dacă uneori asta însemna să răscolească prin toate rafturile, întotdeauna avea ce căutai.

Nici nu împlinisem nouă ani, şi mama deja mă lăsa să merg singur la magazin, motiv pentru care de-abia aşteptam să mă trimită acolo. Chiar şi pentru obiectul cel mai neînsemnat. O ţineam tot într-o fugă până la Coop. Dacă spunea că nu mai aveam pâine, o şi zbugheam, înainte să adauge că se duce ea mai târziu.

Dacă tot eram atât de dornic să merg la magazin, am început să mă duc şi pentru vecini. Când mă vedea că pornesc într-acolo, domnul Perry, vecinul de alături, mă ruga să-i cumpăr fie o cremă de ras, fie altceva. Îmi dădea câţiva dolari şi, la întoarcere, îmi spunea să opresc restul. O mică afacere care s-a dovedit foarte profitabilă. Nu peste mult timp, aveam toate revistele de benzi desenate de pe piaţă, plus o grămadă de dulciuri.

Dar ştiţi care a fost momentul de graţie? Momentul care a schimbat totul? În cartierul meu era un băiat mai zdravăn, Ray Carson îl chema. Ca un taur de puternic şi tăcut de felul lui, dar în general de treabă. Într-una din zile, ieşeam încărcat de cumpărături din magazin – trebuia să mă opresc în vreo şase-şapte locuri înainte să ajung acasă – şi simţeam cum mi se rup braţele de-atâta greutate.

Ray stătea rezemat de peretele magazinului şi mânca o ciocolată.

— Ray, nu vrei să mă ajuţi? Îţi dau ceva bani pentru osteneală.

Ray a fost de acord, ce puşti nu are nevoie de bani de buzunar?

I-am dat două pungi şi am dus toate cumpărăturile la destinaţie mai repede decât aş fi fost în stare s-o fac singur. La sfârşit, am împărţit banii cu Ray, care s-a declarat mulţumit, aşa că am repetat figura. Eu primeam comenzile şi făceam cumpărăturile, iar el mă ajuta să le duc la vecini. Aranjamentul m-a făcut să trec la un alt nivel, de la dulciuri şi reviste de benzi desenate la jocuri video şi rachete în miniatură. Rachete nemaipomenite, cu un milion de piese, nici nu ştiu cum încăpeau în cutii.

După o vreme, văzând cât de bine se descurca Ray Carson, mai mulţi băieţi s-au oferit să lucreze pentru mine. Am acceptat şi astfel oamenii în toată firea din cartierul meu n-au mai fost nevoiţi să iasă din casă.

O, cât de bine mă simţeam! Acum mama stătea şi-şi făcea unghiile, nu mai alerga ca o zănatică, nu se mai dădea de ceasul morţii ca înainte, pentru mine şi tata.

Cu o afacere atât de prosperă, într-o seară m-am hotărât să-mi scot părinţii la restaurant.

Am mers la unul italienesc, lângă Coop. Mi-am pus o cămaşă albă şi o cravată neagră cumpărată special pentru această ocazie, doar că nu ştiam cum s-o leg. Voiam să-i fac o surpriză mamei, să cobor cu cravata la gât, dar, până la urmă, am chemat-o sus ca să-mi facă ea nodul. Când m-a văzut cum mă chinuiesc, mai să moară de râs.

Am plecat toţi trei pe jos, fiindcă era o seară frumoasă, şi tot drumul tata a glumit că, la vederea notei de plată, eu voi leşina de spaimă, iar el mă va salva achitând-o. Dar eu văzusem meniul online şi ştiam că aveam destui bani la mine.

Eu am comandat pui cu parmezan, mama, pui Marsala, iar tata, ca să fie mai interesant, fructe de mare cu carne. Când a venit nota de plată, m-am uitat peste ea şi am stabilit bacşişul – 10%, fiindcă băuturile părinţilor fuseseră aduse mai târziu, iar chelnerul uitase să reumple coşul cu pâine şi, ca să-l citez pe tata, bacşişul recompensează serviciile de calitate.

Am pus banii pe masă şi i-am spus chelnerului să păstreze restul; tata a rămas cu portofelul în mână şi cu o privire de parcă în restaurant tocmai ar fi pătruns roverul marţian Curiosity condus de motanul meu. Iată-mă deci, la doisprezece ani, făcându-i cinste tatălui meu la un restaurant elegant, cu o lumânare pe masă.

După ce-a plecat chelnerul, când să ieşim, tata m-a bătut uşor pe umăr, s-a uita la mama şi a zis: „Băiatul nostru."

Îmi amintesc momentul în cele mai mici detalii. Cum lumina portocalie a lumânării juca pe peretele din spatele tatei. Pata purpurie de pe faţa de masă albă, de la stropul de vin căzut din paharul lui. Privirea lui caldă, pe care o avea doar atunci când era foarte sincer. Felul în care m-a bătut pe umăr.

„Băiatul nostru".

O chestie extraordinară. M-am simţit în al nouălea cer. Deşi eram doar un copil, puteam să am grijă de ei.

Cred că aşa a început. Cu nevoia de a-mi mulţumi părinţii. Motivul, probabil, pentru care mai toţi oamenii vor să facă ceva în viaţă. Sigur, aş minţi dacă aş spune că la mijloc nu e şi dorinţa de a duce o viaţă îndestulată, de a face bani, de a avea succes. Toată lumea îşi doreşte asta. Dar, rezumând, se pare că m-am născut cu nevoia de a-i mulţumi pe cei din jur.

Îmi amintesc cum, mulţi ani mai târziu, am inaugurat prima noastră MotherCloud. Am început relativ modest, cu doar vreo mie de angajaţi, însă mulţi pentru vremea aceea, fiind prima companie modernă, multifuncţională, din Statele Unite.

A fost de faţă şi tata. A îndurat o călătorie extenuantă, fiindcă nu se simţea deloc bine, iar mama murise cu câţiva ani în urmă, dar a venit, şi îmi amintesc cum am tăiat panglica împreună şi tot împreună am făcut o scurtă plimbare prin cămin.

La sfârşit, m-a bătut uşor pe umăr şi a spus: „Băiatul nostru."

Chiar dacă mama nu mai era.

A murit şi el câteva luni mai târziu – îmi este un dor nebun de ei şi, dacă există vreo parte bună a cancerului care-mi roade maţele, aceasta ar fi că mai am puţin şi-i reîntâlnesc. Sper să ajung în acelaşi loc ca ei!

Aşadar, asta mă preocupă acum. Ar fi mai multe de povestit, dar pe moment trebuie să vă mulţumiţi cu începutul, e prima oară când îl descriu atât de amănunţit. Nici nu ştiţi ce bine îmi pare că l-am pus pe hârtie. Mâine vizitez, împreună cu Molly,

sucursala de lângă Orlando. A douăsprezecea pe care am construit-o şi prima la dimensiunile la care construim acum, deci înseamnă mult pentru mine, cum, de fapt, înseamnă toate.

Încă ceva. Ştiu că lumea aşteaptă să anunţ cine îmi va lua locul. A trebuit să închid telefonul – suna întruna. Am s-o fac şi pe asta cât de curând. Doar nu mor mâine… Aşa că, dragi reporteri care mă aşteptaţi, beţi ceva şi trageţi adânc aer în piept. Încă mai controlez consiliul de administraţie, iar anunţul am să-l fac aici, pe blog, aşa că niciunul dintre voi nu se va alege cu o exclusivitate.

Cam asta e. Mai vorbim. Mulţumesc că m-aţi citit. După ce mi-am luat o piatră de pe suflet, de-abia aştept să cobor din autocar şi să-mi dezmorţesc picioarele.

PAXTON

Oamenii continuă să migreze în masă din Calcutta, India, unde trăiesc mai bine de şase milioane de persoane în zone joase care, în ultimii ani, au fost inundate de mare…

În fotografia care însoţea textul, apărea un grup de oameni pe o plută improvizată. Doi bărbaţi, o femeie. Trei copii. Toţi cu pielea întinsă, gata să plesnească. Paxton închise browserul de pe telefon.

Cerul se întunecă. Semn de furtună, gândi el, dar, când se aplecă peste Zinnia care dormea dusă, văzu în văzduh puzderie de insecte. Roiuri negre, mari, care zburau de colo până colo.

Şoseaua se aglomera – merseseră singuri mult timp, cu toată viteza, prin necunoscut, până când un camion fără şofer trecuse ca vântul pe lângă ei, vâjâitul făcându-l să tresară tocmai când era cât pe-aci să aţipească. Apoi camioanele se înmulţiseră, ivindu-se câte unul la fiecare zece minute, la fiecare cinci minute, iar acum poate la fiecare treizeci de secunde.

Orizontul era o linie întreruptă doar de un paralelipiped mare. Se aflau încă prea departe ca să-i desluşească detaliile. Paxton se lăsă la loc, pe spătarul scaunului, luă în mână broşurile care explicau sistemul de creditare, sistemul de evaluare, sistemul de cazare şi sistemul de asistenţă medicală. Le citise de două ori, dar nu reţinuse toate informaţiile. Ochii îi jucau peste cuvinte.

Materialul video se repeta la nesfârşit. Probabil fusese făcut cu ani în urmă. Paxton ştia cum arată Gibson Wells. Omul apărea la ştiri aproape zilnic, iar cel din film era mai înalt şi mai puţin cărunt.

Iar acum era pe moarte. Însuşi Gibson Wells. Şocant! Parcă ar fi aflat că autorităţile oraşului New York vor să demoleze Gara Centrală. Intri cu buldozerele şi o faci una cu pământul. Cum ar merge lucrurile fără ea? Absurdul situaţiei îi depăşea cu mult furia.

Nu-şi putea lua gândul de la ultimele cuvinte ale lui Wells. Despre vizitele lui la sucursalele din toată ţara. Construise câte una în fiecare stat, iar Wells mai avea un an de trăit. Câte putea să viziteze? Paxton avea ocazia să-l întâlnească? Să-i ceară socoteală? Ce să-i spună unui om care valora trei sute de miliarde de dolari şi credea că tot nu era de ajuns?

Vârî broşurile în geantă, luă o sticlă cu apă şi-i desfăcu repede capacul. Apoi scoase singura broşură care-l făcea să tremure de nerăbdare.

Codul de culori pentru locurile de muncă.

Roşu pentru culegători şi plasatori, armata de angajaţi care muta marfa dintr-un loc într-altul. Maro pentru echipa tehnică, galben pentru serviciul de clienţi, verde pentru serviciul de alimentaţie, curăţenie şi alte slujbe mărunte. Albul era pentru supraveghetori, deşi nimeni nu pornea de la acest nivel. Erau şi alte culori, dar nu în materialul video, cum ar fi purpuriu pentru profesori şi portocaliu pentru sectorul drone.

Oricare i-ar fi convenit, dar spera la culoarea roşie.

Şi se temea de albastru. Albastru însemna pază şi protecţie.

Roşu presupunea multă alergătură, dar putea face faţă, era într-o formă fizică destul de bună. Şi, oricum, n-ar fi fost rău să mai scape de grăsimea din zona abdominală.

Din păcate, declarase că are experienţă în domeniul pazei şi protecţiei. Doar declarase. De fapt, Paxton era inginer, specialist în robotică. Dar cum, după absolvirea facultăţii, nu izbutise să-şi găsească o slujbă, în disperare de cauză răspunsese la anunţul unei închisori şi rămăsese acolo cincisprezece ani, înarmat cu un baston retractabil şi un spray cu piper, în timp ce strângea fiecare bănuţ ca să-şi pună pe picioare propria afacere.

În prima zi de muncă la Centrul de Corecţie, fusese foarte speriat. Crezuse că toţi deţinuţii erau plini de tatuaje şi îşi

făceau cuţite din periuţele de dinţi. Şi descoperise doar câteva mii de infractori mărunţi, paşnici. Care fie consumaseră droguri, fie nu-şi plătiseră de mai multe ori parcarea, fie nu-şi achitaseră ipoteca, fie nu returnaseră împrumuturile pe baza cărora îşi făcuseră studiile la facultate.

Obligaţia lui era, în principal, să le spună deţinuţilor unde să stea, când să se întoarcă în celule şi să ridice obiectele scăpate pe jos. Bineînţeles că-i era silă. Atât de mult, încât uneori, seara, când se întorcea acasă, se întindea în pat şi îşi vâra capul în pernă, simţind un gol în stomac în care parcă se prăbuşea cu totul.

În ultima zi, în care îşi anunţase demisia, cu două săptămâni în avans, cum prevedea regulamentul, şeful doar ridicase din umeri şi-i spusese să se ducă acasă – fusese cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Se jurase să nu mai muncească într-un loc în care să fie subordonatul cuiva.

Dar…

În timp ce autocarul se apropia cu repeziciune, Paxton răsfoi broşura, oprindu-se la capitolul despre pază şi protecţie. Cloud părea să aibă propria echipă care se ocupa de problemele ce ţineau de ordine şi disciplină şi, în eventualitatea unei infracţiuni, lua legătura cu poliţia locală. Privi pe geam la câmpurile vălurite, pustii. Şi se întrebă cât de eficientă era poliţia locală.

Când autocarul ajunse în vârful unui deal ce oferea o privelişte spectaculoasă, văzu campusul companiei Cloud.

Întâi mai multe clădiri, apoi, în mijlocul lor, locul de unde se înălţau dronele ce brăzdau cerul, o structură atât de mare, încât n-o puteai cuprinde dintr-o singură privire, ci doar bucată cu bucată. Partea dinspre Paxton era aproape perfect netedă şi plată. Între acest colos şi clădirile mai mici care îl înconjurau, şerpuiau zeci de conducte, iar stilul arhitectonic părea şi pueril, şi brutal – construcţii dispuse alandala ca şi cum o mână nepăsătoare le-ar fi dat drumul de sus.

Femeia în tricou alb, care se ocupase de anunţuri până acum, se ridică în picioare şi zise:

— Atenţiune!

Zinnia dormea netulburată, aşa că Paxton se aplecă spre ea:

— Hei!

Când văzu că nu se mişcă, o împunse uşor cu degetul în umăr până o trezi. Zinnia tresări şi se îndreptă de spate, cu ochii speriaţi. Paxton ridică mâinile, cu palmele spre ea.

— Scuze. Începe distracţia.

Tânăra trase adânc aer în piept, făcu semn că a înţeles, apoi scutură din cap de parcă ar fi vrut să scape de un gând.

— La MotherCloud există trei cămine: Oak, Sequoia şi Maple. Vă rog să ascultaţi cu atenţie ca să ştiţi unde sunteţi repartizaţi, spuse femeia şi începu să citească numele de familie de pe listă.

Athelia, Oak.
Bronson, Sequoia.
Consentino, Maple.

Paxton îşi aşteptă rândul, spre sfârşitul alfabetului. În sfârşit: Oak. Repetă ca pentru sine: Oak, Oak, Oak.

Se întoarse spre Zinnia, care scotocea prin geantă şi nu părea că ascultă.

— L-ai reţinut pe-al tău?

Tânăra încuviinţă din cap fără să ridice privirea:

— Maple.

Păcat, gândi Paxton. Zinnia îi era simpatică. Ştia să asculte. Era înţelegătoare. Îi pomenise despre Oul Perfect aproape fără să vrea, dar descoperise că, spunându-i povestea, mai scăpase de presiune, ca atunci când dezumfli un balon. Tipa mai era şi drăguţă, deşi într-un fel aparte. Gâtul ei subţire şi membrele lungi, uscăţive îl duceau cu gândul la o gazelă. Iar când zâmbea, buza de deasupra se arcuia mult. Un zâmbet plăcut, pe care nu strica să-l vadă mai des.

Dar poate că Maple şi Oak erau apropiate, cine ştie.

Îi veni o idee. I-ar fi plăcut să spună că-i venise brusc, dar nu. Ideea urcase odată cu el în autocar şi stătuse între ei până adineaori. Totul avea să se schimbe. Un nou loc de muncă şi o casă nouă, în acelaşi timp. O schimbare seismică în peisajul vieţii lui. Se trezi prins între nerăbdarea de a ajunge acolo şi speranţa că autocarul va face cale întoarsă.

Îşi spuse că nu va rămâne mult aici. Că era vorba doar de o oprire temporară, cum ar fi trebuit să fie şi închisoarea. Şi că de data aceasta se va ţine de cuvânt.

Autocarul se îndreptă cu viteză redusă spre cea mai apropiată clădire, un paralelipiped masiv străbătut de un tunel. Înăuntru, drumul se diviza în zeci de benzi. Aproape toate erau pline de camioane care executau un dans atent, bine calculat, sub scanerele metalice de deasupra. Paxton nu văzu niciun camion care să vină din direcţia opusă. Probabil că se ieşea prin altă parte.

Autocarul o luă la dreapta, se înscrise pe o bandă diferită de cea a camioanelor şi acceleră pe lângă ele, apoi se opri în mijlocul unui grup de alte autocare, staţionate unul lângă altul. Femeia care juca rolul de ghid se ridică din nou în picioare şi îi anunţă:

— La coborârea din autocar, fiecare îşi va primi ceasul. Va dura ceva timp, aşa că cei din spate să nu-şi piardă răbdarea. Terminăm cât se poate de repede. Vă mulţumesc şi bine aţi venit la MotherCloud!

Călătorii se ridicară la rândul lor şi îşi luară bagajele. Zinnia rămase pe loc, privind pe geam la peisajul de afară, adică la celelalte autocare, cu acoperişurile la vedere, suprafeţele negre ale panourilor solare pulsând în lumina soarelui.

Paxton se gândi s-o invite undeva, să bea ceva rece împreună, să afle mai multe despre ea. Dar Zinnia era o tipă bine, poate prea bine pentru el, şi nu voia să-şi strice prima zi cu un refuz. Se ridică, îşi luă geanta şi o lăsă să treacă înaintea lui.

Lângă autocar, era un tip înalt, într-un tricou alb, cu părul cărunt strâns în coadă de cal. Lângă el stătea o negresă înaltă, cu o bandană purpurie în jurul capului şi cu o cutie în mână. Tipul îi punea fiecăruia o întrebare, atingea ecranul unei tablete, scotea un obiect din cutie şi i-l dădea. Unul după altul. Când veni rândul lui Paxton, tipul îl întrebă cum îl cheamă, verifică pe tabletă şi-i întinse un ceas.

Paxton se îndepărtă de ceilalţi ca să-l examineze. Cureaua era gri-închis, aproape neagră, cu cataramă magnetică. Pe partea interioară a curelei, se înşiruiau mai multe discuri metalice. Când îşi puse ceasul la mână, cadranul se trezi la viaţă.

Salut, Paxton! Atinge ecranul cu degetul mare.

Mesajului îi luă locul conturul amprentei. Paxton îşi lipi degetul mare de cadran şi, o clipă mai târziu, ceasul începu să bâzâie.

Mulţumesc!

Apoi:

Foloseşte-te de ceas ca să ajungi în camera ta.

Apoi:

Ai fost repartizat în Oak.

Se alătură şirului de proaspăt angajaţi care treceau printre mai multe scanere, manevrate de bărbaţi şi femei în tricouri albastre şi cu mănuşi din latex, tot albastre. Unul dintre bărbaţii în albastru striga „Fără arme”, în timp ce angajaţii, unul după altul, îşi lăsau bagajul pe un scaner, păşeau într-una dintre maşinării, ridicau braţele şi lăsau maşinăria să le dea ocol, apoi ieşeau şi îşi recuperau bagajul.

Dincolo de scanere, era o platformă supraînălţată care dădea spre două şine precedate de turnichete. Pe fiecare turnichet era un disc negru, mic şi lucios, încadrat de o lumină albă. În momentul în care oamenii îşi treceau ceasurile prin faţa discului, lumina se înverzea, iar discul scotea un sunet plăcut, liniştitor. Un mic *ding* prietenos, ce părea să spună: *Totul va fi bine.*

Paxton urcă pe platformă şi se trezi cu Zinnia lângă el – tânăra îşi pipăia cureaua ceasului cu degetele ei subţiri.

— Nu-ţi place să porţi ceas? o întrebă el.

— Hmm? făcu Zinnia, mijindu-şi ochii ca şi cum ar fi uitat unde se află.

— Scuze. A fost doar o remarcă nevinovată. Am impresia că nu vrei să-l porţi.

Zinnia întinse braţul.

— E uşor. De-abia îl simt.

— Ceea ce nu-i rău deloc, nu crezi? Dacă tot trebuie să-l purtăm cât e ziua de lungă.

Tânăra dădu aprobator din cap în timp ce un tramvai cu formă aerodinamică se opri în staţie. Se mişca silenţios, pe şine

magnetice, şi se opri cu forţa unei frunze care cade pe pământ. Grupul urcă, înghesuindu-se în spaţiul îngust. Erau câteva bare galbene de care te puteai ţine şi, pe lateral, scaune pentru persoanele cu dizabilităţi, care puteau fi trase, dar nimeni nu apelă la ele.

Paxton fu împins departe de Zinnia şi, când agitaţia încetă, iar uşile se închiseră, văzu că tânăra ajunsese în celălalt capăt al tramvaiului, iar între ei oamenii stăteau ca sardelele. Îl înghesuiau, mirosind a sudoare, a aftershave şi a parfum, un amestec toxic într-un spaţiu închis. Îi venea să-şi tragă palme că nu-i propusese nimic Zinniei. Acum poate era prea târziu.

Tramvaiul străbătu în mare viteză tuneluri întunecate şi, într-un târziu, ţâşni în lumina soarelui. Câteva curbe luate prea strâns aproape că-i dezechilibrară pe călători.

Tramvaiul încetini şi geamurile mari îşi schimbară culoarea. Cuvântul *OAK* apăru cu litere albe, livide, suprapus peste priveliştea din jur. O voce reţinută, de bărbat, anunţă melodios oprirea.

Paxton se luă după ceilalţi şi o salută scurt pe Zinnia, întrebând:

— Ne vedem mai târziu?

Cuvintele îi sunară mai nesigure decât ar fi vrut – le-ar fi dorit mai îndrăzneţe –, tânăra însă îi zâmbi şi încuviinţă din cap.

La câţiva metri de tramvai, era o staţie subterană, placată cu faianţă, cu trei scări rulante flancate de scări obişnuite. O scară rulantă nu funcţiona, intrarea fiind blocată de mai multe conuri ca nişte dinţi portocalii. Cei mai mulţi preferară scările rulante, însă Paxton îşi aruncă geanta pe umăr şi se încumetă s-o ia pe trepte, în jos. Deasupra era un spaţiu gol, din beton, cu mai multe lifturi. Un perete întreg era acoperit de un ecran pe care rula materialul video din autocar.

În timp ce mama aplica un bandaj adeziv pe genunchiul fiului, ceasul începu să bâzâie.

Etajul 10, Camera D.

Cel puţin era eficient. Se îndreptă spre lifturi şi constată că înăuntru nu era niciun buton, ci doar încă un disc înconjurat de un cerc de lumină. Când oamenii îşi treceau ceasurile prin faţa

lui, numerele etajelor apăreau pe suprafaţa de sticlă. Paxton făcu la fel şi văzu numărul 10.

Altcineva nu mai coborî la etajul 10. După ce uşile se închiseră în urma lui, rămase surprins de liniştea ce domnea pe culoar. O surpriză plăcută, după atâta vorbărie, după reclamele vizionate, după călătoria cu autocarul şi orele pe care fusese obligat să le petreacă în compania unor necunoscuţi. Pereţii erau din blocuri de beton vopsite în alb, uşile erau de un verde vegetal, iar o mică diagramă arăta amplasarea toaletelor şi numerele camerelor. Întrucât ordinea alfabetică începea din celălalt capăt al culoarului acoperit de linoleum, Paxton se văzu nevoit să-l parcurgă aproape în întregime, auzind cum îi scrâşnesc pantofii pe suprafaţa lucioasă.

În faţa uşii marcate cu D, îşi apropie ceasul de mânerul rotund şi auzi un clic puternic. Deschise uşa.

Camera aducea mai mult cu un hol aglomerat. Podeaua era din acelaşi material dur ca şi culoarul, pereţii erau din aceleaşi blocuri de beton vopsite în alb. Imediat în dreapta era o bucătărie: o masă, un cuptor cu microunde fixat în perete, o chiuvetă mică şi o plită electrică. Deschise un dulap în care găsi veselă ieftină, din plastic. Uşile glisante din stânga dădeau într-un şifonier mai mult înalt decât lat.

Chiar lângă şifonier şi masă, era o canapea fixată în peretele din stânga, cu sertare la bază. Salteaua era dintr-un material neted, ca plasticul, în genul celei pe care o foloseşti pentru un copil care încă mai face în pat. Pe marginea canapelei era un bilet care îl anunţa că este extensibilă.

Pe peretele din faţa canapelei era un televizor, iar sub el, o măsuţă îngustă pe care de-abia încăpea o ceaşcă de cafea. În celălalt capăt al camerei, exista o fereastră din sticlă jivrată, care filtra lumina soarelui, cu o jaluzea care putea fi trasă.

Paxton îşi lăsă geanta lângă un şir de cutii şi foi de hârtie împăturite şi o pernă anemică. Rămase în picioare lângă canapea şi întinse braţele, aproape atingând pereţii într-o parte şi în alta.

Fără baie. Îşi aminti diagrama din hol, pentru toalete, şi oftă. Baie comună. Ca la facultate. Măcar acum nu avea coleg de cameră.

Ceasul începu să bâzâie.

Deschide televizorul!

Găsi o telecomandă pe canapea, se aşeză şi deschise televizorul plasat atât de sus, încât trebui să-şi întindă bine gâtul. O femeie scundă, în tricou alb şi cu un zâmbet molipsitor, apăru într-o cameră nu foarte diferită de cea în care se afla Paxton.

— Salut! Bun venit în prima ta cameră! După cum sunt sigură că ai aflat din broşura noastră, poţi beneficia de confort sporit, însă, deocamdată, trebuie să te mulţumeşti cu ceea ce vezi. Ţi-am pus la dispoziţie câteva obiecte de bază. Dacă mai ai nevoie de ceva, poţi folosi magazinele din campus. În cursul primei săptămâni la MotherCloud, ai dreptul la o reducere de 10% la toate articolele, fie de uz casnic, fie de întreţinere. Ulterior vei beneficia de o reducere de 5% pentru toate articolele achiziţionate de pe website-ul Cloud. La capătul culoarului sunt băile, pentru bărbaţi, pentru femei sau comune. Dacă ai nevoie de ceva, poţi lua legătura cu consilierul căminului, care locuieşte în apartamentul R. Acum lasă-ţi bagajul aici şi fă o plimbare ca să-ţi cunoşti familia Cloud. Dar, mai întâi, uită-te pe saltea, zise femeia şi bătu din palme. Găseşti acolo totul despre noul tău loc de muncă… şi un tricou.

Ecranul se înnegri.

Paxton privi cutia de pe saltea. De-abia acum o observă, deşi era la vedere. N-o observase fiindcă nu dorea să observe nimic.

Roşu. Vreau roşu.

Orice, numai albastru nu.

Luă cutia şi o aşeză pe genunchi. Se gândi la închisoare. La scurt timp după ce se angajase acolo, citise despre experimentul Stanford. Mai mulţi oameni de ştiinţă plasaseră un grup de voluntari într-un spaţiu închis, unde unii trebuiau s-o facă pe deţinuţii, iar alţii, pe gardienii. Deşi niciunul dintre ei nu fusese deţinut sau gardian, voluntarii îşi luaseră rolul în serios, „gardienii” devenind tot mai autoritari şi mai nemiloşi, „deţinuţii” supunându-se unor reguli cărora nu aveau niciun motiv să li se supună. Experimentul îl fascinase pe Paxton din mai multe puncte de vedere, cel mai important fiind că, deşi purta uniformă de gardian, se simţea mereu ca un deţinut. Autoritatea era un pantof prea larg pentru el, îi rodea piciorul

până la os şi ameninţa să-l dezechilibreze dacă făcea un pas prea mare.

Aşa că, desigur, când deschise cutia, găsi trei tricouri albastre.

Erau dintr-un material moale, precum echipamentul sportivilor, şi împăturite cu grijă.

Rămase cu ochii la ele până când, într-un târziu, le trânti de perete şi se prăbuşi pe canapea, ridicând privirea spre tavanul insuficient finisat.

Se gândi să plece din cameră, să iasă de-acolo, undeva, oriunde, dar n-avea puterea s-o facă. Înşfăcă broşurile luate din autocar şi reciti modalităţile de plată. Cu cât părăsea locul ăsta mai repede, cu atât mai bine.

PLĂŢI LA MOTHERCLOUD

Bun venit la MotherCloud! Vă interesează, probabil, cum se efectuează plăţile aici. E de înţeles – fiindcă sistemul nu e foarte simplu! În cele ce urmează aveţi o scurtă prezentare a modului în care funcţionează acest sistem; dacă aveţi nelămuriri, puteţi stabili o întrevedere cu un funcţionar din clădirea Admin.

În Cloud nu se foloseşte deloc hârtia – lucru valabil şi pentru bani. Ceasul pe care-l purtaţi beneficiază de ultimele tehnologii în domeniul comunicaţiilor în câmp proxim, are un cod unic, numai al dumneavoastră. Funcţionează doar atunci când e prins corect şi e în contact cu pielea, de aceea vă recomandăm să-l scoateţi pentru reîncărcare numai noaptea.

Ceasul dumneavoastră poate fi folosit pentru toate tranzacţiile la MotherCloud. Ca angajat, aveţi deschis un cont special în sistemul nostru bancar, pe care-l puteţi folosi pe toată durata şederii aici. Dacă plecaţi de la Cloud, vă puteţi păstra contul – suntem asiguraţi prin FDIC[7]*, iar fondurile pot fi accesate de la orice bancomat.*

Salariul se plăteşte în credite. Un credit echivalează aproximativ cu un dolar SUA, supus unei mici taxe de conversie, de valoarea câtorva fracţiuni de cent (a se vedea portalul

bancar online pentru ultimele cifre de conversie). Salariul vă este virat în cont în fiecare zi de vineri.

Impozitele şi costurile modeste ale cazării, ale asistenţei medicale şi ale transportului vă sunt reţinute din salariu. După cum ştiţi, ca urmare a Legii asigurării condiţiilor de trai pentru muncitorii americani, cât şi a Legii monedei electronice, nu primiţi salariul minim. Dar primiţi banii înapoi printr-o varietate de bunuri şi servicii – prin planuri generoase de cazare şi asistenţă medicală, prin utilizarea nelimitată a sistemului de transport al companiei noastre, ca şi prin fondul nostru de pensii, la fel de generos.

Soldul contului dumneavoastră începe de la zero, dar puteţi folosi orice cont bancar curent ca să transferaţi sume de bani, în schimbul unei taxe de procesare modeste. A se vedea portalul bancar pentru ultimele valori ale acestor taxe. Putem oferi şi un ajutor temporar celor care nu au deloc bani, pe bază de credit. Vă rugăm să luaţi legătura cu departamentul nostru bancar pentru alte informaţii.

Trebuie să ştiţi şi că, potrivit Legii responsabilităţii angajaţilor, vi se poate tăia din salariu pentru următoarele încălcări ale regulamentului:

❶ deteriorarea bunurilor aflate în proprietatea companiei Cloud;
❷ sosirea cu întârziere la serviciu de mai mult de două ori;
❸ neîndeplinirea normelor impuse de un superior;
❹ neglijarea sănătăţii personale;
❺ depăşirea duratei normale a concediului medical;
❻ pierderea sau deteriorarea ceasului;
❼ comportament neadecvat.

De asemenea, puteţi primi credite pentru:

❶ îndeplinirea normelor lunare timp de cel puţin trei luni;
❷ nesolicitarea unui concediu medical timp de cel puţin şase luni;

❸ efectuarea unui control medical complet la fiecare şase luni;
❹ curăţarea profesionistă a dinţilor o dată pe an.

De asemenea, salariul vă creşte automat cu 0,5 credite pentru fiecare săptămână în care primiţi evaluarea de cinci stele. Evaluarea trebuie să fie valabilă pe toată durata săptămânii pentru a asigura creşterea salariului.

Contul dumneavoastră are şi valoare de card de credit. Puteţi efectua plăţi chiar dacă sunteţi în deficit. Creditele câştigate cât timp sunteţi în deficit acoperă dobânda (a se vedea portalul bancar online pentru cotele curente) şi datoria în sine.

Puteţi adera şi la planul nostru de pensii, conform căruia, după un anumit număr de ani, veţi beneficia de o săptămână de lucru de 20 de ore, cazare subvenţionată şi o reducere de 20% pentru orice articol achiziţionat de la magazinul Cloud.

Pentru orice problemă bancherii vă stau la dispoziţie între orele 9.00 şi 17.00, în clădirea Admin. De asemenea, vă puteţi accesa contul oricând de pe portalul bancar online, la bancomatele din campusul MotherCloud sau prin browserul de la televizorul din cameră.

ZINNIA

Zinnia îşi trecu degetul peste cadranul ceasului. Atât de neted, aproape alunecos. Şi-l prinse la mână, magneţii lipindu-se cu un pocnet de pielea subţire a încheieturii.

Încarcă-l noaptea. Altfel nu-l scoate, fiindcă îţi oferă informaţii despre starea de sănătate, deschide uşi, înregistrează cotele de schimb, te anunţă care sunt sarcinile de serviciu, procesează tranzacţii şi probabil face alte o sută de lucruri de care e nevoie la MotherCloud.

Ca o cătuşă.

Zinnia recită în minte paragraful din instrucţiunile de folosire a ceasului care-i ridicase tensiunea.

Ceasurile trebuie purtate tot timpul când ieşiţi din cameră, fiecare ceas are un cod unic, al purtătorului. Date fiind informaţiile personale confidenţiale stocate în fiecare ceas, se declanşează o alarmă – atât pentru dumneavoastră, cât şi în sistemul de securitate al companiei Cloud – dacă-l scoateţi de la mână prea mult timp sau dacă-l poartă altcineva.

Ridică ochii spre uşă. Pe perete era un disc – trebuia să treacă ceasul prin dreptul lui chiar şi atunci când voia să iasă din cameră. Probabil pentru ca oamenii de la pază şi protecţie să fie siguri că nu pleci fără el, din moment ce serveşte drept cheie pentru orice, de la lift, la camera ta, la baie…

Până la urmă, important era nu dacă-l porţi, ci să se ştie unde te afli în orice moment. Dacă o luai într-o direcţie greşită, probabil imediat apărea un punct pe un ecran, într-o încăpere întunecată. Cineva era alertat.

Aruncă o privire spre tricourile roşii, pe care le scosese din cutia de pe saltea, iritată în continuare că nu erau maro.

Ştiuse de ceasuri, bineînţeles. Şi crezuse că ştie şi algoritmul repartizării locurilor de muncă la Cloud, de aceea le dăduse răspunsuri şi un CV care s-o trimită la echipa tehnică. Care, la rândul ei, să-i înlesnească accesul acolo unde trebuia.

Acum însă se vedea nevoită să-şi pună mintea la contribuţie.

Avea trei opţiuni:

Prima – să umble la ceas ca să modifice informaţiile privind locaţia ei. Deloc imposibil, însă nu era o chestie care s-o entuziasmeze. Se pricepea la aşa ceva, dar poate nu foarte bine.

A doua – să găsească o modalitate de a se deplasa fără să poarte ceasul. Doar că aşa nu avea cum să deschidă uşile. Nici măcar nu putea să iasă din cameră.

A treia – să fie repartizată la întreţinere sau la pază şi protecţie, fiindcă acolo accesul era practic nelimitat. Deşi habar nu avea dacă mutarea era posibilă.

Ceea ce însemna că misiunea ei devenea al naibii de grea.

De ce n-ar începe acum, cu un mic test de inducere în eroare?

Îngenunche în faţa discului din perete. Îşi trecu degetele peste el. Se gândi să-l smulgă, dar probabil că astfel ar fi declanşat alarma. Trecu ceasul peste el ca să deschidă uşa, apoi

ţinu uşa cu piciorul şi se aplecă spre încărcător. Lăsă ceasul pe preş şi păşi pe culoar.

Rămase pe loc până înţelese că dădea de bănuit, drept care o luă spre baie. Când ajunse acolo, un malac în tricou albastru, cu antebraţele pline de tatuaje tribale, îşi făcu apariţia dinspre lifturi. Se opri la o distanţă liniştitoare pentru ea şi ridică mâinile, îndemnând-o să nu intre în panică. Părea să ştie că băga oamenii în sperieţi.

— Domnişoară, zise el cu voce uşor adormită, nu aveţi voie să ieşiţi din cameră fără CloudBand.

— Scuze. E prima zi.

Malacul zâmbi înţelegător.

— Se mai întâmplă. Să vă conduc înapoi în cameră, altfel rămâneţi pe afară.

Zinnia îl lăsă s-o însoţească, malacul păstrând o distanţă respectuoasă. La uşă îşi agită ceasul şi discul se înverzi. Apoi se îndepărtă de uşă de parcă dincolo de ea l-ar fi aşteptat un tigru furios. Drăguţ din partea lui.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, domnişoară.

Zinnia îl urmări cum se îndepărtează, greoi, pe culoar şi intră în cameră. Din trusa de machiaj scoase rujul pe care nu-l folosea niciodată. Îl deşurubă şi dădu la iveală un detector de frecvenţe radio de mărimea şi forma degetului ei mare. Apăsă pe butonul lateral şi lumina verde îi arătă că detectorul era încărcat.

Îl trecu peste tot ceea ce însemna suprafaţă. Lumina deveni roşie în dreptul televizorului şi al corpului de iluminat, după cum se aştepta, dar nicăieri în altă parte. Nimic în gurile de aerisire sau în dulapuri.

Apoi deschise uşa şi scană tocul. Lumina se înroşi la încuietoare. Acolo era ceva, fixat în spatele cadrului din metal subţire. Un scaner termic? Un detector de mişcare? Scoase ceasul din încărcător şi şi-l prinse la mână. Verifică uşa din nou. Nicio lumină roşie. Puse ceasul la loc, în încărcător. Lumină roşie.

Aha. Logic, uşa era problema. Un fel de senzor care-i înregistra ieşirea din cameră dacă nu purta ceasul. Dacă ascundea ceasul şi găsea o altă ieşire, ştia cum să se descurce mai departe.

Privi în jur – camera i se păru şi mai mică, aproape ca un vestiar pentru copii. Va reuşi. Mai întâi, o misiune de recunoaştere. Îşi prinse ceasul la mână şi o luă agale pe culoarul pustiu, spre baie. O alese pe cea comună – cu o jumătate de bărbat şi o jumătate de femeie în fustă desenate pe uşă – unde găsi un şir lung de chiuvete, toalete şi pisoare. Una dintre toalete era ocupată; se zărea o pereche de tenişi micuţi. O femeie, probabil, după mărimea şi modelul încălţărilor.

Zinnia se apropie de o chiuvetă şi apăsă pe robinet. Părea slăbit. Trase, şi cât pe-aci să rămână cu el în mână. Trecu la chiuveta de alături şi se stropi cu apă pe faţă. Privi în sus şi văzu că tavanul era dublu.

Foarte bine.

În drum spre lift întâlni o tânără, drăguţă cum numai majoretele sunt, şi delicată, motiv pentru care tricoul maro părea nelalocul lui pe un corp atât de zvelt. Părul castaniu, asortat cu tricoul, era strâns mult prea tare într-o coadă de cal. Tânăra o fixă cu ochii neobişnuit de mari şi întrebă:

— Eşti nouă aici?

Zinnia nu răspunse imediat. Bunele maniere o obligau să schimbe platitudini cu noile cunoştinţe.

— Da, răspunse ea cu un zâmbet silit. Am sosit azi-dimineaţă.

— Bine ai venit! zise tânăra întinzând mâna. Hadley mă cheamă.

Zinnia dădu mâna cu ea. Avea degete delicate, ca un pui de pasăre.

— Cum te descurci? întrebă tânăra.

— Destul de bine. Chiar dacă sunt atâtea lucruri de învăţat, am început să mă obişnuiesc.

— Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti în Q. Mai e şi Cynthia, în V. Cynthia e un fel de şefă pe etaj, spuse tânăra zâmbind conspirativ. Ştii cum e. Noi, fetele, trebuie să fim unite.

— Aşa trebuie?

Hadley clipi nedumerită. O dată, de două ori. Apoi încuviinţă din cap şi zâmbi mai larg, sperând ca gestul ei să-i distragă atenţia Zinniei de la adevărul nespus, rămas suspendat în aer, iar Zinnia îşi propuse s-o descoasă cu altă ocazie.

— Îmi pare bine că ne-am cunoscut, spuse Hadley şi se răsuci pe călcâiele, în pantofii ei roşii şi drăguţi, fără toc.

— Şi mie, strigă Zinnia după ea şi se întoarse spre lift, la fel de precautã, încercând să-şi dea seama la ce se referise tânăra, dar, până să ajungă la jumătatea culoarului, hotărî că Hadley doar fusese amabilă cu ea, deci nu avea rost să-şi facă griji.

La parter, Zinnia se opri în faţa unui ecran masiv, cu harta întregului campus.

Căminele erau aliniate pe direcţia nord-sud: Sequoia, Maple, Oak. La nord de Sequoia, era o zonă în formă de lacrimă, numită Agrement, cu restaurante, cinematografe şi o serie întreagă de alte locuri de distracţie pentru cei care simţeau nevoia să se anestezieze.

Tramvaiul mergea în buclă. Se oprea în faţa fiecărui cămin. Căminele erau legate prin pasaje lungi, pline de magazine, aşa că puteai merge de la Oak, într-un capăt, până la Zona de Agrement, în celălalt capăt, de-a lungul a ceea ce pe hartă apărea drept promenadă. Lungă de peste un kilometru şi jumătate.

Apoi tramvaiul mai făcea o buclă, pe lângă alte două clădiri – una în care se aflau administraţia, banca şi şcolile, numită Admin, şi alta care găzduia clinica şi spitalul, numită Asistenţa Medicală. Apoi trecea prin depozitul principal şi se întorcea la Recepţie, clădirea unde coborâseră din autocar. În final, revenea la cămine.

Pe hartă figurau şi traseele de urgenţă. Fiecare clădire avea staţii speciale, toate cu legătură directă la Asistenţa Medicală. Mai exista un sistem de transport, total separat, folosit numai de cei de la întreţinere ca să ajungă în zona panourilor solare şi a turbinelor eoliene din celălalt capăt al campusului, la centrele de procesare a energiei, a apei şi a deşeurilor.

Exact acolo unde trebuia să ajungă şi ea.

Zinnia se întoarse şi porni la drum, gândindu-se să meargă până la Oak şi de acolo să facă bucla înapoi, spre Zona de Agrement. Măcar să se familiarizeze cu promenada. Holul căminului Maple era numai din beton, şlefuit bine. Zinnia văzu două uşi, una dădea într-un spălător şi alta, într-o sală de fitness, bine dotată – greutăţi, benzi rulante, tot felul de maşinării. Pe care nimeni nu le folosea.

Promenada semăna cu cele din aeroporturi, un hol masiv, pe două niveluri, cu lifturi, scări rulante şi scări în spirală. Tonete fast-food, farmacii, un magazin de delicatese, un salon de

manichiură, un salon de reflexoterapie. Multe saloane de reflexoterapie, pline de clienţi în tricouri roşii, maro sau albe, întinşi pe şezlonguri, în timp ce asiatice în tricouri verzi le masau picioarele expuse dizgraţios. Ecranele video imense, fixate în pereţi, îi răneau ochii cu reclame în culori agresive pentru bijuterii, telefoane şi gustări.

Totul era din beton şlefuit şi sticlă imaculată, lumina avea o tentă albăstruie, fiecare suprafaţă creând senzaţia de violenţă. Zinnia urcă o scară în spirală şi o luă pe lângă balustradă, o barieră din plăci de sticlă perfect transparente, care-i dădea senzaţia că, dintr-o clipă într-alta, va cădea; dacă ar fi căzut, cu siguranţă podeaua n-ar fi avut nicio milă faţă de ea. Trecu pe lângă o scară rulantă defectă, demontată, cu mai mulţi bărbaţi în tricouri maro adunaţi în jurul ei, care păreau că nu încearcă s-o repare, ci mai degrabă să înţeleagă cum funcţionează, în timp ce în faţa lifturilor se întindeau cozi interminabile.

Trecu prin ultimul cămin şi pătrunse pe un coridor care cotea la 90 de grade spre Zona de Agrement. De o parte şi de alta erau ecrane video şi localuri cu o ofertă mai eclectică decât cele văzute până atunci, unde sendvişurile şi supele se dovedeau omniprezente. Aici găseai taco, barbecue şi ramen, servite în restaurante mici, cu locuri şi meniuri limitate, doar pe jumătate ocupate de clienţi cu nasul în farfurie.

Se opri la unul specializat în taco şi se aşeză la bar. Un mexican vânjos ridică din sprâncene, iar ea întrebă în spaniolă dacă are *cabeza.* Mexicanul se încruntă şi clătină din cap, apoi arătă spre micul meniu de deasupra capului. Carne de pui, de porc şi, bineînţeles, de vită, ultima de patru ori mai scumpă decât celelalte două. Zinnia optă pentru trei taco de porc şi mexicanul se puse pe treabă, aruncând carnea semipreparată pe grătarul din oţel inoxidabil, lângă nişte tortillas.

Zinnia scoase câteva bancnote din buzunar şi lăsă pe tejghea cât să acopere comanda, plus un mic bacşiş, în timp ce bucătarul punea carnea pe tortillas, împreună cu o grămăjoară de ceapă tocată şi frunze de coriandru. Apoi împinse spre ea farfuria şi un disc mic, negru. Clătină din cap la vederea banilor şi spuse că n-are să-i dea restul. Zinnia flutură din mână, îndemnându-l să-l păstreze. Omul zâmbi şi înclină din cap, trase banii spre el, aruncă o privire în jur şi-i vârî în buzunar.

— *Es tu primer día?*

— *Sí,* răspunse Zinnia.

Mexicanul zâmbi din nou, cu ochii duioşi, ca un părinte care a primit o veste neplăcută despre copilul său. Dădu încet din cap şi adăugă:

— *Buena suerte.*

Zinniei nu-i plăcu tonul lui. Omul se întoarse cu spatele, iar ea muşcă din primul taco. Nu era cel mai gustos pe care-l mâncase vreodată, dar era suficient de bun pentru un loc ca ăsta, aflat la mama dracului. Când termină, împinse farfuria spre bucătar şi-şi luă la revedere făcându-i semn cu mâna. Omul îi răspunse la fel, cu un alt zâmbet îndurerat. Apoi Zinnia merse din nou pe coridor până ajunse într-un hol mare.

Zona de Agrement mirosea ca apa proaspătă. Filtrele de aer îşi făceau ore suplimentare. Îi aducea aminte de un mail sau de felul în care arătau mallurile înainte de a nu mai fi la modă. Ca atunci când era mică şi avea impresia că tot ce-şi dorea se găsea acolo, într-un singur loc. Pe trei niveluri, unul deasupra ei şi unul dedesubt, la care ajungeai fie cu lifturile, fie cu scările rulante, şi unele, şi altele la discreţie. Magazine cu ştaif sau mai modeste de-o parte şi de alta, culoare ce mărgineau o adevărată prăpastie. O mare parte din spaţiu era ocupată de un cazinou. Pe tavan, un şir de panouri din sticlă lăsa să se vadă cerul, de un albastru-închis, estompat.

Un pub britanic şi un local în care se servea sushi – sushi, nici mai mult, nici mai puţin, peşte proaspăt adus până aici. Şi un CloudBurger, care promitea să fie de calitate, unde ţi se servea o bucată respectabilă de carne de vită care nu costa cât o cină întreagă.

În afară de localuri, mai erau o sala de jocuri retro şi o sală RV[8], mai sofisticată. Plus un cinematograf, un salon de manichiură, unul de reflexoterapie şi un chioşc cu dulciuri. Mai toate scaunele erau ocupate. Zeci de persoane se perindau prin magazine.

Trecând pe lângă unul cu delicatese, auzi cum îi chiorăie maţele. Parcă ar mai fi mâncat ceva. Un fruct, poate. Ceva proaspăt. Intră şi trecu de la un culoar la altul, nu foarte lungi, pe lângă pachete cu alimente procesate şi frigidere pline cu băuturi. Nici urmă de mere sau de banane. Ieşi. Merse înainte până ajunse la sala de jocuri retro. Renunţă să mai caute fructe

şi păşi în labirintul jocurilor mecanice, strălucitoare, ce bâzâiau încontinuu.

Toate jocurile aveau mici discuri metalice în faţă. Zinnia căută un joc care să funcţioneze cu monede, dar nu găsi niciunul, aşa că reveni în hol, uitându-se după un bancomat Cloud. Îl dibui repede. Erau peste tot. Din locul în care se oprise, vedea cel puţin vreo şase.

Se logă la portalul bancar, care-i ceru să-şi treacă ceasul peste el. Ecranul se lumină – *Bun venit, Zinnia!* – şi tânăra îşi conectă noul cont bancar la cel vechi, umplându-l cu credite. Transferă 1000 de dolari din care rămaseră 994,45. În timp ce efectua tranzacţia, examină bancomatul cu toată atenţia – semăna cu cele obişnuite, era masiv, greu, din plastic, cu ecran tactil. Fără orificii vizibile.

În partea inferioară văzu un panou, probabil cu cel puţin o conexiune USB sau cu un alt dispozitiv cu care să se poată juca, dar şi aici erau mai multe probleme: cum să deschidă panoul, cum să împiedice sistemul de comunicaţii în câmp proxim să-i înregistreze ceasul, cum să opereze fără s-o vadă cineva. Oricum, era una dintre soluţiile care-i puteau asigura continuarea misiunii.

Derulă imaginea până găsi câştigul curent al culegătorilor – nouă credite pe oră, ceea ce însemna probabil opt-nouă dolari. După ce termină, cu ceasul alimentat cu bani, reveni la sala de jocuri şi colindă culoarele pustii până găsi ce căuta.

Pac-Man. Versiunea clasică. Lansat în Japonia, în 1980. Pe numele lui japonez Pakkuman. *Paku-paku* era zgomotul scos de o gură ce se deschidea şi se închidea repede, de mai multe ori. Zinniei îi plăceau jocurile video, iar acesta era preferatul ei.

Îşi trecu ceasul peste el şi începu jocul, împingând figura aceea galbenă, mică, prin labirint, înghiţind punctele albe în timp ce evita fantomele viu colorate, trăgând tare de manetă când la stânga, când la dreapta, izbind-o de restul maşinăriei de parcă ar fi vrut s-o dezmembreze.

Maşinăria, ca totul din jurul ei, funcţiona, probabil, cu energie solară şi eoliană.

Probabil.

Termenul tehnic pentru ceea ce făcea ea era „inteligenţă competitivă”. Termenul romantic era „spionaj corporatist”. Zinnia se infiltra în sistemele de securitate cele mai sofisticate,

în companiile cel mai bine păzite, ca să le fure secretele cel mai bine păstrate.

Şi se pricepea, nu glumă.

Dar în compania Cloud nu operase niciodată. Nici nu-i trecuse prin cap. Era ca şi cum ar fi escaladat Everestul. Deşi, după cum evoluau lucrurile, era doar o chestiune de timp. Cloud scutura de informaţii celelalte companii cu atâta eficienţă, încât foarte curând nu mai avea pe cine să spioneze. În trecut, Zinnia primea o misiune la câteva luni, ceea ce era mai mult decât suficient. Acum avea mare noroc dacă primea una pe an.

Şi totuşi, când o acceptase pe asta, se gândise că nu va găsi mare lucru. Probabil la mijloc era vreo informaţie eronată. Apoi însă examinase fotografiile luate din satelit. Fermele solare în formă de pătrat. Caracteristicile panourilor fotovoltaice. Numărul şi producţia turbinelor eoliene. Şi îşi dăduse seama că angajatorul ei avea dreptate: compania Cloud nu avea cum să producă toată energia consumată de ditamai campusul.

Unul dintre motivele pentru care Cloud nu plătea impozite îl constituiau iniţiativele sale ecologice. Compania trebuia să îndeplinească criteriile energetice impuse de stat ca să beneficieze de reduceri uriaşe de taxe. În consecinţă, dacă era adevărat – dacă infrastructura de acolo nu era suficientă ca să producă energia necesară –, atunci Cloud folosea altceva. Probabil ceva fără nicio legătură cu ecologia. Caz în care putea pierde milioane – poate chiar miliarde de dolari.

Fantoma portocalie îi luă urma. Zinnia mişcă Pac-Manul în sus şi-n jos pe traseele de pe ecran, cele mai multe eliberate deja, încercând să scape de ea, încercând să le evite pe celelalte, până ajunse la sfera mai mare, lucioasă, care schimbă raportul de forţe. Fantomele se albăstriră, iar Zinnia porni să le vâneze.

Deci cine e beneficiarul?

Nu că ar fi avut neapărat nevoie să ştie ca să-şi facă treaba. Dar întrebarea nu-i dădea pace. Poate unul dintre grupurile de jurnalişti sau de membri bine intenţionaţi ai guvernului, care nu încetau să atace compania Cloud din cauza condiţiilor de muncă impuse angajaţilor sau a monopolului asupra comerţului en detail online. Ziarele încercau de ani întregi să-şi infiltreze oameni în campusurile companiei, dar algoritmii şi CV-urile le zădărniciseră eforturile. Zinniei îi trebuise o lună ca să-şi pună la punct un CV suficient de credibil.

Dar poate că mai degrabă era vorba de una dintre companiile mari, care funcţionau după modelul tradiţional şi voiau să mai taie din avântul celor de la Cloud. Să recâştige o parte din piaţa pe care o pierduseră după Masacrele din Vinerea Neagră.

Între timp, Zinnia curăţase aproape întregul ecran; mai rămăseseră de înghiţit doar câteva puncte în colţul din stânga sus. Se îndreptă spre ele.

Tot ce conta era că un campus atât de mare, cu atâţia angajaţi, avea nevoie de 50 de megawaţi pe oră. Iar capacitatea panourilor solare şi a turbinelor eoliene era de 15, poate 20. Ceva nu se potrivea. Iar ea trebuia să descopere acel ceva. Fapt ce presupunea să pătrundă în infrastructura lor. Avea câteva luni la dispoziţie, în cursul cărora va acţiona de una singură. Nu putea să comunice cu angajatorul ei. Nici măcar prin aplicaţia codificată de pe telefon. Fiindcă nu ştia cât de avansaţi sunt cei de la Cloud în materie de decriptări.

Zinnia mută brusc Pac-Manul pe un alt traseu, ţintind ultimele puncte, flancată de fantome. Îl atacă pe cel din stânga, dar îşi dădu seama că nu mai are timp. În următoarele secunde rămase blocată, fantoma portocalie intră în Pac-Man, iar mica sferă galbenă se dezumflă, scoase un şuierat şi un pleoscăit, apoi dispăru de pe ecran.

2
INSTRUCTAJUL

Îmi amintesc multe zile petrecute la Cloud, dar cu cel mai mare drag mi-o amintesc pe prima. Mi-o amintesc fiindcă a fost cea mai grea. Zilele care au urmat au fost puţin mai uşoare.

Lumea m-a crezut nebun când am pus bazele companiei. Mulţi probabil nu-şi mai amintesc că, la vremea aceea, mai exista o companie care făcea cam ceea ce facem noi acum, doar că la scară mult mai mică. Problema era că nu avea viziune.

De mic copil m-a obsedat cerul. Imensitatea lui. O resursă uriaşă pe care o aveam deasupra noastră, zi de zi, fără s-o folosim cu adevărat. Sigur, avioanele îl brăzdau în toate direcţiile, dar câte alte utilizări îi puteam da!

Foarte curând am înţeles că viitorul aparţinea tehnologiei dronelor. Aerul şi drumurile erau îmbâcsite de camioane, monştri pe patru roţi, care aglomerau spaţiul şi scuipau otravă prin eşapament. Dacă puteam rezolva problema camioanelor, puteam rezolva o mulţime de alte probleme. Traficul, poluarea, accidentele mortale.

Ştii care sunt costurile traficului? Acum zece ani, când atinsese proporţii epidemice, erau cam de 305 miliarde de dolari, pierderi directe şi indirecte, într-un singur an. Asta potrivit Institutului de Cercetări Economice şi Gestionarea Afacerilor.

Ce înseamnă asta? La pierderi intră timpul pierdut cu aşteptarea în trafic, costul combustibilului, impactul asupra mediului, întreţinerea drumurilor, victimele accidentelor de circulaţie. Sigur, transporturile publice sunt de ajutor, dar numai atât. Chiar şi în tinereţea mea, o mare parte din infrastructura transporturilor publice se năruia, iar costurile întreţinerii deveneau astronomice. Cu toţii ne amintim momentul când metroul din New York a cedat. De atunci oraşul nu a mai fost acelaşi.

Soluţia era înălţarea dronelor pe cer nu doar pentru amuzament.

Îmi amintesc prima dronă. O chestie nostimă, care nu putea zbura mai mult de treizeci de metri fără să se lase pe-o parte şi să se prăbuşească. Şi nici nu era destul de rezistentă ca să

suporte o greutate prea mare. Dar, treptat, pe măsură ce se perfecţionau şi puteau transporta greutăţi tot mai mari, am început să lucrez cu ele pentru ca, mai târziu, să investesc într-o companie care le producea – din fericire, înainte ca respectiva companie să-şi ia avânt, motiv pentru care m-am ales cu o sumă frumuşică.

Compania se numea WhirlyBird[9]. Numele nu-mi plăcea, băieţii însă au făcut un lucru cu adevărat deştept. În loc să le ia ca atare, s-au gândit: „Dacă ar fi să le proiectăm azi, având cunoştinţele de-acum, ce îmbunătăţiri le-am aduce?”

Şi aşa au pornit de la zero. Au reamplasat motoarele. Au experimentat cu noi tipuri de materiale. Amestecuri mai uşoare. Tehnologie revoluţionară, aşa a numit-o *New York Times.* Iar eu eram al naibii de mândru că fac parte din echipă.

Apoi a trebuit să insistăm pe lângă Administraţia Aviaţiei Federale ca să găsim o modalitate de a ţine avioanele şi dronele pe cer în acelaşi timp fără să se ciocnească între ele. Chiar dacă dronele nu zboară la mare înălţime, pot complica lucrurile la decolarea şi aterizarea avioanelor.

Ca să fiu sincer, asta a fost partea cea mai grea. Nu neapărat pericolul de a se ciocni în aer – băieţii şi fetele de la WhirlyBird au reuşit să dezvolte o tehnologie de detecţie foarte eficientă. Problema era că, deşi am început cu livrarea terestră, după cum ştiţi, când am vrut să trecem la livrarea preponderentă cu drone, a trebuit să convingem guvernul federal. Ceea ce a fost aproape un coşmar. Ani şi ani de insistenţe. Până când, într-un târziu, am încheiat un acord de preluare a Administraţiei Aviaţiei Federale. Pe care am privatizat-o şi unde am angajat numai persoane competente – astfel optimizându-i activitatea.

În timpul necesar construirii unei clădiri cu fonduri de la stat, se pot construi o sută de clădiri cu fonduri private. Motivul este evident – dezvoltatorii privaţi vor să facă bani, în timp ce statul vrea ca angajaţii să-şi păstreze locurile de muncă. Cu alte cuvinte, statul trage de timp cât poate.

În fine, multă lume crede că mi-am numit compania după felul în care se înalţă dronele din centrele de procesare, ca nişte nori mari ce livrează colete în lung şi-n lat. Eu însă am ales Cloud fiindcă aceasta a fost declaraţia mea de intenţie.

Cerul nu mai era limita.

Dar să revin la prima zi. Eram eu şi Ray Carson – da, Ray, alături de mine încă din prima zi. Pe lângă faptul că se ţinea bine pe picioare, Ray era înnebunit după mecanică, mai mult chiar decât mine, deci mi-a fost de mare ajutor, capabil să mă lămurească ori de câte ori cineva folosea cuvinte mai lungi de trei silabe. În consecinţă, l-am numit vicepreşedinte. Aşa am început, eu, el şi alţi câţiva băieţi. Primul lucru care trebuia făcut era să găsim mai multe companii dispuse să le transportăm produsele la clienţi. Dacă reuşeam să găsim companii serioase, care să fie mulţumite de noi, ştiam că ne puteam extinde.

Am închiriat o clădire de birouri din centrul oraşului, nu departe de locul în care mă născusem, lucru important pentru mine fiindcă nu voiam să pierd legătura cu oraşul natal. Nu voiam să uit de unde plecasem.

Când am ajuns la sediu, am descoperit că toate birourile erau goale. Pe cinstea mea, după atâţia ani, încă mai pot jura că agenţia imobiliară ne asigurase că birourile vor fi utilate cu tot ce trebuie. Nu era un spaţiu prea mare – şi nici prea plăcut –, dar măcar strictul necesar încăpea în el. Deci am intrat şi am constat că locul era gol-goluţ. Doar pereţi, podea şi fire atârnând din tavan. Compania care avusese sediul aici, o veche firmă de contabilitate, plecase cu tot cu mobilier.

Luase până şi capacele de la WC-uri!

Aşa că am sunat la agenţia imobiliară şi am vorbit cu şeful de acolo, un escroc ordinar al cărui nume tare-aş vrea să mi-l amintesc ca să-l fac de ruşine pe internet. Tipul s-a jurat de o mie de ori că nu, nu-mi spusese că sediul ar fi mobilat. Ţineţi cont că asta se întâmpla în tinereţe, când aveam mai multă energie decât acum, dar eram şi mai uşor de păcălit. Chestia e că nu formulaserăm promisiunea în scris, ne înţeleseserăm doar verbal.

Ceea ce, pentru tipul ăsta, se pare că nu valora nimic.

Şi iată cum, eu, Ray şi o duzină de angajaţi ne holbam acum la toate birourile alea goale. A fost momentul în care a intervenit decisiv Renee. Ea fusese angajată în armată, o femeie pe cât de deşteaptă, pe atât de dură. Dacă-i spuneai că un lucru e imposibil, râdea dulce şi replica: „Fă-l posibil.” Am învăţat multe de la ea.

Renee s-a apucat să dea telefoane la toţi cunoscuţii, încercând să facă rost de ce aveam nevoie. După cât mă

costase chiria şi autorizaţia de funcţionare, după cheltuielile inerente unei companii aflate la început de drum, nu-mi mai rămăsese decât niscaiva mărunţiş din investiţia în WhirlyBird. Ce mai încolo şi-ncoace, Renee era unica mea salvare. În cele din urmă, Renee a aflat că aproape de noi se închidea o şcoală care, de fapt, se unea cu alta din cartier şi tocmai îşi scotea mobilierul în stradă.

Bingo! Nu sunt genul de om înnebunit după chestii ultramoderne. N-am nevoie de un birou cu înălţimea variabilă, care pregăteşte cafeaua şi-mi spune că arăt bine. Am nevoie doar de un telefon, un computer, un carnet, un stilou şi un scaun. Atât şi nimic mai mult.

Împreună cu Ray şi cu alţi angajaţi, m-am dus la şcoala cu pricina unde, într-adevăr, am găsit o grămadă de mobilier. Am luat absolut tot. La momentul acela nu-mi permiteam să fiu pretenţios. Nici nu ştiam dacă aveam nevoie de toate obiectele de acolo. M-am gândit ca întâi să le luăm şi apoi să vedem dacă le putem folosi.

Erau câteva catedre, nişte monştri din metal ce cântăreau sute de kilograme, dar nu suficiente ca să aşezăm câte una în fiecare birou. În schimb, am găsit o mulţime de pupitre. Din cele cu partea de sus rabatabilă, în care puteai pune ceva. Zeci de pupitre. Le-am înşiruit câte trei şi le-am fixat în bolţuri.

Şi le-am numit triplete. O tripletă am păstrat-o pentru mine. Mi s-a părut important să nu folosesc unul dintre birourile acelea mari şi vechi. Nu voiam să creadă ceilalţi că mă consider mai presus de ei. Dacă ar fi fost după mine, i-aş fi dat fiecăruia câte o tripletă, dar lui Ray pur şi simplu i-a căzut cu tronc un birou mare, pe care abia l-am târât înăuntru. Îi plăcea să-şi pună picioarele pe el când gândea profund, aşa că i l-am lăsat lui.

Încă mai păstrez tripleta mea în pivniţa casei. De aceea, când cineva ne vizitează birourile, vede că fiecare are tripleta lui. Departe de noi birourile de 10.000 de dolari, cioplite dintr-un singur trunchi de mahon. În timp, am ajuns să apreciez aspectul tripletelor noastre. Sunt un bun memento. Rămâi modest. Numai cel care vrea să dea impresia că e mai important decât în realitate simte nevoia unui birou ultramodern.

Am găsit şi multă aparatură electronică abandonată. Angajasem un puşti, Kirk îl chema, un adevărat expert. Din

toată aparatura aia a creat o reţea de computere, un Frankenstein uriaş, care ne-a ajutat să demarăm treaba.

Cred că aşa a fost să fie. Primul nostru test real.

Teoretic vorbind, primul test a fost să conving un număr suficient de persoane că sunt capabil să transpun ideea în practică. Primul test practic a fost cel cu birourile goale. Unul dintre momentele în care mulţi ar ridica mâinile şi ar declara că s-au săturat, însă echipa mea s-a pus pe treabă şi a găsit soluţia la problemă.

Îmi amintesc că, după ce-am terminat, mult după apusul soarelui, am mers cu Ray la Foundry, un bar din apropiere în care intram din când în când. Ne dureau toate oasele, de-abia am izbutit să ne aşezăm, ca nişte boşorogi, pe scaunele înalte, dar ne însufleţea gândul că trebuie să sărbătorim evenimentul. Cu un pahar de whisky sau altceva. Când am deschis portofelul, am descoperit că era gol-goluţ – cu ultimii bani le asigurasem prânzul celorlalţi. Iar pe carduri nu mai aveam credit.

Ray, fie binecuvântat, şi-a pus cardul pe tejghea şi a comandat două whisky-uri cu gheaţă. Dar şi cardurile lui erau la limită, drept care barmanul ne-a servit cu whisky-ul cel mai ieftin, care avea gust de acid din bateriile de automobil, încălzit la foc mic.

Chiar şi acum o consider cea mai bună băutură din viaţa mea.

Înainte să ne ducem la culcare – credeţi-mă, nu ne stătea în fire să ne îmbătăm, mai ales că trebuia s-o luăm de la capăt dis-de-dimineaţă –, Ray m-a bătut uşor pe spate şi a spus: „Cred că am început o treabă extraordinară.”

O chestie foarte serioasă, ţinând cont şi de câtă încredere aveau toţi în mine la momentul acela. Eu însă nu l-am crezut. Aşa cum stăteam la bar, cu gândul la tripleta mea şi la reţeaua de computere care părea să se întrerupă la prima rafală de vânt –, eram mai mult decât speriat. După ce mă chinuisem să-i conving pe toţi că nu sunt nebun, toţi îşi puneau speranţele în mine fără rezerve.

Ray mi-a dat un al doilea impuls. Acolo, încă de la început. N-am nici fraţi, nici surori, dar îl am pe Ray, şi asta contează aproape la fel de mult.

ZINNIA

Zinnia trase pe ea o pereche de blugi şi tricoul roşu, dar, când se aşeză pe canapea ca să se încalţe, descoperi că avea de ales între două rele.

Îşi adusese o pereche de ghete solide, crezând că va prinde echipa tehnică, şi o pereche de pantofi fără toc, atât de subţiri, încât păreau nişte şosete. Îi plăceau fiindcă-i putea face ghem ca să-i vâre în geantă, dar, pentru o îndeletnicire ca asta de acum, când trebuia să stea mai mult în picioare sau să se mişte de colo până colo, nu erau buni deloc. În plus, glezna încă o mai durea după căzătura din Bahrein de acum o lună. Avea nevoie de echilibru, aşa că alese ghetele.

Scoase ceasul din încărcător, după care şi-l prinse la mână. Auzi un bâzâit şi citi: *Bună dimineaţa, Zinnia!*

Apoi: Tura ta începe peste 40 de minute. Trebuie să pleci cât mai curând.

Cuvintele fură înlocuite de o săgeată care pulsa arătând spre uşă. Zinnia se ridică în picioare şi făcu o voltă. Săgeata se roti şi ea, arătând în continuare spre uşă. Când ieşi din cameră, ceasul bâzâi din nou, iar săgeata se mută spre stânga, unde erau lifturile.

Urmări săgeata până ajunse la tramvai, unde aştepta un grup masiv de persoane. Cu tricouri în toate culorile, majoritatea roşii. Un tramvai sosi în staţie, se umplu şi plecă. Zinnia lăsă încă două să treacă. Reuşi să se urce în al patrulea. Spaţiul se umplu până când călătorii ajunseră să stea umăr la umăr, fiecare încercând să facă economie de gesturi, cu coatele lipite de corp, lăsându-se când pe un picior, când pe altul, odată cu schimbările de direcţie ale tramvaiului, ca să nu-şi piardă echilibrul.

Cei care coborâră la depozitul principal erau în mare parte tineri, în formă. Nicio persoană mai în vârstă, niciuna supraponderală, niciuna cu vreo dizabilitate evidentă. O porniră cu toţii spre capătul unei cozi lungi ce şerpuia printr-o sală mare, de-a lungul unor culoare delimitate de montanţi.

Coada începea în faţa a trei turnichete, braţe metalice rotitoare care nu lăsau să treacă mai mult de o persoană, după ce-i scanau ceasul.

În pereţi erau fixate mai multe monitoare video, toate rulând un clip în care un bărbat se apleca să ridice o cutie, arcuindu-şi spatele. Urma un bâzâit, iar pe ecran se ivea un X roşu. Acelaşi

bărbat îşi îndoia genunchii, rămânând cu spinarea dreaptă, moment în care se auzea un ding şi apărea o bifă verde.

O femeie ducea o cutie la banda transportoare. Imaginea îngheţa şi deasupra ei răsăreau cuvintele *Păşeşte calm, nu alerga.*

Un bărbat căra o cutie care părea prea grea pentru el. Anunţaţi un supraveghetor dacă nu puteţi ridica o greutate mai mare de 10 kg.

O femeie se căţăra pe un dulap supraetajat, ca o maimuţă. Bâzâit. Un X roşu. *Folosiţi mereu centura de siguranţă.*

Când îi veni rândul, Zinnia trecu prin turnichet şi pătrunse într-o hală atât de mare, încât simţi cum o ia ameţeala în timp ce încerca să cuprindă totul cu privirea.

Dulapurile supraetajate se înşirau cât vedea cu ochii. Exista şi o linie a orizontului. Din locul în care se afla, nu putea desluşi pereţii halei, ci doar nişte coloane uriaşe de susţinere, care se înălţau până la tavanul imens, mai jos decât s-ar fi aşteptat. Trei niveluri. Poate patru. Dulapurile erau de două ori mai înalte decât ea, alunecau pe podeaua din beton şlefuit, răsucindu-se şi schimbându-şi locurile. Bărbaţi şi femei în tricouri roşii se agitau printre ele, mutând tot felul de pachete. Benzile transportoare traversau sala ca nişte şerpi galbeni, obiectele zburând pe deasupra rolelor.

Metalul care se rotea, tropăitul picioarelor pe podeaua de beton şi huruitul molcom al maşinilor se amestecau într-o simfonie a haosului. Mirosea a ulei de motor, a detergent şi a încă ceva. Mirosul unei săli de fitness. Sudoare şi cauciuc aerosolizat. Aerul era şi răcoros, şi uşor umed. Zinnia se opri ca să privească această maşinărie impresionantă, care părea să danseze, fără să-i dea atenţie, aproape numai pentru sine.

Ceasul începu să bâzâie. Altă săgeată. O îndemna să meargă mai departe, până când, după un nou bâzâit, o ghidă spre dreapta. Zinnia privi în sus şi-n jos, de la ceas la spaţiul din faţa ei, având grijă să-i evite pe alergătorii în roşu şi dulapurile supraetajate care se roteau mereu, oprindu-se la fiecare zece paşi ca să lase pe cineva să treacă, de teamă să nu se trezească lată pe podea.

De unde până unde Păşeşte calm, nu alerga?

După ce o luă când la dreapta, când la stânga, îşi dădu seama că bâzâitul se schimba odată cu direcţia. Partea laterală a

ceasului bâzâia când indica dreapta. Partea de sus sau de jos, când trebuia s-o ia înainte sau înapoi. Nu-i trebui mai mult de un minut, dar, din clipa în care înţelese, începu să se obişnuiască. După alte câteva schimbări de direcţie, nu mai simţi nevoia să se uite la ceas.

— Deşteaptă chestie, nu?

Zinnia ajunsese lângă un perete sau poate era doar o structură autonomă, în mijlocul depozitului. Nu ştia. Un tânăr latino stătea rezemat de perete. Solid, cu braţe vânoase şi cu părul negru, cârlionţat.

— Miguel, zise el întinzând mâna.

Brăţara ceasului său era din pânză, verde-închis, ca frunzele proaspete.

— Misiunea mea e să te familiarizez cu noul loc de muncă.

— Zinnia, spuse ea şi îi strânse mâna, simţindu-i pielea crăpată şi bătătorită.

— OK, *mi amiga,* se pare că ai prins şpilul cu direcţiile. Hai să facem câţiva paşi ca să-ţi arăt cum merge treaba aici. Pe urmă putem să ne apucăm de lucru.

Zinnia ridică mâna cu ceasul.

— Deci fără ăsta nu se poate…

— Singurul lucru de care ai nevoie ca să te descurci. Urmează-mă.

Miguel se desprinse de perete şi o porni pe lângă el, având în stânga depozitul propriu-zis, iar în dreapta, birourile, sălile de mese, toaletele, despărţite de ziduri lungi, cu ecrane video pe care rula reclama din autocar.

Mama tânără. Bandajele.

„Cu mâna pe inimă vă spun că, dacă n-ar fi Cloud, nu ştiu ce m-aş face.”

Şi ceva în plus. Oameni fericiţi, surâzători, care lucrau la Cloud. Oameni care scoteau diverse obiecte din containere şi le lăsau pe benzile transportoare. La intervale regulate, câteva cuvinte de recunoştinţă din partea unui client mulţumit.

Un puşti asiatic, într-o cameră de cămin.

„N-aş fi luat examenul în vecii vecilor dacă nu primeam manualul la timp.”

O negresă tânără, în faţa unei case dărăpănate.

„În cartierul meu nu sunt nici librării, nici biblioteci. Fără Cloud n-aş avea de unde să fac rost de cărţi.”

Un alb în vârstă, într-o cameră de zi demodată.

„Mi-e tare greu să ajung la magazin. Mulţumesc, Cloud.”

— Bun venit pe ring! zise Miguel desfăcând braţele. Aşa-i spunem noi. Toţi tinerii ăştia arătoşi sunt roşii, adăugă el şi se trase uşor de tricou. Albii sunt supraveghetorii. Merg de colo până colo şi au grijă să muncim cu spor. Apropo, dacă ai o problemă, apeşi pe cadranul ceasului şi spui *supraveghetor.* Te trimite la cel mai apropiat care nu e ocupat cu altceva.

Zinnia îşi privi ceasul. Întrebându-se dacă asculta numai când apăsa pe cadran. Probabil că nu.

— Treaba e destul de simplă, continuă Miguel. Serios vorbind, ceasul îţi arată aproape tot ce trebuie să faci. Te îndrumă spre un produs. Tu găseşti produsul. Îl iei. Ceasul te îndrumă spre o anumită bandă transportoare. Tu laşi produsul acolo. Bum! Şi treci la următorul. Faci asta timp de nouă ore. Două pauze de câte cincisprezece minute pentru mersul la toaletă, plus o jumătate de oră pentru prânz.

— Deci nu poţi să mergi la toaletă când îţi vine?

— Hai să-ţi fac cunoştinţă cu linia galbenă, *mi amiga,* spuse Miguel şi ridică mâna, atingând cadranul ceasului, străbătut de o linie verde, cât un fir de păr. Acum e bine, dar, după ce te-apuci de lucru, ceasul îţi urmăreşte randamentul. Verde înseamnă că eşti în grafic. Dacă rămâi în urmă, linia se îngălbeneşte. Dacă se înroşeşte e de rău. Aşa că ai grijă să nu se înroşească.

— Ăştia de aici chiar sunt obsedaţi de culori…

Miguel încuviinţă din cap.

— Mulţi angajaţi nu ştiu o boabă de *inglés.* Dar, ca să răspund la întrebarea ta, dacă stai prea mult la toaletă, rămâi în urmă. Cel mai bine e să te abţii. Şi încă ceva despre pauze…

Miguel se opri şi înălţă o sprânceană de parcă ar fi vrut să accentueze ceva.

— Ai o jumătate de oră pentru prânz. Dacă te prinde undeva, în capătul ringului, îţi trebuie aproape douăzeci de minute ca să ajungi la o sală de mese. Algoritmul e făcut în aşa fel încât să evite astfel de situaţii, dar se mai întâmplă. Sfatul meu – batoanele cu proteine de la automate sunt foarte bune. Să ai mereu unul în buzunarul de la spate. Îţi asigură necesarul de calorii.

— Dar dacă mi se face sete?

Miguel ridică din umeri.

— Sunt ţâşnitori peste tot. Hidratează-te bine. Chiar şi cu atâta spaţiu în jur, uneori tot simţi că te înăbuşi de căldură, zise el, uitându-se la ghetele ei şi făcând o grimasă. Şi încalţă-te cu tenişi. Comandă-i diseară. Crede-mă pe cuvânt – după câteva ore în ghetele astea, ai să simţi că-ţi iau foc picioarele.

— Mda, m-am gândit şi eu la asta. Deci iei produsul şi-l laşi pe banda transportoare. Dar dacă e vorba de produse voluminoase?

— De asta au grijă cei din alt sector. Ajungi acolo după ce ţi-ai făcut mâna aici. În sectorul nostru produsele nu trebuie să depăşească zece kilograme. Atenţie!

Miguel ridică braţul, fără s-o atingă, dar destul ca s-o oprească. O tânără în tricou roşu trecu valvârtej pe lângă ei. Zinnia de-abia o zărise cu coada ochiului. Tânăra alerga din toate puterile, cu părul fluturându-i peste faţă şi cu un obiect sub braţ. Aproape roşie de efort şi poate înlăcrimată. În clipa următoare dispăru după colţ.

— Arde undeva? întrebă Zinnia.

— I se termină tura. Potrivit algoritmului, ai timp să mergi în pas vioi până la produsul respectiv, să-l ridici şi să-l aduci la banda transportoare. În realitate, nu se întâmplă aşa. Uneori gândacii mută marfa sau produsul nu e depozitat unde trebuie şi atunci eşti nevoit să-l cauţi. Alteori, spre sfârşitul programului, trebuie să apeşi pe acceleraţie ca să recuperezi timpul pierdut.

Miguel arătă spre un alt tânăr care fugea mâncând pământul şi adăugă:

— Dacă rămâi în urmă de prea multe ori, îţi scade cota şi e de rău.

— Gândacii?

Miguel intră pe un culoar şi îi făcu semn să-l urmeze. Se apropie de un dulap supraetajat, se ghemui şi-i arătă o calotă

galbenă, mică, pe roţi, fixată la baza dulapului. Apoi arătă, pe podea, mai multe autocolante cu coduri de scanare, lipite pe beton.

— Chestiile astea galbene care pun în mişcare dulapurile supraetajate... aşa le spunem noi, gândaci. Ce zici, facem o probă, ca să vezi cum e?

— Sigur.

Miguel îşi apropie ceasul de faţă şi apăsă pe cadran.

— Terminat instructajul preliminar, trecem la pasul doi.

Ceasul Zinniei începu să bâzâie. Altă săgeată. Miguel făcu semn cu palma întinsă şi se înclină.

— După tine, *mi amiga.*

Zinnia lăsă ca bâzâitul să-i spună încotro s-o apuce. Înţelegea importanţa tehnologiei direcţionale care nu presupunea contact vizual cu ceasul. Cu atâtea dulapuri supraetajate în mişcare, cu tricourile care se vânzoleau în toate părţile şi cu benzile transportoare, dacă nu erai atent, te puteai accidenta foarte uşor.

— Te descurci de minune, remarcă Miguel.

— Cum se face că mă instruieşti tu şi nu unul dintre supraveghetori?

— Supraveghetorii au lucruri mai importante de făcut, răspunse el pe un ton care dovedea că nu crede ce spune. Ăsta e un program pentru voluntari. Din care te alegi doar cu vreo două ore în care scapi de alergătură. Mie îmi place. Iar cu tine nu trebuie să-mi bat capul. Majoritatea nou-veniţilor prind treaba cu direcţia de-abia la sfârşitul primei ture.

Zinnia se feri din calea unui dulap supraetajat.

— Nu mi se pare chiar atât de greu.

— Sigur ai rămâne surprinsă de reacţia lor.

N-aş crede, gândi Zinnia.

— De cât timp lucrezi aici?

— De aproape cinci ani.

— Şi-ţi place?

O pauză lungă. Zinnia îl privi cu atenţie. Miguel părea că mestecă ceva moale şi neplăcut la gust. Văzând că Zinnia nu-şi ia ochii de la el, dădu din umeri şi zise:

— E un loc de muncă.

Un răspuns suficient. Zinnia bănuia că nu va urma nimic, dar Miguel continuă:

— Soţul meu vrea să dau examenul de supraveghetor. Să încerc să promovez. Mie însă îmi place şi ce fac acum.

Zinnia se întrebă care erau şansele de a deveni supraveghetor. Aproape minime. Vedea sute de persoane în roşu, dar numai ici şi colo câte un bărbat sau o femeie în alb, cu o tabletă în mână, mergând plini de importanţă.

— Probabil că funcţia de supraveghetor e mai puţin solicitantă, remarcă Zinnia.

— Şi mai bănoasă. Dar ştiu şi eu… rosti Miguel rar, alegându-şi cuvintele, şi o privi lung. Compania are un program special, Coaliţia Curcubeului, pentru egalitatea de şanse a minorităţilor. Ca să ne ajute să promovăm. Diversificare. Nu ştiu cât de eficient este. Majoritatea celor care poartă alb… au tendinţa să se asorteze cu culoarea tricourilor, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Zinnia aprobă din cap complice.

— Eşti latino sau…? întrebă Miguel, apoi clătină din cap şi lăsă ochii în jos. Scuze, n-ar fi trebuit să întreb.

Zinnia îi zâmbi împăciuitor.

— Mama e.

— Atunci ai putea să te înscrii şi tu.

Ceasul bâzâi din nou, de câteva ori, într-o succesiune rapidă. Zinnia se uită la el şi văzu 8495-A. Ridică ochii şi văzu acelaşi număr pe dulapul supraetajat din faţa ei.

— OK, zise Miguel. Acum atinge cadranul.

Zinnia se conformă şi numărul se schimbă imediat.

Containerul 17.
Aparat de ras electric.

Apoi apăru imaginea unui aparat de ras electric într-un ambalaj din plastic.

— 17? întrebă Zinnia.

— În vârf. O clipă, spuse Miguel şi scoase un pacheţel din buzunar. Scuze, trebuia să ţi-o dau de la început. Centura de siguranţă.

Zinnia şi-o trecu peste propria centură, descoperind în capătul ei o clamă. Trase de ea şi din centura de siguranţă apăru un fir de nailon. Subţire, lucios şi rezistent, fapt care o făcu să se

gândească imediat la un milion de utilizări. Cu aşa ceva ar fi evitat căzătura aia în Bahrein.

— O prinzi de cârlige pe măsură ce urci, o instrui Miguel apucând clama şi agăţând-o de o bucată curbată de metal, lungă de câţiva centimetri, deasupra capului ei.

Alte cârlige se înşiruiau până în capătul de sus al dulapului.

— Deşi, ca să fiu sincer, peste câteva zile ai să renunţi la ea. Consumă prea mult timp. Dar, dacă vezi vreun supraveghetor prin apropiere, neapărat să ţi-o pui. Te penalizează pentru aşa ceva. La trei penalizări, pierzi un credit.

Dumnezeule mare, ce sistem! Zinnia urcă pe dulapul supraetajat, folosindu-se de rafturi ca de o scară, până găsi containerul. Scoase cutia de plastic cu aparatul de ras care apăruse pe ceas şi sări pe podea. Ceasul bâzâi şi pe el apăru o faţă zâmbitoare.

— Asta înseamnă că m-am descurcat, nu? întrebă Zinnia arătându-i ceasul lui Miguel.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Fiecare produs are un cip. Ceasul te anunţă dacă nu l-ai ales pe cel care trebuie. Felul în care sunt stocate e şi el deştept – de obicei, obiectele care pot fi confundate nu sunt depozitate împreună. Dar greşelile nu sunt excluse. Acum…

Ceasul bâzâi din nou, săgeata îndemnând-o să pornească pe un alt culoar lung. Merseră împreună până ajunseră la o bandă transportoare. Ceasul bâzâi de câteva ori. Sub bandă erau grămezi de cutii din plastic vârâte unele într-altele. Scoase una, strecură produsul înăuntru, şi banda îl făcu dispărut.

— Următorul.

— Asta e tot?

— Asta e tot. Cum îţi spuneam, eşti nou-venită, în primele săptămâni nu cari decât obiecte mai mici. Cu cât trece timpul, cu atât se complică lucrurile. Fie trebuie să cari obiecte mai grele, fie trebuie să le iei de unde sunt lăsate şi să le pui în dulapurile corespunzătoare. Atenţie: gândacii rămân nemişcaţi dacă umbli la dulapuri legată cu centura de siguranţă, dar, fiindcă nu folosim mereu centurile de siguranţă, gândacii se mai mişcă şi atunci e ca şi cum ai fi pe un cal sălbatic.

— Acum ce urmează?

Miguel îşi privi ceasul.

— Teoretic mai avem o oră liberă, în care poţi să-mi pui întrebări. Propun să intrăm într-o sală de mese, ca să luăm şi o gură de apă. Pauzele sunt destul de rare aici. Trebuie să profităm de ele ori de câte ori avem ocazia.

— Sigur.

Zinnia ar fi preferat să se apuce de treabă – mişcările repetitive o lăsau să gândească –, dar poate că Miguel mai voia să-i spună ceva util.

Miguel nu exagerase deloc în privinţa distanţei până la o sală de mese. Cincisprezece minute le luă ca să găsească una. Zinnia se lăsă condusă de el, Miguel părea că ştie drumul. Înainte să ajungă acolo, bărbatul o lămuri că, dacă apropie ceasul de gură şi spune *sală de mese,* acesta o îndrumă spre cea mai apropiată.

Sala era aproape goală. Un şir de automate de-a lungul unui perete, două dintre ele fiind defecte, şi o serie de mese late, cu scaune fixate de ele. Pe perete, cu litere mari, cursive, scria: DATORITĂ VOUĂ TOTUL E POSIBIL!

Miguel scoase două sticle cu apă dintr-un automat şi le puse pe masă. Când Zinnia se aşeză, împinse o sticlă spre ea.

— Mulţumesc, spuse Zinnia, desfăcând capacul de plastic.

— Repet. Ai grijă să te hidratezi. Asta-i doboară pe cei mai mulţi. Deshidratarea.

Zinnia sorbi din sticlă. Apa era atât de rece, încât simţi că o dor dinţii.

— Altceva mai trebuie să ştiu?

Miguel o privi lung şi clipi de câteva ori. Semn, poate, că ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu era sigur că se poate baza pe ea.

Zinnia încercă să-i transmită ceva de genul *Lasă, mă descurc eu,* dar, într-un târziu, Miguel zise:

— Hidratează-te. Fă-ţi norma. Nu te plânge. Dacă te loveşti de ceva, strânge din dinţi şi mergi mai departe. Cu cât vorbeşti mai puţin cu supraveghetorii, cu atât mai bine.

Apoi scoase telefonul, scrise ceva şi i-l întinse.

Nu cumva SĂ ROSTEŞTI cuvântul sindicat.

Zinnia dădu din cap.

— Am priceput.

Miguel şterse textul din telefon.

— Cum ţi se pare camera?
— Cutia de pantofi?
— Trebuie să gândeşti vertical. Eu am comandat nişte coşuri din sârmă pe care le atârn de tavan. Poţi să pui ce vrei în ele.
— Tot într-o cameră de-asta locuieşti şi tu? Parcă spuneai că eşti căsătorit.
— Ne descurcăm.
— Credeam că se poate obţine o locuinţă mai bună.
— Se poate, dar e scump. Eu şi soţul meu – fiindcă şi-a rupt glezna, acum lucrează la serviciul clienţi – facem economie de credite. El e din Germania. Vrem să ne mutăm acolo.
Zinnia aprobă cu o mişcare din cap.
— În Germania e bine.
Miguel inspiră adânc, apoi expiră lung, privind-o trist.
— Odată şi-odată…
Zinnia schiţă un zâmbet. Care să-l consoleze, dar şi să mascheze stânjeneala şi mila pe care le simţea faţă de acest om, prizonierul unei slujbe de rutină, care visa să părăsească ţara, ştiind că aşa ceva poate nu se va întâmpla niciodată.
Miguel se uită la ceas.
— Cam asta-i tot. Dacă te blochezi undeva, spune *Miguel Velandres* şi ceasul mă găseşte. Sigur, poţi spune şi *supraveghetor,* dar e mai bine să n-ai de-a face cu cei în tricouri albe.
Lăsară sticlele într-un coş de reciclare plin ochi – pe un afiş prins deasupra lui scria MULŢUMIM CĂ RECICLEZI! – şi păşiră pe ring.
— Eşti gata?
Zinnia făcu semn că da.
Miguel ridică ceasul.
— Terminat instructajul.
Ceasul Zinniei începu să bâzâie. O altă săgeată, care arăta înainte.
Miguel întinse mâna.
— Nu trage de timp. Deloc.
Dădură mâna, apoi Zinnia se îndepărtă rapid, lăsând vibraţia uşoară a ceasului să-i conducă paşii. Miguel îi strigă peste umăr:
— Nu uita, *mi amiga!* Ia-ţi nişte tenişi!

PAXTON

Paxton stătea singur, lângă peretele din spate al sălii de instructaj. Două femei şi patru bărbaţi, toţi în tricouri albastre, erau în faţă, despărţiţi de el de trei şiruri de pupitre ca la şcoală.

Ceilalţi vorbeau între ei de parcă s-ar fi cunoscut dinainte. Paxton considera că e puţin probabil, ţinând cont că aici avea loc instructajul. Poate locuiau pe acelaşi palier.

Paxton nu intenţionase să stea singur, dar, ajungând primul, luase loc în spate. Ceilalţi veniseră pe rând şi se aşezaseră mai în faţă, intrând imediat în vorbă, fără să-l bage în seamă. Să se ridice şi să li se alăture ar fi părut un gest disperat din partea lui. Motiv pentru care rămase pe loc, privind jaluzelele parţial trase, care acopereau fereastra lată ce dădea spre sala principală.

Era un centru de comandă. Compartimentat. O mulţime de persoane în tricouri albastre vorbeau la telefon sau atingeau ecranele tabletelor fixate pe birouri. Toate priveau peste umăr de parcă s-ar fi simţit supravegheate. Pereţii erau acoperiţi de ecrane video, pe care apăreau tot felul de hărţi şi diagrame wireframe.

Cineva trecu prin dreptul ferestrei şi, câteva clipe mai târziu, uşa se deschise lăsând să intre un tip cu faţa precum scoarţa de copac. Avea părul cărunt, tuns perie. Buza de sus era ascunsă de o mustaţă groasă, stufoasă. Purta o cămaşă bej, cu mânecile suflecate, şi pantaloni kaki. De tocul pistolului, gol, prins de centură, atârna o lanternă masivă. Steaua aurită de pe piept era atât de lustruită, încât părea să concentreze lumina. Se ţinea drept şi avea privirea scrutătoare a unui poliţist care nu ştie de glumă. Genul de om în faţa căruia simţi nevoia să te scuzi chiar dacă n-ai greşit cu nimic.

Se apropie cu paşi mari de podium şi privi în jur, stabilind contact vizual cu fiecare persoană în parte. În cele din urmă ajunse la Paxton, asupra căruia zăbovi câteva clipe, apoi dădu aprobator din cap, semn că cele şapte persoane din faţa lui erau acceptabile.

— Sunt şeriful Dobbs, eu răspund de acest ţinut, zise el grăbit, ca şi cum ar fi trebuit să plece în altă parte. Ca şerif, sarcina mea e să vin aici şi să fac două lucruri când primim un nou grup de recruţi. Mai întâi să vă împuternicesc în virtutea Regulamentului de funcţionare a companiei MotherCloud şi a Legii privind paza şi protecţia.

Şeriful flutură din mână ca un magician plictisit şi adăugă:

— Consideraţi-vă împuterniciţi. În al doilea rând, trebuie să vă explic ce înseamnă asta.

Schiţă un zâmbet afectat. Răgaz pentru ca sfincterele să se relaxeze. Câţiva râseră. Paxton nu li se alătură, doar îşi deschise carneţelul. Şi scrise în susul paginii: *Şeriful Dobbs.*

— Poate vă întrebaţi dacă puteţi aresta pe cineva. Răspunsul e simplu: nu chiar. Puteţi doar reţine pe cineva. Dacă prindeţi un răufăcător – unul care a furat ceva, care a sărit la bătaie etc. –, îl închideţi în clădirea Admin. Conform Legii privind paza şi protecţia, la secţia de poliţie trebuie să fie în permanenţă zece poliţişti care să se ocupe de infracţiunile semnalate. Dar zece poliţişti nu sunt destui ca să se ocupe de toate problemele care se ivesc într-un campus atât de mare, tocmai de aceea voi sunteţi ochii şi urechile noastre.

Reţineţi. Ochii şi urechile. Poliţiştii adevăraţi se ocupă de treburile serioase.

— În cea mai mare parte a timpului e linişte aici. Fiindcă adevărul gol-goluţ e că, dac-ai călcat pe bec la Cloud, eşti terminat. Dac-ai fost prins furând, ţi se leagă atâtea tinichele de coadă, încât nu te mai angajează nicio sucursală Cloud de pe teritoriul Statelor Unite şi nici chiar de pe întreaga planetă verde a lui Dumnezeu. Nu-i nevoie să vă spun că nici alte companii nu se vor grăbi să vă angajeze. Şi asta înseamnă că oamenii sunt îndeajuns de deştepţi ca să nu se cace acolo unde mănâncă.

Du-te-n mă-ta. Sperii oamenii.

— Trebuie să staţi la vedere. Să fiţi printre ei, ca parte a comunităţii, continuă şeriful şi trase de gulerul uniformei bej. Asta e linia de demarcaţie. De asta purtaţi tricourile. Noi vrem să încurajăm o atmosferă prietenoasă. De aceea nu primiţi o uniformă mai pretenţioasă.

Tricourile fac parte dintr-un sistem egalitar.

— Cei mai mulţi sunteţi aici fiindcă, judecând după CV-uri, aveţi o oarecare experienţă în domeniul pazei şi protecţiei. Dar

fiecare companie îşi are regulile ei, de aceea organizăm cursuri de educare şi instruire. De două ori pe lună. Cel de azi va fi cel mai lung. Veţi urmări mai multe filme despre cum trebuie să interveniţi în caz de conflict, dacă bănuiţi că cineva fură etc. Dar am pregătit şi nişte floricele de porumb, ca să treacă timpul mai repede.

Alte râsete.

Dobbs pare a fi de treabă.

— Acum mergeţi în sala de alături, luaţi loc şi aşteptaţi-mă. Vin în câteva minute… E vreun Paxton printre voi?

Paxton ridică ochii. Dobbs îl privi lung şi zâmbi.

— O clipă, fiule. Vreau să te întreb ceva.

Ceilalţi şase se ridicară în picioare şi se îndreptară spre uşă, aruncându-i câte o privire lui Paxton şi întrebându-se ce avea el şi nu aveau ei. O întrebare la care nici Paxton nu ştia să răspundă.

— Urmează-mă, îi spuse Dobbs după plecarea celorlalţi.

Şeriful se întoarse şi ieşi. Paxton sări în picioare şi se strecură printre scaune, spre uşa din capătul sălii, alături de care era un panou mare din sticlă reflectorizantă.

Paxton păşi în camera întunecată în care se aflau o masă cu două scaune în faţă, câteva tablouri şi hărţi ale campusului. Fiecare hartă părea să aibă specificul ei. La o primă vedere, Paxton desluşi pe una sistemul de transport, pe alta reţeaua electrică, pe a treia… era topografică? Cam atât. Genul de birou pentru o persoană care nu prea are nevoie de un birou.

— Ia loc, zise Dobbs şi se trânti în scaunul rotativ, uzat, din dosul mesei. Nu vreau să-i las pe ceilalţi să aştepte, dar am remarcat ceva în CV-ul tău. Ai fost gardian la o închisoare.

— Întocmai.

— Şi de atunci ai făcut o pauză cam mare.

— Am avut compania mea. Care n-a mers. Ştiţi cum se întâmplă, economia noastră e un sport full-contact.

Dobbs nu păru să sesizeze sarcasmul.

— Spune-mi, de ce te-ai făcut gardian?

Paxton se lăsă pe spătarul scaunului. Ar fi vrut să dea un răspuns mai epatant, că a simţit o chemare, dar ar fi minţit, aşa că spuse adevărul.

— Aveam nevoie de o slujbă. Am văzut un anunţ. Şi am rămas acolo mai mult decât aş fi vrut.

— Aici cum te simţi?

— Sincer?

— Fără răspunsuri ipocrite, fiule.

— Speram la un tricou roşu.

Dobbs schiţă un zâmbet.

— Uite ce-i, n-am timp să stau la gargară cu tine. Îmi place că nu te-arăţi înnebunit după slujba asta. La o astfel de slujbă, cu cât te arăţi mai încântat, cu atât mai mult dai de bănuit. Unora le place să aibă autoritate peste măsură. Pentru ei este un sport ori un mecanism de rezistenţă sau doar un mijloc de a se răzbuna pe lume. Înţelegi?

Paxton se gândi la toţi gardienii cu care lucrase, care zâmbeau prea mult în timp ce-şi fluturau bastoanele, care-i înghionteau şi-i altoiau pe deţinuţii irascibili, care făceau ca toţi dracii când îl băgau pe unul la carceră.

— Înţeleg. Ştiu foarte bine ce vreţi să spuneţi.

— În închisoarea în care ai lucrat, cât ai avut de-a face cu contrabanda?

— Am avut câteva probleme cu drogurile. Am lucrat sub câţiva directori. Unii aveau toleranţă zero pentru aşa ceva, alţii închideau ochii, considerând că deţinuţii drogaţi sunt mai uşor de controlat.

— Şi sunt?

Paxton îşi alese cuvintele cu grijă. Simţea că e supus unui test.

— Da şi nu. Dacă iau o doză mică, sunt maleabili. Dacă iau o doză prea mare, leşină sau încep să arunce cu ce le cade în mână, şi atunci nu e bine.

Dobbs se sprijini de spătar, îşi apropie mâinile ca la rugăciune, apăsându-şi buricele degetelor. Cureaua ceasului era de serie, ca şi a lui Paxton.

— Avem o mică problemă aici şi vreau să înfiinţez ceva... Nu un grup operativ. Sună prea oficial. Doar câţiva oameni care să stea cu ochii în patru şi cu urechile ciulite. Poate chiar să-i iscodească pe angajaţi când cred că aceştia ar putea ajuta cu ceva.

— Care-i problema?

— *Oblivion*[10]. Ştii ce este?

— Ştiu că e un drog care a devenit popular nu demult. După ce-am plecat de la închisoare.

Dobbs aruncă o privire spre locul în care aşteptau albaştrii şi ridică uşor din umeri, semn că îi mai lasă câteva minute.

— Este o formă modificată de heroină care nu produce dependenţă fizică. Heroina e atât de parşivă pentru că îţi reconfigurează creierul. Face în aşa fel încât să nu mai poţi funcţiona fără ea. De aia renunţarea e atât de grea. *Oblivion* e la fel de tare, dar nu ţi-l cere corpul. Creează dependenţă psihologică, la fel ca orice lucru care-ţi dă o stare de bine şi pe care vrei să-l repeţi. De aia unii îşi pierd cunoştinţa, nu foarte mulţi. Pe moment, consumul e destul de ridicat. Uneori doza nu e calculată corect şi oamenilor li se face rău. Alteori îi omoară. Ordinul de sus e să terminăm odată cu asta.

Următoarele cuvinte şeriful le rosti în şoaptă:

— Am să fiu sincer cu tine. Nu mai avem de unde să aducem poliţişti. Şefii vor să rezolv problema cu angajaţii de-aici, bărbaţii şi femeile în albastru. Asta-i situaţia. Am nevoie de câţiva oameni de încredere care să se intereseze într-o... manieră relaxată. Iar unul care se pricepe la contrabandă ar putea fi foarte util.

— De ce relaxată?

Dobbs îl ţintui cu privirea înainte să răspundă.

— Îmi place când atmosfera e relaxată.

Paxton se foi pe scaun, neştiind ce să spună. Într-un fel, sperase ca Dobbs să-l anunţe că s-a făcut o greşeală, că va îmbrăca tricoul roşu şi va lucra în depozit, unde îşi putea controla stresul şi, de ce nu, de unde o putea şterge în timp util. Şi iată că acum i se cerea să facă ore suplimentare, neplătite, pentru o slujbă pe care nu şi-o dorise de la bun început.

Şi totuşi, Dobbs avea ceva care-i plăcea. Vorbea cu grijă, clar şi respectuos, trei lucruri care le lipseau celor din conducerea închisorii. În plus, solicitarea îl măgulea pe Paxton, îi demonstra că se pricepe la un lucru de care era nevoie.

Şeriful îi zâmbi din nou strepezit şi ridică o mână.

— Nu te hotărî acum. Ştiu că-ţi cer mult. E prima ta zi aici. Tot ce ştiu despre tine e că n-ai cazier şi că ai ochiul format pentru detalii. Ai fost singurul care şi-a luat notiţe. Apreciez chestiile astea. Deci te mai gândeşti şi poate peste o zi-două, cât ne organizăm, ajungem la o înţelegere.

— Mi se pare corect, spuse Paxton şi se ridică în picioare.

— Să ştii că în sectorul ăsta e loc şi de promovare. În plus, faci şi un bine, îi ajuţi pe cei care chiar au nevoie de ajutor, spuse Dobbs şi arătă spre uşă. Du-te şi ocupă un loc. Lasă-i să se întrebe de ce te-am luat deoparte. Vin şi eu într-un minut, cu floricelele.

MATERIAL VIDEO DE INSTRUIRE A ECHIPEI DE PAZĂ ŞI PROTECŢIE

Un bărbat şi o femeie se plimbă de mână pe o pajişte cu iarbă verde strălucitoare, artificială. Deasupra lor e un dom din sticlă, lumina palidă a soarelui filtrându-se prin panourile jivrate.

Doi copii, un băiat şi o fată, aleargă în faţa lor. Aleg un loc pentru picnic şi întind o pătură. Băiatul se opreşte ca să fluture mâna către cineva. Camera de luat vederi descoperă o femeie în tricou albastru, pe o cărare din apropiere.

Schimbare de cadru – muncitori în tricouri roşii aleargă dintr-o parte într-alta cu diferite produse sub braţ în căutarea benzilor transportoare. Bărbaţi şi femei în tricouri albastre apar şi dispar printre stivele de marfă, nevăzuţi, ca nişte fantome sau ca nişte îngeri păzitori, fără să se amestece. Protectori.

O femeie în vârstă, într-un tricou verde, împinge un cărucior printr-un birou cu podeaua acoperită de un covor cenuşiu şi goleşte coşurile de hârtii. Se opreşte ca să salute un bărbat în tricou albastru, care izbucneşte în râs şi o îmbrăţişează.

Voce din off: Salut şi bine aţi venit la primul film dintr-o serie menită să vă ajute să înţelegeţi ce înseamnă să fii agent de pază la MotherCloud. Sunt sigur că deja aţi fost împuterniciţi. Felicitări! Acum să vă explic ce înseamnă asta.

Un cuplu tânăr coboară mai multe trepte albe, puternic luminate, ţinându-se de mână.

O femeie în tricou albastru patrulează pe holul unui cămin.

Un şir de oameni aşteaptă să iasă din depozit printre detectoarele de metal. Angajaţi în tricouri albastre, cu mănuşi din latex albastru-deschis, le fac semn să treacă, unul după altul.

Voce din off: Misiunea voastră este să asiguraţi paza şi protecţia acestui campus într-o manieră deschisă, prietenoasă şi relaxantă faţă de cei care locuiesc şi muncesc aici. Faceţi acest lucru prin patrulare, monitorizare, observare şi raportare.

Un grup de adolescenţi se distrează cu jocuri video într-o sală retro. Par mai gălăgioşi decât s-ar cuveni. Dar se opresc pentru a-i face cu mâna unui bărbat în tricou albastru, care le răspunde la fel.

Toţi sunt prieteni.

Voce din off: Această serie video va analiza conduita etică, reacţiile în condiţii extreme, legile civile şi penale care ţin de postul pe care-l ocupaţi, ca şi modalităţile optime de sprijinire a şerifului şi a ajutoarelor sale. În primul rând şi cel mai important…

Ecranul se înnegreşte. Cu litere albe, mari, apare propoziţia RESPECTUL SE CÂŞTIGĂ.

Voce din off: Trataţi-i pe toţi cu demnitate şi respect şi, la rândul vostru, veţi fi trataţi cu demnitate şi respect. Simpla folosire a cuvintelor *domn* şi *doamnă* poate avea un mare efect. Scopul principal trebuie să fie întotdeauna prevenirea şi descurajarea.

Apare propoziţia VIGILENŢA E CHEIA.

Voce din off: Repet, scopul principal trebuie să fie întotdeauna prevenirea şi descurajarea. Pentru asta trebuie să cunoaşteţi bine împrejurimile. Chiar şi atunci când nu sunteţi la lucru – dacă vedeţi ceva suspect, vă rog să-i anunţaţi imediat pe agenţii de pază şi protecţie care sunt de serviciu în acel moment.

Schimbare de cadru – un bărbat priveşte în stânga şi-n dreapta pe holul pustiu, ca şi cum s-ar pregăti să comită o infracţiune. Îşi ridică gulerul şi se strecoară pe o uşă, dincolo de

care găseşte un grup de persoane aşezate în jurul unei mese mici, în ceea ce pare a fi o magazie cu o altă destinaţie.

Voce din off: Cloud colaborează neobosit cu autorităţile locale şi guvernamentale pentru crearea unui climat de muncă unde angajaţii să se simtă în siguranţă. Pentru noi, prioritatea o reprezintă tratamentul corect al angajaţilor – fiecare observaţie sau reclamaţie este abordată cu toată seriozitatea. Dacă sesizaţi că angajaţii vor să se organizeze pentru a-şi exprima nemulţumirile, evitând să apeleze, cum e regula, la serviciul de resurse umane, vă rog să-l anunţaţi imediat pe şerif.

Schimbare de cadru – o familie care a ieşit la picnic.

Toţi patru îi fac cu mâna unei femei în tricou albastru. Femeia traversează cu paşi mari pajiştea cu iarbă artificială şi băiatul îi întinde un biscuit cu ciocolată.

Femeia îl ia, se apleacă şi-l îmbrăţişează pe băiat.

Voce din off: MotherCloud este o nouă paradigmă pentru economia americană şi, mai important decât atât, pentru familia americană. Voi sunteţi primii ei apărători. Vă mulţumim pentru responsabilitatea pe care sunteţi pe cale să v-o asumaţi.

Ecranul se înnegreşte. Cu litere albe, mari, apar cuvintele ROLURI ŞI RESPONSABILITĂŢI.

Voce din off: Trecem acum la prima parte din seria de iniţiere…

ZINNIA

Piciorul îi alunecă, iar stomacul i se întoarse pe dos. Reuşi să se prindă de marginea dulapului supraetajat înainte să cadă pe spate şi să se lovească, tare, cu capul de podea.

Renunţase repede la centura de siguranţă. Irosea secunde bune prinzând şi desprinzând clama. Grija ei cea mare era nu să evite căderea, ci să nu se îngălbenească linia.

După ce se despărţise de Miguel, primise prima sarcină. Să ia un set de trei deodorante. Se îndreptase în pas vioi spre dulapul supraetajat. Avusese nevoie de mai bine de zece minute ca să ajungă acolo, traversând depozitul acela imens, dansând printre ceilalţi angajaţi în roşu şi dulapurile supraetajate aflate în mişcare. Până să lase produsul pe banda transportoare, linia verde de pe ceas se îngălbenise.

Următorul obiect fusese o carte. Pornise în direcţia lui, de data asta puţin mai repede, dulapurile supraetajate făcând loc unei biblioteci rotative, cu titluri care i se perindau prin faţă. Cartea fusese mai greu de găsit, toate erau cu cotoarele la vedere, dar o dibuise şi o dusese la banda transportoare. Linia era tot galbenă, dar mai puţin groasă.

Produsul următor: şase conserve de supă, în ambalaj de plastic.

Apoi... Ceas deşteptător. Aparat de radio pentru duş. Carte. Cameră digitală. Carte. Încărcător pentru telefon. Bocanci. Ochelari de soare. Minge medicinală. Geantă compartimentată. Tabletă. Carte. Sare de baie. Eşarfă lungă. Patent. Drot. Aparat de vidat. Luminiţe de Crăciun. Set de pixuri. Set de trei teluri din silicon. Căşti etanşe. Cântar digital. Ochelari de soare. Vitamine. Lanternă. Umbrelă. Cheie franceză. Portofel. Termometru digital de bucătărie. Biscuiţi pentru câini. Păpuşă. Şosete compresive. Şampon. Carte. Răţuşcă din cauciuc. Cronometru. Cană pentru copii mici. Piatră de ascuţit cuţitele. Acumulator maşină de găurit. Suport pentru savonieră. Cană de cafea pentru voiaj. Cafetieră. Panglică de măsurat. Şosete pentru copii. Markere. Păturică pentru sugari. Genunchieră. Culcuş pentru pisici. Foarfeci. Ochelari de soare. Luminiţe de Crăciun. Trusă Dremel. Ursuleţ. Cărţi. Pudră cu proteine. Trimmer pentru părul din nas. Cărţi de joc. Cleşte. Încărcător pentru telefon. Tăvi de copt. Brăţară. Unealtă multifuncţională. Bonetă din lână. Lampă. Set de chiloţi bărbăteşti. Cuţit de bucătărie. Covoraş pentru yoga. Prosoape pentru mâini. Luminiţe de Crăciun. Curea din piele. Uscător pentru salată. Top de hârtie. Pastile cu fibre. Set de spatule. Carte. Glugă. Husă pentru tabletă. Mixer vertical. Cuţite de prăjituri. Tabletă. Tastatură. Încărcător pentru telefon. Figurină de plastic.

La fiecare solicitare, Zinnia simţea cum o dureau picioarele şi mai tare. Curând au început să o doară şi umerii, încheieturile,

care-i trosneau, muşchii, care-i zvâcneau. Se oprise de câteva ori lângă perete sau într-un colţ liniştit ca să-şi slăbească şireturile sau să le strângă mai bine, căutând să le prindă în aşa fel încât să nu o roadă la picioare. Dar linia galbenă era neiertătoare. Dacă stătea pe loc mai mult, o vedea cum se insinuează. De vreo două ori, când iuţise pasul, linia se înverzise, dar numai pentru câteva clipe.

Totul era mecanic. Din clipa în care intra în ritmul ceasului, făcea drumul de la dulapul supraetajat la banda transportoare şi înapoi pe pilot automat. Uneori, când nu găsea obiectul de prima dată, pierdea secunde preţioase căutându-l prin containere. Dar, în general, sistemul funcţiona.

Încercase să uite de durerea din picioare şi de monotonia slujbei gândindu-se la planul ei.

Scopul era simplu: să pătrundă în centrul de procesare a energiei.

Simplu de spus. Trebuia doar să intre într-o clădire.

Practic, era un coşmar.

Centrul se afla de cealaltă parte a campusului. Unde se ajungea numai printr-o reţea de tramvaie pe care nu o putea folosi – puţin probabil să-i permită ceasul aşa ceva. Pe jos nu putea merge. Memorase fotografiile luate din satelit până la ultimul fir de iarbă. Terenul era plat. În mare parte, câmp deschis între cămine şi depozit, ca şi printre turbinele eoliene şi panourile solare, până la centrul de procesare a energiei. Chiar dacă tehnologia de supraveghere de la Cloud s-ar fi redus la un paznic bătrân care stă pe o verandă cu o sticlă de băutură în mână, tot nu şi-ar fi asumat riscul; putea fi depistată mult prea uşor.

Numai cu tramvaiul putea ajunge acolo. Sau măcar prin tunelurile străbătute de tramvai. Marea problemă nu era că ar putea fi văzută. Cum spunea şi Gibson în film, nu existau prea multe camere de luat vederi. Marea problemă era GPS-ul prins de încheietura ei.

Cel mai bine era să rezolve problemele pe rând.

Ceasul o anunţă că trebuie să ia un încărcător de telefon. Dădu fuga până la dulapul supraetajat, apoi până la banda transportoare şi se uită la ceas să vadă produsul următor, însă descoperi un mesaj nou:

Ai 15 minute să mergi la toaletă.

Zinnia se trezi înconjurată de o mare de produse cosmetice şi de îngrijirea sănătăţii. Dacă se oprea, coregrafia aceea atât de delicată se ducea naibii. Sări de pe un picior pe altul, ferindu-se de tricourile roşii care sprintau pe lângă ea, încercând în zadar să se orienteze.

În cele din urmă, ridică mâna, apăsă pe cadran şi spuse „toaletă”.

Ceasul o îndrumă spre stânga, moment în care Zinnia izbucni în râs, mai mult ca să scape de greaţa pe care o simţea gândindu-se că acum, undeva, se înregistra faptul că, într-o zi de marţi, la ora 11.15, angajata Zinnia se ducea să se uşureze.

Avu nevoie de aproape şapte minute ca să ajungă la toaletă, mulţumită că nu trebuia decât să urineze. Păşi într-o încăpere lungă – cu podeaua din gresie cenuşie, cu o oglindă mare deasupra unui şir de chiuvete, în faţa cărora se îngrămădeau mai multe femei în roşu, şi lumini albe atât de strălucitoare, încât băteau în albastru. Toaleta puţea a urină. Intră într-una dintre puţinele cabine libere şi văzu podeaua acoperită de bucăţi de hârtie, WC-ul plin de lichid galben întunecat şi înfundat cu hârtie igienică.

Oftă, ezită înainte să se aşeze, se uşură, dar nu se osteni să tragă apa, la ce bun? Ieşi şi se apropie de şirul de chiuvete, îşi aşteptă rândul, se spălă pe mâini şi se aplecă spre oglindă.

Îşi simţea pleoapele grele. Scoase din inerţia alergăturii, picioarele mai că nu ţipau de durere. Se gândi să se descalţe, dar probabil că ar fi fost şi mai rău. Nu voia să vadă dezastrul. Aşa că părăsi toaleta şi găsi un bancomat Cloud. După calculele ei, mai avea două-trei minute libere. Atinse ecranul şi ecranul îi răspunse: *Bine ai venit, Zinnia!*

Căută *tenişi* şi alese prima pereche pe care o văzu. De un verde fosforescent, ca o vomă de extraterestru, dar erau în stoc. Culoarea n-o deranja defel, pur şi simplu nu mai voia să petreacă încă o zi în ghetele alea. Adăugă pioneze şi câteva tapiserii mandala – în genul celor pe care le vezi atârnate în odăile studenţilor care fumează prea multă marijuana. Ceva care s-o ajute să iasă din cameră.

Despre ultimul lucru de care avea nevoie nu voia să se ştie că ea îl comandase.

Alese ca toate obiectele să-i fie livrate în cameră şi se îndepărtă de bancomat.

Bancomatele Cloud. Pasul unu într-un proces din doi paşi.

Întreaga infrastructură a companiei – de la dronele care patrulau în aer la instrucţiunile transmise prin ceas – depindea de o reţea de sateliţi bine pusă la punct. Imposibil de spart din exterior. Zinnia încercase asta cu câteva săptămâni în urmă, testând terenul doar ca să vadă ce se întâmplă. Mai uşor era să facă o gaură într-un zid din beton doar cu unghiile. Singura modalitate de a accesa reţeaua era din interiorul unei clădiri a companiei.

Prin urmare, avea nevoie de planuri. De hărţi. De orice o putea familiariza cu interiorul acestui loc. Care însă fuseseră imposibil de găsit. Încercase şi asta. Studii de impact asupra mediului înconjurător. Arhive ale companiei. Registrul de cadastru. Ca să construieşti un asemenea campus era nevoie de acte peste acte. Dar, mulţumită aşa-numitei Legi de eliminare a birocraţiei, marile corporaţii erau scutite de întocmirea a zeci de dosare fiindcă aşa ceva constituia un „impediment în calea creării de noi locuri de muncă”.

Zinnia trebuia să afle dacă poate acţiona fără să fie depistată. Dacă reuşea să găsească o intrare lăturalnică în centrul de procesare. Tuneluri de acces, conducte masive, orice. Nici pe departe la fel de simplu ca o comandă făcută printr-un bancomat Cloud. Mai întâi trebuia să descifreze codul companiei.

Ceasul începu să bâzâie – din nou linia galbenă.

Ai ajuns la 73% din normă.

Apoi:

Căderea sub 60% va avea un impact negativ asupra calificativului tău de angajat Cloud.

Apoi:

Nu uita să te hidratezi!

Apoi, numărul unui dulap supraetajat şi al unui container, împreună cu imaginea unei cărţi.

Zinnia oftă, se întoarse şi o luă la fugă.

GIBSON

Acum aş vrea să scriu câteva cuvinte despre sistemul nostru de evaluare a angajaţilor.

În cariera mea am făcut multe chestii controversate. N-am avut întotdeauna dreptate, dar de cele mai multe ori am avut. Altfel nu ajungi unde am ajuns eu. Dintre toate greşelile mele, asta e cea care mi-a adus cele mai multe critici.

Îmi amintesc exact când am introdus sistemul, la doi sau trei ani de la înfiinţarea companiei, când lucrurile mergeau tot mai bine. Atunci mi-am zis că avem nevoie de ceva care să ne deosebească de ceilalţi. Ceva care să-i facă pe angajaţi să dea tot ce pot. Turma e atât de rapidă şi de puternică precum cei mai lenţi membri ai ei.

Ca să fiu sigur că înţelegeţi raţionamentul meu, vreau să vă spun o scurtă poveste despre şcoala pe care am urmat-o: Liceul de Elită Newberry. Pe atunci erau mai multe tipuri de licee. Licee de stat, finanţate de guvern, licee particulare, asociate de obicei cu instituţii religioase, licee cu capital public-privat. Newberry făcea parte din a treia categorie. Un liceu cu capital public-privat primeşte finanţare de la guvern, dar este deţinut de o companie privată, situaţie în care liceul respectiv nu e obligat să accepte toate absurdităţile impuse de minister.

De regulă, o gaşcă de politicieni fără experienţă în învăţământ se căznea să găsească formule valabile pentru toţi elevii din ţară. Dar, după cum se ştie, elevii nu învaţă la fel. Probabil spre surprinderea voastră, testările pur şi simplu mă omorau. Eram atât de agitat în dimineaţa examenelor importante, încât aproape mereu îmi vărsam maţele în drum spre şcoală.

Şcolile cu capital public-privat dădeau mână liberă profesorilor, îi lăsau să conceapă planuri de învăţământ pe măsura elevilor cărora le predau. Nu mai trebuia să-i aducă la standarde imposibile – singurele standarde care contau erau hotărâte de cei care luptau în tranşee, care munceau efectiv cu ei. Un sistem care-mi mergea la inimă. Nu-i de mirare că ăsta e şi sistemul de învăţământ pe care-l avem acum.

Aşa se face că, la sfârşitul fiecărui semestru, situaţia şcolară a fiecărui elev din liceul la care învăţam eu includea un număr de stele. Evident, cinci stele însemnau că te-ai descurcat de minune, o stea, că ai dat de naiba. Eu, în general, eram un elev de patru stele, deşi, uneori, scădeam la trei.

Directorului şcolii şi profesorilor le plăcea o astfel de evaluare fiindcă îţi arăta imediat cum se descurcă un elev sau altul. Procesul de învăţământ e o chestie foarte complicată şi, desigur, situaţia şcolară era detaliată, cu medii şi adnotări. Dar sistemul cu cinci stele era foarte simplu. Mult mai elocvent decât cel vechi, cu note-litere, însoţite de plus sau minus. Mult prea complicat. Ce înseamnă, de fapt, un C+ ? Dar A, B, C, D şi F? Unde este E?

Oamenii înţeleg sistemele de evaluare cu cinci stele. Îl vedem în fiecare zi când mergem la cumpărături, intrăm la un film sau alegem un restaurant. De ce să nu-l aplicăm şi în şcoli? A fost de mare ajutor, cel puţin în cazul meu. Credeţi-mă, de câte ori veneam cu trei stele acasă, tata mă punea să stau jos şi-mi ţinea o predică despre cât de important e să munceşti mai mult. Chiar şi atunci când aduceam patru stele, ştiind că la cinci era aproape imposibil de ajuns, tot mă împingea de la spate.

Patru stele însemnau îngheţată. Tata mă ducea la Eggsy, o cofetărie de lângă noi, îmi lua o porţie dublă de îngheţată cu fructe, ciocolată, bezele şi chipsuri cu unt de arahide, şi mă întreba: „Te-ai gândit cum e să primeşti cinci stele?”

Îmi punea aceeaşi întrebare şi dacă luam trei stele, numai că atunci adio îngheţată.

Aşadar ţelul meu era, întotdeauna, să aduc cinci stele acasă, ştiind că, nefiind în stare, chiar şi cu patru puteam fi mândru de mine. În mintea mea, trei stele însemnau eşec. Ceea ce nu-i adevărat! Trei stele nu erau rele deloc. Eşecul e atunci când ai numai două. Dar înţelegeţi acum ce efect aveau cele cinci stele asupra mea? Erau ca o ţintă, mă încurajau să mă autodepăşesc.

Când învăţam la Newberry, o mulţime de şcoli de stat treceau la sistemul public-privat, deşi încă mai trebuiau să onoreze vechile contracte cu angajaţii. De exemplu, în baza unui contract negociat de sindicat în condiţii avantajoase, profesorii îşi primeau salariile, plus un salariu şi jumătate pentru fiecare lună de vacanţă, chiar dacă omorau pe cineva sau dădeau foc la şcoală.

Asta-i problema cu sindicatele, nu? Cea mai mare escrocherie din lume. Pe vremea când angajaţii erau exploataţi, când cădeau epuizaţi din cauza condiţiilor de muncă inumane, sindicatele îşi aveau rostul lor. Dar a trecut ceva timp de la incendiul care a mistuit fabrica Triangle Shirtwaist[11]. Aşa ceva nu se mai întâmplă. E imposibil. Nu permite sistemul. Consumatorul american votează cu dolarul – dacă o companie este chiar atât de rea, nimeni nu munceşte şi nimeni nu cumpără de la ea. Foarte simplu.

Şcoala avea un îngrijitor – domnul Skelton. Noi glumeam pe seama lui, îi spuneam domnul Skeleton[12], din cauza vârstei lui. Părea să aibă aproape o sută de ani, te apuca jalea când îl priveai cum abia îşi împinge mătura pe hol. Se ajunsese la situaţia în care, dacă se făcea mizerie prin clase, cum se întâmpla de obicei, profesorii erau cei care strângeau după noi. Fiindcă, dacă-l chemai, domnul Skelton apărea numai în pauze.

Era o relicvă. Aşa-i numeam noi. Membri de sindicat ce îşi negociaseră contracte avantajoase care nu le dădeau niciun motiv să se pensioneze. Rămâneau să muncească ştiind că nu puteau fi concediaţi. Chiar dacă erau prea bătrâni ca să-şi facă treaba, nu uitau să-şi încaseze salariul, asigurarea medicală şi câte altele. O chestie excelentă, dacă ştii să te descurci.

Aţi crede că individul ăsta, la bătrâneţe, ar fi vrut să se odihnească şi el. Să se bucure de ultimii ani de viaţă. Nici pomeneală de aşa ceva, domnul Skelton voia să mulgă vaca până la ultimul strop de lapte. M-am gândit mult la asta în timp ce puneam compania pe picioare. Fiindcă într-o astfel de companie muncesc incredibil de mulţi oameni pentru tine.

Ştiţi câţi angajaţi are compania Cloud? Cu mâna pe inimă, vă spun că habar n-am. Nu pot să vă ofer numărul exact, cu atâtea sucursale, cu personalul care fluctuează în centrele noastre de procesare şi cu companiile pe care le cooptăm în fiecare zi. Peste treizeci de milioane. Cam atât pot spune.

Gândiţi-vă. Treizeci de milioane. Dacă luaţi jumătate din marile oraşe ale Americii şi le adunaţi locuitorii, tot nu ajungeţi la numărul ăsta. Iar când trebuie să conduci treizeci de milioane de oameni, se impune să vii cu un sistem care să-ţi uşureze munca. De unde şi sistemul de evaluare. E un mod transparent şi eficient de a măsura randamentul. Fiindcă un angajat cu două sau trei stele ştie că trebuie să muncească mai mult.

Şi, la urma urmei, nu vrem cu toţii să fim de cinci stele?

Dacă eşti un angajat de patru stele, eşti în formă bună. La trei stele, poate trebuie să măreşti ritmul. La două e momentul să te pui pe treabă ca să arăţi de ce eşti în stare.

Tocmai de aceea o singură stea înseamnă concediere automată.

În fiecare zi în care mă trezesc ca să merg la lucru, dau tot ce-i mai bun din mine. De aceea aştept aceeaşi atitudine de la angajaţii mei. Şi mă lasă indiferent ce scrie în *New York Times.* Articolele în care autorii tună şi fulgeră pentru că-l supun pe angajatul american la chinuri. Pentru că-l „subestimez”. Pentru că „simplific la maximum un sistem complex”.

Asta şi fac! Simplific la maximum sisteme complexe. Cu mult succes până acum.

Eu le pun la dispoziţie angajaţilor instrumentele de care au nevoie ca să devină stăpânii propriului destin. Dar asta e cu dus şi întors. Un angajat de o stea nu numai că-i trage în jos pe toţi, dar e incompatibil cu munca pe care o prestează. N-ai cum să-i ceri unui fizician să fie sticlar. Sau unui măcelar să-ţi creeze un website. Oamenii au aptitudini şi talente diferite. Da, Cloud angajează milioane de persoane, dar poate că unele nu sunt compatibile cu noi.

Până la urmă, decizia mea e să nu mă retrag de tot de la conducerea companiei. Dacă tot mă întreabă unii ce am de gând să fac, sau mă întrebau când dădeam mai multe interviuri, vreau să lămuresc şi chestia asta – şi-aşa îmi stătea pe suflet.

Lumea mă întreabă şi cum mă simt – mă simt destul de bine, încerc noul tratament împotriva cancerului despre care medicul mi-a spus că a dat rezultate promiţătoare pe cobai, doar că eu nu sunt cobai, aşa că nu înţeleg de ce e aşa de optimist. Efectele secundare nu sunt chiar atât de insuportabile, doar că-mi creează o senzaţie continuă de foame, dar, când mă gândesc la viteza cu care slăbesc, nu mi se pare chiar atât de rău.

Acum aş vrea să răspund unui anunţ apărut ieri pe unul dintre blogurile de afaceri. Nu-l numesc fiindcă nu vreau să-i fac reclamă. Se spune acolo că sunt pe punctul de a-l numi pe Ray Carson succesorul meu la conducerea companiei.

Mai clar de atât nu pot fi: n-am spus nimănui care e decizia mea finală fiindcă pur şi simplu n-am luat-o. Cloud merge foarte bine, are un consiliu de administraţie şi directori executivi, nu

văd de ce ar fi nevoie de o schimbare. Aşa că vă rog pe toţi să ne arătaţi, mie, dorinţelor mele, familiei mele, respectul cuvenit.

Voi veni cu un anunţ oficial în chestiunea asta cât de curând.

PAXTON

Paxton auzi un ţipăt şi o izbitură dinspre celălalt capăt al sălii compartimentate. Ridică ochii de pe ecranul tabletei unde se familiariza cu rapoartele despre diverse incidente care avuseseră loc în Cloud şi în vecinătate – de genul celor care trebuie întocmite în cazul unui accident, al unui furt sau al unui deces – şi privi peste peretele compartimentului în care se afla.

Văzu vreo şase albaştri care se luptau cu un verde. Verdele era numai muşchi, cu o barbă murdară care-i ajungea până la buric. Încercă să scape de ceilalţi până când un albastru suplu, cu părul tuns perie, se desprinse de ai lui şi-l pocni în faţă.

Individul cu barba de-un cot se prăbuşi la podea, iar albastrul îi aruncă printre dinţi:

— Ca să ţii minte!

Paxton nu-şi dădea seama dacă albastrul era bărbat sau femeie. După voce părea femeie, dar corpul zvelt, părul tuns scurt, absenţa rotunjimilor îi spuneau că e bărbat.

O clipă mai târziu, văzu că persoana în cauză îl lăsase în pace pe cel trântit la podea şi acum venea spre el.

— Tu eşti Paxton? îl întrebă când ajunse în dreptul lui. Eu sunt Dakota.

Numele nu-l ajută cu nimic, dar, când îi văzu linia fină a gâtului, acolo unde ar fi trebuit să fie mărul lui Adam, Paxton se lămuri.

Se ridică în picioare şi dădu mâna cu ea. Cureaua ceasului ei era din piele neagră, bătută cu ţinte metalice pe toată circumferinţa.

— Încântat de cunoştinţă.

— Sper, replică ea înălţând o sprânceană. Sunt noua ta colegă. Hai la o plimbare!

Dakota se răsuci brusc pe călcâie şi o luă din loc cu paşi mari. Paxton se grăbi s-o ajungă din urmă, îşi potrivi pasul cu ea şi amândoi părăsiră sala, luând-o pe coridoarele austere de beton şlefuit din Admin.

— Ce-a fost cu încăierarea aia?

Femeia avu nevoie de un minut ca să-şi amintească, de parcă respectiva răbufnire de violenţă ar fi fost un gest firesc, uşor de uitat.

— Tipul a vrut mai mult decât un masaj erotic într-unul dintre saloanele companiei.

— L-ai lovit cam tare.

— Te deranjează?

— Numai dacă tipul n-a meritat.

Femeia izbucni în râs.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că unele fete n-o făceau din proprie iniţiativă?

— Aş zice că trebuia să-l loveşti mai tare, răspunse Paxton, primind drept răsplată un zâmbet. Nu ştiam că se lucrează pe perechi aici. În toate materialele video pe care le-am văzut, agenţii de pază erau în general singuri.

— Albaştrii muncesc singuri, în mare parte, doar dacă nu e vorba de proiecte speciale sau de grupuri operative.

Dakota se întoarse puţin spre Paxton şi-l măsură din cap până-n picioare. Ridică iar din sprânceană.

— Dobbs mi-a spus că tu eşti cel care va rezolva problema contrabandei.

— Încă nu m-am hotărât să…

Dakota zâmbi.

— Ba bine că nu!

Ajunseră la lifturi. Dakota îşi trecu încheietura mâinii peste panou şi îşi duse braţele la spate, uitându-se din nou la Paxton. Acesta încă nu-şi dădea seama dacă femeia chiar voia să-l cunoască mai bine sau îl vedea doar ca pe o altă bătaie de cap. Avea expresia unei foi albe de hârtie.

— Unde mergem?

— Ne plimbăm puţin. Ne mai dezmorţim picioarele. Am auzit că durează vreo trei ore acum. Materialele video de instruire.

— Nu m-am uitat la ceas, dar eşti pe-aproape.

— Materialele astea servesc mai mult drept scuză. Nu pentru recruţi, pentru şefi. Dacă ceva nu merge bine, declară că au făcut instructajul, deci vina nu e a lor, e a voastră.

Sosi un lift gol. Păşiră înăuntru şi Dakota apăsă pe ultimul buton, cel care îi oprea la staţia de tramvai.

— Nu-i neapărat nevoie să-ţi explic asta, zise ea în timp ce uşile se închideau. Doar ai lucrat într-o închisoare. Cu timpul ai

să vezi că există două feluri de a rezolva lucrurile: cum e corect şi cum vrea Cloud. Uneori coincid, alteori nu.

— Da, ştiu despre ce e vorba.

Coborâră din lift pe un coridor la capătul căruia dădură peste o mare de oameni înşiraţi de-a lungul mai multor ghişee unde anunţau problema pentru care veniseră – nemulţumiri legate de cazare, nedumeriri privind operaţiunile bancare etc. – şi erau îndrumaţi spre etajul şi camera corespunzătoare.

Dakota tăcea. Nu părea interesată de conversaţie. Mergea înainte, urmată de Paxton. Câţiva oameni se uitară spre ei. Paxton înţelegea cum stăteau lucrurile. Deşi pentru Dobbs tricoul era un semn de egalitate, adevărul era altul. Chiar dacă insigna era de tinichea, tot strălucea când reuşea să capteze lumina din unghiul potrivit.

Se urcară în primul tramvai. Prima reacţie a celor din jur fu să le facă loc. Dakota rămase la fel de tăcută. Paxton înţelegea şi asta. Pentru agenţii de pază, să discute, să se angajeze într-o conversaţie normală ar fi însemnat să se umanizeze prea mult.

Lui Paxton nu-i plăcea deloc cât de uşor revenea la acest clişeu. De parcă şi-ar fi făcut din nou rondul la închisoare.

Trecură pe lângă Asistenţa Medicală, apoi pe lângă depozit şi Recepţie şi ajunseră în holul căminului Oak. Urcară cu scara rulantă până în capătul promenadei, pe unde trecea o linie de tramvai dinspre Recepţie către centrele de procesare. Tot acolo erau mai multe rampe de încărcare şi platforme pentru expedierea coletelor. Alimente şi mărfuri pentru magazinele de pe promenadă. Multe dintre mărfuri erau transportate de cărucioare electrice, asemănătoare cu cele folosite pe terenurile de golf, cu o platformă pe roţi prinsă în spate. Un spaţiu aglomerat în care angajaţi în tricouri verzi şi maro de-abia prididеau să mute mărfurile dintr-un loc într-altul.

Dakota îşi drese glasul.

— Aici. Asta e zona-problemă.

— Cum adică?

— Aici ajunge, de fapt, totul. Teoretic, prima oprire e la Recepţie, dar acolo marfa vine în containere mari, de unde e scoasă şi distribuită. Bănuiala noastră e că pe aici intră *oblivion.* Poate de fiecare dată altfel. Printr-un grup de angajaţi. Printr-o singură persoană. Nu ştim cum funcţionează sistemul. Dar intuiţia îmi spune că pe aici intră.

Paxton se plimbă un pic, privind în jur, nu neapărat la ceva anume. Înţelegea de ce acesta putea fi un foarte bun punct de intrare. O mulţime de locuri ferite. Nişe în care erau depozitate cărucioarele electrice, uşi care dădeau spre un adevărat păienjeniş de culoare ce străbăteau magazinele. Mai bine de o sută de persoane care descărcau containerele şi le puneau în cărucioare. Doar o armată ar fi putut să supravegheze tot ce se întâmpla aici.

— De ce nu se instalează mai multe camere de luat vederi?

Dakota clătină din cap.

— Nu vor şefii. Doar ai văzut filmul... Dobbs s-a zbătut pentru asta, dar hotărârea vine de la şeful cel mare. Vrea o atmosferă relaxată, iar camerele, zice el, nu fac decât să inhibe.

Femeia îşi folosi degetele ca să pună ultimul cuvânt în ghilimele, dând ochii peste cap în acelaşi timp.

— Am înţeles. Dar cum rămâne cu ceasul pe care trebuie să-l porţi oriunde mergi?

Dakota ridică iar din umeri.

— Când unul dintre noi va deveni proprietarul companiei, va putea să schimbe asta.

După ce făcu câţiva paşi, cercetând locul cu mare atenţie, Paxton spuse:

— Pachetele cu alimente erau cel mai des folosite. O vreme am avut o adevărată afluenţă de heroină. Până la urmă am descoperit că era vârâtă în borcanele cu unt de arahide. Câinii n-o puteau detecta.

— Noi controlăm fiecare colet cu alimente.

— Lămureşte-mă ce-i cu drogul ăsta. Cum i-am spus şi lui Dobbs, nu ştiu nici măcar cum arată.

— Mda, Dobbs a menţionat şi asta, zise ea şi privi în jur ca să fie sigură că nu-i aude nimeni. Vino cu mine!

Îl conduse într-un colţ liniştit, lângă un şir lung de cărucioare puse la reîncărcat. Scoase din buzunar o cutiuţă din plastic, lată cât un timbru poştal, dar puţin mai lungă. O deschise şi luă din ea o bucăţică de peliculă. Verzuie, dreptunghiulară, cât să încapă în cutiuţă. Ca o pastilă pentru împrospătarea respiraţiei.

— Ăsta e?

Dakota dădu aprobator din cap. Paxton îl luă şi-l întoarse pe toate părţile. Uşor, subţire şi un pic lipicios.

Femeia i-l luă din mână şi-l vârî la loc, în cutiuţă.

— Se topeşte în gură şi intră direct în sânge. Dat fiind că ocoleşte tractul gastrointestinal, nu are cum să se degradeze.

— Cum ştii că oamenii nu vin pur şi simplu cu el în buzunar? Puteam să aduc jumătatea de kilogram când am sosit ieri aici.

Dakota începu să râdă. Nu împreună cu el, ci de el, iar Paxton simţi că roşeşte.

— Avem detectoare de miros. Instalate pe scanerele printre care ai trecut. Sunt mai eficiente decât câinii fiindcă nu ştii că sunt acolo. Crezi că nu ne-am gândit la asta?

— Dar ce faceţi cu vizitatorii? Cei care doar intră şi ies?

— În primul rând, vizitatori sau angajaţi, toţi trec printre scanere. În al doilea rând, aici vizitatorii nu vin cu zecile. Doar ştii cât costă să închiriezi o maşină sau un avion. Mama, de exemplu, mă vizita o dată pe lună, după ce-am început lucrul aici. Acum o văd numai de Ziua Recunoştinţei.

— Mai există şi naloxonul… Nu neutralizează o supradoză de *oblivion?*

— Sunt două procese chimice diferite. N-ai cum s-o neutralizezi. Mai informează-te…

Paxton se înroşi şi mai tare.

— Bănuiesc că motivul pentru care aţi apelat la mine e că vreţi să aflaţi cum văd eu lucrurile. Dar mai întâi vreau şi eu să mă lămuresc, de asta te întreb ce şi cum. Dacă v-aţi descurca singuri, n-aţi mai avea nevoie de mine.

Cuvintele lui sunau caustic. Dakota tăcu. Doar ochii îi păreau mai mari.

— Îmi cer scuze. Am cam întrecut măsura.

— Nu, răspunse Dakota zâmbind larg. Ai spus cât trebuia. Hai să mai facem câţiva paşi!

Merseră în tăcere până când, simţind că nu mai suportă, Paxton o întrebă:

— Cu ce te-ai ocupat înainte de a veni aici?

— Cu de toate, dar nu pentru mult timp. Am lucrat ca gardian de noapte, fiindcă era linişte şi aveam timp să citesc. Poate de asta am şi nimerit aici.

Ajunseră pe promenadă, plină de oameni care se vânturau încoace şi-ncolo. Paxton zări mai multe tricouri albastre, în magazine, la nivelul de sus. Surprinzându-i privirea, câţiva agenţi salutară scurt din cap.

— Ca să fiu sincer, n-am vrut să lucrez la pază şi protecţie. Am vrut să lucrez în depozit. Orice culoare, numai cea albastră nu.

— De ce?

— Nu-mi place genul ăsta de muncă.

— Să ştii că locul ăsta e departe de a fi o închisoare. Probabil. Şi uite, eu mă descurc. Când am ajuns aici, nici eu nu eram foarte entuziasmată. Dar, crede-mă, sunt şi avantaje.

După cum pronunţase cuvântul *avantaje,* Dakota se referea probabil la *secrete.* În mare, Paxton cam bănuia ce vrea să spună. Şi închisoarea avea avantajele ei. Marfa de contrabandă nu ajungea la gunoi – de obicei, ajungea acasă la gardianul care o găsea. De cele mai multe ori, era vorba de bani sau de droguri.

Desigur, Paxton nu văzuse asta cu ochii lui. Doar auzise tot felul de zvonuri.

— Cum ar fi?

— Dacă vrei o zi liberă, ai mult mai multe şanse s-o primeşti de la Dobbs decât de la vreun tricou alb. Dobbs are grijă de noi. Atunci când vede că-ţi faci datoria.

Din nou, „datoria” parcă mai însemna ceva. Cu siguranţă. Paxton ştia că încă nu-i câştigase încrederea. Deşi ţinea cu tot dinadinsul. Şi-l surprindea această dorinţă. Dorinţa de a-şi atrage simpatia Dakotei. Respectul ei. Să fii acceptat de cineva, ce minunăţie! Ca o pastilă pe care-o iei ca să te simţi bine.

— Hei, paza! Paza!

Cei doi se întoarseră spre locul din care veneau strigătele: un tip în vârstă, supraponderal, în tricou verde, le făcea semne de la intrarea într-un magazin. Dakota o luă la fugă, urmată de Paxton.

Magazinul era mic. Semipreparate şi cosmetice. Frigidere pentru băuturi de-a lungul peretelui din spate. Stative cu reviste. Tipul înşfăcase de braţ un negru deşirat, în tricou roşu. Negrul – aproape adolescent – se zbătea să scape, dar bărbatul în vârstă era vânjos şi-l ţinea strâns.

— Ce s-a-ntâmplat, Ralph? întrebă Dakota.

— L-am prins furând, răspunse Ralph, tipul în tricou verde, cu ochii la Dakota, dar aruncându-i şi lui Paxton câte o privire bănuitoare.

— N-am furat nimic, spuse tânărul, smucindu-se mai tare şi izbutind să scape, dar fără s-o ia din loc.

Făcu doar câţiva paşi înapoi, pentru mai mult spaţiu de manevră.

— A ascuns un baton de ciocolată în buzunar, zise Ralph.

— Ba nu, îl contrazise tânărul, din ce în ce mai agitat. Nu-i adevărat.

— Caută-l, spuse Ralph pe un ton imperativ.

Tânărul îşi întoarse buzunarele pe dos din proprie iniţiativă. Erau goale. Apoi îşi mută privirea de la Paxton la Dakota şi înapoi. Ridică din umeri.

— Vedeţi?

— Cred că l-a mâncat, zise Ralph.

— Atunci unde-i ambalajul? întrebă tânărul.

Dakota se uită la Ralph ca şi cum ar fi repetat întrebarea.

— De unde să ştiu? Tinerii din ziua de azi sunt daţi naibii. Dar sigur l-a ascuns. Am văzut cu ochii mei. De cum a intrat, l-am ghicit că e pus pe rele.

Tânărul zâmbi dispreţuitor.

— Pus pe rele? Nu cumva aţi ghicit după culoarea pielii?

Ralph ridică braţele ofensat.

— Hei, uşurel, eu nu sunt rasist. Să nu mă acuzi tu pe mine că…

— Nu e o acuzaţie, întrerupse tânărul aproape ţipând. E adevărul adevărat.

Acesta era momentul. Punctul-limită din care conflictul putea degenera sau putea fi aplanat. Singura modalitate de a-l rezolva era să-i despartă.

— Hei, zise Paxton arătând spre Ralph. Întoarce-te la tejghea până rezolvăm noi.

Ralph ridică mâinile şi se conformă.

— Bravo, îi şopti Dakota lui Paxton, apoi făcu un semn din cap spre tânăr. Ai furat sau nu?

— De câte ori să vă spun că nu? răspunse el, întărindu-şi cuvintele cu gesturi energice. N-am furat nimic.

— OK, tinere, uite cum facem, zise ea. Ralph e bătrân şi ranchiunos. N-o să se lase până nu te alegi cu o penalizare. Cel mai bine e să-i dai câteva credite, noi îi spunem că ai achitat batonul şi-l convingem să te lase în pace.

— Adică vreţi să plătesc un baton pe care nu l-am luat doar fiindcă boşorogul ăsta rasist are gura mare? Asta vreţi?

— Nu, vreau să alegem calea cea mai uşoară, răspunse Dakota. Adică totul se termină în următoarele două minute, nimeni nu se alege cu o penalizare, iar peste o lună nici nu-ţi vei mai aminti cât te-a costat treaba asta. Pricepi?

Tânărul se uită la Ralph, care stătea la tejghea. Nu-i surâdea ideea. Cum nu-i surâdea nici lui Paxton. Dar înţelegea intenţia Dakotei. Uneori era mai bine să treci cu vederea lucrurile mărunte ca să eviţi un conflict.

Care era rata de schimb pentru un credit?

— Nu-i corect, spuse tânărul.

— Poate nu-i corect, dar e mai uşor pentru toată lumea, inclusiv pentru tine, replică Dakota. Există un milion de magazine în care poţi intra fără să dai de bătrâni ciufuţi ca ăsta. Hai, fă-ne un hatâr! Treacă de la tine. Îţi iei revanşa altă dată.

Tânărul oftă. Se gârbovi. Apoi se apropie de tejghea, îşi atinse uşor ceasul şi-l trecu peste disc, care se înverzi.

— Aşa da, rosti Ralph triumfător.

Tânărul aproape că-i întorsese spatele, dar, auzindu-i vorbele, se opri. Îşi încleştă mâinile, lăsă capul jos şi închise ochii, gândindu-se dacă să-l pocnească pe bătrân. Paxton făcu doi paşi spre el şi-i spuse în şoaptă, ca să nu-l audă Ralph:

— Nu merită. Ştii prea bine că nu merită.

Tânărul deschise ochii. Se încruntă şi aproape că-l îmbrânci pe Paxton în drum spre ieşire.

Dakota se întoarse spre Ralph şi oftă.

— Eşti un mare ticălos…

Ralph ridică din umeri şi schiţă un zâmbet victorios.

— Poftim?

Dakota părăsi magazinul, urmată de Paxton.

— Să ştii că tânărul n-a minţit, zise el.

— Crezi că e singurul care ar fi avut de suferit? Dacă-i duceam pe amândoi în faţa lui Dobbs, ştii ce se întâmpla? Dobbs m-ar fi pus la punct: „Toată tevatura asta pentru un amărât de baton?” zise Dakota, coborând puţin vocea, apoi continuând pe tonul ei obişnuit. Şi ar fi avut dreptate. Prea mult tărăboi pentru câteva credite.

— Deci aşa-i place lui Dobbs să rezolve lucrurile…

— Orice incident care se consemnează undeva devine parte dintr-o statistică. Statistica se consemnează într-un raport. Rapoartele au o mare greutate. Noi trebuie să avem grijă ca incidentele să fie cât mai puţine. Gândeşte-te la o chestie invers proporţională. Cu cât ai mai puţine de cărat la etaj, cu atât mai bine.

Merseră mai departe. Prin cel de-al doilea cămin, pe următoarea secţiune a promenadei şi, în sfârşit, pe cea de-a treia. Paxton auzi bâzâitul ceasului.

Tura s-a terminat. Următoarea începe peste 14 ore.

Dakota se uita şi ea la ceas. Umerii i se relaxară, probabil fiindcă primise acelaşi mesaj.

— Ai instincte bune, remarcă ea. Mi-a plăcut cum i-ai despărţit. Cred că ai să te descurci aici. Gândeşte-te la ce-a spus Dobbs, OK? Important e să te mişti mult, să fii văzut. Măcar grupul operativ *oblivion* e interesant.

— Am să mă gândesc.

— Perfect. Pe mâine.

Dakota se îndepărtă fără să aştepte un răspuns. În timp ce o privea cum dispare în mulţime, Paxton auzi cum îi chiorăie maţele, aşa că se îndreptă spre Zona de Agrement, neştiind pre bine ce-ar vrea să mănânce, până dădu de CloudBurger. Chiar voia să vadă cum e acolo. CloudBurger trecea drept unul dintre localurile fast-food cele mai bune şi mai accesibile ca preţ din ţară, dar nu-l găseai decât într-un campus MotherCloud.

Deci CloudBurger nu era de lepădat, îşi spuse Paxton. În plus, după prima zi de muncă merita un burger. Nici nu-şi amintea de când nu mai mâncase unul. Intră în local, întâmpinat de mirosul de ulei şi de carnea care sfârâia pe grătar. Localul gemea de clienţi, majoritatea scaunelor erau ocupate şi, într-un colţ, la o măsuţă cu un scaun gol de partea cealaltă, stătea Zinnia.

ZINNIA

Tura s-a terminat. Următoarea începe peste 12 ore.

Zinnia îşi privi ceasul cu un amestec de uşurare şi resentiment. Aşa se trăia în lumea reală? Era obişnuită cu

termenele. Cu orice fel de muncă. Dar asta, în care era sclava unui ceas de pontaj, nu-i plăcea defel. Ca să se simtă în formă, avea nevoie de şapte ore şi jumătate de somn. Ceea ce însemna patru ore şi jumătate de timp liber, insuficient pentru ea.

Vrei să ajungi la cea mai apropiată ieşire?

Zinnia ridică ceasul în dreptul gurii şi spuse „da”.

Vibraţiile ceasului o duseră până în capătul depozitului. După douăzeci de minute de căutare a unei ieşiri. Trecu pragul, aşteptându-se să vadă un coridor care să ducă la tramvai sau la lifturi, dar se trezi într-o încăpere nu foarte diferită de cea în care stătuse la coadă ca să intre în depozit. Un şir lung de oameni, şerpuitor, la capătul căruia erau scanerele corporale. Bărbaţi şi femei în tricouri albastre şi cu mănuşi din latex albastru-deschis le făceau semn să treacă printre scanere, le spuneau să ridice mâinile, în timp ce maşinăriile îşi roteau cu zgomot palele uriaşe în jurul lor.

— Îmi permiteţi? întrebă o tânără asiatică din spate.

Zinnia îşi dădu seama că-i stă în drum.

— Îmi cer scuze.

Când femeia trecu pe lângă ea, Zinnia adăugă:

— E prima mea zi aici. Asta e ieşirea?

Femeia încuviinţă din cap cu o mină serioasă.

— Da, suntem scanaţi şi la ieşire.

Zinnia oftă. Se luă după femeie şi se aşeză la rând. Trecură cinci minute. Apoi zece. După exact optsprezece minute, Zinnia se îndreptă spre scaner. Ridică braţele deasupra capului. Palele mecanice se învârtiră în jurul ei. Era o maşinărie ce producea valuri de aer milimetrice şi trimitea raze electromagnetice asupra ei ca să creeze o imagine animată a ceea ce avea pe sub haine. Tipul care supraveghea scanerul privi ecranul, dădu din cap şi-i făcu semn să treacă. Zinnia se uită în urmă şi îşi văzu conturul pe ecran. De-abia desluşi umbra sfârcurilor, smocul de păr dintre picioare. Văzându-l, observând şi rânjetul individului, simţi nevoia să-i tragă o palmă, un mic impuls care-i gâdilă degetele ca electricitatea statică.

După ce dovedi că n-a furat nimic, trecu mai departe, pe un coridor lung, sinuos, care ducea la staţia de tramvai. Se opri să aştepte lângă un tânăr cu păr negru şi nas ascuţit.

— Întotdeauna e aşa? îl întrebă.
— Cum adică? spuse tânărul fără s-o privească.
— Spectacolul ăsta erotic. Şi aşteptarea de douăzeci de minute ca să ieşi de acolo.
Tânărul ridică din umeri. Un fel de *Asta e.*
— Suntem plătiţi pentru cele douăzeci de minute?
Tânărul izbucni în râs şi, în sfârşit, întoarse privirea spre ea. Cureaua ceasului său era din cauciuc, de un portocaliu strălucitor.
— E prima zi?
Zinnia încuviinţă din cap.
— Bun venit la Cloud, zise el în timp ce tramvaiul intra lin în staţie.
Tânărul îşi făcu loc să urce, iar Zinnia îl urmă, dar fără să rămână aproape de el, fiindcă era un tip insipid şi sarcastic, cu care nu avea ce să discute. Studie feţele celor din jur. Toţi păreau morţi de oboseală. De-abia se ţineau pe picioare sau, cei care erau prieteni, se sprijineau reciproc; în clipa în care tramvaiul prinse viteză, unii chiar îşi pierdură echilibrul, gata să cadă peste ceilalţi.
Cu fiecare secundă petrecută în această cloacă, Zinnia îşi dorea să-şi termine treaba cât mai repede. Aşa o percepea ea – o duhoare care-i pătrundea prin piele. Mirosul greu al vitelor lăsate de izbelişte într-un ţarc; deja îşi simţea picioarele de parcă s-ar fi afundat în grămezi de baligă.
Bineînţeles că tramvaiul se opri brusc, făcându-i pe toţi călătorii să geamă la unison. Se auzi un sunet vesel şi o voce artificială, masculină: „Am oprit pentru siguranţa voastră. Pe şine sunt nişte reziduuri care trebuie îndepărtate. Tramvaiul îşi va relua cursa peste câteva momente."
Reacţia celorlalţi – iritare, dar şi resemnare – era semn că aşa ceva se întâmpla în mod regulat. Femeia de lângă Zinnia părea destul de prietenoasă. Păr blond, ochelari fistichii, o mulţime de tatuaje.
— Cum adică?
— Se întâmplă de câteva ori pe săptămână, răspunse femeia. Se curăţă repede. Doar nu vrem să ne răsturnăm, nu?
Deci nu era foarte prietenoasă. Zinnia îşi aminti de un articol peste care dăduse în timp ce se documenta. Cu zece ani în urmă, un tramvai de la MotherCloud deraiase din cauza unor

bucăţi de faianţă căzute pe şine din tavan. Doi oameni muriseră. Tramvaiele se deplasau pe pernă magnetică, deci nu atingeau şinele. Pluteau la câţiva milimetri deasupra lor, fapt ce mărea viteza şi reducea frecarea. Se pare că tocmai din cauza asta deraierile erau frecvente.

Câteva minute mai târziu, tramvaiul se puse în mişcare. Zinnia coborî la staţia ei, luă liftul şi, în sfârşit, ajunse în cameră. Aprinse lumina. Pe masă era o cutie. Înlemni. Mai întâi fiindcă uitase, pe moment, de lucrurile pe care le comandase şi, în al doilea rând, fiindcă se aştepta să găsească pachetul în faţa uşii sau într-un alt loc de unde să-l ia, nu pe masă – asta însemna că cineva intrase în cameră.

Controlă totul, ceea ce nu-i luă mult timp. Îşi strecură mâinile prin locurile pe care nu le putea vedea. Se uită în dulapuri şi în şifonier, ca să se asigure că nu mai fusese lăsat şi altceva. Apoi îşi verifică geanta. Trusa de machiaj era intactă, laptopul nu fusese deschis fiindcă, dacă l-ar fi deschis altcineva, hard diskul s-ar fi ars la contactul cu alte amprente.

Când termină, se aşeză pe pat şi îşi scoase ghetele. Tălpile erau carne vie, sângerau, iar straturile de piele moartă se strângeau spre călcâie. Câteva degete erau julite la încheieturi. Scăpată de strânsoarea ghetelor, rănile o dureau mai mult ca oricând.

Găsi un sul de şerveţele de hârtie într-un dulap. Umezi câteva în chiuvetă şi îşi şterse picioarele, înroşind şerveţelele de sânge. Scoase o trusă de prim ajutor din geantă, aplică o cremă cu antibiotic pe răni şi îşi bandajă labele picioarelor.

Când termină, îşi privi cu atenţie opera, se declară mulţumită şi deschise cutia, lăsând totul deoparte, mai puţin tenişii. Îşi puse o pereche de şosete şi îi probă. Erau cam rigizi, ceea ce însemna că o aşteaptă o săptămână de chin, dar cel puţin erau mai comozi decât ghetele.

Coborî în hol, ieşi pe promenadă şi se îndreptă spre Zona de Agrement, cu gândul să mănânce ceva. Pe drum memoră amplasarea fiecărui bancomat. Poziţia şi vizibilitatea. Erau aproape încastrate în pereţi, dar la bază aveau panouri de acces care se deschideau numai cu o cheie rotundă, specială. Puţin probabil să facă rost de un duplicat al cheii, dar era genul de încuietoare pe care o putea rezolva în doar câteva secunde cu un pix fasonat în mod corespunzător.

Destul de simplu.
Problema era cum să plaseze gopherul.
Indiferent de bancomatul ales, accesarea lui se înregistra pe ceas. Cu alte cuvinte, ca să plaseze gopherul, nu trebuia să poarte ceasul.
Se gândi să apeleze la o formă tradiţională de inginerie socială. Ca să urce şi să coboare din tramvai, trebuia neapărat să-şi folosească ceasul, dar în lift politeţea avea câştig de cauză. Când liftul era aglomerat şi urca deja la primul etaj, nimeni nu-şi mai trecea ceasul peste disc.
Ideea era să poată ieşi din cameră fără ceas.
Pentru asta mai avea nevoie de ceva. Căută prin magazine până găsi unul care avea la vânzare unelte multifuncţionale. Păreau destul de solide pentru ce intenţiona ea să facă.
Din păcate, tipul care parcă stătea la pândă în spatele tejghelei nu-i plăcea deloc. Un broscoi în tricou verde care-i aruncă o privire cu mesajul *Nu eşti albă, deci mă aştept să furi ceva.* Zinnia vru să cumpere unealta şi să plece repede, dar îşi dădu seama că toate plăţile erau înregistrate şi deci puteau fi urmărite. Undeva, îngropată în creierul electronic al companiei Cloud, exista o listă cu toate cumpărăturile ei.
Supravieţuia fiindcă era precaută.
Uneori precauţia însemna s-o ia pe ocolite.
Mai ales că nu-i plăcea mutra celui de la tejghea.
Aşa că făcu un tur al magazinului ca şi cum ar fi căutat ceva, mereu cu ochii după camerele de luat vederi şi, nevăzând niciuna, se apropie de un raft masiv din spate, bine garnisit cu batoane de ciocolată şi proteine. Îl privi cu coada ochiului pe vânzător, care nici măcar nu ascundea faptul că-i urmăreşte fiecare mişcare.
Scotoci printre dulciuri, chipurile neştiind ce să aleagă, încercând să slăbească bolţul de susţinere al raftului cât să nu cedeze, apoi luă o cutie cu jeleuri, veni cu ea la tejghea şi spuse:
— Raftul de acolo pare că stă să cadă. Al patrulea de sus.
Tipul nu se clinti. Se uita ţintă la discul de plată. Zinnia lăsă cutia pe tejghea şi îşi trecu ceasul peste el. Plata se înregistră, tipul înclină din cap, impresionat, ca şi cum femeia tocmai îi demonstrase cât de greşită era părerea lui despre întreaga populaţie de culoare. Zinnia îi dărui un zâmbet *Du-te-n mă-ta,*

iar bărbatul se îndreptă agale spre raftul cu pricina. Care se prăbuşi la podea de îndată ce-l atinse, moment în care Zinnia înşfăcă unealta şi o vârî în buzunarul de la spate.

Bărbatul se întoarse, vrând să dea vina pe ea, chiar dacă nu prea ştia cum s-o facă. Zinnia doar ridică din umeri.

— Te-am avertizat, spuse ea.

Cu poftă de mâncare după orele lungi petrecute în depozit şi satisfacţia de a-l fi tras în piept pe nenorocitul ăla de la tejghea, se îndreptă spre Zona de Agrement, privind cu atenţie etajele şi firmele strălucitoare. La un moment dat simţi cum CloudBurger îi face cu ochiul. Tentaţia cărnii de vită ieftine era prea puternică. Pe de altă parte, îşi simţea picioarele moi – proteinele erau bine-venite.

Înăuntru era curat şi aglomerat. Faianţă albă, metropolitană, cu inserţii roşii, mese din metal, dar care păreau din lemn. Se aşeză la o masă liberă din spate, unde găsi o tabletă care o invita să comande ce-i place. Se opri la un CloudBurger dublu, cu brânză, cartofi prăjiţi şi o sticlă de apă. După confirmarea comenzii, îşi trecu ceasul peste tabletă, care o anunţă că va primi totul în şapte minute.

În timp ce aştepta, întoarse ceasul pe toate părţile, verificând fiecare aplicaţie, sus, jos, stânga, dreapta. Găsi una pentru informaţii despre starea sănătăţii. Făcuse şaisprezece mii de paşi, echivalentul a treisprezece kilometri. Acum parcă-i părea rău că nu comandase şi un milkshake.

Câteva minute mai târziu – mai puţin de şapte – o latino durdulie, în tricou verde, îi aşeză o tavă în faţă. Zinnia zâmbi şi dădu din cap. Femeia n-o băgă în seamă, îi întoarse spatele şi o porni înapoi spre bucătărie.

Zinnia luă burgerul, ambalat în hârtie cerată. Era fierbinte. Aproape prea fierbinte, dar ce mai conta, era hămesită. Muşcă din el şi închise ochii. De mult nu mai mâncase carne de vită – nu merita banii –, dar plăcerea nu se rezuma doar la asta; burgerul era pregătit foarte bine. Făcut pe grătar, maroniu-închis, tare atât cât trebuie şi cu brânză care se topea deasupra. Plus sosul rozaliu, care oţeţea un pic toată grăsimea. Până să mănânce jumătate din el, mai comandă unul pe tabletă şi un milkshake. Treisprezece kilometri.

— Zinnia?

Ridică ochii, cu gura plină.

Molâul din autocar.

Peter? Pablo?

— Paxton, zise el, lipindu-şi mâna de tricoul albastru. Pot să iau loc? Nu prea sunt scaune libere.

Zinnia mestecă. Înghiţi. Se gândi.

Nu, voia să stea singură.

Dar tricoul… O frumoasă nuanţă de albastru. Îi putea fi de folos.

— Te rog, îi răspunse, arătând spre scaunul gol din faţa ei.

Paxton zâmbi, trase tableta spre el şi atinse ecranul de mai multe ori, alegând ce voia să mănânce. Îşi ridică ceasul, dar, înainte să-l treacă peste tabletă, arătă spre burger.

— Cum e?

— Foarte bun.

Paxton dădu din cap, plăti şi se rezemă de spătar.

— Deci te-ai ales cu roşu.

— Mda.

— Cum e?

— Nu-mi mai simt picioarele.

Paxton făcu o grimasă. Zinnia îşi umplu gura cu cartofi prăjiţi.

— Cred că eşti fericit. Ca fost gardian de închisoare. Asta trebuie să fie floare la ureche. Aici e foarte puţin probabil să te trezeşti cu un cuţit în spate.

— Eu am vrut să fac ce faci tu. Am avut motivele mele să plec de la închisoare. Nu-mi plăcea deloc ce făceam acolo.

Zinnia izbucni în râs.

— Adică ţi-ar plăcea să cari colete de colo până colo?

— Nu chiar. Asta-i o slujbă provizorie pentru mine.

— Atunci să fie într-un ceas bun, zise ea, ridică sticla de apă spre el şi luă o înghiţitură.

Femeia în verde apăru din nou, de data aceasta cu două tăvi. Aşeză una în faţa Zinniei şi una în faţa lui Paxton, cu doi burgeri, două porţii de cartofi prăjiţi şi un shake. Paxton muşcă dintr-un burger şi făcu ochii mari. Înghiţi aproape toată îmbucătura şi exclamă:

— Dumnezeule mare!

— Ţi-am zis.

— Ultima oară am mâncat carne de vită când am sărbătorit ceva. La un restaurant. O friptură. M-a costat o avere.

— Mda, asta se întâmplă când ai o fermă de vite şi renunţi la intermediari. Bănuiesc că agenţii de pază au unele avantaje.

Paxton încuviinţă din cap.

— Da. Avem câteva.

Urmă o pauză în conversaţie, pe care Zinnia o umplu cu mâncare. Paxton îi urmă exemplul. Îşi văzură de farfuriile lor fără să se uite unul la altul, privind doar în jur. Zinnia gândea cu febrilitate. Agenţii de pază probabil că aveau acces neîngrădit în campus. Iar pe ăsta îl putea exploata la maximum; era un tip fără complicaţii şi avea şi penis.

Paxton termină de mâncat, se şterse la gură cu un şerveţel şi se uită la Zinnia.

— Nu vreau să par prea îndrăzneţ, dar nu cunosc pe nimeni aici. N-ai vrea să bem ceva?

Zinnia răspunse scurt:

— Cu plăcere.

3
PERIOADA DE GRAŢIE

Ideea e că, atunci când te apropii de sfârşit, începi să te gândeşti la ce laşi în urmă. Moştenirea, cuvântul-cheie.

Moştenirea.

Înseamnă că oamenii se vor gândi la tine şi după ce nu vei mai fi, o chestie destul de plăcută, nu? Cred că toţi vrem asta.

Din păcate, n-ai cum să controlezi aşa ceva. Oricât te-ai strădui să pui cap la cap tot ce ţi s-a întâmplat. O poveste despre cine eşti şi ce-ai făcut în viaţă. Până la urmă, tot istoria decide. Deci nu contează ce scriu eu aici. Va face parte din evocarea mea, dar s-ar putea să nu influenţeze decisiv felul în care mă văd oamenii.

Eu vreau ca oamenii să mă vadă ca pe un om bun. Nimeni nu vrea să treacă drept un mare ticălos. Uitaţi-vă la Cristofor Columb. Deşi tipul a descoperit America, s-au găsit unii care să spună că nu le place *cum* a descoperit America. Chipurile, Columb şi echipajul lui au adus cu ei o grămadă de boli care au decimat populaţiile autohtone. Cum să prevadă el asta? Când a pornit la drum, n-avea cum să ştie că locuitorii Lumii Noi nu vor putea face faţă unor boli precum variola şi pojarul.

Sigur, e de plâns. N-ai cum să te bucuri când moare cineva, mai ales după o boală molipsitoare. Dar Columb n-a făcut-o cu intenţie, asta trebuie să înţelegem noi. Şi să nu plecăm urechea la ce se mai spune despre el, cum i-a tratat pe băştinaşi etc.; noi trebuie să ţinem cont de rezultatul final.

Columb a găsit America. Nu că ar fi fost pierdută! Dar el a fost cel care a schimbat faţa lumii.

Uneori asta înseamnă să iei decizii radicale, un lucru pe care unii nu vor să-l priceapă. De aia am şi ajuns, acum câţiva ani, să dărâmăm toate statuile lui Columb. Protest care a culminat cu marea demonstraţie din Columbus, Ohio, despre care nu cred că mai e nevoie să vă spun cum s-a sfârşit. Încă ne mai obsedează imaginile alea.

Cum ar fi să-l smulgem pe Columb de pe puntea corabiei lui, în 1492, tocmai când vedea pământ. Promisiunea unui nou început. Apoi să-l aducem aici şi să-i spunem cum e pomenit. Că e privit ca un mare ticălos. Şi-ar continua călătoria? Sau ar face cale întoarsă?

Nu ştiu. Iar Cloud încă n-a descoperit secretul călătoriei în timp (deşi, acum câţiva ani, şi aici vorbesc serios, am pus o echipă să cerceteze problema; în fond, de ce nu s-ar putea?). Din păcate, aşa ceva nu se va întâmpla prea curând, cu siguranţă nu în cele câteva luni care mi-au rămas de trăit.

Ceea ce nu mă împiedică să mă gândesc la moştenirea pe care o las eu.

De două lucruri sunt al naibii de mândru.

V-am povestit câte ceva despre cum oamenii mei au creat un sistem menit să revigoreze mediul înconjurător prin reducerea emisiilor de carbon; drept urmare, a scăzut numărul navetiştilor. Dar asta nu s-a petrecut peste noapte. Noi nu am construit o companie şi am declarat apoi sus şi tare: „Gata. Am schimbat radical situaţia."

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să regândim felul în care construim. Ştiu că America e o ţară întemeiată pe capitalism, dar este aproape incredibil cât de greu le-a fost companiilor să prospere. Tocmai de aia multe s-au relocat peste mări şi ţări. Dacă-mi ridici în faţă câte un zid la fiecare pas, de ce-aş mai construi aici? De ce n-aş merge în altă parte, unde nu sunt ziduri?

Gândiţi-vă la un bloc de apartamente. Să zicem că are şase etaje. Mulţi vor să locuiască aici fiindcă blocul arată bine. Dar tot mai mulţi vor să se mute aici, motiv pentru care dezvoltatorul se întreabă: „Ce-ar fi să adaug două etaje?" Se pune pe treabă şi nu-i pare rău. Extinderea îi prieşte. Face mai mulţi bani, iar familia lui trăieşte mai bine.

Dar să spunem că oraşul e tot mai aglomerat. Să spunem că din ce în ce mai mulţi oameni vor să se mute acolo, iar dezvoltatorul nu numai că vrea să construiască mai mult – *trebuie* să construiască mai mult, ca să satisfacă cererea. Asta înseamnă mai mult decât dorinţa de a face bani. Dezvoltatorul are o proprietate. Proprietatea lui e valoroasă. Dezvoltatorul are o responsabilitate faţă de întregul oraş. Un oraş nu se poate extinde fără oameni. Aşa că dezvoltatorul adaugă două etaje. La atât rezistă fundaţia. Trebuie să construieşti în funcţie de infrastructura existentă.

Cu cât blocul e mai mare, cu atât îi scade stabilitatea.

Dacă adaugi prea mult, blocul se prăbuşeşte.

Şi asta fiindcă încerci să grefezi noi cerinţe pe un model dat.

Inteligent ar fi să dărâmi naibii blocul! S-o iei de la zero! Să cântăreşti cererea, să te gândeşti la ceea ce-ţi poate rezerva viitorul şi să porneşti de acolo. Să ridici un bloc de treizeci de etaje. Şi să faci o fundaţie îndeajuns de solidă ca să reziste la alte câteva.

Gândiţi-vă la toate oraşele care au devenit nelocuibile fiindcă străzile fuseseră construite doar pentru o sută de mii de locuitori, iar populaţia ajunsese la peste un milion. Gândiţi-vă cum ruginesc şi se prăbuşesc sistemele de canalizare fiindcă, brusc, de trei ori mai mulţi oameni trag apa în fiecare zi.

Ideea e că uneori trebuie să regândeşti felul în care acţionezi, în loc să încerci să construieşti pe un teren nesigur. De aia am şi susţinut cu atâta fervoare legi care să ajute dezvoltarea companiilor, nu să le pună beţe în roate. De exemplu, Legea eliminării birocraţiei. Era nevoie de ani ca să construieşti o clădire şi să faci din ea sediul unei companii. Era nevoie de o grămadă de studii, de bifat tot felul de căsuţe, majoritatea fără nicio noimă. De exemplu, într-un stat, cred că Delaware, trebuia să faci un studiu de impact asupra mediului pentru o anumită agenţie, caz în care cheltuiai un sac de bani şi pierdeai vreo şase luni. Dar mai exista o agenţie care voia un studiu de impact asupra mediului şi, din păcate, nu-l puteai folosi tot pe primul. Trebuia să faci două studii pe aceeaşi temă – şi să-ţi dublezi cheltuielile. Încă o metodă prin care funcţionarii publici îşi păstrau locurile de muncă.

Şi Doamne fereşte să încerci să construieşti ceva fără să te înţelegi cu un sindicat. Altfel, băieţii de acolo îţi înălţau un şobolan din cauciuc, imens, în faţa clădirii şi-i ameninţau pe toţi cei care voiau să-i treacă pragul. Dacă te înţelegeai cu un sindicat, te costa de patru ori mai mult, în plus, rezultatul lăsa de dorit. Oamenii sunt delăsători când ştiu că au slujba asigurată. Cei care sunt angajaţi temporar trag cât pot. De aia am şi susţinut Legea eliminării hărţuirii în industria de construcţii. Acum nu mai vezi şobolanii din cauciuc. Dacă cineva înalţă unul, poliţiştii intervin imediat, îl confiscă şi-l aruncă la gunoi.

Sau Legea monedei electronice, care a obligat guvernul să perfecţioneze şi să extindă tehnologia comunicaţiilor în câmp apropiat, ca să nu mai tipărim şi să punem în circulaţie atâţia bani.

De departe, cea mai importantă a fost Legea eliberării de maşini, care impunea fiecărei companii un număr corespunzător de angajaţi, ca şi un număr maxim de operaţiuni ce puteau fi îndeplinite de roboţi. Cea mai controversată lege pe care am iniţiat-o, mai ceva decât sistemul de evaluare a angajaţilor, şi care a stârnit protestele multor proprietari de companii. Realitatea e că la Cloud multe lucruri se puteau face cu cheltuieli mai mici dacă foloseam roboţi. Aş fi ieşit în câştig cu încă un miliard sau două de dolari. Dar, la naiba, eu vreau să văd oameni muncind, nu maşini! Vreau să trec prin depozit şi să văd bărbaţi şi femei cum îşi câştigă existenţa.

Legea asta a schimbat radical situaţia. Cu un an înainte de promulgare, rata şomajului era în jur de 28%. Doi ani mai târziu? 3%. Cifra asta îmi permite să dorm liniştit noaptea. În plus, până la urmă, toţi proprietarii de companii au revenit la sentimente mai bune când şi-au dat seama cât de mari erau reducerile de taxe.

Fiecare dintre măsurile astea mi-a uşurat munca, m-a ajutat să dezvolt Cloud şi le-a adus oamenilor slujbe bine plătite. Sunt mândru, nu numai de mine, ci şi de toate celelalte companii pe care le-am ajutat.

Dar, într-un fel, ar fi trist dacă numai asta ar reprezenta moştenirea pe care o las – sunt fericit că las şi altceva.

Cealaltă moştenire este fata mea, Claire.

Claire este singura noastră fiică. Până acum m-am ferit să vă spun că Molly a avut o sarcină grea, motiv pentru care ne-am oprit la un singur copil. Îmi amintesc, când s-a născut Claire, cum mă întreba lumea dacă sunt dezamăgit că am fată, şi nu băiat. Şi cât de mult mă călca pe nervi întrebarea. Un bebeluş atât de frumos, tot ce-ţi poţi dori pe lumea asta, întruchiparea fizică a dragostei pe care i-o port nevestei mele – până şi cel mai mic regret ar fi strigător la cer! Ce fel de oameni pot pune o astfel de întrebare?

Claire s-a născut cu noroc. Tocmai atunci Cloud îşi lua avânt, deci n-a dus lipsă de nimic, nu că aş fi răzgâiat-o. De îndată ce a început să înţeleagă cum merg lucrurile, am şi pus-o la treabă. Într-un birou, unde dădea o mână de ajutor. I-am asigurat şi un mic salariu. Nu cred că am încălcat legea privind exploatarea copiilor, deci reproşurile nu-şi au locul.

Ideea pe care am vrut să i-o insuflu a fost că în viaţă nimeni nu-ţi dă nimic pe gratis. Trebuie să munceşti şi pentru cel mai mărunt lucru. Şi n-am vrut să-mi urmeze cariera. Am vrut să ia viaţa în piept şi să facă ce ştie ea mai bine. Dar, fiind atât de deşteaptă, s-a arătat interesată de tot ce ţinea de Cloud. În scurt timp s-a şi angajat aici. Mă credeţi sau nu, sub un alt nume, la o sucursală unde n-o cunoştea nimeni. Voia să-mi demonstreze ce poate. Cu toţii am făcut haz pe seama micii ei escrocherii.

Ulterior am adus-o la compania-mamă şi am tratat-o la fel ca pe ceilalţi. A fost evaluată ca orice alt angajat şi am avut grijă să nu-i influenţez în niciun fel calificativul. An de an a obţinut patru stele, într-unul singur coborând la trei, fiindcă atunci a născut primul copil şi, bineînţeles, a trebuit să lipsească o vreme de la serviciu.

Important e că am crescut o femeie deşteaptă şi puternică. Genul de femeie care e în stare să mă contrazică într-o sală plină de subalterni. Genul de femeie care, dacă un bărbat îşi permite prea multe faţă de ea, e în stare să-i tragă un pumn în gură. Mă mândresc că e fiica mea. M-a influenţat în bine, în nici nu mai ştiu câte feluri. A influenţat în bine şi compania.

PAXTON

Paxton se uită în biroul lui Dobbs prin uşa întredeschisă. Era gol. Ce uşurare! Îi datora un răspuns lui Dobbs, dacă voia sau nu să facă parte din grupul operativ, dar încă nu era hotărât, chiar dacă părea că Dakota hotărâse pentru el.

Căuta un loc în care să se aşeze, nu foarte sigur că vrea să aştepte, când, întorcându-se, dădu peste un indian apărut ca din senin, cu o barbă bine întreţinută, ce părea să-i susţină pomeţii ascuţiţi. Cureaua ceasului avea aceeaşi culoare, albastru, ca şi tricoul. Indianul, mai scund cu un cap decât Paxton, îşi drese glasul precum cei care vor să spună ceva foarte important.

— Tu eşti Paxton?

După felul în care indianul pusese întrebarea, Paxton stătu o clipă în cumpănă dacă să recunoască.

— Mda, eu sunt.

— Vikram, se prezentă indianul fără să întindă mâna. Ştii că n-ai voie să pierzi vremea pe aici?

— Ştiu, dar nu mi-a spus nimeni ce să fac.

— Nu trebuie să-ţi spună cineva ce să faci, replică indianul încrucişându-şi braţele la piept.

Paxton rămase fără grai. Într-un târziu, reuşi să bâiguie ceva. Vikram zâmbi în colţul gurii.

Apoi Paxton auzi o voce cunoscută.

— Pax. Gata de mişcare?

Era Dakota, la trei metri de el, cu braţele încrucişate, ca şi Vikram. Indianul se uită la ea şi oftă.

— Nu ştiam că noii recruţi au voie să taie frunză la câini, zise el.

— Iar eu nu ştiam că ai fost promovat la bej, replică Dakota, apoi îşi atinse tâmpla uşor şi ridică un deget. Ba nu, m-am înşelat. Deci ce-ar fi să-mi laşi noul coleg în pace, Vicky?

Paxton se trase un pas înapoi, lăsându-i pe cei doi să se înfrunte. Vikram strânse pumnii. Apoi ridică mâinile.

— Ce dracu poate el şi nu putem noi?

— Aşteaptă şi-ai să vezi, răspunse Dakota.

— Asta e cea mai mare claie de fân din lume, iar voi căutaţi cel mai mic ac din lume, zise Vikram mai mult spre Paxton decât spre Dakota. Dacă totuşi îl găsiţi, nu se va întâmpla decât printr-un noroc.

— Hai, vezi-ţi de treabă, spuse Dakota, făcându-i semn să plece.

Vikram se întoarse spre Paxton.

— Am să stau cu ochii pe tine.

O replică din filme atât de răsuflată, încât Paxton se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs. Vikram nu se lăsă, îl ţintui cu privirea, provocându-l să reacţioneze. Paxton strânse din buze şi îşi scoase uşor pieptul înainte. Învăţase de mult că, într-o ceartă, oamenii întârzie să răspundă unei ameninţări până când aceasta îşi pierde efectul. Deci cel mai bine era să dea de înţeles că nu pune mare preţ pe ea.

Obţinu efectul scontat. Vikram plecă ţanţoş, covorul gri înăbuşindu-i paşii. Câţiva angajaţi care priviseră scena se retraseră în birouri.

— Hai! zise Dakota şi o luă înainte, spre staţia de tramvai.

Merseră cu tramvaiul până la cămine, vorbind de-abia când ajunseră departe de cei care ar fi tras cu urechea. Porniră la pas

pe promenadă, având grijă să nu se apropie prea mult de băncile sau de chioşcurile din jur.

— Suspans total, nu? spuse Paxton.

— Dobbs l-a pus pe Vikram să se ocupe de *oblivion.* Problema e că Vikram a promis câte-n lună şi în stele, că va desluşi toate iţele în doi timpi şi trei mişcări pentru ca, după câteva luni, să raporteze că n-a aflat nimic. Aşa că Dobbs l-a expediat la filtrul de la ieşirea din depozit. Care e una dintre cele mai căcăcioase sarcini. Asta şi supravegherea dronelor.

— Da, la prima discuţie pe care-am avut-o cu Dobbs, mi-a spus şi despre cei care dau chix tocmai fiindcă sunt prea însetaţi de putere.

— Complexul lui Napoleon, la modul absolut, remarcă Dakota. Ai grijă cu el. Crede c-ai fost adus aici ca să-i iei locul. Ceea ce nu-i deloc adevărat. Tu ai ajuns aici într-un moment când Dobbs avea nevoie de sânge proaspăt. Dar Vikram e în stare să te dea în gât pentru orice numai ca să-ţi pierzi credibilitatea, iar el să-şi mai spele din ruşine.

— Minunat.

— Chiar dacă e o jigodie, colegii îl simpatizează. Pune osul la treabă, e agresiv, respectă regulamentul, tot atâtea argumente ca Dobbs să nu-i facă vânt la altă secţie. Nu că aş şti dacă Dobbs chiar s-a gândit la aşa ceva. De fapt, jumătate din timp habar n-am ce gândeşte omul ăsta.

— Am înţeles, am înţeles.

Ajunşi la al doilea cămin, observară că lumea se mai rărise. Fără să se înregistreze incidente la trecerea de la o tură la alta. Paxton memoră ora, încercând să înţeleagă logica după care circulau angajaţii pe acolo. Avea senzaţia că priveşte în interiorul unei maşini uriaşe. Nu ştia cum funcţionează, dar, concentrându-se asupra ei suficient, putea să-şi dea seama ce şi cum.

— Ai vreo poveste mai palpitantă de pe vremea când erai gardian?

— La închisoare nicio poveste nu-i palpitantă.

Merseră în tăcere.

— Îmi cer scuze, zise Dakota după o vreme.

Paxton oftă.

— Nu face nimic. Toţi vor să audă numai asta. Violuri, bătăi cu cuţite? Nu. Eu am lucrat într-o închisoare de minimă securitate,

unde cei mai mulţi deţinuţi comiseseră infracţiuni ce ţineau de dreptul civil. Tipii cei mai duri de acolo nu erau nici pe departe atât de duri pe cât se credeau. Într-adevăr, am învăţat o grămadă de lucruri despre rezolvarea conflictelor, dar, în esenţă, nu seamănă cu ce vezi la televizor.

— Aha, făcu Dakota, fără niciun efort ca să-şi ascundă dezamăgirea.

Reacţie îi dădu impresia că nu se ridica la înălţimea aşteptărilor ei. Simţindu-se prost, deşi nu avea de ce, se strădui să-şi amintească ceva mai interesant. Imediat gândul îi zbură la o întâmplare care nu-i întorcea stomacul pe dos.

— Am găsit. Am găsit.

Dakota ciuli urechile.

— În fiecare dimineaţă, la şase fix, suna soneria şi toţi deţinuţii trebuiau să iasă din celule ca să fie număraţi. Aveam doi deţinuţi mai ieşiţi din comun, Titus şi Mickey. Mai în vârstă, mai ciudaţi, mai rezervaţi. Uneori povesteau cum vor ei să evadeze, dar nimeni nu-i credea. Deşi ar fi trebuit. Într-o zi, la apelul de dimineaţă, nu i-am văzut în faţa celulei. Am intrat în celulă şi l-am găsit pe Mickey vârât pe jumătate într-o gaură, cu fundul gol în sus şi dând din picioare. Împreună cu Titus săpase o groapă şi rămăsese blocat în ea.

— Stai puţin… Era în pielea goală?

— Da. Săpaseră în podea şi aruncaseră pământul în WC. Nu înţeleg cum nimeni nu băgase de seamă, chiar dacă acolo era doar un gardian pe timp de noapte, dat fiind că deţinuţii erau încuiaţi în celule. Era un mod de a face economie. Un mod prostesc. Ar fi trebuit să fie şi un gardian care să patruleze pe coridor. Titus s-a strecurat primul – era slab ca un ţâr, deci nu avea probleme. Şi a dispărut fără urmă. Mickey era un pic mai mare, nu încăpea prin gaură. De aia s-a dezbrăcat până la piele, ca să nu i se agaţe hainele de ceva.

— Nu poţi spune că erau prea inteligenţi.

— Stai, că n-am terminat. Împreună cu alt gardian am încercat să-l scot de acolo. L-am apucat fiecare de câte un picior, am numărat până la trei şi am tras cu toată puterea. Şi am căzut amândoi pe spate. Celălalt gardian s-a ales cu o contuzie. Mickey ştia că gaura era prea îngustă pentru el. De aceea furase o bucată mare de unt de la bucătărie şi se unsese cu ea peste tot. Nu voia să rişte nimic.

Dakota izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— Hai că-i bună!

Paxton râse şi el.

— Deci iată-l prins acolo ca într-o capcană, cu fundul în sus, acoperit cu un strat gros de unt. A trebuit să-l spălăm mai întâi, ca să-l putem apuca. Mda, au fost multe momente acolo în care îmi venea să-mi iau lumea în cap. Dar scena aia în care bietul om plângea, gol puşcă, iar noi îl spălam cu buretele a pus capac la toate.

Dakota râse din nou, tare, binedispusă.

— Noroc că aşa ceva nu se întâmplă şi aici.

— Asta-i o veste bună, replică Paxton.

Intrară în spaţiul boltit al Zonei de Agrement. Dakota mergea întins, deci nu era o simplă plimbare, un motiv temeinic pentru ca Paxton s-o urmeze fără crâcnire. Urcară cu o scară rulantă, apoi cu alta şi pătrunseră într-o sală de jocuri întunecată, plină de automate tradiţionale care, deşi păreau hodorogite, încă funcţionau, sunetele stridente şi lumina difuză accentuând senzaţia de pustiu.

— Ce căutăm aici?

Dakota nu răspunse, continuă să meargă spre capătul sălii, unde era un automat Skee-Ball, în a cărui umbră lui Paxton i se păru că vede o mişcare. Dakota întinse mâna şi trase spre ea un tânăr în tricou verde. Costeliv, cu o claie de păr blond, deloc fericit să iasă la lumină. Ridică braţele ca să-şi apere faţa.

— Salutare, Warren! zise ea.

— Nu fac nimic rău.

— Doar dai târcoale pe aici.

— Jucam Skee-Ball. De cum te-am văzut, mi-am dat seama că ai venit chitită să te iei de mine, spuse Warren.

Se uită la Paxton şi arătă spre el cu bărbia.

— Cine mai e şi nemernicul ăsta?

— E nou-venit. Fost gardian la închisoare. În locul tău, nu m-aş pune cu el. A văzut destui ca tine.

Warren făcu ochii mari de spaimă. Paxton nu comentă, doar îl pironi cu privirea. Warren avea destulă imaginaţie ca să înţeleagă restul.

— Warren este traficant de *oblivion.* Asta făcea el aici, explică Dakota arătând spre colţul încăperii. Ascundea marfa, dacă tot e un loc în care nu prea vin oamenii.

Warren ridică mâinile cu palmele spre Dakota.
— Habar n-am despre ce vorbeşti.
— Ce crezi că găsesc dacă te caut prin buzunare?
— N-ai voie.
— Zău? Dar dacă-ţi cade din buzunar? Dacă spun că te-am văzut cu marfa-n mână? întrebă Dakota şi privi spre Paxton. Cine să mă contrazică?
Paxton simţi cum roşeşte. Ridică din umeri, dând de înţeles că *Eu n-am văzut nimic.*
Warren încuviinţă din cap. Îşi întoarse buzunarele pe dos. Apoi zâmbi superior.
— Mulţumită?
— Ştii că nu sunt. Dacă întorc locul ăsta cu susul în jos? Ce crezi că găsesc?
Warren privi în jur.
— Cred că o grămadă de componente electronice.
Dakota trase aer în piept, părând că vrea să facă un lucru pe care s-ar putea să-l regrete.
— Pleacă dracului de-aici! zise ea o clipă mai târziu.
Warren se întoarse şi dispăru printre automate. Paxton şi Dakota aşteptară un minut şi părăsiră sala, reluându-şi plimbarea, doar că acum Dakota fierbea de furie.
— De ce nu pui pe cineva să-l supravegheze? De ce nu-l strângi mai tare cu uşa? Există destule metode ca să-l faci să vorbească.
— Nu vrea Dobbs. Cică să-i luăm cu binişorul.
— De ce?
— Aşa vrea el.
— Haida-de! Unuia ca Warren nu-i trebuie mult. Dacă-l încui într-o cameră şi dai termostatul la maximum, imediat se-nmoaie.
— Aşa vrea Dobbs.
— Cu peştii am văzut că ai altă politică. Îi pocneşti de nu se văd.
— Tu să comanzi când o să fii şef, îl repezi Dakota.
— Gata, gata, zise Paxton ridicând mâinile. Sunt sigur că ai verificat ceasul, cu cine s-a întâlnit.
Femeia încuviinţă din cap.
— În sala de jocuri vine întotdeauna singur. Cei cu care e în cârdăşie au găsit o metodă prin care-şi ascund mişcările sau se

mişcă fără ceas. Unul dintre motivele pentru care Dobbs ţine atât de mult să-i prindă. Pe lângă destructurarea reţelei de distribuţie a drogului, Dobbs vrea să afle şi hiba din monitorizarea permanentă a angajaţilor.

Paxton îşi privi ceasul, apoi cureaua.

— Am înţeles că-l poţi scoate numai noaptea, spuse el.

— Aşa e.

— N-ai cum să mergi dintr-o parte într-alta fără ceas, cu atâtea uşi, lifturi şi căi de acces.

— Întocmai.

— Şi atunci, cum faci?

— Aceasta-i întrebarea.

— Ai vreo idee?

— Niciuna. Dacă-l demontezi, sună alarma. Dacă-l ţii scos prea mult, fără să-l vâri în încărcător, sună alarma. În plus, fiecare utilizator are codul lui, deci ceasul nu poate fi schimbat cu altul.

— Prin urmare, ne-ar fi de mare ajutor dacă am găsi punctul slab.

— Cam aşa ceva.

— Bănuiesc că specialiştii s-au ocupat de problema asta.

— Au întors-o pe toate feţele.

Paxton îşi ajustă cureaua de la ceas. Pe de o parte, nu era plătit pentru aşa ceva. Pe de alta, îi surâdea ideea de a lămuri un mister. Mai alunga din monotonia de zi cu zi.

Îşi continuară drumul. Înapoi, pe promenadă. Paxton se uită la tricourile albastre ce treceau pe lângă ei. Studie feţele. Nu recunoştea niciuna. Nici din sală, nici de la instructajul preliminar. Erau o mulţime aici. Dar, cel mai important, nici urmă de Vikram.

— Cât de mult ar trebui să-mi fac griji în privinţa lui Napoleon?

— Să vedem dacă va mai rămâne aici.

— Cum aşa?

— Se apropie Ziua Reducerilor.

— Nu ştiu ce-i asta.

Dakota se opri şi se întoarse spre el.

— Ce naiba, credeam că v-a spus la instructaj. În Ziua Reducerilor un număr mare de angajaţi din posturi de mică importanţă sunt informaţi că au fost concediaţi. Ziua cu pricina e problematică pentru noi. Mulţi nu vor să plece. Uneori se

întâmplă ca... în fine, e o zi problematică pentru noi, încheie Dakota după o scurtă ezitare.

— Am priceput. E o chestie de viaţă şi de moarte.

— Da, dar tu nu trebuie să-ţi faci griji. Tu beneficiezi de o perioadă de graţie. În prima lună n-ai cum să intri la reduceri de personal.

— Asta e... bine, spuse Paxton nesigur dacă „bine” era cuvântul potrivit.

Oricum, era ceva.

— Acum facem cale întoarsă, hotărî Dakota. Trebuie să întocmim un raport pentru grupul operativ.

— Dar încă nu mi-am dat acordul.

— Ba da, zise Dakota şi o luă din nou înainte, fără să verifice dacă Paxton o urmează.

Paxton grăbi pasul după ea.

ZINNIA

Ciocan de carne. Carte. Mâncare pentru pisici. Luminiţe de Crăciun. Pudră pentru albirea dinţilor. Papuci din blană artificială. Cameră web. Tabletă. Imitaţii de arme cu laser pentru copii. Stick pentru fotografii selfie. Markere. Aţă. Caşete cu vitamina D. Becuri de noapte. Foarfecă de grădină. Termometru de bucătărie. Uscător. Ulei de cocos.

Zinnia o ţinea tot într-o fugă. Tenişii noi erau urâţi ca dracu’, dar comozi; chiar dacă avea picioarele bandajate şi încă o mai dureau, putea să păstreze un ritm susţinut în baletul pe care-l făcea între dulapuri şi benzile transportoare. Ca şi cum ar fi fost ghidată de o mână nevăzută. Algoritmul, grija să nu se accidenteze, sincronizarea propriilor mişcări cu deplasarea dulapurilor supraetajate. Transforma munca în joacă. De câte ori putea face ca linia verde să clipească?

Cerneală tipografică. Capac de grătar. Pijamale. Jucărie de ros pentru câini. Sac de dormit. Tabletă. Carte. Pensule. Portofel. Şireturi de pantofi. Microcablu USB. Pernuţă pentru gât. Pudră cu proteine. Prelungitor. Forme pentru cuptor din silicon. Uleiuri esenţiale. Încărcător portabil. Cană de călătorie. Halat de baie pluşat. Căşti de radio.

Patru. Linia verde clipise de patru ori de când începuse lucrul şi încă nu ajunsese la prima pauză de toaletă. Iuţi pasul. Sigur

putea face ca linia verde să clipească din nou; dar oare cât va reuşi s-o mai ţină aşa?

Coş de hârtii metalic. Zgardă anticăpuşe. Creioane colorate. Hub USB. Tabletă. Cremă hidratantă. Termometru pentru frunte. Cafetieră. Şosete cu imprimeu. Tăvi pentru cuburi de gheaţă. Mănuşi din piele. Rucsac. Carte. Felinar pentru camping. Termos. Mască pentru somn. Căciulă din lână. Ghete.

Chiar dacă linia rămânea verde doar două-trei secunde, fiecare secundă era ca o mare realizare. Ca şi cum ar fi făcut ceva memorabil. Să schimbe culoarea de la galben la verde, galbenul – culoarea slăbiciunii, verdele – culoarea puterii. Bani, natură, viaţă. În acest context, verdele era deopotrivă lipsit de importanţă, dar tot ce conta pentru ea. Fără o clipă de răgaz, timpul părea că zboară, iar ora prânzului se apropia pe nesimţite. Când sosi, Zinnia se afla chiar lângă o sală de mese, aşa că intră repede, luă o cană cu apă, scoase batonul cu proteine din buzunarul de la spate şi se aşeză la o masă liberă.

Tot ronţăind batonul – PowerBuff, cu caramel puţin sărat, preferatul ei, de vânzare la o tonetă de pe promenadă –, auzi bâzâitul ceasului.

Ne confruntăm cu o perioadă în care a crescut numărul de comenzi. Te-ar interesa să rămâi după program?

Zinnia privi lung mesajul. Se gândi câteva clipe. Apoi ridică mâna şi apăsă pe cadranul ceasului.

— Miguel Velandres.

Ceasul o conduse înapoi în depozit. Zece minute mai târziu, îl zări pe Miguel, cu un set de pixuri în mână. Grăbi pasul ca să-l ajungă din urmă.

— Salut!

Miguel se întoarse, uşor nedumerit, încercând să-şi amintească numele ei. Apoi se lumină la faţă.

— Zinnia. S-a întâmplat ceva?

— Nu, vreau doar o lămurire.

— Spune.

— Ceasul m-a întrebat dacă vreau să fac ore suplimentare.

— Aha. Nu-i rău.

— Primesc ceva în plus?

Miguel izbucni în râs, lăsă pixurile într-o cutie de pe banda transportoare şi o împinse.

— E o chestie strict voluntară. Dar faci o impresie bună şi contează la calificativ.

— Am crezut că pot să accept sau nu.

— Poţi accepta sau nu, îi explică el şi îşi privi scurt ceasul, apoi o luă din loc în căutarea următorului produs. Dar e mai bine să accepţi.

Miguel privi în jur, se asigură că nu-i nimeni prin preajmă şi-i făcu semn să se apropie.

— Îţi influenţează calificativul. Cu cât refuzi mai mult, cu atât refuzul se întoarce împotriva ta.

Ceasul Zinniei bâzâi din nou.

Ne confruntăm cu o perioadă în care a crescut numărul de comenzi. Te-ar interesa să rămâi după program?

Zinnia se opri, Miguel merse mai departe.

— Încearcă să nu faci valuri, *mi amiga,* strigă el.

Dispăru după un colţ. Zinnia duse ceasul la buze. Vru să spună *Du-te-n mă-ta, sunt obosită,* dar se rezumă la „desigur”. Pe cadran apăru o faţă exagerat de zâmbitoare.

După pauza de prânz reveni la muncă, pierzându-se în vârtejul de cărţi, produse de îngrijirea sănătăţii, mâncare pentru animale de companie şi baterii, mai puţin interesată de jocul liniei verzi decât de sfârşitul acelei ture care părea că ţine o veşnicie.

Tura se prelungi cu o jumătate de oră. Urmă trecerea prin filtru, care dură şi ea patruzeci de minute, după care Zinnia se simţi de-a dreptul istovită, ca atunci când petrecea mai mult timp în sala de fitness. Motiv pentru care se strădui să vadă partea bună a lucrurilor.

Mai degrabă calorii arse şi muşchi întăriţi decât renunţarea la demnitate.

În timp ce traversa promenada, înainte să pătrundă în galeria ce dădea spre holul căminului ei, aruncă o privire prin uşile de sticlă care se deschideau spre un pasaj din beton şi, la capătul lui, spre un şir de toalete publice.

La jumătatea drumului, la vreo cincisprezece metri, fixat în perete, văzu un bancomat CloudPoint.

Înainte să ajungă la depozit, intrase într-una dintre toalete ca să se spele pe mâini. Nu era o toaletă prea frecventată fiindcă se afla aproape de lifturi. Oamenii foloseau mai degrabă toaleta de la etajul lor înainte să plece la serviciu, ca şi la întoarcere. Acum Zinnia trecu pe lângă ea, prin pasajul pustiu.

Ajunse la lift şi-l deschise. După ea mai urcă o femeie. Tânără, îndesată, într-un scaun cu rotile, cu părul castaniu, tuns scurt. În tricou galben. Pe cureaua ceasului se înşirau mai multe pisici din desenele animate. Femeia ţinea în poală un morman de cutii. Îi zâmbi Zinniei, o salută politicos şi se uită la numărul luminat de pe panou, fără să-şi mai folosească ceasul – urca la acelaşi etaj.

Teoria Zinniei privind ingineria socială se confirma. De aceea bancomatul din pasaj era o opţiune serioasă. Ar fi preferat să folosească unul aflat mai departe de camera ei, chiar unul dintr-o altă clădire, dar cel mai bine era să fie aproape. Singura posibilitate de a ajunge la el şi a se întoarce fără să poarte ceasul. Cu cât lipsea mai mult din cameră fără el, cu atât mai mare era riscul.

Uşile se deschiseră, şi Zinnia le ţinu pentru femeia în scaun cu rotile. Aceasta mulţumi şi se îndepărtă pe culoar. Zinnia o urmă. Când se opri în dreptul uşii ei, auzi cutiile căzând pe podea. Femeia le scăpase în timp ce încerca să deschidă uşa. Zinnia lăsă uşa de la camera ei să se închidă la loc şi se apropie de femeie.

— Ai nevoie de ajutor?

Femeia ridică privirea.

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Zinnia adună cutiile de jos şi aşteptă ca femeia să-şi treacă ceasul peste discul de lângă uşă. Credea că o să vadă o cameră adaptată la nevoile unei persoane cu dizabilităţi, dar arăta exact ca a ei. Aceeaşi economie de spaţiu, de-abia având loc scaunul. Zinnia intră şi ea şi aşeză cutiile pe masă, lângă plita electrică.

Femeia se apropie de canapea, unde avea destul loc ca să se întoarcă. Îşi manevra scaunul rapid, cu graţie. Se obişnuise.

— Îţi rămân datoare.

— Pentru puţin, doar că… începu Zinnia şi privi în jur.

Chiar dacă n-o deranja prea mult o cameră atât de mică, acum simţea că se sufocă.

— Sper să n-o iei ca pe o impoliteţe, dar nu s-a putut să primeşti o cameră mai… potrivită?

Femeia ridică din umeri.

— N-am nevoie de mult spaţiu. Aş putea obţine o cameră mai mare, dar prefer să economisesc banii. Mă cheamă Cynthia.

Întinse mâna. Zinnia făcu la fel. Mâna femeii era puternică, cu degete groase, pline de bătături.

— Eşti nouă aici? Nu te-am mai văzut.

— E prima mea săptămână.

— Atunci, bine-ai venit printre noi! spuse femeia, pufnind şi zâmbind complice.

— Mulţumesc. Pot să te mai ajut cu ceva?

Cynthia zâmbi din nou. Un zâmbet firav, chinuit. Zinnia înţelese repede ce însemna – *Nu mă compătimi.* Vru să se scuze, dar probabil că ar fi fost şi mai rău, aşa că preferă să prelungească tăcerea.

— Nu, mulţumesc, mă descurc, răspunse femeia într-un târziu.

— Atunci, noapte bună!

Zinnia dădu să iasă.

— O clipă.

Zinnia se întoarse.

— Locul ăsta e complicat, mai ales când eşti nou-venită. Dacă ai nevoie de ceva, poţi apela la mine.

— Mulţumesc.

Zinnia merse în camera ei şi, privind în jur, o căină din nou pe biata femeie. Apoi îşi dădu seama că Cynthia numai de compătimire nu avea nevoie.

Mai avea ceva timp până la întâlnirea cu Paxton, aşa că luă unealta multifuncţională, se urcă pe canapea şi scoase o parte din pionezele care fixau tapiseriile pe tavan. Colţul uneia se desprinse, descoperind o fantă lungă de 15 cm pe care o scobise chiar ea. Nu-i plăcea să meşterească prea mult – în primul rând umplea camera de praf, iar în al doilea, se temea că face prea mult zgomot. Măcar nu era o treabă complicată. Tavanul era din placă de rigips, subţire, ieftină, şi unealta intra în ea ca în brânză. Zinnia o mânuia cu dexteritate, zgomotul făcând-o să scrâşnească din dinţi şi să se crispeze. Praful alb cădea pe pătură.

Într-o zi sau două o să termine. Spera că-şi va crea suficient spaţiu de manevră acolo sus. Spera că nu va da peste vreun sistem de alarmă. Spera că nu se va împotmoli.

După ce mai scobi câţiva centimetri, ascunse unealta, prinse tapiseriile la loc şi luă pătura de pe canapea. Scutură praful în chiuvetă şi lăsă apa să curgă, apoi căută trimmerul electric prin geantă. Îi scoase bateria şi, cu o pensetă, desprinse stratul subţire de clei pe care-l folosise ca să fixeze gopherul, un nub USB de mărimea unei unghii.

Partea cea mai periculoasă a unei operaţiuni de hacking era pregătirea ei. Pentru un furt de date atât de masiv, era nevoie de ore întregi, poate chiar zile. Dar o secundă era de ajuns ca să fii prins asupra faptului.

Aici intervenea gopherul – un dispozitiv minuscul, uşor de manevrat şi extrem de costisitor, care putea accesa sistemul de computere al unei companii, culegând informaţii şi decriptându-le fără să se conecteze la el.

Introdus într-un terminal – orice terminal legat la intranetul unei companii –, gopherul accesa codul intern în doar câteva secunde. Apoi Zinnia îl putea conecta la laptopul ei, de unde gopherul îşi croia drum prin oricâte unităţi centrale de procesare era necesar, făcându-şi toată treaba din fundul unui sertar.

Desigur, gopherul avea nevoie de ceva timp şi de ajutor ici şi colo, dar, după ce termina, în semn de rămas-bun, crea un program virusat pe care Zinnia îl introducea în sistem. Programul îi putea oferi tot ce dorea în doar câteva clipe.

Hărţi, diagrame, informaţii despre producţia de energie, rapoarte privind paza şi protecţia.

Procesul nu era rapid. Zinnia îl mai folosise de câteva ori şi-i luase câteva săptămâni bune. Dacă ţinea cont de cât de bine era organizată securitatea companiei, acum se aştepta la minimum o lună.

Dar, din nou, drumul ocolit era mai sigur.

Cel mai mare obstacol îl constituia totuşi echipamentul electronic. Logoul alb-albastru de deasupra bancomatului CloudPoint, la nivelul ochilor, era doar vag transparent. Zinnia nu se îndoia că, în spatele lui, exista o cameră de luat vederi. Chiar dacă şeful cel mare nu punea mare preţ pe camerele de luat vederi, era imposibil ca bancomatele să nu fie prevăzute cu aşa ceva.

Zinnia însă avea un plan.

Când va ajunge în dreptul bancomatului, se va apleca să-şi lege un şiret sau poate va scăpa din braţe o pungă plină cu

alimente. Va fi o mişcare complicată – va trebui să se lase jos de tot ca să nu intre în obiectivul camerei, care probabil era cu lentilă tip fisheye. Apoi va scoate rapid panoul de acces, va plasa gopherul, va pune panoul la loc, se va ridica şi va pleca mai departe.

Scoase un stilou de plastic din trusa de cosmetice şi, cu dinţii, îi desfăcu peniţa şi rezervorul. Cu un briceag luat din geantă făcu o gaură în plastic ca să poată bloca mai bine încuietoarea.

În meseria ei de spion corporatist, cel mai mult îi plăcea dezinteresul total al investitorilor faţă de încuietorile sofisticate.

Luă transmiţătorul şi stiloul şi le aşeză unul lângă altul pe masă. Apoi le puse într-un toc de ochelari. Voia să le aibă asupra ei în caz că se ivea o ocazie mai bună decât planul pe care şi-l făcuse.

Se uită la ceas, mai avea puţin până la întâlnirea cu Paxton. Aleseseră un bar în Zona de Agrement. Un local ce aducea cu puburile britanice, stil care părea că tipului îi place mult. Ea prefera vodca, prin urmare localul o interesa mai puţin, vodca fiind băutura alcoolică cel mai des livrată de Cloud.

Se dezbrăcă. Mirosea urât după atâta efort. A transpiraţie stătută şi a compătimire. Se întrebă dacă să facă rapid un duş sau chiar să-şi pună alţi chiloţi, dar nu-şi propusese să se culce cu el în seara aia şi, chiar dacă ajungea s-o facă, se îndoia că Paxton ar strâmba din nas. Majoritatea bărbaţilor se lăsau furaţi mai mult de joc decât de starea terenului. În timp ce îmbrăca un tricou curat, auzi cum îi ţârâie ceasul.

Nu uita să completezi documentele pentru pensie!

La naiba! Cum de uitase? Completarea documentelor pentru pensie făcea parte din plan. Nu era foarte importantă, dar îi dădea mai multă credibilitate, intenţiona, chipurile, să muncească acolo până la adânci bătrâneţi.

O poţi face de la orice bancomat sau de la televizorul din cameră.

Luă telecomanda. Deschise televizorul, care imediat îi servi o reclamă zgomotoasă cu batoanele PowerBuff, în care un individ

uscăţiv mânca unul şi se umplea de muşchi, exact ca în benzile desenate.

Batoanele PowerBuff. Numai muşchi!

— Mda, zise ea ca pentru sine. Mă cam sperie.

Întoarse telecomanda şi, folosind-o ca pe o tastatură, apăsă pe un buton pe care scria Browser. Imediat televizorul îi prezentă site-ul bancomatelor CloudPoint.

Sus scria: Bine ai venit, Zinnia!

— Du-te-n mă-ta, replică ea.

PAXTON

Paxton se apleacă şi simţi cum scaunul se clătină sub el. Nu era un tremur uşor. Scaunul părea mai degrabă gata să se dezmembreze. Paxton se ridică repede şi-l schimbă cu cel de alături. Aceeaşi tapiţerie din piele neagră, aceleaşi picioare din lemn fasonate de mântuială. Îl împinse înainte şi înapoi, dar scaunul nu se clinti. Paxton se aşeză şi mai luă o gură de bere. Băuse deja trei sferturi din halbă.

Barmanul se apropie de el. În tricou verde, cu părul lins, dat pe spate, cu nasul rupt în mai multe locuri. Cureaua ceasului era groasă, din piele, mai lată decât cadranul.

— Mai vrei una?

N-avea niciun rost să se îmbete înainte de apariţia Zinniei.

— Încă nu. Aştept pe cineva.

Barmanul schiţă un zâmbet. Paxton nu înţelese dacă însemna *OK* sau *Bravo ţie.* Era totuşi un zâmbet. Îşi privi tricoul negru şi pantalonii de aceeaşi culoare. Se simţea mai bine decât în albastru. Oamenii nu-l mai priveau cu precauţie. Acum era un individ oarecare.

— Scuze.

Paxton se întoarse şi o văzu pe Zinnia intrând valvârtej în bar. Într-un pulover negru, cu colanţi purpurii, cu părul strâns în coc. Paxton arătă spre scaunul şubred.

— Nu te aşeza pe el. E stricat.

Zinnia se aşeză pe scaunul din partea cealaltă. Paxton se îndepărtă uşor de ea, lăsându-i mai mult spaţiu.

Femeia privi în jur.

— E drăguţ aici.

Paxton era de aceeaşi părere. Halbe aurii, lucioase, lemn lăcuit. Cu siguranţă cel care construise barul nu călcase într-un pub britanic autentic – Paxton petrecuse ceva timp în Regatul Unit în interes de afaceri –, dar i se explicase bine cum trebuie să arate.

Barmanul se apropie, ştergând un pahar, şi o salută pe Zinnia.

— Vodcă şi gheaţă, comandă ea. Aş prefera Well.

Barmanul încuviinţă din cap şi pregăti băutura.

— Nu te-ncurci, remarcă Paxton.

— Nu, zise ea, luând paharul, fără să se uite la Paxton.

Părea epuizată. Logic, după atâta alergătură în tricoul roşu. Îşi trecu ceasul peste discul fixat în tejghea, mai aproape de Paxton decât de ea.

— Fac eu cinste, spuse el întinzând braţul ca s-o oprească şi atingând-o uşor.

— Nu-i nevoie.

— Insist, zise el şi îşi atinse ceasul de disc.

Lumina se înverzi. Zinnia zâmbi şi ridică paharul spre el. Paxton îşi ridică halba şi ciocniră.

— Noroc!

— Noroc!

Zinnia luă o gură sănătoasă de vodcă, iar Paxton goli halba şi o aşeză pe marginea tejghelei ca s-o vadă barmanul şi să-i aducă alta. Tăcerea se prelungi, deveni apăsătoare, în ton cu atmosfera din jur, aşa că Paxton renunţă să mai caute o replică inteligentă şi se mulţumi s-o întrebe.

— Ai început să te acomodezi?

Zinnia înălţă o sprânceană, aproape imperceptibil. Adică *Atâta poţi?*

— Până acum m-am descurcat. E mai greu decât am crezut. Ăştia chiar scot untul din tine.

Paxton luă o gură din noua halbă.

— Ce trebuie să faci?

Zinnia îi explică pe scurt: ceasul, cum o ghidează, cum trebuie să care produsele la benzile transportoare. Întregul proces ca un dans bine pus la punct. Paxton şi-o imagină pe Zinnia ca pe o rotiţă într-o maşinărie uriaşă, învârtindu-se neîncetat, o mică piesă care ţine tot mecanismul în funcţiune.

— Roşu ţi-ai dorit?

— Pe naiba! exclamă ea sorbind din pahar. Am vrut în echipa tehnică. La asta mă pricep.

— Parcă spuneai că eşti profesoară.

Din nou sprânceana ridicată. Gest care te punea la respect.

— Sunt. Dar, ca să urmez facultatea, a trebuit să mă ocup de reparaţii electronice. Cazarea mi-am plătit-o reparând ecrane crăpate. De la puşti care se îmbătau şi îşi trânteau telefoanele de pământ.

Paxton izbucni în râs.

— Aş face schimb cu tine, dacă s-ar putea.

— Zău? Nu-ţi place rolul de poliţai?

Paxton simţea cum băutura îi înmoaie sinapsele, cum îi relaxează neuronii. Îi făceau bine şi berea, şi conversaţia, fiindcă de mult nu mai avusese parte de ele.

— Nu mi s-a potrivit niciodată. Nu sunt o fire autoritară.

— Mda, sunt şi lucruri mai rele decât…

Zinnia părea cu gândul în altă parte. Paxton nu voia s-o piardă atât de repede.

— Mai povesteşte-mi despre tine. Ştiu că eşti profesoară. Ştiu că poţi repara un telefon. De unde eşti?

— De pretutindeni, răspunse ea, privind în gol, spre capătul barului.

Spre imaginea ei reflectată printr-un curcubeu de sticle lucioase.

— De mică mă tot mut de colo colo. De aia nici nu simt că sunt de undeva anume.

Mai luă o gură de vodcă. Paxton se gârbovi fără să vrea. Pentru o primă întâlnire, se transforma într-un eşec. Dar, pe neaşteptate, Zinnia îi zâmbi şi spuse:

— Îmi cer scuze, sună melodramatic, nu?

— Deloc, răspunse Paxton şi râse. Ba, într-un fel, este.

Zinnia râse şi ea şi-i atinse braţul. Cu dosul mâinii, fiindcă tocmai se pregătea să ia paharul cu vodcă, pentru el însă era un semn bun.

— Familia ta?

— Doar mama mai trăieşte. Vorbim de Crăciun. Cam la atât se reduce relaţia noastră.

— Eu am un frate, zise el. Ne înţelegem de minune, dar nu facem prea multe eforturi ca să ne vedem. Ceea ce… nu ştiu…

Paxton încercă să-şi ducă gândul până la capăt, dar nu-l lăsa berea. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-şi golească halba, să se scuze şi să se întoarcă în cameră. Să-şi reducă pierderile până nu ajungea dator vândut.

— Ce anume? întrebă Zinnia.

După felul în care pusese întrebarea, nu părea s-o intereseze prea mult răspunsul. Paxton trase adânc aer în piept. Apoi expiră la fel de adânc şi găsi cuvintele potrivite.

— Aici parc-ai fi pe altă planetă, nu crezi? Am senzaţia că sunt ca într-o cuşcă. Dar unde să pleci? Ai muri de sete înainte să dai de civilizaţie.

— Mda, senzaţia asta o am şi eu. Tu de unde eşti?

— New York. Staten Island, mai precis.

Zinnia clătină din cap.

— A, New York! Nu-mi place oraşul.

Paxton izbucni în râs.

— Poftim? Cum să nu-ţi placă New Yorkul? E ca şi cum ai spune că nu-ţi place… ştiu şi eu… Parisul.

— E atât de mare. Şi de murdar. Simţi că nicio bucăţică din spaţiul ăla nu-ţi aparţine, explică Zinnia şi îşi vârî capul între umeri de parcă şi-ar fi făcut loc printr-un hol aglomerat. Nici Parisul nu-i chiar aşa grozav.

Paxton arătă în jur.

— Crezi că aici e mai bine?

— Ei, n-am spus asta, zise Zinnia ridicând o sprânceană şi coborând-o, mai relaxată. Aici e… e ca… nu ştiu…

— Ca şi cum ai trăi într-un amărât de aeroport, completă Paxton, mai încet, de parcă s-ar fi temut că-l aude cineva şi-l admonestează.

Zinnia scoase un hohot de râs scurt, care-i alunecă printre buze de parcă ar fi fost uleios. Făcu ochii mari, semn că hohotul o surprinsese şi pe ea. Sau că ar fi vrut să şi-l ia înapoi.

— Exact comparaţia pe care am făcut-o şi eu din prima zi, rosti ea în cele din urmă. Cu un aeroport.

Apoi goli paharul şi-i făcu semn barmanului să-i mai aducă unul.

— Scuză-mă, dar în seara asta vreau să uit de necazuri, adăugă ea şi ridică un deget. Şi n-o mai face pe cavalerul cu mine. Rândul următor îl dau eu.

— Să ştii că nu-mi plac mironosiţele, replică Paxton şi regretă imediat, bănuind că a sărit calul, dar sprânceana se ridică din nou, altfel decât înainte.

Semăna cu o bifă întoarsă, încadrând un ochi căprui mare, frumos; alb perfect în jurul irisului.

— Ai vreun motiv serios pentru care eşti atât de directă? întrebă Paxton tot mai curajos.

— Picioarele.

— Picioarele?

— Am făcut marea greşeală să port ghete în prima zi de lucru.

Barmanul îi puse în faţă un alt pahar.

— Mulţumesc, spuse ea şi luă o înghiţitură. Fiindcă n-aveam tenişi. Acum am. Îmi pare rău că nu m-am gândit de la început. Bănuiesc că şi tu alergi destul.

Paxton se întrebă dacă avea voie să vorbească despre grupul operativ. În opinia lui nu era un secret. Dobbs nu-i pusese în vedere să nu spună nimănui. Uneori este de ajutor să discuţi. În plus, o putea impresiona cu vestea că fusese ales pentru o misiune specială de când păşise în campus.

— Se pare că aici se face trafic cu *oblivion.* Şi, fiindcă am lucrat într-o închisoare, şefii cred că le-aş fi util. Ca un fel de expert într-ale contrabandei. Ceea ce nu-i chiar adevărat. Dar oricum e mai bine decât să mă ocup de nu ştiu ce chestie măruntă. Îmi place să rezolv tot felul de probleme.

— De asta ai devenit inventator?

— Nu ştiu dacă sunt chiar inventator, răspunse el, lipindu-şi mâna de halbă şi privind bulele de spumă. Am doar o invenţie la activ. Şi aia simplă. Cum să îmbunătăţeşti tehnologia de fabricaţie a unor produse.

— Dar îţi aparţine.

— Şi iată-mă aici, comentă el zâmbind.

Cuvintele ieşiră reci, casante. Zinnia se încordă. Paxton ştia că nu erau în ton cu relaţia pe care dorea s-o construiască, dar nu se putea abţine. Se întoarse puţin spre halbă, amintirea oprindu-i-se în gât ca un cărbune încins.

Surprinse cu coada ochiului o sclipire. Zinnia ridicase paharul.

— Unde sunt şi eu, remarcă ea cu un zâmbet uşor afectat, aplecând capul.

Paxton îşi ciocni halba de paharul ei şi băură amândoi.

— Mai povesteşte-mi despre chestia asta pe care trebuie s-o faci, îl îndemnă Zinnia. Bănuiesc că ai acces peste tot.

— N-a trecut nici măcar o săptămână. Mai mult ca sigur sunt şi uşi pe care n-am voie să le deschid. Dar până acum n-am dat de niciuna.

— N-ar fi rău să treci şi prin depozit. Nici nu i se vede capătul. Şi asta nu e tot. Mai sunt o mulţime de clădiri în care eu una nu pot intra.

— Mda, ar fi ceva să vezi ce-i în ele.

— Mi-ar plăcea să fac un tur prin tot campusul. Să intru peste tot. Arată incredibil.

Zâmbetul afectat i se furişă pe buze din nou. Dar dispăru când sorbi din pahar. Paxton se întrebă ce voia să spună. Voia s-o ia cu el? Nici măcar nu ştia dacă are voie. Îi dădea de înţeles că ar vrea să-l ducă într-un loc în care să fie singuri?

— Nu sunt sigur că pot aranja asta, dar te anunţ dacă pot.

— Fain.

Dezamăgită?

— Oricum, pot să întreb, zise el şi îi aruncă o privire. Spuneai că următorul pas e să predai engleza în altă ţară. Asta e ce vrei să faci? Nimic altceva?

Zinnia ridică din umeri.

— Viaţa-i mai ieftină prin alte ţări. În general vorbind, m-am cam săturat de America.

— Mda, nu-i raiul pe pământ, dar e mai bine decât în multe alte locuri. Cel puţin apa e curată.

— Pentru asta ai focul şi tabletele cu iod.

— Nu asta am vrut să spun. Adevărul e că te cam invidiez. E ceva să poţi pleca în altă parte.

— Atunci, de ce n-o faci?

— Ce anume?

— Să pleci.

Paxton rămase tăcut. Gânditor. Sorbi din bere. Lăsă halba jos. Privi în jur la barul aproape gol. La Zona de Agrement, plină de lumini, de dincolo de uşă. Nu ştia cum să răspundă. După felul în care Zinnia pusese întrebarea, părea uşor ca bună ziua, ca şi cum ai duce halba la gură şi ai sorbi din ea.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— De obicei, este.

— Cum? Să zicem că las totul baltă aici şi plec. Unde? Cu ce bani? Zinnia zâmbi.
— Asta-i problema cu libertatea. Îţi aparţine până renunţi la ea.
— Cum adică?
— Mai cugetă.
Femeia luă încă o gură de vodcă şi zâmbi, relaxându-şi muşchii feţei. Puţin. Băutura îşi făcea efectul şi asupra ei. Paxton simţea că e testat. Şi-i plăcea. Aşa că-i mărturisi:
— Tot ce ştiu e că de-abia aştept să scap de aici.
Tocmai de aceea şi ignorase cererea de a se înscrie în sistemul de pensii. Înscrierea însemna că nu mai e cale de întoarcere.
— Amin, zise ea şi goli paharul. Apropo, facem câţiva paşi? Chiar dacă am stat în picioare toată ziua, simt că au amorţit un pic.
— Desigur.
Paxton îşi goli şi el halba, achită partea lui şi apăsă uşor pe cadranul ceasului ca să lase un bacşiş. Zinnia făcu la fel. Paxton o lăsă s-o ia înainte, femeia părând că ştie unde vrea să meargă.
— Încotro?
— Parc-aş încerca nişte jocuri video. Îţi plac?
— Cum să nu!
Urcară la ultimul nivel şi intrară în sala pe care Paxton o vizitase împreună cu Dakota, unde îl scuturaseră bine pe Warren. Zinnia merse întins până în capăt şi se opri în faţa automatului Pac-Man. Apucă manetele, apoi le dădu drumul.
— Îmi pare rău, ăsta e pentru un singur jucător.
Era clar că avea chef să joace. Lângă Pac-Man era un joc de-a vânătoarea, cu puşti mari, din plastic – una portocalie, una verde –, iar ţintele erau nişte căprioare.
— Aici e bine. Hai!
Paxton alese puşca verde.
— O iau pe asta.
— Eşti sigur? întrebă ea, chiar dacă începuse jocul.
Paxton îşi trecu ceasul peste senzor şi armă puşca.
— Sigur.
Zinnia trase de manete. Paxton se întoarse spre ecranul video pe care apăruse un peisaj bucolic. O pădure în depărtare, un

pârâu învolburat. Brusc se ivi o căprioară; în realitate ar fi fost la câteva sute de metri. Paxton ochi şi trase. N-o nimeri. Căprioara reuşi să ajungă neatinsă în capătul celălalt al ecranului şi dispăru.

— Îţi plac jocurile video?

— Asta-mi place, răspunse ea. Cred că voi încerca să ating scorul maxim.

— Care-i ăla?

— Scorul maxim înregistrat vreodată e de peste trei milioane. Scorul maxim aici e de 120.000. Ia ceva timp, dar pot să-l ating. Nu acum. Acum doar mă antrenez.

Altă căprioară. Alt rateu.

— În lipsă de altceva?

— În lipsă de altceva.

Paxton se concentră asupra jocului. Pe ecran apăru o altă căprioară, care se opri să se adape din pârâu. Ca şi cum jocului i s-ar fi făcut milă de Paxton şi-i dădea ceva mură-n gură. Ochi şi trase. Căprioara se prăbuşi, împroşcând totul în jur cu un jet de pixeli roşii.

Bravo! spuse automatul.

Zinnia privi spre el.

— Ţine-o tot aşa!

Apoi se întoarse spre ecran, încordată, cu vârful limbii în colţul gurii. Juca de parcă ar fi făcut o operaţie pe creier.

Paxton zări ceva cu coada ochiului. Cineva se apropia de capătul sălii. Părea a fi Warren. Paxton aşeză puşca la loc şi, până să-şi dea seama ce face, îi spuse Zinniei:

— Trebuie să merg la toaletă. Vin imediat.

— Nicio problemă, răspunse ea, fără să-şi dezlipească ochii de la ecran.

Paxton încercă să vizualizeze sala de la un capăt la celălalt. Trecu pe lângă Zinnia şi ocoli un şir de automate ca să fie mai aproape de colţul lui Warren, dar fără să iasă prea mult în evidenţă.

Se aplecă şi văzu cum Warren numără ceva în palmă, apoi privi în direcţia opusă. Paxton mai aşteptă puţin, îngrijorat că Zinnia ar putea crede că l-a apucat burta chiar de la prima lor întâlnire. Apăru un individ. Paxton făcu un pas înapoi ca să nu fie zărit, deşi lumina era difuză şi distanţa, destul de mare, deci locul îl avantaja.

Nou-venitul era scund. Ras în cap. Lat în umeri. Cu braţele groase. Mai mult ca sigur un halterofil. În tricou maro. Din echipa tehnică. Cei doi schimbară câteva vorbe. Tipul în maro îşi trase mâneca bluzei sub tricou peste încheietura mâinii. După plecarea lui, Paxton se ascunse după un automat înainte ca Warren să se întoarcă spre el.

Îşi aminti ce-i spusese Dakota, cum se încearcă păcălirea dispozitivului de monitorizare instalat pe ceasuri, aşa că merse până în celălalt capăt al sălii ca să-l vadă la faţă pe tipul în maro, dar se trezi într-o nişă plină de automate. Se întoarse spre partea cealaltă, însă îşi dădu seama că, în drum spre uşă, va trebui să treacă pe lângă Zinnia şi să-i explice ce şi cum, răstimp în care individul sigur ar fi dispărut.

Mda, măcar se alesese cu ceva. O descriere parţială era mai bună decât niciuna.

În fond, la ce bun să alerge după el? Era în timpul lui liber. Şi avea ceva parcă mai interesant de făcut. Ajunse lângă Zinnia tocmai când aceasta îşi lua mâinile de pe manete, prea concentrată ca să ştie cât lipsise Paxton.

— Am ruginit bine, se lamentă ea.

— Se rezolvă cu puţin exerciţiu.

— Ţi-e foame?

— Un pic.

— Ce-ai zice de o porţie de ramen?

— N-am mâncat niciodată, răspunse Paxton şi, văzând-o cum râde, adăugă: Sigur, am încercat pacheţelele alea de ramen ieftine, cu gust de sare.

Zinnia îşi puse o mână în şold. Apoi o lăsă să cadă pe lângă corp. Mai relaxată acum. Dorind să-l ducă în al treilea loc.

— Au un restaurant aici unde se serveşte ramen. Vrei să mergem?

— Sigur.

Ieşiră din sala de jocuri şi se îndreptară spre restaurant. Paxton se uită la mâna Zinniei. La felul în care şi-o legăna. Se gândi s-o ia de mână. Să-i simtă pielea netedă. Dar poate că Zinnia nu i-ar fi apreciat îndrăzneala, aşa că se lăsă păgubaş, fericit că mai petrecea o parte din seară în compania ei.

ZINNIA

Paxton era drăguţ, mereu dispus să-i facă pe plac, ca un căţeluş. Mai rău de-atât, o făcea să râdă. În chestia aia cu aeroportul, doar într-o secundă, parcă-i furase ceva.

Nu că nu i-ar fi plăcut.

Intenţia Zinniei fusese să pună punct întâlnirii după jumătatea de oră petrecută în bar. Dar cu cât îl auzea vorbind, cu atât simţea că-l poate tolera. După sala de jocuri şi cina luată împreună, nu regreta că nu se dusese mai devreme la culcare. Măcar compania lui se dovedea mai bună decât mâncarea.

Ramenul era acceptabil. Avea tot ce-i trebuia, mai puţin alchimia locului. Acea tuşă miraculoasă a persoanei care prepară un fel de mâncare cu pasiune, nu cu detaşare precum femeia mărunţică, albă, cu părul prins în plasă, îmbrăcată în tricou verde, care toarnă o porţie de ramen într-un bol şi introduce bolul în cuptorul cu microunde.

La sfârşitul cinei, Zinnia hotărî să se retragă, dar îl lăsă pe Paxton s-o conducă până la cămin şi, în timp ce zăboveau în spaţiul acela cazon, se gândi că n-ar deranja-o prea mult dacă tipul s-ar apleca s-o sărute.

Paxton nu se aplecă. Îi zâmbi doar, un zâmbet timid, de molâu, apoi îi luă mâna şi i-o sărută, ca pe vremea bunicii. Zinnia roşi, mai mult de stânjeneala lui.

— M-am simţit foarte bine, zise el.

— Şi eu.

— Poate repetăm asta şi cu altă ocazie?

— Mda, sigur. În cel mai rău caz, m-am ales cu un tovarăş de pahar.

Paxton se dezumflă la auzul cuvintelor *tovarăş de pahar.* Zinnia le folosise înadins, ca să nu-i dea prea multe speranţe. Echilibrul pe care trebuia să-l păstreze era foarte fragil. Relaţia cu el îi putea folosi. În plus, nu era nici respingător şi nici n-o călca pe nervi. Mirosea frumos. Şi părea a fi genul de bărbat care chiar suferea dacă partenera îi făcea figuri.

Se despărţi de el cu un zâmbet şiret – care promitea şi altceva –, ştiind că ambiguitatea îi era de ajutor, ceea ce se şi întâmplă, fiindcă Paxton îi întoarse zâmbetul, înseninându-se la faţă.

Zinnia urcă în cameră, se dezbrăcă până la chiloţi, se tolăni pe pat – cât se putea tolăni pe salteaua îngustă – şi privi în tavan, întrebându-se pe cine urmărise Paxton în sala de jocuri.

După felul în care se scuzase, era clar că se întâmplase ceva. Şi după cum tresărise. Nu-i fusese greu să se furişeze în spatele lui, chiar dacă nu-i plăcea să abandoneze jocul.

Sala de jocuri era un amestec de umbre şi unghere. Paxton sigur văzuse un schimb de marfă. Droguri, probabil. Ceea ce însemna că-i plăcea să lucreze şi în afara programului.

Dacă tot nu-i era somn, vru să se conecteze la televizor ca să se înscrie în Coaliţia Curcubeului, care-i putea aduce o promovare şi astfel o mai mare libertate de mişcare în campus. Dar băuse prea mult şi nu se putea concentra asupra cuvintelor.

Se ridică în capul oaselor, îşi masă coapsele dureroase, apoi tălpile suferinde. Era momentul să facă un duş. Mai mult ca să stea sub jetul de apă fierbinte decât ca să se spele. Trase pe ea nişte pantaloni de trening şi un tricou, îşi puse papucii şi luă un prosop. Ieşi pe hol şi o luă spre baia femeilor, unde găsi un anunţ – DEFECT –, drept care îşi trecu ceasul peste uşa băii comune.

Două WC-uri şi un pisoar erau marcate cu o bandă galbenă. Zinnia merse până în capăt, unde se afla un mic vestiar cu două duzini de duşuri, fiecare în spatele unei perdele. Toate erau goale. Zinnia îl alese pe ultimul. Se dezbrăcă, împături hainele, le aşeză pe banca cea mai apropiată şi agăţă prosopul de un cârlig din perete. Aerul rece îi făcea pielea de găină.

Intră sub duş şi îşi trecu ceasul peste senzorul de lângă robinet, dând startul celor cinci minute de apă. Un jet anemic ţâşni din pâlnie, rece la început, plesnindu-i muşchii şi tăindu-i răsuflarea, alungându-i o parte din ameţeala pricinuită de alcool.

Apa se încălzi repede şi, pe măsură ce minutele se scurgeau, se hotărî să mai achite câteva, dar se răzgândi, rezervându-şi luxul pentru altă seară.

Mulţumim că eşti ecologist! stătea scris deasupra senzorului care o avertiză că mai avea treizeci de secunde.

— Du-te-n mă-ta, spuse Zinnia.

La sfârşit închise robinetul, care juca în suport, dădu perdeaua la o parte şi văzu un bărbat aşezat pe o bancă.

Trase perdeaua şi îşi prinse prosopul în jurul torsului. Stinghereala făcu loc furiei, fiindcă tipul se uita direct la cabina în care se afla ea. Ieşi de acolo. Tipul era îmbrăcat într-un tricou alb şi blugi. Desculţ. Tenişii se aflau alături, cu şosetele vârâte în

ei. Era durduliu, roşu la faţă, cu părul negru. Fără prosop. Şi nemişcat, fixând-o cu privirea. Brăţara lui era din plasă de oţel inoxidabil.

— Doreşti ceva? întrebă Zinnia.

— Aştept să-mi vină rândul.

Zinnia se uită la şirul de duşuri, toate goale.

Creierul ei se pregăti de atac, împărţind corpul tipului în puncte nevralgice. Locurile în care-l putea lovi ca să-l facă să urle de durere. Dar sigur ar fi fost alungată din campus, aşa că doar îşi luă hainele şi dădu să plece.

Între timp, tipul se ridicase în picioare.

— Eşti în echipa roşilor, corect? Nou-venită.

— Scuză-mă, spuse ea, ocolindu-l, având grijă ca băncile să fie între ei.

Tipul îi ghici intenţia, se apropie repede de uşă şi se proţăpi în dreptul ei. Şi privi în spate ca să se asigure că sunt singuri.

— Ştiu că echipa roşilor e cea mai râvnită dintre toate. Adică toată lumea vrea să facă parte din ea, dar îşi pierde entuziasmul când ajunge acolo. Deşi unele ture sunt mai uşoare.

— Dă-mi voie, zise ea încercând să se strecoare pe lângă el.

Tipul îi blocă trecerea, apropiindu-se atât de mult, încât Zinnia îi simţi mirosul. Detergent de rufe. Ţigări?

— Scuze. Am început cu stângul, spuse el şi întinse mâna. Eu sunt Rick.

Zinnia făcu un pas în spate.

— Iar eu plec.

— Măcar poţi să-mi spui cum te cheamă. Eşti nepoliticoasă.

Zinnia mai făcu un pas în spate şi îşi strânse prosopul, atrăgând privirea lui Rick asupra zonei de sub claviculă, acoperite de prosop. Tipul se uita la ea de parcă ar fi vrut să-i smulgă prosopul ca să vadă ce e dedesubt. La rândul ei, Zinnia ar fi vrut să-i smulgă faţa ca să vadă ce e dedesubt.

Doar ceasul de la mână o împiedica să-i aplice un pumn în gât, să-i strivească traheea ca pe o cutie de bere, apoi să se aşeze pe o bancă şi să-l privească în linişte cum se chinuieşte să tragă aer în plămâni prin gâtul zdrobit, până se înroşeşte şi mai tare la faţă, apoi se învineţeşte şi moare.

— Ascultă, fiind nou-venită, încă nu ştii care-i structura de putere aici, continuă el. Supraveghetorii te pot ajuta sau îţi pot face viaţa un calvar. De exemplu, eu te pot ajuta să nu primeşti

notificări de prelungire a turei fără ca asta să-ţi afecteze calificativul.

Zinnia rămase tăcută.

— Sau să scapi de o mulţime de alte lucruri care-ţi pot da bătăi de cap, adăugă el şi privi în jur, şoptind: Să ştii că te înţeleg. Mai ai nevoie de timp.

Rick se dădu un pas înapoi şi ridică mâinile.

— Nici măcar n-am să te ating. Te las să te ştergi şi să te îmbraci. Ce zici? Nici cum vreau eu, nici cum vrei tu. Te las să te… aclimatizezi.

Zinnia se gândi câteva clipe. Şi mai hotărâtă să-l lovească. Nu doar pentru ceea ce făcea, ci fiindcă n-o făcea pentru prima oară. Tipul se purta cu atâta dezinvoltură de parcă ar fi comandat o cafea.

Dar perspectiva unei condamnări de lungă durată avu câştig de cauză. Zinnia se mai retrase câţiva paşi. Mai mult pentru siguranţa lui, în caz că intenţiona să pună mâna pe ea. Lăsă prosopul să cadă la podea. Simţi cum aerul rece îi învăluie pielea expusă. Atingând fiecare părticică din corp, împărţind spaţiul cu privirea lui.

Tipul zâmbi şi se aşeză încet pe banca de lângă uşă.

— Hai, şterge-te, o îndemnă el, încet.

Zinnia luă prosopul şi se şterse pe tot corpul, încercând tot timpul să se uite în ochii lui. Dar, de câte ori îi prindea privirea, tipul întorcea repede capul. Laşul dracului! Zinnia îl privi şi mai fioros.

După ce se şterse, îşi puse chiloţii, apoi pantalonii.

Când se întinse după tricou, tipul ridică o mână.

— O clipă. Vreau să ţin minte imaginea asta.

Zinnia trase adânc aer în piept şi îmbrăcă tricoul. Apoi îşi luă papucii şi rămase pe loc, ridicând din umeri. Un alt fel de a întreba: *Ce mai vrei, nemernicule?*

Rick stătea nemişcat. Părea că se gândeşte la ceva. Să-i ceară mai mult? Zinnia se înfioră de teamă. Nu de el. Tipul nu însemna nimic. Ci de ce s-ar putea întâmpla. Tipul nu-şi dădea seama cât de vulnerabilă era, câte compromisuri trebuia să facă doar fiindcă misiunea ei se baza pe subterfugii.

Într-un târziu, Rick se ridică în picioare.

— Ei, n-a fost chiar aşa de greu, nu?

Zinnia tăcu.

— Spune-mi cum te cheamă.
— Zinnia.
Tipul zâmbi.
— Frumos nume. Zinnia. Am să-l ţin minte. Noapte bună, Zinnia! Şi bine ai venit la Cloud, OK? Crede-mă, ai să vezi ce uşor e după ce înveţi cum merg lucrurile pe aici.
Zinnia păstră tăcerea. Tipul se întoarse şi se îndepărtă. Ajuns la uşă, îi aruncă peste umăr:
— Pe curând, Zinnia.
După ce dispăru, Zinnia se aşeză pe o bancă şi fixă peretele cu privirea.
Îşi reproşă că nu-l pocnise cum ştia ea mai bine şi, în acelaşi timp, se întrebă ce alternativă ar fi avut. De furie, trecu în revistă toate loviturile posibile. Un cot în ochi. Un picior în boaşe. Să-l izbească de peretele de faianţă până crăpa ceva, faţa lui sau faianţa, indiferent în ce ordine.
Rămase acolo până uită unde se află. Când găsi destulă energie ca să iasă, zări anunţul DEFECT pe uşa băii comune. Baia femeilor era liberă.
Nu se mai miră că nimeni nu-i deranjase.
Se îndreptă spre camera ei, privind din când în când înapoi şi, după ce intră, atârnă prosopul de cârligul din perete. Apoi se trânti pe canapea, simţind cum îi vuieşte capul, drept care deschise televizorul şi căută Coaliţia Curcubeului, sperând să scape de zgomotul acela insuportabil.

COALIŢIA CURCUBEULUI

Scopul companiei Cloud este crearea unei atmosfere care să stimuleze dezvoltarea armonioasă a personalităţii fiecărui angajat şi să asigure prosperitatea tuturor. Compania refuză orice formă de exclusivism şi susţine egalitatea de şanse, precum şi accesul la toate resursele ei prin efortul întregii comunităţi. Coaliţia Curcubeului le dă dreptul angajaţilor să-şi controleze propriul destin.

Aici, la Cloud, ştim cât de complecşi şi de diferiţi sunt oamenii, suntem conştienţi de contribuţia importantă pe care o poate aduce fiecare persoană la succesul companiei. Tocmai de

aceea am înfiinţat Coaliţia Curcubeului, ca să le dăm o şansă în plus tuturor celor care doresc să ni se alăture.

Potrivit informaţiilor de ordin genetic pe care ni le-ai furnizat în cursul interviului, aparţii următoarelor categorii:

Femeie
Negresă sau afro-americană
Hispanică sau latino

În cursul evaluării vom ţine cont atât de calificativ, cât şi de experienţa anterioară, vom analiza rezultatele obţinute la locul de muncă actual şi îţi vom propune altul, care să răspundă atât nevoilor tale, câte şi nevoilor noastre. Pentru început, trebuie să stabileşti o întâlnire cu un reprezentant al Coaliţiei Curcubeului în clădirea Admin.

Cea mai apropiată întâlnire poate fi stabilită peste 102 zile. Vrei să continui?

PAXTON

— Glumeşti?

Faţa Dakotei se urâţi brusc, cu sprâncenele adunate, cu gura căscată. Femeia rămase aşa câteva clipe, uitând de capsula de cafea din mână. Slavă Domnului că sala de mese era goală, se gândi Paxton.

Într-un târziu Dakota oftă, vârî capsula în aparat şi cana dedesubt. Apoi îşi acoperi faţa cu palmele.

— Deci ai prins un fir şi nu te-ai dus după el?

— Păi, ieşisem din tură şi…

— OK, hai să te lămuresc, zise ea ridicând mâna ca pe o secure. Faci parte din echipa de pază şi protecţie. Prin urmare, eşti disponibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Îmi cer scuze, nu m-am gândit că… îngăimă el roşind.

— Bineînţeles că nu te-ai gândit.

Dakota privi espressorul, îşi dădu seama că nu apăsase pe buton, apăsă, dar nu înainte de a lovi în aparat cu ciudă.

— Drăcia dracului! Chiar am nevoie de o cafea.

Îşi încrucişă braţele la piept, se sprijini de masă şi-l privi din nou pe Paxton.

— Ai reuşit să-mi strici ziua, dar nu cât să te spun lui Dobbs. Dat fiind că e prima ta săptămână aici, treacă de la mine. Dar, dacă vrei să nu dai chix, trebuie să te-apuci serios de treabă, ai priceput?

— Îmi pare rău, zise Paxton, deşi doar cu jumătate de gură.

De ce să-i pară rău? Nici nu-şi dorise locul ăsta de muncă.

— Să-ţi pară. Să ştii că sunt tare dezamăgită.

Cuvintele ei îl atinseră la punctul sensibil. În asemenea momente ar fi vrut să se facă mic, să intre în pământ de ruşine sau să dispară prin tavan – oriunde, numai aici să nu fie. Dădu să plece, gândindu-se să revină pentru o ceaşcă de cafea pe care s-o bea singur, dar se opri şi spuse:

— Mulţumesc.

Dakota dădu din cap, mai puţin încrâncenată. Luă cana de cafea din aparat, o duse la nas şi inhală aburul.

— Ascultă. Eu am şi uitat. Uită şi tu. Ideea e că trebuie să fii cu ochii în patru tot timpul.

— Nu m-am gândit că…

— Ştiu.

— Promit să nu se repete.

— Sper din toată inima, replică Dakota şi ridică uşor colţul gurii, ameninţându-l cu un zâmbet, gest care mai alungă din ruşinea care nu-i dădea pace lui Paxton.

Femeia însă nu-şi duse zâmbetul până la capăt. Ochii i se opriră pe ceva din spatele lui. Paxton se întoarse şi simţi cum îl ia cu leşin de la stomac, de parcă încăperea s-ar fi prăbuşit cu trei metri. Vikram stătea în prag. Nemişcat, vrând parcă să spună că, da, auzise toată conversaţia lor. Rămase tăcut, preferând să fluiere fals o melodie, umblând alene la espressor şi înclinându-se exagerat spre amândoi.

— Salut, Vicky! zise Dakota cu precauţie.

— Bună dimineaţa, draga mea! Am venit doar pentru o cafea. Aparatul ăsta face cafea bună.

— Bună ca pişatul. O bem fiindcă e moca.

— Ce-i pişat pentru unii e şampanie pentru alţii.

— Azi nu eşti prea inspirat.

Vikram ridică din umeri şi zâmbi în timp ce arunca la coş capsula Dakotei şi vâra în automat una nouă. Aşteptând

cafeaua, se întoarse spre Paxton şi-l pironi cu privirea. Mesajul era clar: *Te-am prins, labagiule.*

— Hai, Pax, zise Dakota, să găsim un loc cu mai puţini căcănari.

— De acord, spuse Paxton şi o urmă.

După ce ieşiră din încăpere, adăugă:

— Mă tem că mi-a pus gând rău.

— Cam aşa ceva. Trebuie să fii pregătit, fiindcă tipul chiar vrea să ţi-o tragă.

— Mulţumesc.

— E bine să ştii ce te aşteaptă.

Ajunseră pe promenadă. Cu fiecare pas, cu fiecare centimetru care-l îndepărta de Admin, Paxton se simţea ceva mai în siguranţă. Poate Vikram nu-i auzise. Poate doar o făcea pe deşteptul. După alţi câţiva paşi, îşi spuse că poate dracul nu-i chiar aşa de negru, că poate n-ar strica să bea o cafea.

Ceasul începu să bâzâie. Îl privi şi găsi un mesaj care-l înfioră.

Te rog să te prezinţi la şeriful Dobbs, în clădirea Admin.

Se oprise din mers, spre deosebire de Dakota, aşa că, atunci când ridică ochii, femeia era la douăzeci de paşi de el şi privea înapoi. Mai întâi nedumerită, apoi înţelegând. În cele din urmă, şi cel mai rău, cu un fel de compătimire. Dădu din cap şi spuse:

— Mult noroc.

Zece minute mai târziu, Paxton stătea la uşa biroului lui Dobbs şi se întreba de ce atâta chin. De ce nu făcea stânga-mprejur şi nu pleca de acolo, cum spunea Zinnia? Chiar avea nevoie de slujba asta?

Răspunsul era afirmativ. Intrase în campus cu câţiva gologani în buzunar. Destui ca să se aşeze la un colţ de stradă cu o pălărie goală în faţă.

Îşi ţinu răsuflarea şi ciocăni.

— Intră, răspunse Dobbs scurt.

Paxton se conformă şi-l găsi pe Dobbs la birou, sprijinit de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate pe pântec. Văzându-l că nu spune nimic, Paxton se aşeză pe scaunul din faţa lui, îşi împreună mâinile între genunchi şi aşteptă. Dobbs părea că nu respiră, doar îl sfredelea cu privirea.

Secundarul ceasului de pe perete se roti o dată înainte ca Dobbs să arate cu bărbia peste umărul lui Paxton şi să zică:

— Închide uşa.

Paxton se ridică şi împinse uşa. Nu-i plăcea senzaţia, era ca şi cum camera se umplea de apă.

— Vrei să-mi spui că ai observat un schimb de marfă şi n-ai acţionat în niciun fel, nici măcar n-ai încercat să vezi cum arată tipul? Asta vrei să-mi spui?

Tonul lui Dobbs nu era sarcastic. Nici furios. Era îngrijorat şi trist. De parcă ar fi crezut că Paxton nu mai ştia ce-i cu el.

— M-am gândit că… Eram cu o tipă, zise el făcându-se mic.

Dobbs rânji.

— Erai cu o tipă. Ce să zic! Ascultă-mă bine. Tu lucrezi pentru mine, în orice moment din zi şi din noapte. Nu-ţi interzic să-ţi trăieşti viaţa. Dar, dacă observi o activitate ilegală şi eşti singurul care-o poate opri, trebuie să intervii.

— Ştiu, dar…

Dobbs îşi duse palmele la ceafă.

— Cred c-am greşit în privinţa ta. Îmi pare rău. De mâine te prezinţi la filtrul din depozit. Un loc care poate ţi se potriveşte mai bine.

— Dar eu…

— Mulţumesc, Paxton. Asta e tot.

Dobbs se întoarse şi se aplecă peste tastatura computerului, începând să scrie cu două degete. Câteva clipe mai târziu, şi fără să ridice ochii, repetă:

— Asta e tot.

Paxton se ridică în picioare, roşu la faţă, simţind că se înăbuşă de ruşine.

— Îmi cer scuze. Îmi voi da toată silinţa să îndrept lucrurile.

Dobbs continua să scrie. Niciun răspuns.

Lui Paxton îi venea să-l înşface de umeri şi să-l zgâlţâie bine pe bătrân. Să-i arate cât de sincer e. Din păcate, nu avea altă soluţie decât să îndrepte lucrurile. Părăsi încăperea şi o găsi pe Dakota rezemată de perete.

— La filtru? întrebă ea.

— Mda.

— Mult noroc.

— Ai verificat ceasul lui Warren? Ai încercat să afli cine era cu el aseară?

— Nimeni n-a intrat, nimeni n-a ieşit. Doar tu şi un culegător. Nimeni în tricou maro.

— Ceasurile astea… Cum funcţionează? Cum monitorizează?

În loc să-i răspundă, Dakota îi privea fix cel de-al treilea ochi, părând că-i sfredeleşte fruntea.

— Ştiu, zise el. Am făcut-o de oaie. Dar vreau să mă revanşez. Dă-mi o şansă, atâta tot.

Dakota continua să-l privească lung.

— Am s-o fac cu sau fără ajutorul tău.

Femeia dădu ochii peste cap. Se întoarse şi-i făcu semn s-o urmeze. Intră într-o sală de şedinţe, închise uşa şi alese o tastatură wireless. Scrise ceva şi imediat un perete întreg se trezi la viaţă, un ecran uriaş umplând camera semiobscură cu lumină artificială.

Paxton încercă să înţeleagă ce vede. Diagrame wireframe şi, în ele, puncte minuscule ce se agitau ca nişte furnici.

— Apasă pe un punct.

Paxton alese unul la întâmplare şi apăsă pe el cu vârful degetului. Pe ecran apăru o căsuţă, cu un şir lung de litere şi cifre.

— OK, acum apăsă iar.

Paxton se conformă. Căsuţa se mări, umplându-se cu fotografia, numele şi locul de muncă ale unei negrese de vârstă mijlocie, rase în cap.

— Ceasurile te monitorizează oriunde ai fi, explică Dakota. Asta e clar. Dar noi nu avem oameni care să stea într-o încăpere şi să observe tot ce se întâmplă. E vorba de monitorizare pasivă. Dacă e nevoie, verificăm înregistrarea. Cum am verificat-o pe cea de aseară.

Paxton văzu un wireframe al sălii de jocuri. Două puncte. El şi Zinnia. Se opriră la Pac-Man. Alt punct. Warren. Paxton se luă după Warren.

Zinnia se luă după el.

În spatele lui, ascunsă.

Apoi punctul Zinnia reveni în fugă la Pac-Man. După care Paxton reveni lângă ea şi plecară amândoi.

Fără alte puncte. Niciun punct maro.

— Deci nu avea ceasul la mână, conchise Paxton.

— Fără ceas nici măcar nu poţi ieşi din cameră.

— Atunci, l-a scos şi l-a lăsat undeva.

— Suntem alertaţi dacă cineva nu poartă ceasul sau dacă ceasul nu e în încărcător.

Paxton rămase cu ochii la punctele care se agitau pe ecran. Se uneau, se despărţeau, alcătuind forme bizare. Precum norii. Spectacolul era incitant, dar îl şi înfuria fiindcă-i venea atât de greu să vadă ceea ce era evident.

— Dacă tot trebuie să patrulezi până la sfârşitul zilei…

— Cum adică?

Dakota îşi ridică ceasul şi îi atinse uşor cadranul de câteva ori.

— Adică trebuie să patrulezi de-a lungul promenadei. Transferul la filtru începe de mâine. Aşa că dă-i drumul.

— Am înţeles. Scuze din nou.

— Mda, făcu Dakota, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Paxton aşteptă un minut, uitându-se după ea. Supărat pe sine că se consuma atât de mult. Nu ştia de ce pusese la inimă toată încurcătura asta, dar simţea că trebuie să iasă din ea. Părăsind clădirea Admin şi urcându-se în tramvai, pentru a se îndrepta spre promenadă, se întrebă ce înţelegea el prin *încurcătură.* De ce era o încurcătură? Fiindcă nu făcuse ore suplimentare, neplătite? Pentru că nu-şi riscase viaţa?

Dar, cu cât mergea mai mult, cu atât gândul îi zbura în altă parte, la punctul Zinnia. La felul în care femeia asta îl urmărise, la felul în care revenise în fugă la automat, înaintea lui.

Zinnia îl supraveghea pe el, în timp ce el îl supraveghea pe Warren.

4
ZIUA REDUCERILOR DE PERSONAL

GIBSON

A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit.

Încerc să-mi dau toată silinţa, dar nu-i deloc uşor. Îl simt cum înaintează în fiecare zi. Mă dau mai greu jos din pat. Acum îmi zvâcneşte ceva în burtă. Beau cafea ca un maniac, numai să mă ţin pe picioare în timpul zilei.

Ştiţi la ce mă tot gândesc?

La ultimele lucruri.

Deunăzi treceam prin New Jersey, printr-unul dintre orăşelele din Statul Grădinilor[13], şi i-am spus lui Jerry, şoferul meu, să oprească în faţa unui local Bud's Subs. Pe cinstea mea, sendvişuri mai bune decât acolo nu există-n toată lumea. De câte ori mă apropii la cincizeci de kilometri de locul ăla, simt că mor dacă nu-mi iau unul. Deci Jerry a oprit şi sărmanul de el a trebuit să stea la coadă o oră şi jumătate doar ca să intre. Atât de mari erau vânzările.

Într-un târziu, Jerry a apărut cu specialitatea casei – Bud Sub Special. Un adevărat monstru. Lung de mai bine de jumătate de metru, cu salam, provolone, şuncă, capicola şi ardei gras. De obicei, luam două. Unul ca să-l mănânc pe loc, unul, mai târziu. De data asta am vrut numai unul, ţinând cont că nu mai am aceeaşi poftă de mâncare. M-am gândit să mănânc doar jumătate. Şi să păstrez cealaltă jumătate pentru a doua zi. Şi cum înfulecam eu, în culmea fericirii, mi-am dat seama că poate era ultima dată când mănânc aşa ceva.

Am lăsat sendvişul deoparte, uşor emoţionat. Ce altceva făcusem pentru ultima oară? Probabil n-am să mai pot vâna sau pescui, singurele momente în care mă izolez de lume şi refuz să răspund la telefon. N-am să mai petrec o altă dimineaţă de Crăciun alături de nevasta şi de fiica mea. Gândul ăsta m-a apăsat atât de tare, încât o vreme n-am mai avut chef de scris.

Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai firesc. Ca toate celelalte, astea sunt cărţile pe care le-am primit şi, chiar dacă nu-mi plac, trebuie să joc cu ele până la sfârşit. Aşa am hotărât că ar fi un moment potrivit să scriu câteva cuvinte despre ziua de azi. Este Ziua Reducerilor la Cloud. Chiar dacă ţinem de patru ori pe an, oamenii se ambalează de fiecare dată. Şi o consideră un act de barbarie. Ceea ce eu nu cred. Am

mai pomenit despre asta: nu foloseşte nimănui, nici ţie, nici angajatorului, dacă nu eşti compatibil cu locul de muncă.

Nu că m-aş bucura. Nu-mi place să concediez pe nimeni. Dar e mai bine şi pentru ei, şi pentru mine, tocmai de aia mă scoate din minţi felul în care comentează lumea, aiureli peste aiureli, despre cum unii au fost azvârliţi ca o măsea stricată sau cum alţii s-au aruncat în faţa tramvaiului etc. Aşa ceva pur şi simplu nu se întâmplă sau se întâmplă foarte rar şi probabil dintr-un motiv foarte serios. E o mare mizerie să se dea vina pe noi pentru astfel de oameni, pentru felul în care sunt ei pe dinăuntru, şi nu face decât să exagereze şi mai mult ideea că o companie ca a noastră ar fi un alt imperiu al răului. Îi cam ştiu pe cei care vor s-o acrediteze – aceleaşi genii care au declanşat Masacrele din Vinerea Neagră –, dar nu vreau să intru în amănunte fiindcă deja simt cum avocaţii mei sunt în pragul unui anevrism colectiv.

Adevărul e că trebuie să-ţi meriţi locul de muncă. Nu e ceva care să ţi se dea pe tavă. Ăsta-i şi imperativul american: zbate-te să ajungi mare. Nu te lamenta că unul are un lucru şi tu nu-l ai.

Oricum, îmi pare rău. Cum spuneam, am avut multe pe cap în ultima vreme. Dar încerc să gândesc pozitiv. Şi să scriu pozitiv, fiindcă n-are niciun rost să vă stresez cu necazurile mele. Astea-s numai pentru mine.

Important e că mă descurc destul de bine în circuitul ăsta prin ţară. După New Jersey, am ajuns în Pennsylvania, la una dintre primele sucursale pe care le-am construit; nu mai călcasem acolo de ani – ce privelişte! La început erau doar două cămine, cu şase etaje. Acum sunt patru, cu douăzeci de etaje, şi campusul tot creşte. De fapt, arată ca un uriaş şantier de construcţii. Mă înnebunesc după utilajele de construcţii. Zgomotul unui retroexcavator anunţă progresul. Cu atât mai frumos cu cât e vorba de Pennsylvania. Una dintre cele mai dezvoltate industrii de acolo, din punct de vedere istoric, era industria grea şi a utilajelor de construcţii. Ştiu sigur. Fiindcă eu am preluat-o în urmă cu vreo doisprezece ani!

În timp ce mă plimbam pe acolo, am întâlnit nişte oameni minunaţi, care mi-au întărit convingerea că mai bine petrec ultimele luni din viaţă pe drum decât să stau în casă şi să-mi

plâng de milă. Oameni ca Tom Dooley, unul dintre culegătorii în vârstă.

Am intrat în vorbă cu el, fiind amândoi trecuţi prin viaţă, având deci multe lucruri în comun, şi, dintr-una într-alta, mi-a povestit cum şi-a pierdut casa în timpul ultimei crize a locuinţelor şi cum au ajuns, el şi nevasta lui, să-şi cumpere un hârb de rulotă în care să trăiască. Şi cum au colindat prin ţară, muncind ici şi colo, până într-o zi când s-au oprit la o staţie de benzină ca să facă plinul, fără să ştie că nu mai au cu ce plăti – nevasta lui Tom completase un cec, uitând să-i spună şi lui Tom –, contul la bancă era gol. Şi iată-i blocaţi în mijlocul statului Pennsylvania, fără bani, fără să poată pleca, de-abia având ce pune pe masă.

Asta se întâmpla în săptămâna când se inaugura MotherCloud în Pennsylvania. Apropo de pronia cerească. Amândoi s-au angajat acolo, pe bani buni, cu un acoperiş deasupra capului. Erau atât de recunoscători, încât m-am simţit în al nouălea cer. Tom mi-a spus că mie îmi datorează totul, dar eu l-am contrazis. Nu, Tom, n-ai dreptate. L-am asigurat că el şi nevasta lui au reuşit să iasă la liman fiindcă au tras din greu şi nu s-au dat bătuţi. Adevăraţi supravieţuitori.

Ne-am întins la vorbă până l-am invitat să mâncăm ceva la cantină. I-am spus unui supraveghetor s-o scoată din tură pe Margaret, nevasta lui, care lucra la centrul de asistenţă tehnică, şi am petrecut câteva ore bune împreună. Pun pariu că în următoarele săptămâni vor fi amândoi în centrul atenţiei. Să fi văzut câţi oameni voiau să-i întrebe ce şi cum după ce m-am despărţit de ei.

Tom şi Margaret, vă mulţumesc pentru amabilitatea voastră, pentru că aţi binevoit să-l ascultaţi pe un bătrân spunând vrute şi nevrute. Mă bucur că vă merge atât de bine şi vă urez să fiţi fericiţi mulţi ani de-acum încolo.

Întâlnirea cu ei chiar mi-a ridicat moralul.

Mai am un lucru pe care vreau să-l anunţ: sunt gata să-mi numesc succesorul.

Va fi…

…anunţat în următoarea mea postare!

Scuze, nu vreau să vă pun pe jar. N-o fac acum din respect pentru Ziua Reducerilor; e multă vânzoleală şi nu vreau să mai agit şi eu apele într-o zi care, de regulă, e atât de complicată la

Cloud. Ideea e că decizia a fost luată. Să nu credeţi că va răsufla ceva. I-am spus unei singure persoane: nevestei mele, Molly. Şi o voi face publică înainte să-i scape ei. Aşa că secretul rămâne secret. Oricum, veţi afla mai multe cât de curând. Cred că toată lumea va fi mulţumită. După părerea mea, e opţiunea cea mai logică.

Cam atât deocamdată. Înainte, spre vest, pentru alte ultime experienţe. Am descoperit că este important să gândesc astfel pentru că numai aşa am învăţat o lecţie cu adevărat valoroasă. S-o las mai uşor, să mă bucur de tot ce văd fiindcă nu ştiu când voi mai avea ocazia. Pe cinstea mea, după ce mi-am venit în fire, sendvişul Bud Sub Special a fost mai gustos decât oricând.

Îmi va lipsi, dar mă bucur că am avut parte de el.

ZINNIA

Femeia căzu în genunchi şi scoase un ţipăt.

Zinnia tocmai încerca să înverzească linia galbenă. Era foarte concentrată, încerca să nu bage în seamă junghiul din genunchi, totuşi se opri să vadă despre ce e vorba. Ca de altfel o mulţime de tricouri roşii.

Femeia avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Părul vopsit roz şi o explozie de pistrui pe faţă. Era foarte simpatică. Şi, acum, foarte tristă. Îşi privi ceasul şi suspină, uitându-se lung la el de parcă aşa ar fi putut să schimbe ceva.

Lângă Zinnia stătea o femeie mai în vârstă, cu părul argintiu, zulufat. Femeia clătină din cap.

— Sărmana de ea!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zinnia.

Femeia mai în vârstă o întrebă din ochi: *Cum de nu ştii?*

— E Ziua Reducerilor, explică ea, apoi privi produsul pe care-l ducea – o tastatură pentru o tabletă – şi o luă din loc în căutarea benzii transportoare.

Zinnia se mai uită câteva clipe la tânăra căzută în genunchi, până când o altă femeie, care părea s-o cunoască, se apropie de ea s-o consoleze. Zinnia porni în căutarea unei truse de scule colorată în roz.

Chiar dacă acum era departe de ea, Zinnia simţea ţipătul femeii în propriul piept. O reacţie primitivă. Genul de durere care, de obicei, se exteriorizează numai la înmormântări sau în

timpul torturii fizice. Creierul îi spunea: *Curaj, nu fi copil,* dar Zinnia nu putea nega senzaţia că un deget rece o tot împungea în inimă.

În timp ce alerga dintr-un loc într-altul prin depozit, dădu de alţi oameni în genunchi sau rămaşi nemişcaţi, privind lung la ce se alesese de viaţa lor.

Lăsă o tabletă pe banda transportoare şi imediat văzu cum un bărbat în tricou roşu se ceartă cu unul în tricou alb. Bărbatul în roşu se plângea că nu se poate mişca mai repede din cauza unei răni la picior. Bărbatul în alb nu arăta deloc impresionat, motiv pentru care bărbatul în roşu strângea pumnii, de-abia abţinându-se să nu sară la bătaie. Zinnia simţi violenţa plutind în aer. Mirosea a sânge. Cupru lichid. Ar fi vrut să rămână ca să vadă ce se întâmplă, dar, uitându-se la ceas, văzu din nou linia galbenă.

Căşti wireless. Pedometru pentru fitness. Carte. Tenişi. Şal. Cuburi. Portofel antifurt...

În timp ce ducea portofelul la banda transportoare, cutia din plastic ca o cochilie aproape că-i scăpă din mână. O ridică şi descoperi că e ruptă într-o parte. Portofelul părea intact, dar Zinnia nu ştia cum se procedează atunci când ambalajul este deteriorat. Se gândi să se întoarcă după altul, dar dulapurile se repoziţionaseră deja, plus că uitase numărul containerului. Ridică ceasul şi spuse: „Miguel Velandres."

Miguel Velandres nu este în tura aceasta.

— Supraveghetor.

Bâzâitul uşor o conduse prin depozit cale de aproape jumătate de oră. Linia se oprise, din fericire. Deşi trecu pe lângă şase persoane în tricouri albe, ceasul o mâna înainte. O pierdere de vreme, dar poate că în cazul ei avea nevoie de un specialist.

Ajunse pe un coridor lung, cu produse de uz casnic şi de baie. Preşuri din plastic, rafturi pentru duş, perdele, capace de WC. Ceasul bâzâi din nou, de data aceasta fără să se oprească.

— Iată-te.

Zinnia se întoarse şi dădu nas în nas cu Rick.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă ea.

Rick zâmbi, lăsând să i se vadă dinţii îngălbeniţi.

— Ai fost atât de drăguţă cu mine, încât te-am adăugat pe lista mea. Aşa pot fi supraveghetorul tău ori de câte ori ai nevoie de mine. Vezi tu, Zinnia, când ai o relaţie ca asta, eşti altfel tratată aici.

Zinnia vru să-l pocnească. Să-i vomite pe faţă. S-o ia la fugă. Să facă orice altceva decât să-i dea cutia.

— E deschisă. Nu ştiu cum se procedează cu o cutie deschisă.

Rick o luă, întinzându-se mai mult decât trebuia, doar ca să-i atingă mâna. Individul avea pielea rece. Ca de reptilă. Sau poate aşa i se părea Zinniei, din cauza repulsiei pe care o simţea faţă de el. Se dădu înapoi, înfiorată.

— Ia să vedem noi, zise el, întorcând cutia pe toate părţile şi găsind spărtura. Poate s-a deteriorat pe drum. Dar ai făcut bine că ai adus-o aici. Nu trebuie să le trimitem clienţilor noştri astfel de produse.

Rick făcu un pas spre Zinnia şi îşi ridică ceasul.

— Iată cum procedăm, scumpa mea, continuă el rar, ca şi cum i-ar fi explicat ceva unui copil. Ridicăm ceasul aşa şi spunem: „Cutie deteriorată.” Ceasul îţi va indica o bandă transportoare, ca de obicei.

Îi zâmbi, de parcă tocmai i-ar fi împărtăşit secretul vieţii eterne. Zinnia îi simţi răsuflarea. Mâncase ton. Înghiţi de câteva ori ca să nu vomite.

— Instructorul tău ar fi trebuit să te înveţe asta, adăugă el ridicând o sprânceană, brusc enervat. Poţi să-mi spui cum îl cheamă sau cum o cheamă?

Zinnia se gândi câteva clipe. Miguel probabil uitase. Nevrând să-l bage-n bucluc, răspunse:

— John şi nu mai ştiu cum.

Rick făcu o grimasă şi clătină din cap.

— Ar trebui să-ţi aminteşti lucrurile astea, Zinnia.

— Scuze.

— Nu-ţi face griji, sunt sigur că te vei revanşa, zise el, îşi ridică ceasul şi-i atinse cadranul de câteva ori.

Ceasul ei începu să bâzâie. Zinnia îl privi şi văzu că o trimite după un pachet cu pene de chitară.

— Acum, la treabă. Ne mai vedem. Termini la şase?

Zinnia nu răspunse. Se întoarse şi se îndepărtă.

Reuşi să-şi termine tura doar concentrându-se pe jocul liniei galbene. Pierduse ceva timp privind reacţia de deznădejde a

celor care fuseseră puşi pe liber. Oricât de mult se străduise, tot nu reuşise să transforme galbenul în verde.

După ce trecu de filtru, în drum spre cămin, se gândi ca măcar să vadă dacă e lume în holul mare, dacă poate plasa gopherul. Dar nu reuşi să scape de furia şi dezgustul provocate de Rick. Emoţii de care nu avea nevoie dacă voia să ia o decizie înţeleaptă.

Urcă la etajul ei, unde era mai multă agitaţie decât de obicei. Se obişnuise să vadă două-trei persoane pe coridor, care mergeau fie la baie, fie la lucru, dar de data aceasta erau vreo şase persoane adunate în jurul unui bărbat în vârstă, înalt, cu părul tuns perie şi pielea lăsată. Avea un sac de voiaj atârnat de umăr şi privea în podea, în timp ce oamenii din jur, inclusiv Cynthia, încercau să-l consoleze. Doi agenţi de pază – un negru şi o indiancă – stăteau la câţiva paşi, supraveghindu-i. Tânăra cu ochi neobişnuit de mari, ca în desenele animate, era şi ea acolo. Harriet? Hadley.

Hadley, tânăra cumsecade.

Zinnia urmări scena, care se desfăşura cam la zece uşi de camera ei. O reuniune de rămas-bun. Îmbrăţişări şi pupături pe obraz, bătăi pe umăr. Era evident că bătrânul lucra de ceva timp aici. Afecţiunea care îl înconjura o făcu pe Zinnia să simtă din nou degetul acela rece împungând-o în inimă.

Oamenii nu se mai dădeau duşi, poate nevrând să-şi vadă de-ale lor, poate dorind să prelungească momentul, până când Cynthia bătu din palme, semn că trebuiau să se despartă. După ultimele urări de bine, bătrânul plecă, urmat de agenţii de pază mergând în urma lui. Nu atât de aproape ca să pară că-l escortează, dar suficient de aproape ca să stea cu ochii pe el. Când bătrânul trecu pe lângă ea, Zinnia văzu că avea brăţara împodobită cu zaruri lucioase. Ceilalţi intrară în camerele lor. Cynthia mai zăbovi puţin, surprinse privirea Zinniei şi clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună: *E incredibil ce se întâmplă!* Apoi îşi întoarse scaunul spre camera ei.

Zinnia rămase cu mâna pe clanţă. Dar, în loc să intre, se îndreptă spre camera Cynthiei.

Ciocăni la uşă. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise. Cynthia zâmbi larg.

— Ai nevoie de ceva, draga mea?

— Aş vrea să stau puţin de vorbă cu tine. Între patru ochi.

Cynthia încuviinţă din cap.

Zinnia ţinu uşa şi aşteptă până ce Cynthia îşi împinse scaunul înapoi. Apoi intră în cameră şi închise uşa. Cynthia îşi lipi scaunul de perete pentru ca musafira să se poată aşeza pe canapea.

— Groaznică treaba asta cu reducerile de personal, zise Cynthia.

— Cine era bătrânul?

— Bill. Dar toată lumea-i spunea Dollar Bill, fiindcă tot timpul liber şi-l petrecea în cazinou. Opt ani a lucrat aici.

— De ce-a fost concediat?

— A atins mai demult vârsta pensionării, moment în care-şi putea schimba locul de muncă. Nu-şi pierduse sprinteneala şi, fiindcă-i plăcea să facă mişcare, a preferat să rămână culegător, cu norma corespunzătoare vârstei.

Cynthia oftă, se uită în altă parte, de parcă l-ar fi privit cum abia calcă pe coridor.

— Dar anii şi-au spus cuvântul, n-a mai putut ţine pasul, deşi lui i se părea că îl ţine, aşa că… a ajuns aici, adăugă Cynthia şi o privi din nou pe Zinnia. Mare păcat! Ar fi trebuit să-şi schimbe locul de muncă.

— Cum se procedează?

— Dacă ai suferit un accident sau nu mai poţi face faţă, eşti mutat în altă parte. Şi eu am fost culegător, dar am căzut de pe unul dintre rafturile supraetajate. Şi am paralizat de la brâu în jos.

— Doamne sfinte! exclamă Zinnia, chircindu-se.

Cynthia ridică din umeri.

— Nu mi-am pus centura de siguranţă, deci a fost vina mea. Am avut totuşi noroc. Cloud nu m-a dat afară, ci m-a mutat la serviciul clienţi. Încă pot să vorbesc la telefon sau să folosesc un computer. Oricum, ideea e că Bill ar fi trebuit să accepte alt loc de muncă, mai potrivit cu vârsta lui, dar n-a făcut-o.

Zinnia se lăsă pe spătarul canapelei, simţind cum degetul rece o împunge din nou.

— Îmi pare rău.

Cynthia dădu iar din umeri şi zâmbi chinuit.

— Măcar eu am o slujbă, zise ea, se aplecă şi o bătu uşor pe genunchi. Scuză-mă, draga mea, spuneai că vrei să discuţi ceva

cu mine, iar eu ţi-am împuiat capul cu ale mele. Care-i problema?

— Păi…

— Vai! exclamă Cynthia ducând mâna la gură. Ce prost-crescută sunt! Vrei să bei ceva? Mă tem că trebuie să te serveşti singură, dar era de datoria mea să întreb, nu?

Zinnia clătină din cap.

— Nu, nu vreau nimic. Mulţumesc. Aş dori ca tot ce vorbim să rămână între noi, da? Încerc să mă lămuresc asupra unui lucru.

Cynthia încuviinţă din cap, serioasă, ca şi cum ar fi făcut un legământ de sânge.

— Am întâlnit un tip, un supraveghetor, Rick îl cheamă…

— Rick, pufni Cynthia şi dădu ochii peste cap.

— Deci ăsta-i năravul lui.

— Mda. Locuieşte în capătul celălalt. Lasă-mă să ghicesc. Ţi-a aplicat schema cu baia când te-ai dus să faci duş.

— Cum de mai lucrează aici?

Cynthia îşi lăsă bărbia în piept.

— Habar n-am. Cred că are vreo rudă sus-pusă. Sau poate şefii nu dau doi bani pe chestii din astea. Tot ce ştiu e că o femeie s-a plâns la Resurse Umane – Constance, o fată tare dulce – şi la următoarea Zi a Reducerilor a şi dispărut. Constance lucra cu mine, la serviciul clienţi, şi era foarte deşteaptă, adăugă Cynthia şi oftă. Ştiu că nu-i plăcut deloc. Ştiu că nu-i răspunsul pe care ţi l-ai dori. Dar sfatul meu e ca, de fiecare dată când îl vezi, să faci cale-ntoarsă. Şi foloseşte numai baia pentru femei. Cu puţin noroc, poate i se pune pata pe altcineva.

Compasiunea pe care o simţise Zinnia până acum se evaporă.

Noroc. Cuvântul suna pocit aşa cum îl rostise femeia.

— Azi am cerut să vorbesc cu un supraveghetor pentru o problemă şi am ajuns chiar în faţa lui.

— Înseamnă că a pus ochii pe tine. Nu-i bine deloc.

— Până unde poate merge?

— Nu e deloc prost. N-o să te forţeze să te culci cu el. Dar nici normal nu e. Îi place să se uite. Sfatul meu? Încearcă să-i faci pe plac, spuse Cynthia şi oftă din nou.

Preţ de o clipă Zinnia nu-şi dădu seama pe cine era mai furioasă, pe Cynthia sau pe Rick. Furia ei însă devenea mai

profundă, prinsese formă, era ca o persoană care stătea lângă ea şi-o îmboldea să facă ceva.

Îi mulţumi Cynthiei pentru timpul acordat şi ieşi din cameră înainte de a spune ceva ce ar fi putut regreta mai târziu. Se îndreptă cu paşi mari spre camera ei, intră şi se trânti pe canapea. Deschise televizorul cu speranţa că sunetele lui îi vor acoperi vuietul din cap.

Apoi, neavând altceva mai bun de făcut, ridică brăţara şi rosti:

— Care-i calificativul meu?

Întrebându-se în acelaşi timp dacă avea acces la o astfel de informaţie.

Brăţara îi arătă patru stele.

— Du-te-n mă-ta!

Luă unealta multifuncţională din dulapul din bucătărie, se urcă pe canapea, scoase tapiseriile şi se puse pe treabă. Mai avea de desfăcut doar câţiva centimetri şi de data asta nu se opri până nu termină, înfigând lama în tavan exact cum ar fi vrut s-o înfigă în gâtul lui Rick. Pătratul de rigips se desprinse cu un icnet final, prăfos, descoperind o pată de întuneric.

Îl lăsă să cadă pe canapea, îşi trecu mâinile peste marginile deschizăturii, căutând cel mai rezistent loc de care să se agaţe, şi se strecură prin ea. Lumină spaţiul cu lanterna telefonului. Era un talmeş-balmeş – sârme şi ţevi peste tot şi un miros de putreziciune. Dar existau şi vreo doi metri liberi, deci se putea mişca în voie, evitând astfel pereţii de susţinere ca să nu se trezească în camera altcuiva.

De aici până la baia femeilor erau aproape patruzeci de metri. Îi numărase.

PAXTON

Tipul cu sprâncenele împreunate se izbi cu umărul în Paxton, cât pe-aci să-l trântească la podea. Paxton se echilibră şi-l privi lung, aşteptând o scuză, tipul însă nu făcu decât să mormăie:

— Băga-mi-aş… De-o oră aştept la rândul ăsta.

Tipul ridică braţele spre scanerul de înaltă fidelitate, aşteptând ca palele metalice să se învârtească în jurul lui. Paxton aruncă o privire spre Robinson, femeia de pe ecran, care înclină scurt din cap – nimic de contrabandă.

Nimeni nu avea aşa ceva. Nimeni nu era atât de prost ca să fure ceva de aici. Toţi ştiau ce înseamnă asta. Concediere imediată. Nici măcar nu aveai timp să-ţi iei lucrurile. Erai escortat dincolo de poartă şi lăsat acolo.

De trei zile tot executa dansul ăsta, iar umărul sprâncenatului se număra printre interacţiunile plăcute. Nimeni nu era fericit să aştepte la rând după o zi de stat în picioare. În consecinţă, Paxton făcea ce ştia el mai bine: zâmbea şi se prefăcea că totul e în regulă, sperând s-o vadă pe Zinnia, dar, deşi mii de persoane trecuseră prin faţa lui în aceste trei zile, nu avusese ocazia s-o întâlnească. Poate că nici nu lucra în sectorul ăsta.

Ca să-şi mai omoare timpul între palele care huruiau şi Robinson care dădea uşor din cap, se gândi la cele trei stele pe care le descoperise pe ceasul lui după ce părăsise biroul lui Dobbs.

La ele şi la puncte.

Poate nu era nimic ieşit din comun. Poate că Zinnia doar pornise în căutarea lui. Un milion de alte explicaţii erau posibile, mai puţin că tânăra îl urmărise ca să vadă ce face.

Cu gândul la stele şi la puncte, uita de ecranele din jur, pe care rulau încontinuu reclamele Cloud. La sfârşitul primei zile, memorase toate textele. După a doua zi, simţea cum îi pătrund în cap ca un sfredel. După a treia zi, deveniseră fundalul sonor al iadului său personal.

Cloud este soluţia la fiecare problemă.
Lucrez pentru tine.
Mulţumesc, Cloud.

După ce termină tura, se îndreptă agale spre Zona de Agrement unde o văzu pe Dakota alergând spre el din direcţia lifturilor.

— Ce mai e nou, fetiţa tatei? întrebă el.

— Nu mă lua cu fetiţa tatei. Cred că sunt mai mare decât tine. Trebuie să mergem în patrulare.

— Tocmai am ieşit din tură.

— Azi e Ziua Reducerilor. Asta înseamnă că tot serviciul e în alertă. Dacă nu vrei să reintri în graţii, poţi să refuzi.

Paxton ridică din umeri şi o urmă.

— Încotro, şefa?

— Aşa mai merge. Spre promenadă. Facem un tur. În primul rând, trebuie să fim cu ochii pe tramvaie.

— De ce pe tramvaie?

— Azi circulă o grămadă de lume. Eu zic să termini cu întrebările şi să bagi viteză.

— Bine, bine, mormăi Paxton, încercând să-şi stăpânească iritarea, dar, văzând că nu poate, mai puse o întrebare: Dacă Dobbs s-a lepădat de mine, de ce n-o faci şi tu?

Dakota se uită pieziş la el.

— Fiindcă tu ai jumătate de creier, ceea ce înseamnă cu trei sferturi mai mult decât majoritatea amărăştenilor care trec pe aici. Chiar dacă te-ai făcut de rahat, cred că Dobbs a fost prea aspru cu tine. Am încercat să-l conving să te aducă înapoi, la grupul operativ, dar nici n-a vrut să audă.

— Grupul operativ care nu e grup operativ.

— Exact.

— Mulţumesc pentru intenţie.

Dakota ridică din umeri.

— Măcar am reuşit să te închiriez pentru azi.

Ajunseră la promenadă, unde oameni în lacrimi, cu saci de voiaj sau trollere, se îndreptau spre tramvai, spre Recepţia care acum, pentru ei, era Ieşirea.

Ceasul Dakotei scoase un sunet cristalin. Femeia îl duse la ureche.

— Cod S în sectorul asistenţă tehnică, se auzi o voce.

Dakota apăsă pe cadran şi răspunse:

— Am înţeles.

— Cod S?

Dakota îi oferi un zâmbet crispat.

— Ai să afli cât de curând.

Mai merseră o vreme. Două ore nu văzură prea multe. Alţi oameni trişti care de-abia îşi târau picioarele. Făcură o pauză de masă. Paxton propuse un CloudBurger, dar Dakota strâmbă din nas, insistând pe taco. Paxton acceptă, era cam acelaşi lucru. Mâncară în tăcere, cu ochii la cei din jur. Dakota primi alte două coduri S, fără să le acorde prea mare atenţie. Confirmă primirea lor şi îşi văzu de masă.

După o tăcere ce părea că nu se mai termină, Paxton dădu glas unui gând care-l frământa, în ideea că n-ar strica puţină conversaţie.

— Dacă e un fel de cuşcă a lui Faraday?

— Ce-i asta?

— O cuşcă folosită pentru blocarea câmpurilor electromagnetice. Poartă numele savantului care a inventat-o demult, în anii 1800. De asta telefonul nu funcţionează bine în lift. Cuşcă din metal.

Dakota încuviinţă din cap.

— Blocarea semnalului.

— Aveam aşa ceva la închisoare. Unde n-ai voie cu telefoane mobile. Dar contrabanda cu ele e în floare. Aveam nişte senzori care detectau semnalele telefoanelor. Nişte băieţi isteţi s-au gândit să aducă telefoanele în pungi căptuşite cu folii de aluminiu.

— Le-a mers?

Paxton ridică din umeri.

— În funcţie de cât de bine era căptuşită punga. Se pare că ideea le-a venit de la pungile folosite la furturile din magazine. Iei o pungă căptuşită cu aluminiu, intri într-un magazin, vâri marfa în pungă şi ieşi, aluminiul blocând senzorii care declanşează alarma dacă pleci fără să plăteşti. Oricum, chiar lângă închisoare a fost amplasată o antenă înaltă şi schema a picat. Semnalul era prea puternic.

Dakota înghiţi ultima îmbucătură de taco şi se şterse la gură cu un şerveţel pe care apoi îl lăsă pe tavă. Se ridicară de la masă, goliră tăvile în coş şi ieşiră pe coridor. Dakota dădea din cap ritmic de parcă ar fi ascultat muzică.

— Aşadar, crezi că geniile astea îşi învelesc marfa în folii de aluminiu?

— Mă îndoiesc, răspunse el. Dar la închisoare chestia a funcţionat. Nu că ar fi fost infailibilă. Dar poate că avem de-a face cu ceva asemănător.

Ceasurile amândurora se treziră la viaţă: „Cod I, cod I, holul căminului Maple.”

— Începe petrecerea, comentă Dakota.

— Ce e codul I?

— Locatar ilegal. Cineva care nu acceptă să fie concediat.

— Şi noi ce facem?

— Ia gândeşte-te.

O porniră în pas întins. Aproape de holul căminului, lumea se strângea ca să vadă ce se petrece. Nu le luă mult să înţeleagă:

un grup de şase persoane – două în tricouri roşii, două în tricouri verzi, una în tricou maro şi una în tricou albastru – întinse pe podea, făcând pe morţii, lăsându-se greu, în timp ce o brigadă de tricouri albastre se chinuia să le târască spre tramvai. În jur erau numai genţi de voiaj, unele rupte, haine şi alte obiecte personale aruncate de-a valma. Paxton trase un şut unui tub roz de deodorant care-i stătea în cale. Ţipetele celor şase deveneau tot mai disperate.

— Vă rugăm!

— Nu!

— Mai daţi-ne o şansă!

— Dumnezeule! exclamă Dakota, repezindu-se spre ei tocmai când Paxton o zări pe Zinnia mergând cu paşi mari pe un hol ce ducea la un şir de băi.

Apariţia ei neaşteptată îl descumpăni câteva clipe, până auzi strigătul Dakotei:

— Mişcă-te!

Se dezmetici şi o luă la fugă după Dakota pe care o văzu înşfăcând de braţ o femeie între două vârste şi trăgând-o spre tramvai.

— Ce-avem de făcut aici?

— Trebuie să-i urcăm în tramvai. Mai departe e treaba celor de la Recepţie.

— Altceva mai bun nu putem face? întrebă Paxton şi se lăsă într-un genunchi lângă o femeie blondă, între două vârste. Cum te cheamă, domnişoară? Eu sunt Paxton.

Femeia îl privi printre lacrimi. Dădu din buze, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă doar îl scuipă în faţă. Paxton închise ochii. Măcar ei să fie scutiţi.

— Du-te-n mă-ta, poliţaiul dracului! rosti ea.

Acum erau înconjuraţi de agenţi de pază, un zid albastru care-i împiedica pe toţi acei gură-cască să vadă ce se întâmpla acolo, jos. Dakota privi în jur ca să verifice, apoi apăsă puternic cu degetul mare pe gâtul femeii, puţin mai sus de claviculă. Femeia scoase un ţipăt ascuţit şi încercă să scape, dar Dakota o ţinea bine.

— Scoală-te naibii de-aici, spuse ea. S-a terminat cu joaca.

— Încetează, te rog… zise femeia.

— Dakota, interveni Paxton.

— Ce e? întrebă ea, ridicând ochii spre Paxton şi apăsând şi mai tare. Ăştia nu mai lucrează aici. Deci nu mai contează ce le facem. Şi, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine, fiindcă…

Din spatele lor se auzi un urlet.

Paxton sări în picioare şi sprintă în direcţia de unde venise urletul. Spre şinele de tramvai. Pe treptele care urcau la peron, se adunase şi mai multă lume. Un tramvai tocmai se oprise înainte să intre în staţie. Paxton îşi făcu loc prin mulţime până ajunse aproape.

Vatmanul, un tip mai în vârstă, chel, stătea aplecat şi se uita, cu faţa descompusă, la spaţiul dintre şine. La vreo patru metri mai jos, era o masă diformă în care Paxton recunoscu un bărbat.

Sări între şine şi se apropie de el. Nu-i trebui mult ca să-şi dea seama că e mort. Prea mult sânge. Nemişcat, cu un picior într-o poziţie nefirească, de parcă genunchiul s-ar fi răsucit cu 180 de grade. Ceva prins de încheietura mâinii luci în lumina soarelui. Brăţara ceasului, împodobită cu zaruri.

Paxton se opri lângă el, uşor ameţit. Din spate auzi zgomot de paşi. Se întoarse şi o văzu pe Dakota, privind lung cadavrul.

— Ăsta e codul S, zise ea.

— S de la „sinucigaş”, constată Paxton.

Dakota încuviinţă din cap.

— Speram ca prima ta zi de reduceri să treacă fără să ai de-a face cu aşa ceva. Mi-am făcut iluzii, conchise ea, duse ceasul la buze şi rosti: Avem un cod S, pe linia Maple.

Paxton se ghemui, cu mâna la gură. Nu era primul cadavru pe care-l vedea – deşi închisoarea nu fusese un coşmar, se întâmplase ca unii deţinuţi să moară după o supradoză sau o încăierare. Dar tocmai fiindcă văzuse mai multe nu le ducea dorul.

— Hai! îl însemnă Dakota. Trebuie să eliberăm zona. Mai bine el decât noi, nu?

Paxton încercă să vorbească, dar nu reuşi să îngaime decât un singur cuvânt, şi acela oprindu-i-se în gât.

Nu.

ZINNIA

Trăgând cu ochiul printr-o crăpătură dintre plăcile de faianţă de pe tavan, Zinnia aşteptă cincisprezece minute ca baia să se golească. Asta, după ce se curentă într-un cablu desprins şi se juli la genunchi într-un colţ de zid rămas nefinisat.

Deşi aerul se mai curăţase, plămânii ei încă sufereau după praful înghiţit în timp ce se strecura prin spaţiul îngust. Zeci de oameni se perindaseră pe la duşuri sau la toalete, acum însă mai era o singură femeie care, după ce se spălă pe mâini, părăsi şi ea baia.

Zinnia scoase placa de faianţă şi sări pe podea. Apoi se urcă pe o bancă şi o puse la loc. Tavanul era suficient de jos ca să se poată întoarce tot pe acolo. O treabă complicată, dar se descurcă fiindcă, în momentul în care ajunse pe culoar, nici urmă de tricouri albastre în faţa uşii, cum se temuse că va găsi.

Vârî mâna în buzunar ca să verifice dacă tocul de ochelari era acolo şi îşi trase mâneca puloverului ca să ascundă că nu poartă ceasul.

Oamenii erau cu mintea la Ziua Reducerilor. Dacă exista un moment propice acţiunii, acesta era. Nu doar fiindcă de-abia aştepta să plece naibii de aici. Deşi, după ce-şi va fi terminat treaba, o bătea gândul să se întoarcă doar ca să-i tragă o bătaie bună lui Rick. Ca să se răcorească.

Câteva persoane se îndreptau spre lifturi. Se luă după ele. Când urcară, toate se îngrămădiră să-şi treacă ceasurile peste senzori. Zinnia se fofilă printre ele fără probleme, ţinând mâinile la spate.

Liftul opri la următorul etaj – unde urcară încă două persoane –, apoi la următorul. Zinnia dădu ochii peste cap, înăbuşindu-şi un oftat. Asta era. Încă puţin şi începea spectacolul.

Când uşile se deschiseră şi ieşi în hol, se gândi dacă n-ar fi mai bine să facă rost de o brichetă şi să dea foc la ceva. O metodă răsverificată de creare a unei diversiuni. Pentru ea focul era mereu o soluţie, începând cu cel pus în coşul de hârtii dintr-o secţie de poliţie, care o salvase de la pedeapsa cu moartea în Singapore. Dar, de îndată ce păşi pe podeaua lucioasă, înţelese că nu avea de ce să-şi facă griji. Mai multe persoane se pregăteau să protesteze întinzându-se pe jos şi refuzând să se mişte. În timp ce agenţii de pază încercau să le ridice în picioare.

Perfect. Zinnia se îndreptă spre pasaj. Toată lumea era cu ochii la protestatari.

Privi în urmă ca să se asigure că n-o observă nimeni şi, când ajunse la bancomat, se lăsă pe vine, ieşind din raza de acţiune a camerei de luat vederi. Apoi o luă spre cele două băi. Niciuna nu avea uşă, doar o bară – dacă te aplecai peste ea, vedeai înăuntru. Se uită în baia bărbaţilor, care părea pustie, apoi intră în cea a femeilor. Într-o cabină se vedea o pereche de sandale cu talpa groasă. Excelent. Intră într-o cabină apropiată şi se aşeză pe WC, numărând în gând până când femeia îşi termină treaba, trase apa, se spălă pe mâini şi plecă. Pierduse mai mult timp decât ar fi vrut, se gândi Zinnia, dar cel puţin acum era singură.

La ieşire se mai uită o dată în baia bărbaţilor. Tot goală. Reveni în pasaj, rapid, atentă la orice mişcare, cu ochii în celălalt capăt, de teamă să nu apară cineva. Câţiva oameni trecură în grabă pe lângă ea, interesaţi de ce se întâmplase la tramvai.

Se lipi de perete şi se ghemui, apoi se lăsă într-un genunchi la baza bancomatului şi împinse un picior în faţă. Îşi desfăcu şiretul cu o mână, lăsându-l să cadă pe podea, şi cu cealaltă scoase tocul de ochelari. Îl deschise, luă stiloul şi îl vârî în încuietoarea cilindrică. Apoi îl răsuci brusc. Panoul din metal subţire pocni uşor şi se deschise.

Înăuntru găsi o încrengătură de sârme şi microcipuri. Bâjbâi după o fantă liberă şi îşi trecu degetele peste suprafeţe pe care nu le putea vedea, simţind cum i se înteţesc bătăile inimii şi întrebându-se ce va face dacă nu găseşte una.

Alţi oameni iuţiră pasul pe lângă ea, fără să-i acorde atenţie.

Dar până la urmă cineva tot avea să se întrebe ce meşterea ea acolo.

Dădu de o gaură. Un spaţiu gol sub deget. Riscă să arunce o privire.

Nu, nu era ce-i trebuie.

Continuă să caute.

Când să se lase păgubaşă, descoperi o scobitură mică, dreptunghiulară; strecură gopherul în ea, numără în gând până la zece, până la unsprezece ca să fie mai sigură, şi îl trase afară.

Pasul unu.

Se legă la şireturi şi închise panoul, cu inima gata să-i sară din piept. Se îndepărtă în patru labe, apoi se ridică în picioare şi ieşi repede din pasaj, înapoi în hol. Se opri în faţa unui lift, lăsându-şi greutatea când pe un picior, când pe celălalt, aşteptând ca oamenii să urce în camerele lor şi astfel probabilitatea ca liftul să se oprească la etajul ei să fie mai mare. Brusc îl văzu pe Paxton. Venea dinspre tramvai, direct spre hol.

De-abia mergea, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp. Se opri de două ori şi se uită la ele, Zinnia era însă prea departe ca să înţeleagă de ce. Se ascunse după o hartă interactivă, ca nu cumva s-o zărească.

PAXTON

Paxton îşi agită mâinile sub senzorul pentru chiuvetă, dorindu-şi mai mult decât orice să scape de sângele cleios, aproape întărit, de pe piele.

Nu se întâmplă nimic. Făcu mâinile căuş, le ridică şi le coborî, le învârti. Tot nimic. Le flutură din nou. Îşi văzu faţa reflectată în oglinda argintie.

Strânse pumnul şi izbi în oglindă. O dată, de două ori. Lăsând pete de sânge ca să nu se mai poată vedea.

Luase pulsul omului, chiar dacă ştia că era mort, chiar dacă pierduse atât de mult sânge. Unul dintre paramedicii ajunşi acolo vomitase la vederea trupului sfârtecat şi o rupsese la fugă; Paxton îl ajutase pe celălalt să vâre cadavrul într-un sac. Ca un lucru de care vrei să scapi.

Închise ochii. Inspiră pe nas. Îşi agită mâinile pe sub robinet. În cele din urmă, apa începu să picure. Îşi umezi mâinile, le acoperi cu săpun lichid şi le frecă bine. Apa era călduţă, deşi el ar fi vrut să-l opărească. Să-i ia un strat de piele. Chiar şi după ce mâinile i se curăţară, devenind rozalii, tot murdare le simţea.

Ieşi din baie şi, trecând pe lângă bancomat, văzu că panoul de jos e desprins. Se aplecă şi-l puse la loc, uşiţa însă nu se închidea de tot fiindcă încuietoarea părea stricată. Îşi trecu degetul peste ea şi găsi o bucăţică de plastic alb.

O văzuse pe Zinnia mergând pe culoar. Se ducea la baie, probabil. Se întrebă dacă văzuse uşiţa deschisă. Oricine se putea împiedica de ea. Reveni în hol şi-i făcu semn Dakotei, care vorbea cu un tip în tricou albastru.

Dakota se apropie repede.

— Ce s-a întâmplat?

Paxton o duse la bancomat şi lovi uşor uşiţa panoului cu piciorul. Dakota se ghemui şi se uită la încuietoare.

— Văd o bucată de plastic.

— De unde o fi?

Dakota se ridică şi puse mâinile în şolduri. Privi în lungul culoarului, apoi spre bancomat.

— De la vreun şobolan. Trebuie să verific înregistrările.

— Şobolanii fac asta?

— Avem noi nişte şobolani mai deosebiţi. Bravo pentru spiritul de observaţie!

— Nu-i nevoie de cine ştie ce aptitudini ca să observi aşa ceva.

— Nu desconsidera complimentele, fratele meu.

— Am înţeles.

Dakota apăsă pe cadranul ceasului.

— Puteţi trimite o echipă tehnică în pasajul de lângă holul căminului Maple? Unde sunt băile. Avem o problemă cu un bancomat, zise ea şi ridică ochii spre Paxton. S-a terminat tura.

— Deja?

— Am vorbit cu Dobbs. E gata. Când observi aşa ceva, poţi să-ţi iei liber.

Paxton privi mulţimea. Chiar şi din pasaj îşi putea da seama că holul se umplea până la refuz.

— Hai să eliberăm zona mai întâi, propuse el. Pe urmă ne vedem de ale noastre.

Dakota încuviinţă din cap.

— De acord.

Se apropiară de grupurile de oameni şi le cerură să urce în camerele lor sau să elibereze holul; nu toată lumea îi ascultă, dar cei mai mulţi se conformară. În ciuda staturii, Dakota părea să aibă mai multă autoritate fiindcă oamenii o ştiau mai de mult. După o vreme îşi făcură apariţia, fără tragere de inimă, şi câţiva inşi în tricouri verzi, înarmaţi cu ustensile de curăţenie, mergând de parcă ar fi trebuit să şteargă după cine ştie ce inundaţie.

Paxton aşteptă ca Dakota să termine de vorbit cu o femeie, apoi se apropie cu paşi uşori de ea.

— Aşa se întâmplă în fiecare Zi a Reducerilor?

— Asta nu-i nimic, răspunse Dakota, se opri de parcă ar fi vrut să spună altceva, apoi păru că se răzgândeşte. Ascultă, deocamdată nu cred că mai avem multe de făcut. Ce-ar fi să pleci?

— OK. Mulţumesc.

Paxton mai zăbovi câteva clipe, neînţelegând graba cu care îl expedia Dakota. Dacă şi ăsta era un test, mai bine rămânea pe loc. Dar Dakota îi întoarse spatele, cu atenţia îndreptată în altă parte.

Paxton urcă în cameră, apoi merse la baie şi făcu un duş cu apa aproape clocotită, lăsând-o să-i răzuiască bine pielea. Plăti pentru încă cinci minute. Întors în cameră, trase canapeaua, făcu un morman din perne şi pătură, ca să aibă de ce să se sprijine, scoase tastatura şi deschise televizorul.

Văzu o reclamă la un termos foarte frumos, care-i făcu poftă de cafea. Apăsă pe un buton şi sări la magazinul Cloud. După ce cumpără termosul, fu îndemnat să cumpere şi un filtru de cafea cu tot cu doze. Îşi dădu seama că încă nu cumpărase nimic pentru confortul lui, nu că ar fi ţinut cu tot dinadinsul la asta. Cu cât se adapta mai mult, cu atât şederea aici avea să se prelungească. Însă cafeaua era o necesitate, motiv pentru care comandă şi celelalte produse, ecranul anunţându-l că va primi totul în mai puţin de o oră.

O ceaşcă de cafea înainte de plecare era bine-venită.

Încă nu ştia sigur cum să se poarte cu Zinnia. Poate că cel mai bine era să lase lucrurile în voia lor.

Zinnia arăta bine şi părea că nu i-ar displăcea o legătură cu el – nu era suficient? Trebuia să se complice cu bănuielile lui?

Mai avea câteva ore până s-o întâlnească la un pahar, timp pe care-l putea folosi ca să încerce să mai rezolve una-alta. Se apropie de cele câteva cărţi pe care le adusese cu el şi, printre ele, găsi un carnet gol. Se aşeză şi-l deschise la prima pagină. Curată, albă, plină de promisiuni.

Scrise sus: *IDEE NOUĂ.*

Se uită la pagină până sosi filtrul de cafea. Ciocănitul în uşă îl făcu să tresară şi să scape carnetul din mână. La uşă, un tip mărunţel şi palid, în tricou roşu şi cu o curea de ceas galben-fluorescent, îi întinse o cutie. Apoi îl salută scurt din cap şi se îndepărtă în fugă.

Paxton desfăcu pachetul pe masă, scoase filtrul şi dozele de cafea. Cutia o lăsă deoparte. Dozele aveau diferite arome. Alese una cu scorţişoară şi o puse la preparat într-o cană veche pe care o găsi în dulap. Pe cană scria FIERBINTE. Apoi se aşeză, activă browserul de pe televizor şi căută „ustensile de bucătărie revoluţionare". Poate că, trecând în revistă ideile altora, îi venea şi lui una. Folosi tastatura ca să deruleze liste şi bloguri, cu cântare digitale conectate prin Bluetooth, un dispozitiv care prepara cocktailuri din pudră, o râşniţă pentru bucăţi de unt îngheţate, care le făcea mai uşor de întins pe pâine.

Dispozitiv de preparare a ramenului cu tăiţei.

Tigaie cu temperatura autoreglabilă.

Dispozitiv de preparare imediată a clătitelor.

Creierul lui nu reacţiona în niciun fel. Nicio revelaţie. Se pierdu în clicuri până îşi aminti de cafea. Luă cana şi o sprijini de abdomen, suflând în ea în timp ce schimba canalele în căutarea unei emisiuni interesante. Găsi mai multe reclame decât emisiuni. Urmări puţin canalul de ştiri Cloud, care anunţa creşterea spectaculoasă a preţului acţiunilor companiei, în perspectiva numirii lui Ray Carson în funcţia de director general.

Dat fiind că mai avea puţin şi se întâlnea cu Zinnia, trase pe el un tricou curat, bău şi ultima gură de cafea, care se răcise, şi ieşi din cameră. Ajunse la pub mai devreme cu aproximativ zece minute, dar Zinnia era deja acolo, pe un scaun, cu un pahar de vodcă în faţă, pe jumătate gol. Se apropie de scaunul de lângă ea, îl zgâlţâi ca să fie sigur că e zdravăn şi se aşeză.

Zinnia îi făcu semn barmanului, acelaşi de data trecută, să umple o halbă cu aceeaşi marcă de bere, spre mulţumirea lui Paxton, care se simţi ca un client vechi, o senzaţie plăcută chiar şi aici.

Mai mult decât atât, se simţea exact cum îl făcuse să se simtă mirosul de cafea în camera lui. Aşa cum stătea alături de Zinnia, campusul, această uriaşă sală de aşteptare, părea că devine mai uman, un loc în care se putea trăi.

Zinnia îşi trecu mâna peste senzorul de plată.

— În seara asta fac eu cinste.

— Deloc un gest cavaleresc din partea mea.

— E o chestie simplistă şi sexistă să crezi că am nevoie de banii tăi, replică Zinnia şi se întoarse spre el, încruntată.

Paxton înţepeni.

— Sunt o tipă modernă, adăugă ea, zâmbind.
— Mi se pare corect, zise Paxton, acceptând berea.
Ciocniră şi Paxton sorbi din halbă. Trecură câteva minute până să vorbească din nou.
— Am auzit că cineva a fost călcat de tramvai, aproape de Maple.
— Mda.
— A fost un accident?
— Nu.
— Groaznic, pufni Zinnia.
— Aşa e, o aprobă Paxton, mai luă o gură de bere şi lăsă halba jos. Cum a fost ziua de lucru? Sper că nu groaznică…
Punctele, de exemplu. Ce-ar fi să vorbim despre punctele alea?
— Am plimbat marfa dintr-un loc în altul. Absolut nimic interesant.
Zinnia tăcu o vreme, iar Paxton încercă, fără folos, să ghicească la ce gândeşte.
Poate că nu era momentul pentru aşa ceva. Mai luă câteva guri de bere şi, după o altă tăcere prelungită, se pregăti să se retragă, amânând pentru altă zi intenţia de a afla mai multe.
— Cum merge treaba cu grupul operativ? întrebă ea brusc.
— Am cam terminat-o cu el. Cei de acolo au hotărât că nu mai au nevoie de mine. Aşa că voi lucra la filtrul de la ieşirea din depozit.
— Păcat.
— Mda, se pare că n-am dat dovadă de intuiţie sau de perspicacitate în prima mea săptămână. Problema e că unii angajaţi se mişcă fără a fi detectaţi de ceasuri. Nimeni nu ştie cum, iar eu, de-abia venit aici, sunt pus să aflu şi, dacă n-o fac imediat, şefii se-nfurie şi mă dau afară, zise Paxton şi răsuflă adânc. Scuze.
Zinnia se îndreptă de spate şi se lumină la faţă.
— Nu face nimic. E interesant ce spui.
Paxton se molipsi de entuziasmul ei.
— Te cred. Blocarea semnalului e o altă problemă. Dacă scoţi ceasul de la mână pentru mai mult timp, iar ceasul nu e la încărcat, se declanşează alarma. Iar fără ceas nu poţi pleca din cameră.

Privirea Zinniei rătăci spre îmbulzeala din Zona de Agrement. Din ce în ce mai multă lume. Un curcubeu de tricouri ce se perinda prin faţa barului în ambele direcţii.

— Atunci cum naiba procedează? întrebă ea.

— Vrei să faci puţină contrabandă cu *oblivion?*

— Poate.

Paxton izbucni în râs. Un râs sănătos, de te dor coastele.

— Nu, răspunse ea, luând paharul şi ridicându-l. Nu. Doar că e fascinant.

Paxton încuviinţă din cap şi sorbi din halbă. Gândindu-se la punct. S-o întrebe. Cât de uşor ar fi să rostească acele cuvinte.

Dar cu cât stătea aici, cu atât îi păsa mai puţin.

Apoi femeia întinse mâna şi-i atinse cotul. O atingere uşoară, aproape prietenoasă. Un fel de a-i atrage atenţia.

— Toată ziua nu fac decât să iau obiecte dintr-un loc şi să le duc într-altul. De aia îmi place să aud că se mai întâmplă şi altceva aici.

Zâmbi din nou. Genul de zâmbet în care te poţi pierde şi, preţ de o clipă, Paxton se gândi să-l ia ca pe o invitaţie, să se aplece spre ea şi s-o sărute, dar până s-o facă, auzi un mormăit:

— Ce dracu'…

Barmanul îşi privea ceasul. Paxton făcu la fel. Pe cadran văzu un băţ de chibrit. La fel şi pe ceasul Zinniei. Paxton atinse uşor cadranul, dar nu se întâmplă nimic. Imaginea rămase pe loc.

— Ce să fie? întrebă Zinnia.

Parcă drept răspuns, chibritul se aprinse, flacăra portocalie răsucindu-se în vârf. Imaginea dispăru, părând că e înlocuită de cuvinte, pătrăţele care-şi ocupau locurile, apoi cadranul se albi şi reveni la normal, arătând ora şi un mic cronometru într-un colţ – cu orele care mai rămâneau până la următoarea tură.

Se uitară amândoi la barman, poate omul era mai de mult aici şi-i putea lămuri. Însă barmanul doar ridică din umeri.

— Habar n-am.

Paxton îşi propuse s-o întrebe pe Dakota. Poate era vorba de o defecţiune. Oricum, valul de afecţiune pe care-l simţea faţă de Zinnia se evaporă ca prin farmec şi, fără să vrea, în minte îi reveni imaginea bărbatului călcat de tramvai, ca şi cum gândul în sine ar fi vrut să-i strice seara.

Sângele. Faţa lui. Pielea lăsată. Felul în care corpul părea că se prăbuşise în moarte.

Prin comparaţie, treaba cu punctul şi cu uşiţa părea atât de neînsemnată.

Paxton şovăi câteva clipe. Precum muştele care bâzâiau în jurul lui. Simţea nevoia să le plesnească. Sau cel puţin să încerce.

— Aş vrea să te întreb ceva, sper să nu mi-o iei în nume de rău.

— Întreabă-mă.

— Te-am văzut azi.

Zinnia nu răspunse, drept care Paxton se întoarse spre ea. Femeia făcuse ochii mari şi părea că îngheţase pe scaun – dacă-i dădea un ghiont, aproape sigur cădea şi se spărgea ca o bucată de sticlă.

— Te duceai la toaleta din pasaj.

— Da, şi?

— Sigur, nimic neobişnuit, voiam să ştiu… am mers şi eu la toaletă, mai târziu, ca să mă spăl pe mâini şi am observat că uşiţa de la bancomat era deschisă. Ai văzut dacă umbla cineva la ea?

Zinnia răsuflă adânc şi clătină din cap.

— Am observat şi eu. Dar nu mi s-a părut suspect, la urma urmei, cam jumătate din ce au ăştia aici e stricat, nu crezi?

— Mda. Poate că ai dreptate. Dar e ciudat. Am găsit o bucată de plastic vârâtă acolo. Oricum, i-am spus şefei.

Mâna Zinniei, rămasă pe tejghea, se crispă; apoi femeia îşi îndepărtă încet genunchii de ai lui, spre uşă. Paxton regretă că-i spusese toate astea. Era clar că o deranjase.

— Îmi cer scuze. Să ştii că nu te-am urmărit. Doar am… Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să te întreb, spuse el şi îşi lăsă capul în mâini. Am avut o zi încărcată.

— Hei!

— Da.

— Nu te simţi bine?

— Nu.

Zinnia dădu din cap.

— Vrei să facem câţiva paşi?

— N-ar fi rău.

Isprăviră băuturile şi ieşiră tăcuţi. Zinnia o luă înainte, părând că ştie unde vrea să meargă, iar Paxton o urmă cuminte, pe promenadă, spre şirul de lifturi din căminul Maple, simţind un

fior când urcară într-un lift gol şi Zinnia îşi trecu ceasul peste disc, numărul etajului ei apărând pe panou. Femeia se rezemă de perete, privind înainte, încruntată de parcă ar fi pornit la război.

Paxton nu era genul de bărbat care să-şi facă iluzii, acum însă i se părea că iluziile sunt îndreptăţite.

Ajunseră la uşă, Zinnia o deschise şi intră prima. Camera era luminată difuz de razele soarelui la apus care se strecurau prin geamul mat. Tavanul acoperit de tapiserii suprapuse, în culorile curcubeului, îi dezvăluia lui Paxton o altă latură a Zinniei, pe care femeia o ţinea ascunsă aici.

Era mai înalt cu 15 cm decât ea, dar, preţ de o clipă, se simţi mai scund, de parcă Zinnia ar fi crescut sub ochii lui ca să umple spaţiul din jur, apoi o prinse de mână, se aplecă şi o sărută. Zinnia îi răspunse la fel. Mai uşor, apoi apăsat, după care îl împinse cu ambele mâini. Paxton ateriză pe canapeaua deja desfăcută.

ZINNIA

Vestea bună era că partida de sex nu fusese de lepădat. Chiar dacă Paxton n-o făcuse să uite de ea, cel puţin îşi dăduse toată silinţa. Important era că insistase. Şi ajunsese foarte aproape. Iar foarte aproape era mai bine decât în experienţele ei recente. Zinnia îi dăruise şi un bonus: gâfâise şi se cutremurase la sfârşit. Măcar atât merita şi el.

Chiar izbucniseră în râs de câteva ori, stingheri ca prima dată, când nu ştii la ce să te aştepţi de la celălalt, oprindu-se sau luând-o de la capăt pe neaşteptate, neobişnuiţi cu trupul sau ritmul celuilalt.

La sfârşit se cuibăriră pe salteaua subţire, încercând să găsească o poziţie confortabilă, până când, într-un târziu, Paxton se trase pe marginea patului, gol puşcă, fără s-o privească, dar întorcându-se spre ea.

— Îmi cer scuze. Vreau să mă întorc în camera mea. Nu din cauza ta, tu n-ai nicio vină, doar că eu nu pot dormi cu altcineva. Am somnul prea uşor. Şi nici salteaua asta nu-i destul de mare…

Zinnia simţi cum o cuprinde tristeţea. Ei îi plăcea să doarmă cu cineva. Apropierea, căldura. O făceau să se simtă în

siguranţă. Ciudat, fiindcă din unghiul acela Zinnia putea să ucidă un om în mai multe feluri. Oricum, îi părea rău că patul nu era puţin mai mare.

Îl privi cum se îmbracă, constată că arăta mai bine decât cu hainele pe el, care îi stăteau cam anapoda, ascunzându-i muşchii dintre omoplaţi, care-i jucau în lumina difuză.

După ce se îmbrăcă, Paxton se aplecă şi îşi lipi faţa de obrazul ei.

— Mi-a plăcut mult. Şi mi-ar plăcea din nou.

Zinnia zâmbi în timp ce o săruta.

— Şi mie.

După ce el plecă, Zinnia ar fi vrut să se mai bucure de liniştea de după sex, dar descoperi că nu poate. Creierul îi lucra cu înfrigurare.

Cineva aflase cum se poate bloca semnalul ceasului.

Ea se căţăra prin tavan, ca ultimul amator, în timp ce o gaşcă de traficanţi găsise o soluţie mai elegantă.

Care soluţie, unu, o scotea din sărite fiindcă nu-i aparţinea şi, doi, o îmboldea să afle secretul.

Soluţia ei era fezabilă, dar nu şi preferabilă. Era mult mai uşor să blochezi semnalul ori de câte ori aveai nevoie, decât să laşi ceasul în cameră. Fiindcă, fără el, devenea vulnerabilă; dacă cineva se prindea, dacă mâneca i se ridica prea mult sau dacă ajungea în faţa unei uşi pe care n-o putea deschide, era pierdută.

Va trebui să-l facă pe Paxton să-i spună mai multe, fără să-i trezească suspiciuni. Dacă cineva descoperise ce şi cum, Zinnia voia să ştie cât mai curând posibil.

Tocmai de aceea dorea să-l întâlnească din nou.

Asta îşi spuse şi, după mai multe încercări, chiar crezu că aşa şi trebuie.

Se îmbrăcă. Verifică dacă drumul era liber. Găsi anunţul DEFECT pe uşa de la baia femeilor, dar tot intră. Funcţiona. În timp ce-şi pregătea duşul, se hotărî să facă rost de o sticlă de vin şi s-o bea recitind instrucţiunile de folosire a ceasului. Ceva ca s-o ţină ocupată câtă vreme laptopul, ascuns sub un morman de haine, descifra codul intern al companiei Cloud.

PAXTON

Paxton simţea că pluteşte, că nu mai atinge podeaua. Tocmai începuse ceva. Ceva serios.

Ajuns în cameră, se trânti pe canapea fără să-şi mai scoată pantofii. Când primele raze ale soarelui pătrunseră prin fereastră şi îl treziră, îşi dădu seama că nu mai dormise aşa de săptămâni întregi.

Ceasul scoase un bip, de parcă ar fi ştiut că era treaz, amintindu-i că mai avea trei ore până începea lucrul şi numai 40% din baterie, drept care îl vârî în încărcător şi îşi făcu o cafea, spaţiul îngust umplându-se de mirosul boabelor prăjite. Memoria simţurilor i se activă, derulând momentele importante ale serii trecute.

Sigur îi provocase un orgasm, sigur nu se prefăcuse, după cum îşi înfipsese unghiile în ceafa lui, lovindu-l cu şoldurile atât de tare, că aproape îi dislocase maxilarul.

Deschise televizorul – „Salut, Paxton!” – şi văzu o reclamă pentru noul model de CloudPhone, cu doi milimetri mai subţire şi cu o baterie care ţinea cu 4% mai mult. Se gândi să se înscrie pe lista de aşteptare, dar hotărî să mai aştepte puţin. Auzise că următoarea generaţie avea să fie şi mai performantă.

Apoi canalul de ştiri Cloud prezentă un documentar despre trecerile ilegale de frontieră în Europa. Grenade cu gaz lacrimogen zburau prin aer. Jandarmi înarmaţi cu scuturi înfruntau familiile de refugiaţi din oraşe precum Dubai, Abu Dhabi şi Cairo, acum de nelocuit din cauza oscilaţiilor mari de temperatură. Doar că nimeni nu voia să-i primească şi astfel să rişte noi presiuni asupra resurselor naţionale. Deprimant.

Paxton închise televizorul şi sorbi din cafea, privind peretele gol.

Cineva umblase la bancomat, Dakota urma să verifice înregistrările ca să vadă cine fusese acolo. Era foarte posibil să nu apară nimeni, fiindcă era clar că existau şi oameni care circulau fără ceas. Se gândi la punctele acelea. Cum se mişcau oamenii ca nişte furnici. Sau ca nişte nori. Nori groşi, mari, de oameni, care se desfăceau şi se refăceau. Mase întregi, care se amestecau.

Hm.

Îşi scoase telefonul şi îi trimise un SMS Dakotei: Mi-a venit o idee, aş vrea s-o discut cu tine. Dacă vrei s-o asculţi.

După ce mai butonă telecomanda câteva minute, fără să se oprească la ceva anume, îşi puse ceasul, acum încărcat la 92%, şi ieşi să facă un duş.

Nu că ar fi ţinut neapărat. Şi-ar fi dorit să simtă mirosul Zinniei toată ziua. Dar ştia că are nevoie, mai mult ca sigur duhnea a băutură şi a sex, nu putea merge la lucru în halul ăsta; în timp ce răsucea robinetul, se gândi la chiuveta din baie, la cum se spălase de sânge după ce bătrânul fusese călcat de tramvai, şi toate amintirile plăcute din seara trecută dispărură.

După duş, în haine curate, se simţi mai relaxat şi chiar mai bine când, verificându-şi telefonul, găsi răspunsul Dakotei: *Vino la Admin. Vorbim acolo.*

O găsi aşezată la un birou. Dakota ridică ochii de pe o foaie de hârtie şi remarcă:

— Măi să fie, cineva şi-a tras-o azi-noapte.

Paxton se bâlbâi, negăsindu-şi cuvintele.

— Puţi a sex.

— Mda… dar să ştii că am făcut duş.

Dakota lăsă hârtia pe masă.

— Dacă recunoşti e şi mai rău.

— Îmi cer scuze, n-am…

— Hai! Să auzim ideea.

Paxton împreună mâinile ca pentru rugăciune, concentrându-se.

— Ştim că unii angajaţi reuşesc să blocheze semnalul. Azi-dimineaţă mi-a venit o idee. Dacă nu-i putem detecta, măcar îi putem vedea cum dispar de pe hartă, nu? Odată cu semnalul. Ce zici?

Dakota îl privi, cu o figură impenetrabilă. După câteva clipe se ridică şi plecă, aruncându-i peste umăr:

— Aşteaptă aici.

Paxton o urmări cu privirea până când femeia intră în sala de şedinţe. Se aşeză pe scaunul ei, cald încă, şi se uită la peretele gol din faţă. Se suci în stânga şi-n dreapta până când auzi paşi. Era Dakota.

— Vino cu mine!

În sala de şedinţe era semiîntuneric, iar pe ecranul de pe perete, aceeaşi imagine ca deunăzi – Zona de Agrement şi roiurile de puncte portocalii. În capul mesei şedea Dobbs. Alte

trei persoane, două femei şi un bărbat, toate în tricouri maro, erau aşezate pe latura dinspre perete.

Dobbs dădu aprobator din cap la apariţia lui Paxton. Dakota luă loc, iar Paxton o imită, lăsând un scaun liber între ei. Le zâmbi celor trei care arătau ca nişte animale surprinse de farurile unui camion uriaş, cu remorcă, în plină viteză.

Dobbs îşi drese glasul. Tehnicienii tresăriră.

— Tocmai discutam despre mai multe subiecte. Bancomate, semnale CloudBand etc. Dakota a venit să-mi spună că ai o teorie, i se adresă el lui Paxton, apoi privi spre tehnicieni. Siobhan, ai cuvântul.

Una dintre tinere – cu părul roşu şi nasul cârn – se îndreptă de spate.

— În regulă, zise ea şi trase adânc aer în piept, uitându-se la Dakota şi la Paxton. N-avem cum… adică… Problema e că semnalele… se amestecă atunci când sunt prea mulţi oameni la un loc.

Dobbs pufni sonor.

Siobhan nu-l slăbea din ochi, de parcă s-ar fi temut că, dintr-o clipă într-alta, ar putea să sară la ea.

— Sunt prea multe date. Prea mulţi oameni. Prea multe semnale. Acestea, zise ea şi arătă spre punctele portocalii. În multe privinţe, acestea sunt nişte aproximaţii. Ceasul semnalează poziţia în funcţie de mai multe indicii: Wi-Fi, GPS, telefon celular. Din păcate, nu putem stabili poziţia exactă, la milimetru. Punctele astea ar putea fi la trei sau şase metri mai încolo. Câteodată chiar mai mult. Uneori sar la întâmplare. Pur şi simplu sistemul trebuie să proceseze prea multe date.

Paxton se gândi la Zinnia, la cum punctul ei îl urmărea pe al lui.

Asta trebuie să fi fost. O defecţiune.

— Cu alte cuvinte, nu v-aţi gândit să căutaţi acolo unde dispare semnalul, conchise Dobbs.

Siobhan mormăi ceva ce suna a „nu”.

— Credeam că locul ăsta are satelitul lui, zise Dobbs dintr-o suflare.

— Are şase, răspunse Siobhan. Dar până când echipa specială nu termină calculele cuantice, nu putem procesa decât aceste date. De fapt, pe măsură ce înaintăm, procesul se îngreunează fiindcă sunt tot mai multe…

Dobbs o fixă cu privirea.
— Adică am putea să încercăm, continuă Siobhan. Dar ar trebui să lucrăm manual, ceea ce ar lua foarte mult timp.
— Încercaţi, zise Dobbs zâmbind. Atât vă cer. Dar tot nu aveţi idee ce folosesc ăia ca să blocheze semnalul?
Cei trei tehnicieni se uitară unii la alţii, neîndrăznind să deschidă gura. În final, tot Siobhan reuşi să îngaime:
— Nu.
— Minunat, replică Dobbs. Minunat. Dacă tot nu ştim nimic, măcar bănuiţi ce naiba a fost cu chibritul ăla ieri?
— La asta mă gândeam şi eu, interveni Paxton, nerăbdător să-i arate lui Dobbs că era numai ochi şi urechi.
Dobbs îi aruncă o privire încruntată. Paxton tăcu şi îşi îndreptă atenţia spre Siobhan.
— Ca de obicei. Opera hackerilor. E prima oară când reuşesc asta… de cât timp? răspunse Siobhan şi se întoarse spre cealaltă femeie. Un an şi jumătate? Mai mult?
— Mai mult.
— Mai mult, repetă Siobhan. La drept vorbind, nu suntem siguri ce înseamnă. Tot ce ştim e că a fost un atac din afară care n-a lăsat nicio urmă în sistem.
Dobbs oftă şi puse mâinile pe masă. Le privi îndelung, ca şi cum le-ar fi putut transforma în ceva mai interesant.
— Dar am descoperit slăbiciunea pe care au exploatat-o, continuă Siobhan. O mică defecţiune a codului, rămasă după ultima actualizare a sistemului. Defecţiune deja remediată. Din păcate, trebuie să pregătim o actualizare mai serioasă a softului. După aceea credem că am putea să obţinem date mai precise privind localizarea. Ca de obicei… avem nevoie de timp.
Dobbs ridică o sprânceană şi o privi lung.
— Cât timp?
— Două luni. Poate mai mult.
— Trebuie să vă mişcaţi mai repede, zise Dobbs, nu ca o propunere. Şi vreau ca o echipă să se ocupe exclusiv de semnalele pierdute. Chiar dacă asta înseamnă ca un grup de oameni să stea toată ziua într-o cameră cu ochii pe un ecran.
Siobhan dădu să protesteze, dar se opri la timp.
— Bine, conchise Dobbs. Asta e tot.
Cei trei tehnicieni se ridicară şi ieşiră, aproape călcându-se pe picioare, nerăbdători să ajungă mai repede la lumina de pe

coridor, şi uitând să închidă uşa. O închise Dakota, care apoi se întoarse la locul ei.

Dobbs îşi împreună vârfurile degetelor, tacticos, ca întotdeauna când se pregătea să spună ceva cu miez.

— Câteodată e nevoie de ochii unui nou-venit ca să descoperim ceva. Nu-mi vine să cred că nu ne-am gândit la dispariţia semnalelor. Iar faptul că ţi-ai dat seama că cineva a umblat la bancomatul ăla nu e nici el de ici, de colo. Până la urmă, nu cred că m-am înşelat în privinţa ta, zise el dând din cap spre Paxton.

Paxton nu ştia ce să spună. Se bucura de laudele lui Dobbs, care veneau ca o mică rază de soare într-o zi friguroasă.

— Gata cu filtrul, continuă Dobbs. Fii la fel de perspicace, de asta avem nevoie în echipa noastră. Vreau să faceţi muncă de teren, tu şi Dakota, să vorbiţi cu cât mai mulţi oameni. Să fiţi cu ochii în patru. În concluzie, tot metodele tradiţionale sunt cele mai bune. Puteţi pleca. Încercaţi să-mi aduceţi informaţii pe care să le pot folosi, s-a înţeles?

Dakota sări în picioare, îşi împinse scaunul şi se întoarse spre uşă. Paxton zăbovi, mai rămânea cel puţin un lucru de discutat. Dobbs privea în jos, semn că nu mai avea ce să le spună, Paxton însă abordă subiectul, conştient că face o greşeală.

— Cum rămâne cu tipul care a fost lovit de tramvai ieri? Şi cu ceilalţi?

— Mare păcat. Cum să rămână?

— N-ar trebui să facem ceva? Ca la metrou, cu compartimentele alea. Ca un cub de sticlă, uşile se deschid numai după ce se opreşte metroul. Aşa nimeni nu poate cădea. Sau… ştiţi…

Dobbs se ridică şi se sprijini cu mâinile de spătarul scaunului.

— Ştii cât ar costa asta? Am vrut să facem la fel. Milioane, pentru toate staţiile. Şi asta numai aici. Şefii cei mari nu vor să dea atâţia bani. De asta am şi mărit numărul patrulelor. Facem şi noi ce putem. Poate data viitoare ai să fii mai atent la ce se întâmplă în jurul tău ca să evităm astfel de întâmplări.

Paxton simţi un nod în gât. El nu privea lucrurile din perspectiva asta. Nu considera că ar fi fost vina lui. Şi, preţ de o clipă, se gândi că nici Dobbs nu crede aşa ceva, nu că ar fi schimbat prea mult situaţia. Îşi reproşă că-l luase gura pe dinainte, ar fi trebuit să-i fie de ajuns laudele.

— Ce mai aştepţi, fiule? întrebă Dobbs şi îi arătă uşa. Hai, în patrulare!

Paxton încuviinţă din cap şi o găsi pe Dakota lângă uşă, ascultând. Merseră în tăcere până în hol, luară tramvaiul spre promenadă şi făcură aproape un circuit întreg înainte ca Dakota să vorbească.

— Nu e vina ta.

— El e de altă părere.

— Dobbs e-n toane rele. Dar i-ai intrat în graţii şi acum asta contează.

— Am înţeles. Am înţeles. Acum asta contează.

În timp ce coborau din lift, Paxton îşi propuse să-şi verifice calificativul la sfârşitul turei.

GIBSON

A sosit momentul. A sosit momentul să vă anunţ cine va conduce compania după moartea mea.

Vreau să ştie toată lumea, fără ocolişuri, că a fost o hotărâre grea. A trebuit să iau în calcul o mulţime de factori. Multe lucruri care nu m-au lăsat să dorm noaptea şi, ţinând cont că oricum nu prea am somn, ultimele săptămâni n-au fost deloc plăcute.

M-am gândit că-mi va fi al naibii de greu să vin cu o explicaţie. Fiindcă, pe hârtie, hotărârea mea e logică, dar e mai puţin logică dacă încerc s-o justific în sinea mea. De câte ori încerc să-i dau glas, motivele mi se învălmăşesc în minte. Dar, până la urmă, hotărârea îmi aparţine. Şi ceea ce contează nu e persoana în sine, ci binele companiei. Respectarea promisiunii pe care am făcut-o faţă de Cloud – preocuparea noastră nu va fi doar expedierea unor colete dintr-un loc într-altul, ci transformarea lumii în care trăim într-una mai bună. Prin crearea de noi locuri de muncă, prin asistenţa medicală oferită, prin condiţiile superioare de cazare. Prin reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, care ne sufocă planeta, visând ca, odată şi-odată, oamenii să poată ieşi din nou în aer liber, ori de câte ori doresc.

Vreau să-i mulţumesc lui Ray Carson pentru anii petrecuţi în slujba companiei Cloud. Acest om a fost cu noi încă de la început. Mi-a fost ca un frate. Niciodată nu voi uita bunătatea pe care mi-a arătat-o în prima seară, seara aceea în care toţi voiam

să bem ceva în cinstea companiei, iar eu nu mai aveam un ban în buzunar. Asta înseamnă să ai caracter. Şi acest om îl are din plin. Ştiu că pe el îl aşteptaţi să preia conducerea. Fiecare canal de ştiri de pe planetă, chiar şi cele care-mi aparţin, a vorbit despre asta.

Dar fiica mea, Claire, va fi cea care mă va înlocui ca preşedinte şi director general al companiei Cloud.

Deja l-am rugat pe Ray să rămână în postul de vicepreşedinte şi director executiv – acum aştept răspunsul lui. Sper din toată inima să nu renunţe. Claire are nevoie de experienţa lui. Compania are nevoie de experienţa lui. Cu el suntem capabili să dăm totul. Cam atât deocamdată. Am vrut să fiu cât se poate de clar. N-a fost uşor. Dar cred că am luat hotărârea care se impunea.

5
RUTINĂ

ZINNIA

Zinnia se trezi în bâzâitul uşor al ceasului. Se uită la el. Mai avea o oră până îi începea tura. Se dădu jos din pat şi îşi puse halatul de baie. Ieşi pe culoar, uitându-se după Rick. Nu era acolo. Intră în baia femeilor. Făcu un duş. Reveni în cameră. Îşi verifică laptopul. Procesa informaţiile în continuare. Se îmbrăcă. Se opri la un chioşc ca să cumpere un baton de proteine PowerBuff cu caramel sărat. Luă tramvaiul până la depozit. Plimbă tablete, cărţi şi încărcătoare pentru telefon. Se opri ca să meargă la toaletă. Plimbă lanterne, markere şi ochelari de soare. Mâncă batonul cu proteine. Plimbă preşuri imprimate cu „Bine aţi venit”, rucsacuri şi creme exfoliante de corp. Altă oprire la toaletă. Plimbă radiouri pentru cabinele de duş, pahare de vin şi alte cărţi. Plimbă căşti de radio, păpuşi şi tăvi de copt. Plecă fără să-şi mai simtă picioarele de oboseală şi durere. Trecu pe lângă sala de jocuri şi se gândi dacă să joace Pac-Man. Trecu pe lângă bar şi se gândi dacă să bea o vodcă. Dar n-o lăsau picioarele. Urcă în cameră şi citi până o luă somnul.

PAXTON

Paxton se trezi, luând-o înaintea ceasului. Se uită la calificativ. Tot trei stele. Merse împleticit până la baie, făcu un duş, se bărbieri, se îmbrăcă în albastru şi se îndreptă spre Admin, unde se întâlni cu Dakota. Cei doi colindară promenada în sus şi-n jos, oprindu-se din când în când pentru câte o intervenţie. Doi tipi care se ciondăneau. Un tânăr acuzat că furase ceva dintr-un magazin. Un individ beat, agresiv. Apoi, din nou mişcare. Cu ochii în patru după traficul de droguri, dar nimic care să le atragă atenţia. Conversaţie cu Dakota. Prânz la localul unde se servea ramen. Plimbare. Alte intervenţii. Un consumator de *oblivion* leşinat pe o bancă în Zona de Agrement. O bătaie într-un bar. Puştani care făceau skateboarding în aceeaşi zonă. La sfârşitul turei, Paxton o luă spre cămin, gândindu-se să-i trimită Zinniei un SMS, dar renunţă. Era prea obosit. Urcă în cameră, nu mai întinse canapeaua şi adormi uitându-se la televizor.

ZINNIA

Zinnia se trezi în bâzâitul uşor al ceasului. O oră până îi începea tura. Ieşi pe coridor, uitându-se după Rick. Nu era acolo. Intră în baia femeilor. Făcu un duş. Se opri la un chioşc ca să cumpere un baton de proteine PowerBuff cu caramel sărat. Luă tramvaiul până la depozit. Plimbă tablete cu ulei de peşte, andrele şi spatule. Se opri ca să meargă la toaletă. Plimbă scaune fără spătar, rulete şi pedometre pentru fitness. Plimbă capace de grătar, lămpi de veghe şi capete de duş. Trecu pe lângă sala de jocuri şi intră în bar, unde comandă o vodcă. Paxton apăru şi el la scurt timp. Stătură de vorbă. Niciun progres în problema semnalelor. Urcară în camera ei şi şi-o traseră. Paxton plecă. Zinnia ieşi ca să facă un duş, dar baia femeilor era încuiată, iar în baia comună Rick o încolţi iar şi se uită la ea cum se schimbă. Zinnia reveni în cameră, dar, până să intre, văzu cum, dintr-o cameră apropiată, doi inşi scoteau un sac cu cineva înăuntru, unul dintre ei spunându-i că ar fi vorba de o supradoză de *oblivion.* Intră, luă o carte, se gândi câteva clipe, o puse la loc şi se culcă.

PAXTON

Paxton se trezi în bâzâitul uşor al ceasului. Făcu un duş, se bărbieri, se îmbrăcă în albastru şi se îndreptă spre Admin. Colindă promenada împreună cu Dakota, oprindu-se doar să-l caute pe Warren în sala de jocuri şi să vadă dacă se întâmpla ceva deosebit, dar totul era OK. Apoi, din nou mişcare. Cu ochii în patru după traficul de droguri. Conversaţie cu Dakota. Prânz la localul unde se servea taco. Din nou mişcare. Câteva intervenţii. O bătaie între beţivi într-un bar. Copii care făceau gălăgie. La sfârşitul turei, Pax o luă spre cămin şi îi trimise un SMS Zinniei, fără să primească răspuns imediat. Intră într-un magazin care vindea ceasuri, găsi o curea frumoasă, din piele maro, în stil retro, cu ţinte şi cusături în relief. O cumpără şi urcă în cameră, unde schimbă curelele. Lăsă canapeaua nedesfăcută. Se aşeză cu carnetul în mână, deschis la *IDEE NOUĂ,* şi adormi uitându-se la televizor.

ZINNIA

Zinnia se trezi. O oră până-i începea tura. Ieşi pe coridor, uitându-se după Rick. Nu era acolo. Făcu un duş. Se opri la un

chioşc ca să cumpere un baton de proteine PowerBuff cu caramel sărat. Plimbă şaluri, băuturi energizante şi mănuşi de halterofil. Plimbă perne, căciuli din lână şi foarfeci. Trecu pe lângă sala de jocuri. Se opri să joace Pac-Man. Se întâlni cu Paxton ca să vadă un film. Adormi în timpul filmului. Îi spuse lui Paxton că nu pot face sex în seara aia; îi venise ciclu. Îi plăcu noua lui curea de ceas, Paxton o duse la magazin, de unde Zinnia îşi cumpără o curea fucsia frumoasă, ţesută. Apoi urcă în cameră şi citi până o luă somnul.

PAXTON

Paxton se trezi. Trei stele. Scoase un şir întreg de înjurături. Făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă în albastru. Colindă promenada împreună cu Dakota. Se uită după Warren. Prânz la localul care servea *arepa.* Din nou mişcare. Primi un mesaj despre un culegător care nu se prezentase la lucru, probabil fiindcă era bolnav – până la urmă se dovedi că luase o supradoză de *oblivion.* Paxton şi Dakota îi îndepărtară pe curioşi în timp ce echipa medicală scotea cadavrul, apoi bătură la toate uşile de pe culoar ca să afle cât mai multe detalii despre angajatul mort. Numele lui era Sal. Despre traficul de droguri nu aflară nimic. La sfârşitul turei, Paxton se îndreptă spre cămin, se gândi să-i trimită un SMS Zinniei, se răzgândi şi urcă în cameră. Adormi uitându-se la televizor.

ZINNIA

Zinnia se trezi. Se duse la lucru. Plimbă cântare, cărţi şi truse de chei fixe. Hoinări vreo două ore întrebându-se ce anume genera electricitatea care asigura funcţionarea campusului, în timp ce laptopul descifra codul Cloud, oferindu-i informaţii pe care le putea folosi. Apoi se culcă.

PAXTON

Paxton se trezi. Se duse la lucru. Colindă promenada şi se întrebă cum să ajungă la patru stele. Făcu sex cu Zinnia. Adormi în timp ce se uita la televizor.

ZINNIA

Zinnia se trezi. Munci. Adormi.

PAXTON

Paxton se trezi. Munci. Adormi.

6
ACTUALIZAREA SOFTULUI

GIBSON

Iată-ne din nou împreună. Şi din nou trebuie să lămuresc nişte lucruri.

A trecut ceva vreme de când n-am mai scris. Asta pentru că, după ce-am anunţat că fiica mea, Claire, va prelua compania, s-a iscat o adevărată nebunie. În primul rând, presa s-a apucat să spună cât de furios e Ray pe mine, că el trebuia să-mi ia locul, ceea ce nu e departe de adevăr. Cei care urmăresc canalul de ştiri Cloud ştiu asta prea bine, dar se pare că unii cred tot ce li se spune.

Mai rău de-atât, se zvoneşte că Ray ar fi fost angajat de una dintre ultimele mari companii de vânzare cu amănuntul care, în loc să-şi vadă de treabă, de obicei încearcă să mă scoată de pe piaţă (dacă s-ar concentra pe propria activitate, n-ar mai duce-o atât de greu). Nici asta nu e adevărat. Ray este în continuare vicepreşedintele meu.

De fapt, tocmai am vorbit la telefon cu el, mi-a spus cât de încântat e să colaboreze cu Claire. Eu n-am avut nici fraţi, nici surori, iar Ray a fost atât de apropiat de mine, încât Claire i-a spus „unchiul Ray”. Chiar a crezut că e fratele meu până când a mai crescut şi şi-a dat seama că „unchiul” era doar un semn de respect.

Iată ce-aş vrea să spun despre Ray: cum prea bine ştiţi, a fost cu mine încă de la început, când eram doar un puşti care încerca să facă un ban. Şi a rămas alături de mine, a luptat alături de mine şi m-a ajutat să fac din Cloud ceea ce este astăzi. Am încredere în Ray mai mult decât în oricine. Ray are încredere în mine. Chiar dacă n-am un frate, el e cel care-i ţine locul. Şi, bineînţeles, cum se întâmplă între fraţi, ne mai contrazicem, ne mai certăm, dar tocmai de aia relaţia noastră merge atât de bine.

Vreau să vă povestesc o întâmplare. De pomină. O ştiu de la Ray, care mi-a spus-o la nunta mea, fiindcă, bineînţeles, mi-a fost cavaler de onoare.

Molly era chelneriţă la un local de lângă birourile Cloud. Îmi plăcea să merg acolo fiindcă serveau micul dejun toată ziua şi mâncarea era bună; în plus, îmi plăcea Molly. Mă aşezam mereu în sectorul ei şi încercam să-i spun ceva deştept, dar, deşi nu

reuşeam cât aş fi vrut eu, Molly ne dăruia câte un zâmbet. De cele mai multe ori mergeam cu Ray acolo şi Ray îşi dădea seama cât de mult o plac, aşa că într-o zi, în timp ce înfulecam ouă cu bacon, m-a întrebat: „De ce n-o inviţi în oraş?”

Eu mai că am înlemnit. Mă îndoiam că o femeie atât de drăguţă ar ieşi cu mine. Asta se întâmpla în primele zile ale companiei, când aveam doar o idee şi două perechi de pantaloni, cam atât. Pe atunci nu numai că eram falit, eram dator vândut şi mă temeam să nu fac o greşeală fatală. Dar Ray mă presa. Spunea că o femeie atât de drăguţă, atât de dulce nu găseai pe toate drumurile. Dar, vă jur, eram tare speriat, aşa că n-am făcut pasul. Doar am salutat-o ducând două degete la şapcă, aşa cum făceam de obicei, am terminat de mâncat şi am şters-o.

După două ore am primit un telefon. De la Molly: „Sigur, Gibson, accept cu mare plăcere să iau cina cu tine în oraş.”

Am rămas paf. Mi-am revenit doar cât să-i spun că o sun eu ca s-o anunţ unde ne întâlnim şi m-am întors spre Ray. El stătea cu picioarele pe biroul din metal, mare şi vechi, cu mâinile sub cap şi cu un zâmbet până la urechi, ca un cuţit care mai avea puţin şi-l decapita.

Îi scrisese câteva cuvinte pe nota de plată şi semnase cu numele meu.

Am stabilit să mă întâlnesc cu ea după câteva zile, s-o iau de la local. În ziua cu pricina, am avut mult de lucru, dar Ray m-a ajutat să terminăm la timp. Eram în birou şi mă chinuiam să-mi prind papionul. Un papion dat naibii, cel puţin aşa credeam eu. Cu dungi roşii şi albastre şerpuite. Îl am şi acum. În sfârşit, l-am pus cum trebuie şi am intrat la Ray: „Ei, cum arăt?”

Chiar fiind amici de atâta vreme, eram totuşi şeful lui. Mulţi angajaţi s-ar fi uitat la şeful lor şi ar fi zis: „Arătaţi grozav!”

Dar nu şi Ray. M-a măsurat cu privirea şi a remarcat: „Amice, sper că scopul primei întâlniri e să nu fie şi ultima, da?”

Aşa prieten mai zic şi eu. Am renunţat la papion şi am împrumutat o cravată de la el – una subţire, neagră, frumoasă. Care, aşa cum mi-a spus Molly în seara aia, după cină, îmi dădea un aer „distins”. Câţiva ani mai târziu, i-am povestit scena şi i-am arătat papionul. Ce grimasă a făcut!

Amuzant, nu? Oricum, Ray înseamnă atât de mult pentru mine nu doar pentru că am fost împreună încă de la început. Ci

şi pentru că omul ăsta spune totul pe şleau. Este sincer cu mine. De multe ori am vrut să fac un lucru sau altul, iar Ray mi-a zis nu ce voiam să aud, ci ce trebuia să aud. Asta nu-i de colo.

Aceeaşi chestie e valabilă şi pentru presă, nu credeţi? Tocmai de aia a şi dispărut jurnalismul autentic cu atâţia ani în urmă. Nu că oamenii n-ar mai avea nevoie de ştiri. Bineînţeles că vor să afle ce se întâmplă în lume. Ideea e că nu vor să fie minţiţi. Faci o emisiune despre cum Ray a sărit la gâtul meu, îţi creşte audienţa, atragi mai multă publicitate şi aşa îţi cumperi mai multe cafele. E trist. De aia am şi înfiinţat canalul de ştiri Cloud. Mă săturasem să tot dau dezminţiri.

Cât despre preţul acţiunilor, aici informaţiile sunt adevărate. Da, valoarea lor a scăzut puţin după ce-am numit-o pe Claire în fruntea companiei. Dar asta n-a avut nicio legătură cu ea. Aşa sunt acţiunile, oameni buni. Piaţa nu face decât să admită că mi-a trecut vremea şi că la conducere va fi altcineva. În afară de schimbarea asta, totul va fi la fel ca înainte, iar piaţa se va stabiliza. Între timp, ies în pierdere cu aproape un miliard de dolari. Aoleu!

Deci asta e situaţia. Dacă vreţi adevărul gol-goluţ, intraţi pe canalul de ştiri Cloud. Orice altceva e o ştire falsă, răspândită de cineva cu un gând ascuns. Mare păcat. Aşa se întâmplă şi pe internet. Unde, fără reguli, fără norme, oamenii spun tot ce le trece prin minte. N-au decât. Eu sunt aici şi-mi văd de treabă.

Mda.

Cum spuneam, a trecut ceva vreme de când n-am mai scris. Mă simt destul de bine. Iau şase medicamente noi fiindcă doctorul crede că, în faza în care mă aflu, n-au cum să-mi facă mai mult rău decât boala în sine, iar unul din ele chiar ar putea să-mi prelungească viaţa. Înghit atâtea pastile zilnic, încât le-am pierdut numărul. Molly mă ajută să le iau când trebuie.

Turul cu autocarul se desfăşoară şi el în condiţii bune. Ne apropiem de sărbători, ceea ce e şi bine, şi rău. Bine pentru că acum e momentul de vârf pentru Cloud, când le aduce fericire şi confort oamenilor din întreaga ţară. Rău pentru că se mai adaugă un an în care medităm la Masacrele din Vinerea Neagră, deşi este important să nu le uităm niciodată.

Dar trebuie să vă spun că, după cum estimează doctorul, data expirării pentru mine ar trebui să fie undeva după Anul Nou. Aşa că s-ar putea să mai prind un Crăciun pe pământul ăsta. Ceea

ce înseamnă încă o şansă de a vedea cum prosperă Cloud. Ar fi minunat. Întotdeauna mi-a plăcut să văd sucursalele companiei de Crăciun. Eficienţa cu care se lucrează acolo.

Atenţie la drum, oameni buni! Nu se ştie niciodată când trec pe lângă voi.

ZINNIA

Laptopul scoase un sunet cristalin.

Zinnia crezu că i se păruse. În ultima săptămână îl auzise de vreo zece ori. Indiferent că citea sau moţăia, îl auzea, uşor, şi imediat trăgea sertarul de sub canapea, scormonea sub haine şi cărţi şi descoperea că mintea îi jucase feste.

O tachina, mai degrabă: încă n-am terminat, fraiero.

De data asta păru real, aşa că scoase laptopul, verifică şi descoperi că e adevărat. Gopher-ul îşi terminase treaba. Scoase stickul de plastic din driverul USB şi îl cântări în palmă. Acum nu-i mai rămânea decât să-l introducă într-un terminal, oriunde, şi, în aproximativ un minut, o să aibă toate informaţiile necesare.

Strecură gopherul în buzunăraşul pentru monede al blugilor. Pantalonii îi alunecară puţin, drept care Zinnia trase de betelie. Slăbise, talia i se redusese cu mai bine de un centimetru. Singurul avantaj după atâta alergătură prin depozit.

Dezavantajul era junghiul din genunchiul stâng. Podeaua din beton era neiertătoare – deja făcuse praf o pereche de tenişi. Se sprijini pe piciorul stâng şi ridică genunchiul drept, întinse mâinile lateral. Se lăsă pe piciorul stâng şi îl simţi cum cedează. Era cât pe-aci să cadă, dar se echilibră repede cu celălalt picior.

Oftă. Deschise televizorul şi dădu peste o reclamă pentru o cremă mentolată care se aplica pe locul dureros şi era aproape de ceea ce-i trebuia, dar nu îndeajuns de aproape. Intră pe magazinul Cloud şi comandă o genunchieră. Ca să-i asigure stabilitatea. Cu genunchii nu te joci. Genunchii nu ştiu multe. Sunt ca o minge şi două beţe ţinute la un loc de inele din cauciuc. Nu-ţi trebuie mult ca să-i suceşti. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să arunce banii pe care o să-i primească după această misiune pe o intervenţie chirurgicală.

Dacă tot era acolo, comandă şi o pereche de blugi cu un număr mai mic. Asta cel puţin era o afacere bună. Când

termină, ieşi din cameră şi, pe culoar, îşi salută cu o mişcare din cap vecinii, oameni pe care-i ştia, dar pe care încerca să-i evite.

Deşiratul Chelios.

Omul-Urs.

Drăguţa de Hadley.

Îi avea pe Cynthia, pe Paxton şi pe Miguel. Nu-i trebuiau mai mulţi prieteni. Oricum asta părea a fi regula aici. Chiar dacă dădeau nas în nas în fiecare zi, oamenii preferau să fie rezervaţi. Nu se organizau adunări sau activităţi în grup, singurele momente de socializare erau conversaţiile grăbite în sălile de mese. Zinnia avea teoria ei: cu cât petreceai mai mult timp în compania unor persoane, cu atât algoritmul care stătea la baza turelor te îndepărta de ele. De exemplu, la început avusese cam acelaşi program cu Paxton, dar, treptat, programul fiecăruia se schimbase, acum Paxton termina lucrul cu patru-cinci ore înaintea ei. La fel şi cu Miguel – de câteva ori încercase să-l găsească prin intermediul ceasului, dar nu era în depozit. Îl vedea doar din când în când, pe promenadă.

Oamenii totuşi discutau. În baie, la intrarea sau la ieşirea din depozit. Majoritatea în şoaptă. În ultima vreme subiectul era apropiata schimbare de regim. Lumea se întreba dacă, sub conducerea fiicei, situaţia avea să fie altfel. Mai bună sau mai rea. Zinnia nu credea că putea fi mai rău de atât, deşi America, în corporatismul ei, se pricepea de minune s-o facă şi „mai rea”.

Ieşi din cămin şi o luă pe promenadă, ocolind mult, ca întotdeauna înainte de intrarea în tură. Mai precis căuta ceva care să semene a terminal. Nu un CloudPoint – astea erau prea riscante; după ce Paxton găsise bucăţica de plastic pe care ea o lăsase în încuietoare, probabil că măsurile de siguranţă se înăspriseră. Avea nevoie de un loc ferit, unde să poată sta mai mult de un minut.

Dar niciun magazin nu avea computere. Cel puţin nu unul care să pară accesibil. Intrase de câteva ori în Admin, cu treabă, şi crezuse că s-ar putea furişa într-unul dintre birouri, dar, dacă uşa unuia era deschisă, sigur se afla cineva înăuntru. Încă nu găsise un birou gol.

O operaţiune ca aceasta era foarte delicată. Dacă insista prea mult, atrăgea atenţia celor din jur.

Uneori o operaţiune avea succes când inspiraţia îşi dădea mâna cu şansa. Noroc că termenul era de şase luni. Deci mai avea timp. Nu foarte mult, dar suficient.

În drum spre depozit, intră într-un mic magazin cu rafturile luminate din spate, astfel încât pachetele multicolore păreau că strălucesc. Merse până în capăt şi o luă la stânga, ca de obicei, oprindu-se la cutia cu batoane PowerBuff. Era mulţumită că, după atâţia ani de căutări, descoperise un baton cu proteine sărac în grăsimi şi carbohidraţi, dar bogat în proteine, care nu avea gust de polistiren amestecat cu unt de arahide expirat.

Zinnia ajunsese la concluzia că, în cele mai grele momente ale turei, de-abia aştepta să desfacă batonul PowerBuff cu caramel sărat, pe care-l putea mânca din patru înghiţituri, dar la care mai adăuga una, ca să se bucure şi mai mult de el.

Însă când ajunse acolo, cutia era goală. Alături văzu alte batoane PowerBuff, cu alte arome, pe care le încercase, dar care nu o mulţumiseră pe deplin. Untul de arahide cu ciocolată era prea gros şi uşor amar, iar batonul cu aromă de tort avea gustul conductei de evacuare dintr-o fabrică de zahăr artificial.

Privi cutia goală câteva secunde bune, întrebându-se de când era goală, cât timp trecuse de când cineva luase ultimul baton sau dacă nu cumva îl luase chiar ea în urmă cu o zi, fără să bage de seamă.

Ieri luase ultimul baton PowerBuff cu caramel sărat şi nici măcar nu ştiuse. Se întristă. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce se gândea.

Un latino îndesat, în tricou verde, apăru lângă ea. Cu o cutie plină. Zinnia zâmbi. Bărbatul îi zâmbi şi el, luă cutia goală, o înlocui cu cea plină şi o deschise.

— Am observat că s-au terminat. Am rămas surprins fiindcă nu au succes. Nu le vrea nimeni. Pe urmă am observat că-ţi plac şi m-am gândit să reînnoiesc stocul ca să nu te dezamăgesc.

Scoase un baton din cutie şi i-l oferi. Zinnia încremeni cu batonul în mână, mototolind ambalajul de celofan. Tipul aştepta, poate mulţumiri călduroase, poate să bată palma cu ea sau o felaţie.

— Mulţumesc, mormăi Zinnia.

Bărbatul dădu din cap, se întoarse şi o luă spre capătul celălalt al magazinului.

Oricât de tristă ar fi fost până atunci, Zinnia era şi mai tristă acum. Îşi făcuse un obicei din a intra în acest magazin. Intrase de prea multe ori şi astfel un necunoscut îi aflase una dintre slăbiciuni. Aşa ceva era incompatibil cu misiunea ei. Zinnia era amărâtă nu fiindcă s-ar fi compromis sau ar fi ieşit prea mult în evidenţă, ci fiindcă îşi dădea seama că, deşi era în locul ăsta de săptămâni întregi, nimic nu se schimbase. Pur şi simplu, se adaptase la situaţie.

Ajunsă la depozit, păşi pe podeaua dură, din beton, simţind cum genunchiul protestează vehement.

Tabletă. Husă din piele pentru paşaport. Papion. Căciulă din lână. Tampoane. Markere. Căşti de radio. Încărcător pentru telefon. Becuri. Curea. Umidificator. Oglindă de machiaj. Şosete. Vergele metalice.

PAXTON

Sala de şedinţe era arhiplină. Pentru Paxton semăna cu un tramvai la oră de vârf. Agenţii se îndesau unii într-alţii, motiv pentru care simţeai foarte repede care nu se spălase pe dinţi, care se dăduse cu prea multă apă de colonie, care mâncase ouă la micul dejun.

Pe cei mai mulţi îi recunoştea. Pe câţiva nu. Dakota era în faţă, lângă Dobbs. Vikram îşi făcuse şi el loc acolo. Paxton se bucura că revenise printre ei. În ultimele două luni se simţise căzut în dizgraţie.

Până nu demult, Dobbs îl tot întreba ce mai e nou cu traficul de *oblivion,* acum însă o făcea tot mai rar fiindcă de fiecare dată Paxton îi răspundea, invariabil, că încă mai testa terenul. Ceea ce era adevărat. Problema îl obseda, dar nu izbutea să-i dea de capăt. Cei din echipa tehnică nu-l ajutaseră în niciun fel cu semnalele, supravegherea lui Warren nu dusese la niciun rezultat, iar Paxton încă se mai familiariza cu campusul şi cu cei care lucrau la vedere.

Tot ce ştia sigur era că drogul nu intra pe la Recepţie. Controlase locul şi nu găsise absolut nimic.

Această abordare discretă, pe care Dakota ţinea să i-o amintească mereu, nu i se părea foarte eficientă, dar nici nu voia s-o discute cu Dobbs. Cele trei stele nu-i dădeau pace. Sperase să se dovedească util, să facă ceva care să-l scoată în

evidenţă. Dar între absenţa rezultatelor şi prima pagină a carnetului, care rămânea albă, trecuse de la speranţă la expectativă, atitudine care începea să-l calce pe nervi.

Cel puţin o avea pe Zinnia. Singurul punct luminos care-l făcea să creadă că aici nu era la fel de rău ca la închisoare.

— Atenţie la mine! zise Dobbs, făcându-i pe toţi să tresară. Mâine se actualizează softul. Ştiţi ce înseamnă asta.

Paxton nu ştia, dar se abţinu să ridice mâna ca să întrebe. Dakota îi dădu un ghiont uşor lui Dobbs.

— Avem şi recruţi noi aici, şefu'.

— A, da? Prea bine, spuse Dobbs şi privi în jur. Actualizarea softului înseamnă întreruperea monitorizării prin ceas. Cu alte cuvinte, campusul îşi încetează activitatea. Toată lume se retrage în camere pe durata actualizării.

O mână ridicată. Un tânăr negru, cu un tatuaj pe gât, o floare de lotus.

— De ce nu se face noaptea, când toată lumea doarme?

Dobbs clătină din cap.

— Aici se lucrează continuu, douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână; deci nu toată lumea doarme în acelaşi timp. La ora 8.00, toată lumea intră în camere. Cu excepţia noastră, a celor care lucrează în spital şi a câtorva tehnicieni.

Murmure în sală. Paxton nu-şi dădea seama ce fel de murmure erau. De bucurie, de frustrare sau doar vag curioase. Dar pentru el părea o şansă în plus. Să vadă campusul când nu era ticsit de oameni. Aproape incredibil, ca şi cum ar fi văzut Times Square brusc evacuată.

— Acum îi dau cuvântul Dakotei, zise Dobbs, zâmbindu-i scurt. Anul ăsta ea va asigura ordinea. Ajutată de Vikram. Aşa că ascultaţi-o cu mare atenţie, eu trebuie să plec în altă parte.

Paxton trase aer în piept atât de brusc, încât mai mulţi oameni din jur se întoarseră spre el. Nu şi Dobbs, slavă Domnului! Dakota se uită la el, nu fiindcă l-ar fi auzit, ci fiindcă aşa era normal. Avea o privire ciudată. Paxton încercă să pară sigur pe sine, adică *Ce mare lucru?* doar că era mare, fiindcă Vikram era un nemernic, iar decizia lui Dobbs îi confirma în mare măsură că steaua lui apusese şi că devenise, din nou, doar un angajat oarecare, în tricou albastru.

— Atenţie la mine! spuse Dakota. Dacă vă aflaţi în această sală înseamnă că sunteţi şefi de sector. Ceea ce înseamnă exact

că fiecare primeşte un sector, iar albaştrii din sectorul respectiv îi sunt subordonaţi. E uşor, nu? Nimeni nu trebuie să iasă din cameră. Tramvaiele nu circulă. Doar tramvaiele-ambulanţă. La Asistenţă Medicală va fi o echipă pentru intervenţii de urgenţă, câţiva tehnicieni vor fi şi ei la datorie, în rest toată lumea, la cutie. Datoria noastră e să fim cu ochii în patru. Şi ceasurile noastre se vor actualiza, aşa că nu vom putea comunica între noi. Asta înseamnă că vom crea un lanţ de mesaje transmise prin telefoanele celulare. Dar oricum nu contează fiindcă mulţi dintre noi vom sta afară. E mai sigur aşa.

— Mai sigur? întrebă negrul.

— Angajaţilor le place să piardă vremea pe afară cât facem noi reactualizarea softului. Să se fâţâie prin campus. Să vadă până unde pot ajunge. În timpul reactualizării, trebuie să descuiem toate uşile. Altfel e pericol de incendiu fiindcă oamenii nu-şi pot folosi ceasurile. Nu anunţăm asta, dar unii îşi dau seama. Cine umblă pe afară în timpul unei reactualizări pierde o stea la calificativ, deşi unora nici că le pasă. Veţi fi anunţaţi prin ceas, cât de curând, ce sector vi s-a repartizat. Dacă aveţi întrebări, eu şi Vikram vă stăm la dispoziţie.

Dakota se întoarse şi păru că şuieră printre dinţi:

— Vik, vrei să adaugi ceva?

— Doar să urmaţi instrucţiunile întocmai şi să fiţi cu ochii în patru. Adică să fiţi vigilenţi, zise Vikram plimbându-şi privirea peste cei din sală şi oprindu-se asupra lui Paxton atât cât să-l enerveze.

După şedinţă şi după ce verifică mai multe documente, Paxton o găsi pe Dakota în sala de mese, unde, cu ajutorul unui briceag, femeia tocmai desfăcea o capsulă de cafea ca să-i adauge puţină sare. Ridică ochii spre el.

— Îi mai taie din amăreală, explică ea.

— Ce anume?

— Sarea.

— Deci nu mai sunt în echipă?

— Ce echipă?

— Păi, echipa Dobbs-Dakota.

— Asta-i altceva. Chiar dacă e un imbecil, Vikram e un bun organizator. Dobbs nu se poate dispensa de el. Iar pe tine vrea să te folosească în chestia cu drogurile.

— De ce oare nu cred că-mi spui tot adevărul?

Dakota îl privi lung, apoi vârî capsula în aparatul de cafea şi apăsă pe buton.

— Asta e situaţia deocamdată.

— Am înţeles. Reactualizarea softului e legată de episodul cu chibritul?

— Nu, e doar o reactualizare a softului, răspunse ea fără să-l privească.

Paxton oftă.

— Am înţeles. Când pornim?

— Nu pornim.

— Cum aşa?

— Tu ai să patrulezi singur o vreme. Eu trebuie să mai lucrez la programul reactualizării. După aia…

Aparatul de cafea bolborosi şi scoase un bip. Dakota luă cana şi inhală aburul.

— S-ar putea ca Dobbs să mă îmbrace în bej cât de curând. Oricum, cred că ai învăţat destule ca să te descurci şi singur.

— OK.

— Crede-mă, trebuie să faci ce-ai făcut şi până acum.

Felul în care îi susţinu privirea în timp ce-i spunea asta, străduindu-se să pară cât mai convingătoare, însemna că-l minte.

Paxton dădu aprobator din cap şi zise:

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de ajutor cu programul.

Dakota sorbi din cafea, se întoarse spre frigider, îl deschise şi spuse:

— Desigur.

Paxton ieşi. O porni spre promenadă. Dădu o raită pe acolo, apoi se opri să mănânce un CloudBurger, profitând de absenţa Dakotei, care sigur s-ar fi declarat împotrivă. După ce termină, se mai plimbă o vreme. Aplană o ceartă. Lămuri un nou-venit încotro s-o apuce. Se întrebă de ce era atât de invidios pe Vikram. De ce voia atât de mult să fie în locul lui. Nu mai suporta. Nu voia o viaţă ca asta. Simţea nevoia să lase totul baltă.

Dar era aici, şi altă opţiune nu avea. De aceea, dacă tot trebuia să facă un lucru, voia să-l facă bine. Pe de altă parte, voia şi să i se recunoască meritele. Nu să fie un tricou albastru oarecare, obligat să bată promenada de la un capăt la celălalt.

La sfârşitul turei, urcă în cameră, îşi puse alte haine şi coborî la bar, de unde o anunţă pe Zinnia, printr-un SMS, că-l găseşte acolo, nepăsându-i dacă va veni sau nu, dar sperând că o va face. Zinnia nu răspunse, dar apăru în tricou roşu şi se aşeză pe scaunul de lângă el, în timp ce Paxton comanda a treia bere.

— Ai ceva de recuperat, zise el înclinând halba spre Zinnia.

— Ai avut o zi proastă?

— Cam aşa ceva.

Zinnia tăcu. Mai mult timp, semn că era preocupată de ceva. Apoi întrebă:

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu, răspunse Paxton, îşi goli halba, comandă alta, luă o înghiţitură şi o lăsă pe tejghea. Ba da. O mare noutate. Ziua reactualizării softului. Şi nemernicul ăla… Vikram. Ţi-am pomenit de Vikram?

— Mi-ai pomenit de Vikram.

— E preferatul lui Dobbs. Ca şi al Dakotei, din câte am înţeles eu. Simt că…

Paxton luă halba, dar o puse la loc, fără să bea din ea.

— Nici nu ştiu ce simt.

— Simţi că ai tras din greu şi, când să ţi se recunoască meritele, altcineva ţi-a luat faţa.

— Exact asta simt.

— Ciudat…

— Ce e ciudat?

Zinnia bău o gură de vodcă.

— Dacă tipul ăsta, Vikram, e un căcănar, de ce-l mai ţin acolo? Nu cumva Dobbs vă asmute unul împotriva celuilalt?

Paxton se îndreptă de spate. Şi privi lung în oglinda din faţa lui.

— Nu ştiu. Nu cred. De ce-ar face asta?

Zinnia continuă în şoaptă:

— Una dintre tacticile clasice. Te şicanează ca să te autodepăşeşti.

— Nu, zise Paxton clătinând din cap. Nu. E exagerat. Nu cred.

— OK. Atunci care-i treaba cu reactualizarea softului?

Paxton se dădu puţin înapoi şi oftă adânc.

— Păi, toate ceasurile trebuie reactualizate. Ţi-aduci aminte când am văzut chibritul? Cred că ăla-i motivul. Ideea e că toţi angajaţii sunt încuiaţi în camere. Nu durează mult, dar noi

trebuie să stăm afară şi să asigurăm ordinea. Să avem grijă să nu iasă nimeni.

Zinnia se aplecă spre el.

— Dacă toţi angajaţii sunt încuiaţi în camere, de ce e nevoie de atâta pază?

La naiba, îl luase gura pe dinainte. Paxton privi în jur. Barul era aproape pustiu. Barmanul se afla în celălalt capăt al tejghelei, îi servea unei femeie un amestec complicat de băuturi.

— Uşile nu sunt încuiate. E pericol de incendiu. Numai noi şi personalul spitalului avem voie să circulăm, toţi ceilalţi rămân în camere.

— Aha, făcu Zinnia, luând o înghiţitură zdravănă de vodcă. Aha.

Mda, gândi Paxton. În sfârşit, reuşise să impresioneze pe cineva.

ZINNIA

Zinnia se opri la primul pahar de vodcă. Voia să aibă mintea limpede. Pe măsură ce se înnopta, mâna lui Paxton i se furişa tot mai des între coapse. Zinnia nu se feri, dar nici nu-l încurajă. Şi, când Paxton se apleacă spre ea, mirosind bine a drojdie de bere, ca s-o întrebe dacă urcă la ea în cameră, îi spuse că i-a venit ciclul.

O minciună, de fapt. Ciclul îi venea abia peste o săptămână. Ar fi trebuit să ştie şi el, bărbaţii însă nu par să reţină informaţii legate de ciclul menstrual. Paxton primi vestea cu dezamăgire, dar şi cu eleganţă, o conduse până la cămin, o sărută şi îşi luă la revedere de la ea, după care Zinnia urcă aproape în fugă până în camera ei.

Reactualizarea softului. Toată lumea izolată, dar nu absolut, fiindcă uşile nu vor fi încuiate.

Asta era bine.

O armată de agenţi de pază afară.

Asta era rău.

Se trânti pe canapea şi se apleacă în faţă, cu coatele pe genunchi.

Analizează.

Toţi angajaţii vor fi în camere fiindcă ceasurile nu vor funcţiona şi astfel nu vor monitoriza fiecare mişcare. Agenţii de pază foloseau ceasurile ca să comunice între ei. Probabil că nici ceasurile lor nu vor funcţiona, prin urmare afară vor fi o mulţime de agenţi de pază pentru orice eventualitate.

Spitalul va fi deschis. Încă nu călcase acolo, dar spitalul era calea ei de acces.

Zinniei îi plăceau spitalele, acolo paza nu era la fel de strictă ca în alte zone. Agenţii dezinteresaţi se concentrau mai mult pe supravegherea stocurilor de medicamente.

Planul i se desfăşura în minte repede şi abia putea ţine pasul cu el. Se va preface că o doare ceva înainte de a începe reactualizarea. Ceva care să necesite internarea. De acolo va vedea cum va proceda în continuare. Cel mai probabil agenţii de pază vor fi cu ochii pe cămine, ca să nu iasă nimeni. La spital va fi un număr restrâns de cadre medicale. Asistenţi? Va trece cu graţie pe lângă ei.

Un duş. Era momentul pentru un duş. Cel mai bine gândea sub duş.

Se dezbrăcă, îşi puse halatul de baie şi papucii, îşi luă trusa cu articole de toaletă şi ieşi pe coridor, dar nu apucă să facă zece paşi, că îl văzu pe Rick ieşind de la baia comună, pe uşa căreia atârna anunţul DEFECT. Zinnia simţi cum răbufneşte furia în ea precum apa printr-o ţeavă îngustă. Furia crescu când observă silueta din spatele lui: o tânără, şi ea în halat de baie, cu părul ud, cu faţa udă, dar nu de la duş. Îşi strângea halatul pe ea de parcă ar fi vrut să se apere.

Hadley.

Rick întoarse privirea şi zâmbi.

— Ce surpriză! Credeam că nu mă mai placi.

Zinnia nu-l băgă în seamă, de fapt nu-şi putea dezlipi ochii de la Hadley, care privea în podea, dorindu-şi să fie oriunde, numai acolo nu. Rick se uită peste umăr la tânără şi-i zise:

— Hai, fugi înapoi, Hadley. Şi adu-ţi aminte ce ţi-am spus.

Tânăra porni cu paşi repezi în direcţia opusă. Zinnia o urmări cu privirea peste umărul lui Rick, o văzu cum se opreşte şi îşi trece ceasul peste discul de lângă uşa ei. Rick ridică din umeri.

— Ce-ar fi să trecem la treabă?

Zinnia văzu roşu în faţa ochilor, mai-mai să explodeze de furie. Pe Rick îl putea manevra. Nu că i-ar fi plăcut, dar nu era o problemă pe care să n-o poată rezolva.

Hadley însă…

Misiunea trebuia îndeplinită. Cu mare efort reuşi să-şi relaxeze muşchii. Şi să zâmbească.

— De ce nu? spuse ea, simţind cum vodca încă-i încălzea stomacul.

Rick privi în jur ca să se asigure că nu-i nimeni prin preajmă şi deschise uşa. Zinnia păşi pe lângă el, ferindu-se să-l atingă, de parcă ar fi avut pielea otrăvitoare, şi intră în baie, luând-o direct spre duşuri.

Era atât de entuziasmată de şansa care i se oferea să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, încât îi venea uşor să-l ignore pe maniacul ăsta nerăbdător să se uite la ţâţele ei preţ de câteva minute. Încercă să facă abstracţie de Hadley. De ea se putea ocupa mai târziu. Cum avea să se ocupe şi de Rick, după ce-şi termina treaba.

Se întoarse şi dădu să-şi scoată halatul, când Rick spuse pe neaşteptate:

— Se apropie reactualizarea softului.

Zinnia aprobă din cap, apucând cordonul.

— Poate vii la mine să-mi oferi un spectacol privat, dacă tot nu avem voie să ieşim. M-ai evitat prea mult timp, e cazul să recuperez ce-am pierdut. Mă găseşti în camera S.

Zinnia se opri, desfăcând cordonul doar pe jumătate. Ridică privirea spre el. Rick nu zâmbea. Nici nu-i făcea cu ochiul. Era serios.

— Ar fi frumos din partea ta, Zinnia. Şi înţelept.

— Nu, răspunse ea hotărât. N-am să fac aşa ceva.

Rick se întunecă la faţă.

— Ai înţeles greşit, aici n-ai loc de întors.

Încă un val de furie. După două luni în care muncise ca o sclavă, nu admitea ca obsedatul ăsta să-i spulbere şansa.

În plus, oricât ar fi vrut, nu-şi putea lua gândul de la faţa lui Hadley.

De obicei, Zinnia nu stătea la discuţii cu cei slabi de înger. Viaţa era dură, ori ieşeai la bătaie, ori erai mieluşel. Dar privirea lui Hadley, felul în care Rick o făcea pe stăpânul cu ea – ca şi cum cineva ar fi strivit un pui de pasăre în mână.

— Ce zici de asta?

Zinnia lăsă halatul să alunece pe podea şi ochii lui Rick să i se plimbe pe piele.

— Ce-ai zice să-ţi ofer un spectacol unic chiar acum? Un spectacol mai mult decât unic?

Rick zâmbi, dar făcu un pas înapoi, speriat de această formă de agresiune sexuală. Laşul! Zinnia se apropie de el. Rick prinse curaj şi rămase pe loc, pregătindu-se pentru ce avea să se întâmple.

Desigur, nu se aştepta să primească un cot în ochi, cu atâta putere şi viteză.

Nivelul de adrenalină al Zinniei crescu brusc în clipa în care cotul nimeri ţinta. Rick scoate un urlet şi căzu la podea, spărgându-şi capul de o bancă. Zinnia îngenunche lângă el, în timp ce Rick se zvârcolea de durere şi încerca să se târască mai încolo, dar era blocat de bancă.

— Ce păcat că ai căzut şi te-ai lovit la faţă, îl căină Zinnia.

— Jigodia dracului! îi aruncă Rick printre dinţi.

Zinnia îl înşfăcă de gât.

— Chiar nu pricepi ce se mai poate întâmpla dacă mă înfurii şi mai tare?

Asta-i închise gura lui Rick. Zinnia se dădu mai aproape.

— E ultima oară când mai încerci jocul tău scârbos. E ultima oară când îţi mai baţi joc de femeile din acest cămin. Chiar dacă-mi pierd slujba din cauza ta, înainte să plec, şi aici te rog să mă crezi pe cuvânt, te găsesc şi-ţi fac de petrecanie. N-ai cum să pui pe cineva să te apere de mine fiindcă ar trebui să explici motivul şi-atunci să te ţii. Pricepi ce-ţi spun eu?

Rick bâigui ceva, sunetele fiind întrerupte de absenţa aerului din trahee. Zinnia mai slăbi strânsoarea.

— Pricepi?

— Da.

— Mai convingător.

— Da. Ajunge.

— Perfect.

Îi dădu drumul. Se gândi să-i ardă un pumn sau un picior. O lovitură de rămas-bun. Dar îl aranjase destul, aşa că îşi puse halatul, ieşi din baie, scoase anunţul şi-l aruncă peste umăr.

Făcuse o prostie.

O mare prostie.

Nu că i-ar fi păsat.

Intră în baia pentru femei. Era mai aglomerată decât de obicei. Două WC-uri erau ocupate, duşurile din spate la fel. Două femei pe care le cunoştea doar din vedere îşi aşteptau rândul pe scaune, alături de Cynthia. Încăperea era plină de aburi şi de conversaţii în şoaptă.

Cynthia îi făcu semn să se apropie şi Zinnia se aşeză lângă ea.

— Ce mai faci, drăguţă?

— În culmea fericirii.

— Se vede. Fără supărare, draga mea, dar, de când eşti aici, nu te-am mai văzut zâmbind aşa, cu toată gura.

— Unele zile sunt mai ieşite din comun.

— Zău?

Zinnia încuviinţă din cap, retrăind senzaţia pe care o încercase când îl lovise pe Rick. Se prea poate să-i fi spart orbita.

O perdea fu trasă în lături, iar o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt, ieşi vioaie. Femeia se acoperi cu un prosop. Una dintre tinerele care aşteptau se ridică şi-i luă locul.

— Deşi, ca să spun drept, cred că m-am ales cu ceva, zise Zinnia. Mă cam încearcă stomacul.

— Îmi pare rău, draga mea.

— S-ar putea să mă internez câteva zile. Ca să evit orice complicaţie.

— A, nu, nu şi iar nu. Să nu faci asta.

— De ce?

Cynthia privi în jur şi se aplecă din scaunul cu rotile.

— Orice zi de concediu medical îţi afectează calificativul.

— Vorbeşti serios?

— Dacă ai suferit un accident de muncă, trebuie să te trimită la spital. Dar, dacă doar te doare stomacul sau ai răcit ori ai altceva mai uşor, trebuie să strângi din dinţi şi să vii la lucru. Uneori tramvaiele-ambulanţă nici nu te iau dacă nu-i ceva foarte serios.

Zinnia râse, părea o glumă.

— Dar e absurd.

Cynthia nu râse, nici măcar nu zâmbi.

— Cel mai bine e să nu încerci aşa ceva.

— Dumnezeule, unde am nimerit!

De data aceasta Cynthia surâse.

— Uite ce te sfătuiesc eu. Evită cât poţi spitalul. Nu că îngrijirea n-ar fi destul de bună. Problema e că şefii nu vor să îl folosim. În plus, te costă şi o tonă de credite.

Perdeaua duşului pentru persoanele cu handicap de la capătul culoarului fu dată într-o parte. De după ea, apăru o femeie goală, în cârje, cu halatul de baie strâns sub braţ şi cu trusa de toaletă atârnată de gât. Se apropie încet de o bancă, în timp ce Cynthia apucă roţile scaunului se îndreptă spre cabină.

— Îmi pare rău că te supără stomacul, încheie ea. Sănătate!

Zinnia se rezemă de perete, privind cum Cynthia trage perdeaua. Rămase aşa câteva minute, cu gândul la Hadley.

Şi-o închipuia ghemuită într-un colţ al patului, plângând cu sughiţuri din cauza chinului la care o supusese Rick. Ce-ar fi să meargă la ea, să-i bată la uşă. S-o liniştească într-un fel. Dar, emoţional, nu era pregătită pentru aşa ceva, drept care se apropie de cabina Cynthiei şi strigă prin perdea:

— Hei!

— Ce e, draga mea?

— O ştii pe Hadley? Cea care arată ca un iepuraş din desenele animate?

— Cum să nu!

— Vrei să treci pe la ea? Am văzut-o mai devreme. Părea supărată. Eu n-o cunosc prea bine ca să…

— Am înţeles. Îi fac o vizită mai încolo.

Zinnia zâmbi. Încă nu scăpase de frustrare, dar se simţea mai bine. Şi, pe când se întorcea în cameră, îi veni o altă idee.

Nu o idee care să-i placă foarte mult, dar care probabil avea sorţi de izbândă.

ANUNŢ CU PRIVIRE LA REACTUALIZAREA SOFTULUI

Mâine, la ora 8.00 a.m., Cloud va reactualiza softul ceasurilor voastre. Operaţiunea va avea în vedere şi înlăturarea câtorva defecţiuni minore, ca şi monitorizarea mai eficientă a bătăilor inimii şi prelungirea duratei de funcţionare a bateriei. La ora 6.30 a.m., întreaga activitate a companiei va înceta, moment în care, dacă nu primiţi alte instrucţiuni, vă veţi retrage imediat în

camerele voastre, unde veţi rămâne până la încheierea reactualizării softului.

După reactualizare, toţi cei care se aflau în tură la momentul întreruperii se vor întoarce imediat la locul de muncă pentru a o termina. Toţi cei care trebuie să se prezinte la locul de muncă o vor face imediat.

Vă informăm că numai o parte din agenţii de pază şi personalul medical au voie să circule pe durata reactualizării. Cei care îşi vor părăsi camerele în timpul reactualizării vor pierde o stea. Pentru cei care au doar două stele, pedeapsa va fi concedierea imediată.

Vă mulţumim pentru înţelegere şi cooperare. Ştim că nu e deloc plăcut, dar, ca întotdeauna, ne vom da silinţa ca lucrurile să decurgă cât mai uşor. Sperăm să ne acordaţi tot sprijinul.

PAXTON

Paxton renunţă la meniul preferat pentru micul dejun – două ouă ochiuri şi pâine prăjită –, în favoarea unui baton cu proteine, preocupat de un singur gând în timp ce mesteca: azi va fi o zi de patru stele.

Sectorul lui era holul căminului Oak şi, în calitate de coordonator, trebuia să-şi plaseze oamenii în aşa fel încât întreaga zonă să fie sub supraveghere permanentă. Avea douăzeci de persoane în subordine, mai mult decât suficient. Şi nu voia să-i ofere lui Vikram ocazia de a-l ponegri din nou în faţa lui Dobbs.

Holul părea mai puţin aglomerat decât de obicei. Lumea prefera să se retragă de pe acum în camere, dacă tot trebuia să rămână acolo. Paxton cercetă locul cu atenţie, găsi mai multe puncte de observaţie la care nu se gândise până acum, apoi se îndreptă spre Admin, unde trebuia să dea ochii cu Vikram pentru a pune la punct ultimele amănunte.

În aceeaşi sală de şedinţe. Aceeaşi înghesuială, deşi, fără Dobbs, atmosfera era mai relaxată. Vikram stătea în faţă şi aştepta să vină toată lumea. Când, în sfârşit, sala se umplu, făcu

ochii roată încruntat, semn că orice discuţie trebuie să înceteze, mai ales când vorbeşte el.

— Mda, zise Vikram când se aşternu liniştea. Aşadar, azi este ziua cea mare. Mai clar de-atât n-am cum să fiu: dacă o daţi în bară, primul care o încurcă sunt eu. Ceea ce înseamnă că, după mine, cei care o încurcă sunteţi voi. Am toate numerele voastre de telefon. Vă trimit notificări în funcţie de ce se întâmplă. Aceleaşi la toată lumea. Pe cele care nu vă privesc personal, nu le luaţi în seamă. Dacă vreo persoană iese din izolare…

Vikram tăcu o clipă când cineva chicoti în spate, amuzat de felul în care Vikram apăsase pe cuvântul *izolare,* de parcă ar fi fost într-un film SF în care extratereştrii, împroşcând acid pe nări, bubuiau în uşă.

— Dacă iese din izolare, raportaţi şi reţineţi persoana. Mai rămân aici câteva minute pentru cei care au întrebări.

Bătu o dată din palme pentru a da de înţeles că şedinţa s-a terminat. Cineva deschise uşa ca să între aer curat. Oamenii ieşiră pe rând. Paxton îi făcu un semn din cap lui Vikram, încercând să-i trimită mesajul *Sunt alături de echipă* fără să-i mai vorbească. Vikram doar se încruntă.

La jumătatea drumului spre Oak, ceasul bâzâi.

O oră până la reactualizarea softului. Dacă nu ai alte instrucţiuni, te rugăm să intri în cameră.

ZINNIA

O oră până la reactualizarea softului. Dacă nu ai alte instrucţiuni, te rugăm să intri în cameră.

Apoi:

Te rugăm să faci ultima livrare.

Dulapul supraetajat din faţa Zinniei se opri lin. Pe ultimul raft, se afla produsul vizat de ea, o cutie cu puzzle. Urcă până acolo fără să-şi mai pună centura de siguranţă. Se întrebă ce penalizare risca dacă era prinsă asupra faptului.

Nu că ar mai fi contat, dacă ateriza cum îşi propusese.

Pe raft găsi containerul plin de cutii cu puzzle, scoase una şi o înregistră cu ceasul.

Apoi îşi ţinu răsuflarea, se întoarse şi sări.

Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Îşi lăsă bărbia în piept şi întinse un braţ. Ca să-şi amortizeze aterizarea şi să fie sigură că umărul îi sare din încheietură. Oricum şi-l şubrezise în misiunea pe care o avusese la Guadalajara.

În clipa în care atinse podeaua, îl simţi cum trosneşte. Răsuflă adânc, prelung, golindu-şi plămânii de aer, ca şi cum asta i-ar mai fi alinat durerea. Dimpotrivă. Se răsuci pe spate, cu braţul stâng ca o bucată de carne fără viaţă, atârnată de tors. Durerea îi urla în corp ca sunetele stridente ale unei orchestre dirijate prost.

Inspiră. Expiră. Durerea ajunsese la punctul culminant. Dar Zinnia o lăsă să-şi facă mendrele. Aşa trebuie să te porţi cu durerea. Oamenii îşi provoacă mai mult rău încercând să-i reziste. Secretul e s-o accepţi ca pe o realitate temporară şi să te concentrezi pe altceva. Cum ar fi să te ridici în picioare.

Câţiva oameni se opriră. Nu mulţi. Majoritatea lucrătorilor erau la ultima livrare. Zinnia luă cutia cu braţul teafăr şi se îndreptă cu paşi târşâiţi spre banda transportoare care, din fericire, era aproape, apoi încercă să-şi ridice ceasul, dar descoperi că nu poate apăsa cadranul cu braţul care-i atârna fără vlagă, aşa că îl apăsă cu bărbia şi spuse:

— Urgenţă. Supraveghetor.

Ceasul o instrui pe unde să meargă şi, nu peste mult timp, Zinnia întâlni o blondă atletică, între două vârste, în tricou alb, care, după ce-i văzu braţul beteag, o întrebă:

— Ai nevoie de ajutor?

— N-ar fi rău. Am căzut.

— Ai folosit centura de siguranţă?

— Nu.

Femeia îşi ţuguie buzele şi îşi ridică tableta. Se apropie de Zinnia şi o prinse de încheietură, ţinând-o aşa până primi toate datele pe ceasul ei. Apoi apăsă uşor pe cadran şi se întoarse spre Zinnia.

— Trebuie să semnezi aici că nu purtai centura de siguranţă.

Zinnia oftă. Altă belea. Birocraţia lui peşte. Ridică mâna teafără – deşi nu era mâna sa dominantă – şi trasă mai multe bucle în spaţiul liber. Femeia încuviinţă din cap şi scrise ceva pe

tabletă, tacticos, de parcă n-ar fi avut de-a face cu o persoană accidentată.

— Cred că am şi o contuzie, spuse Zinnia, sperând să urgenteze formalităţile. M-am lovit şi la cap.

— Bănuiesc că vrei să te internezi în spital.

— Nu pentru asta e acolo?

Femeia îi aruncă o privire tăioasă. Adică *Tocmai acum ţi-ai găsit să faci glume?*

Mda, iar m-a luat gura pe dinainte, se gândi Zinnia. Vorba dulce mult aduce, la naiba!

— Te rog, adăugă ea.

— Poţi merge singură sau vrei să te însoţească cineva?

Zinnia dădu ochii peste cap.

— Pot merge singură.

— În regulă, zise femeia şi apăsă de câteva ori pe tabletă.

Pe ceasul Zinniei apărură imediat direcţiile de mers.

— Poţi să te prezinţi la unitatea de primiri urgenţe.

Zinnia îi mulţumi, deşi, după părerea ei, femeia nu merita. Ajunse repede la urgenţe, un cabinet mobil, plasat lângă o sală de mese şi câteva băi. Era cam de mărimea unui tramvai, echipat cu paturi şi aparatură medicală, cu acces direct la spital. Zinnia găsi acolo un tânăr robust, chipeş, cu o barbă cât să-l facă şi mai atrăgător, care se juca pe telefon. La apariţia ei, tânărul vârî telefonul în buzunar şi aproape că sări peste un pat ca s-o întâmpine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am căzut. Şi mi-am dislocat umărul.

Tânărul încercă s-o ajute să se întindă pe un pat. Zinnia se opuse. Mai greu, din cauza umărului. Dar trebuia, ţinând cont că nu avea nevoie ca tânărul să-l pună la loc aşa de repede.

— Trebuie să mă laşi să văd ce ai. Muşchiul se contractă. Cu cât rămâi mai mult aşa, cu atât e mai greu să-l reparăm.

— Nu, prefer să…

Dar tânărul îşi înfipse degetele în umărul ei şi, spre dezamăgirea Zinniei, care nu-şi închipuise că va fi atât de uşor, trase brusc de el şi, poc, umărul reveni la loc. Pur şi simplu. Durerea se schimbă, devenind, preţ de o clipă, neaşteptat de plăcută, pentru ca mai apoi să se domolească, rămânând doar ca un zgomot surd, în fundal. Zinnia se aşeză pe pat, ridică braţul şi îl răsuci de mai multe ori.

— Te pricepi, nu glumă! exclamă ea impresionată.

— Avem cazuri din astea tot timpul. Pun pariu că nu purtai centura de siguranţă.

Zinnia izbucni în râs.

— Bineînţeles.

— Hai, du-te acasă, ia un ibuprofen, pune o pungă cu gheaţă şi o să fie bine, spuse tânărul şi privi în jur. Sau, dacă vrei ceva mai… relaxant…

Zinnia era dispusă să încerce orice, acum însă nu era momentul.

— M-am lovit şi la cap.

Tânărul scoase un pix din buzunarul de la piept şi, când apăsă pe el, din capătul lui ţâşni un fascicul de lumină. Îl plimbă peste ochii Zinniei, lumina puternică făcând-o să se ferească. Tânărul clătină din cap.

— Nu cred să ai o contuzie.

— Poate că e mai bine să merg la spital. Pentru orice eventualitate.

Tânărul privi în jur. Parcă ar fi vrut să verifice dacă sunt singuri.

— Eşti sigură? Fiindcă, deşi nu vreau să crezi că nu iau lucrurile în serios, sfatul meu e să duci durerea pe picioare, scapi de ea cât de curând, zise el, apoi se aplecă. Să ştii că-ţi vreau binele, îi şopti.

— Am înţeles. Dar îmi plesneşte capul de durere şi ştii cum se spune. Paza bună…

Tânărul dădu din cap. Oftă. Semn că înţelegea, dar nu-i convenea că pacienta nu-i urmează sfatul. Atinse uşor unul dintre paturi.

— Întinde-te aici. Şi pune-ţi centura.

Tânărul dispăru într-un compartiment din celălalt capăt al cabinetului mobil. Zinnia găsi o centură care atârna de pat. Se întinse şi îşi prinse centura peste abdomen. Cabinetul mobil o luă din loc atât de lin, încât părea că abia se mişcă.

PAXTON

Cozile din faţa lifturilor erau lungi, ultimul val de angajaţi gata să se retragă în camere pe durata reactualizării. Arătau ca un curcubeu sfărâmat, cu bucăţelele puse de-a valma. Paxton

inspectă holul din nou, asigurându-se că toţi albaştrii erau pe poziţie.

Îl găsi pe Masamba, pe care Paxton îl făcuse neoficial adjunctul său doar fiindcă omului chiar îi păsa dacă face o treabă bună. În plus, din cauza accentului, Masamba trebuia să repete tot ce spunea ca să-l înţeleagă ceilalţi. Paxton însă nu avea problema asta. Îl salută cu o mişcare din cap pe individul înalt şi mătăhălos.

— Totul e-n ordine? îl întrebă.

— În ordine, domnule căpitan, răspunse Masamba, salutând.

Paxton izbucni în râs.

— Abţine-te.

Masamba dădu să salute din nou, semn că înţelesese, dar se opri.

— OK.

Telefonul lui Paxton bâzâi cu un SMS de la Vikram.

Testez mesajul trimis tuturor. Doar atât.

Lui Paxton nu-i convenea că Vikram avea numărul lui. Dar măcar Paxton era şef de echipă, nu unul dintre plebei, obligaţi să stea într-un loc sau, mai rău, să se retragă în cameră.

Cozile la lifturi se micşorară, cel mult încă două transporturi şi holul se va goli. Primi un alt SMS.

Un tramvai-ambulanţă în drum spre spital. În rest toate tramvaiele staţionează şi sunt supravegheate. Vă rog să faceţi o ultimă verificare.

După câteva clipe, alt SMS:

Tipa trimisă la spital e bună rău. Mai că i-aş face un consult amănunţit. Să-i ofer un pic din dragostea şi grija mea.

Apoi alt SMS, cu fotografia oficială a Zinniei.

Paxton clipi nedumerit. Imposibil. Ce-l apucase pe Vikram să trimită fotografia Zinniei la toţi agenţii de pază?

Sistemul a fost virusat. Virusat. Ignoraţi ignoraţi ignoraţi ultimul mesaj. Nu Vikram repet NU VIKRAM L-A TRIMIS.

Paxton privi dezorientat în jur, parcă ar fi căutat o persoană care să-i poată răspunde la întrebări. Zinnia era în ambulanţă? Era rănită? Dacă da, cât de grav? Se uită la ceas, vrând să se intereseze la Admin sau la Asistenţa Medicală, dar nu ştia la cine să apeleze.

Ultimele lifturi urcau deja. Holul era pustiu, rămăseseră doar albaştrii. Paxton simţi cum îi zvâcneşte un picior. Corpul lui voia să se mişte cu de la sine putere.

Tramvaiele erau oprite. Doar tramvaiele-ambulanţă mai erau în funcţiune. Paxton se apropie de Masamba.

— Preiei comanda. Ştii ce trebuie să faci?

Masamba clătină din cap.

— Nu ştiu…

— Prietena mea tocmai a fost dusă la spital. Trebuie să văd ce-a păţit.

Masamba salută, se opri, apoi ridică din umeri, resemnat.

— Am înţeles. Trebuie să fac ce trebuie să faci tu.

— Mulţumesc, zise Paxton, îl bătu pe braţ şi o luă la goană spre cea mai apropiată unitate de primiri urgenţe.

MESAJ DE LA CLAIRE WELLS

O femeie aşezată la birou. Cu părul roşu, strălucitor ca o flacără. Biroul e masiv, lucios. Un birou de la care se fac declaraţii. Fără niciun obiect la vedere. În spatele lui e o fereastră care dă spre ceea ce pare a fi o pădure. Copacii sunt golaşi.

Femeia stă cu mâinile împreunate pe birou. Are zâmbetul unei persoane care nu înţelege cum poate fi interpretat un zâmbet. Vorbeşte ca şi cum s-ar adresa unor copii, rostind clar cuvintele, pe un ton tot mai scăzut.

Salut! Numele meu este Claire Wells. Vreau să încep prin a-mi cere scuze că nu puteţi închide televizorul în acest moment. Ştiu că de-abia aşteptaţi câteva minute de repaus, cât durează reactualizarea, dar, sinceră să fiu, nu vă pot întâlni pe toţi, motiv pentru care m-am gândit că acesta e modul cel mai rapid şi cel mai eficient de a mă prezenta. Nu vă reţin prea mult.

Cu toţii îl ştiţi pe tatăl meu, ştiţi ce mare personalitate este. Cu toţii ştiţi că familia mea trece prin momente foarte grele. Dar tata m-a crescut în aşa fel încât să merg mai departe, chiar şi atunci când viaţa ne pune la încercare. De aceea vreau să vă anunţ că, deşi tata se va sfârşi curând, intenţia mea este să conduc compania Cloud la fel cum a făcut-o el.

Ca pe o familie.

La fel cum tatei îi plăcea să viziteze campusurile MotherCloud, sper să fac acelaşi lucru şi eu în lunile următoare. De fapt, îl voi însoţi în ultima parte a turului de rămas-bun. Aşa că, dacă mă vedeţi, mă puteţi aborda fără reţineri!

Claire ridică mâna şi o flutură stângaci, pompos.

Vă mulţumesc pentru atenţie. Din nou, scuze pentru întrerupere.

ZINNIA

Ambulanţa opri într-o mică staţie.

— Ai pomenit de ceva mai relaxant, zise Zinnia în timp ce cobora.

Oblivion îi putea fi de ajutor. Pentru un eventual troc, ca să-i cunoască pe traficanţi sau ca să doarmă fără probleme. Nu strica să-l aibă la îndemână.

Tânărul privi în jur ca să se asigure că nu-i vede nimeni. Băgă mâna în buzunar, apoi îi puse ceva mic şi pătrat în palmă.

— Mă cheamă Jonathan. Caută-mă marţea în Zona de Agrement.

— Cât face? întrebă Zinnia căutându-se prin buzunar.

— Prima doză e gratis.

Dădu să-l întrebe despre cum să evite monitorizarea, dar nici locul, nici momentul nu erau prielnice pentru aşa ceva. Poate mai târziu.

— Mulţumesc.

Jonathan schiţă un zâmbet.

— Ia-te după linia roşie.

Pe podeaua din beton şlefuit văzu o dungă roşie. Zinnia o urmă pe un coridor lung şi ajunse într-o încăpere spaţioasă, cu un labirint de montanţi legaţi între ei şi un şir de ghişee. Numai un ghişeu era deschis, iar în faţa lui stăteau la rând câteva persoane. Ocolind montanţii, Zinnia ajunse în capătul cozii.

Înaintea ei erau trei persoane. Un bărbat mai în vârstă, cu o rană la cap, peste care apăsa un teanc de şerveţele de hârtie prin care răzbătea sângele. O tânără care se ţinea de burtă, îndoită de durere. Şi chiar la ghişeu, adresându-se funcţionarului, un bărbat care tremura, leoarcă de transpiraţie, părând să aibă nevoie de detoxificare.

Bătrânul stafidit din spatele ghişeului îi expedie pe toţi după numai câteva întrebări. Când o văzu pe Zinnia, oftă şi îşi dădu ochii peste cap, şocat şi îngrozit că a mai apărut un posibil pacient.

— Boala? întrebă el.

— Umăr dislocat, zise Zinnia. Lovitură la cap. Posibil o contuzie.

Zinnia ridică braţul spre scaner, dar pe cadranul ceasului ei nu apăru decât o linie cenuşie care se târa încet de la stânga la dreapta.

Bătrânul clătină din cap.

— Cred că vom aplica metoda tradiţională. Datele personale?

Zinnia le recită în timp ce bătrânul le introducea în computer. Deci computerele spitalului funcţionau, după cum bănuise. Bravo! Bătrânul clătină iar din cap.

— Nu purtai centura de siguranţă.

— Da. Pot să intru? Simt că-mi plesneşte capul de durere.

Bătrânul mai introduse câteva date în computer, mâinile părând că-i zboară pe tastatură.

— Te rog să mergi în salonul şase, patul şaptesprezece, va veni imediat cineva să te consulte, zise el după câteva momente.

După felul în care pronunţase cuvântul *imediat* era clar că trebuia să aştepte. Zinnia trecu printre uşile batante de la capătul şirului de ghişee şi o porni pe un hol lung ce mirosea a prea mult detergent. Podeaua era atât de lucioasă, încât tenişii îi scrâşneau la fiecare pas. De o parte şi de alta erau mai multe uşi cenuşii, fiecare cu câte un număr mare, albastru, pe ea.

Uşa şase dădea într-un salon lung, cu paturi şi perdele, majoritatea perdelelor erau trase, iar paturile erau goale. În celălalt capăt, salonul cotea la dreapta. Erau numai doi pacienţi: tânăra cu dureri de burtă, care acum părea că se simte mai bine, culcată pe o parte, şi un individ care stătea picior peste picior şi se juca la telefon.

Zinnia se îndreptă spre patul şaptesprezece şi se întinse în el. Era îngust şi tare ca o lespede de piatră, acoperit doar cu o saltea subţire, din spumă. Zinnia se uită în jur, văzu un computer fixat în peretele din faţa ei, cu o măsuţă şi o tastatură dedesubt. Nu era rău, dar, fiind chiar vizavi de ea, ar fi dat de bănuit.

Individul care se juca la telefon era ras în cap, avea barba vopsită în verde-deschis şi scalpul plin de pete verde-închis.

— Salut! spuse Zinnia.

Bărbatul nu ridică ochii din telefon.

— Salut!

Nu se întoarse, nu se opri din joc, doar ridică o sprânceană.

— De când n-a mai trecut o asistentă pe aici?

— De cel puţin o oră. Mă îndoiesc că mai vine cineva până nu se termină reactualizarea şi nu se întoarce tot personalul.

— Am priceput, spuse Zinnia. Atunci pot să trag un pui de somn, dacă tot trebuie să aştept.

Tipul ridică uşor din umeri. Adică *Faci cum crezi.*

Zinnia trase perdelele în jurul patului, se lăsă la podea şi începu să se târască pe sub paturi, de-a lungul coridorului, încet de tot când trecu pe sub cel al tinerei suferinde. Durerea din umăr se înteţea cu fiecare mişcare, dar Zinnia se străduia să n-o bage în seamă.

Se opri la colţ şi privi în dreapta. Nimeni. De jos nu-şi putea da seama dacă vreunul din paturi era ocupat, aşa că se ridică în picioare şi se lipi de perete.

Văzu o asistentă care scria pe o tabletă. Într-un pat, o persoană ghemuită, acoperită cu pătura, zăcea privind în cealaltă direcţie.

Zinnia se trase repede înapoi. Închise ochii. Inspiră adânc, trecu de colţ şi porni pe hol cu paşi mari. Asistenta, o tipă latino, cu păr şaten încreţit, ridică privirea.

— Scuză-mă, dragă. Vin imediat.

— De fapt, vreau să merg acolo, spuse Zinnia, arătând spre baia femeilor. Dar tânăra nu mai poate de durere!

Asistenta dădu din cap şi lăsă jos tableta.

— Am înţeles. Tu cum te simţi?

— Bine. Poate dai o fugă până la ea.

Asistenta o luă din loc, făcând să scrâşnească podeaua. Zinnia se uită după ea până când femeia dispăru, apoi vârî mâna în buzunar şi scoase gopherul. Grăbi pasul până găsi un birou circular plin de computere. Toate în funcţiune. Îl alese pe cel mai apropiat şi introduse gopherul într-o fantă USB din spate.

Nu-l auzi, nici nu-l văzu, dar aproape că-l simţi – micul ei program virusat care îşi făcea loc prin sistem, culegând informaţiile de care avea nevoie.

Zinnia se întoarse spre baie, numărând în minte.

1:00

00:59

00:58

00:57…

Numerele se amestecară când o izbi ceva în ceafă.

Căzu ca fulgerată, de-abia apucând să întindă mâinile ca să nu se izbească direct cu faţa de podea. Se rostogoli, se sprijini pe un picior şi îl ridică pe celălalt, pregătită pentru orice.

Cu faţa roşie, umflată şi bandajată, Rick făcu un pas spre ea, ţinând un stativ metalic ca pe o bâtă de baseball.

Zinnia se trase înapoi, încercând să scape, dar se opri în perete. Rick trebuie să fi fost cel care stătea în patul de lângă asistentă.

— Jigodia dracului, zise el, ridicând stativul deasupra capului, gata să-l repeadă asupra ei.

Zinnia îl lovi scurt în boaşe, cu călcâiul. Când Rick se îndoi de durere, ea încercă să se ridice în picioare, dar, neavând loc destul, căzu din nou la podea. Venindu-şi în fire, Rick o lovi şi el cu piciorul, în falcă.

Lovitura o făcu să vadă stele verzi. Se rostogoli, se târî, chinuindu-se să se îndepărteze de el, conştientă că tot planul se ducea naibii, şi asta numai din vina ei.

Dar acum nu era momentul să-şi facă reproşuri, acum trebuia să-şi concentreze furia pe Rick. Să-l înveţe minte o dată pentru totdeauna.

Se săltă într-un genunchi, tocmai când Rick se ridica în picioare. Înşfăcă o ploscă şi o aruncă spre el. Plosca îl izbi în faţă şi, chiar dacă nu era grea, îl luă prin surprindere, suficient ca să-l dezechilibreze. Zinnia ar fi vrut să-şi recupereze gopherul, dar nu era sigură dacă acesta avusese timp să culeagă toate informaţiile. Ar fi trebuit să se uite la ceasul din perete când îl conectase.

Din nou în picioare. Rick era un netot. Un rahat cu ochi. Dar îi administrase o lovitură zdravănă. Acum Zinnia poate chiar suferise o contuzie, judecând după senzaţia pe care o avea – i se părea că totul se leagănă în jur, ca într-o barcă bătută de valuri.

Privi în spate. Asistenta încă nu apăruse. Poate că zgomotele nu ajunseseră până la ea. Sau poate că fugise. De teamă. Se întoarse şi îl văzu pe Rick în picioare, aşa că porni din nou la atac, îi aplică un genunchi în plină figură, dându-i capul pe spate. Rick se prăbuşi la podea şi, în cădere, împinse un pat cât colo. Zinnia căută ceva, orice, un obiect cu care să-l potolească, dar nu găsi nimic.

Cureaua ei. Era de ajuns. O scoase, o întinse bine, Rick însă îi puse piedică şi Zinnia căzu din nou. Încă ameţită după lovitura primită în falcă. Azi nu era deloc inspirată. Se întoarse pe o parte, se sprijini de un pat, într-un spaţiu câtuşi de puţin potrivit pentru o luptă în toată regula. Rick, din nou în picioare, ţinea într-o mână scaunul asistentei.

Zinnia ridică braţele când scaunul se abătu asupra ei. Decisă să-şi sacrifice braţele ca să-şi protejeze capul.

Ştia ce fel de durere avea să îndure.

— Hei!

Zinnia cunoştea vocea. Îşi dădu seama înainte să-l vadă. Paxton se năpusti spre Rick şi amândoi se prăvăliră pe pardoseală. Zinnia se rezemă de pat şi se uită cum Paxton se aşază călare pe Rick, fără s-o privească, cum ridică pumnul şi-l

loveşte în cap. Se auzi o bufnitură ca atunci când scapi un dovleac din mâini.

Acum trebuia să acţioneze, mai târziu Paxton nu avea s-o scape din ochi. Apărea şi asistenta. Neluând în seamă felul în care creierul părea că i se clatină în ţeastă, Zinnia se sculă de jos şi dădu fuga la computer, rugându-se ca gopherul să-şi fi terminat treaba.

Îl scoase din computer.

Apoi se răsuci spre Paxton, întors spre ea pe jumătate, cu Rick sub el, prins ca într-un cleşte.

Paxton o privea lung.

PAXTON

Paxton se opri la ghişeu. Bătrânul de dincolo de geam se uita la un obiect pe care-l ţinea pe genunchi. Paxton lovi în geam cu putere, făcându-l să zăngănească. Bătrânul tresări, mai să cadă de pe scaun.

— A trecut pe-aici o femeie pe nume Zinnia?

Bătrânul îl privi nedumerit.

Paxton duse mâna în dreptul bărbiei.

— Cam atât de înaltă. Oacheşă. Drăguţă.

Bătrânul încuviinţă din cap. Şi arătă spre uşi.

— Am internat-o cu puţin timp în urmă. Cred că e în salonul şase.

— Mulţumesc.

Paxton trecu printre uşile duble, ajunse pe un coridor lung, flancat de paturi. Într-un pat era un adolescent morocănos care se uita fix la telefon, doar o explozie atomică putând să-i distragă atenţia. Mai încolo, pe un alt pat, se zvârcolea o tânără, iar lângă ea stătea aplecată o asistentă, ca şi cum s-ar fi ascuns de ceva. Asistenta se uită la Paxton şi aproape că leşină de uşurare.

— Slavă Domnului! Se întâmplă ceva necurat acolo.

— Unde?

Paxton auzi o izbitură în capătul coridorului, după colţ. O luă la fugă, coti şi găsi un individ care tocmai ridica un scaun pentru a lovi pe cineva. Iar pe podea, cu faţa plină de sânge, era Zinnia.

Paxton văzu roşu în faţa ochilor. Se aruncă asupra individului, cu toată forţa de care era în stare. Simţi o durere, dar nu la fel de mare ca a celuilalt, în timp ce se luptau şi se rostogoleau pe jos. Până când reuşi să se urce pe el.

În astfel de situaţii cel mai bine era să imobilizeze persoana şi să aştepte întăriri.

Acum însă această opţiune nu exista.

Strânse pumnul şi-l lovi în cap. Individul căscă ochii, apoi clipi de parcă cineva ar fi stins lumina. O clipă mai târziu, Paxton recunoscu senzaţia din mână. Durerea, care iradia din încheieturi până la cot. Semn că poate îşi rupsese ceva.

Se răsuci spre Zinnia şi o văzu în picioare, lângă un şir de computere, umblând la un monitor.

— Ce faci acolo?

Zinnia se întoarse. Îl privi. Încurcată. Supărată? Cu o grimasă de durere? Paxton nu-şi dădea seama. Vru s-o întrebe din nou.

În clipa aceea femeia îşi pierdu cunoştinţa.

ZINNIA

Zinnia se ghemui pe podea, ţinându-se de cap. Voia ca Paxton să dea fuga la ea, s-o zgâlţâie, să fie îngrijorat, să sufere. Aşa, spera ea, îi va distrage atenţia de la cipul pe care şi-l vârâse în gură, deasupra dinţilor de sus, unde acum îi zgâria gingia.

Se gândi să-l vâre în buzunar, dar se temea că, dacă Paxton o va căuta prin buzunare, dacă se interna cu acte în regulă şi trebuia să predea hainele sau dintr-un milion de alte motive, îl va pierde şi atunci nu-i va rămâne decât să se lase păgubaşă fiindcă deja întinsese prea mult coarda.

De asta şi comandase cipuri rezistente la apă. Chiar dacă erau puţin mai scumpe, meritau toţi banii. Încă mai avea doza de *oblivion* în buzunar, dar de ea se putea dispensa fără regrete.

Paxton ieşi în grabă după ajutor. Zinnia se uită pe furiş la Rick. Zăcea în continuare pe podea.

Trebuie s-o fi observat când conectase gopherul. Pe de altă parte, la nivel administrativ, situaţia se complica pentru el. Un agent de pază îl văzuse agresând o femeie. De o chestie ca asta nu scapi uşor.

Deşi, după cum îl descrisese Cynthia, era recunoscut pentru felul abuziv în care trata femeile. Oare avea proptele la cei de sus? Se bucura de protecţia cuiva?

Va încerca să scape spunând cum o surprinsese?

Pe birou era o foarfecă. O vedea acum, cu ochii minţii. O văzuse în timpul încăierării, încercase să pună mâna pe ea, dar nu avusese când. Mânerele erau din plastic de un galben lucios. Păreau subţiri, uşor de rupt, dar pielea gâtului era o membrană delicată. Zinnia putea susţine că Rick îşi revenise şi încercase s-o atace din nou.

Până să se ridice ea în picioare, Paxton apăru de după colţ, însoţit de asistentă şi de un alt agent de pază, un tip sprinten, tuns periuţă. Zinnia închise ochii, prefăcându-se că leşină din nou.

— Unde dracu' ai fost? întrebă Paxton.

— Păi, eu tocmai… răspunse celălalt agent de pază.

— Tocmai ce? Trăgeai un pui de somn?

— Te rog să…

— Nu mă lua cu „te rog”. Ai încurcat-o în toate felurile posibile. Femeia asta putea să-şi piardă viaţa.

Zinnia simţi mâinile lui Paxton, apoi alte mâini mai mici, ale asistentei. Pipăind-o, încercând să descopere dacă îşi rupsese ceva, ridicându-i pleoapele. Zinnia îşi lipi palma de frunte şi clipi de mai multe ori. Cei doi o ajutară să se ridice şi să se întindă pe un pat.

— Te simţi mai bine? întrebă Paxton.

Zinnia nu-şi dădea seama ce gândeşte el cu adevărat. Părea îngrijorat. Asta era evident. Un început bun.

— Da, răspunse ea. Sunt puţin… Da, e mai bine.

Paxton se uită la ceasul lui chiar în clipa în care ceasul Zinniei începu să bâzâie. Reactualizarea luase sfârşit, pe cadran apăru faţa zâmbitoare, care apoi lăsă locul imaginii obişnuite.

Pe ceasul Zinniei scria: Te rog să revii la locul de muncă.

Paxton citi şi el mesajul.

— Ignoră-l, zise el şi se întoarse spre asistentă. Stai cu ochii pe ea.

Paxton se retrase câţiva paşi, îşi apropie ceasul de buze şi începu să vorbească. Se îndepărta pentru ca Zinnia să nu înţeleagă ce spune.

Asistenta examină ochii Zinniei cu o lanternă-stilou.

— Eşti sigură că te simţi mai bine?
— Nu.
— Vrei să-ţi dau un analgezic?
— Nu.
Bineînţeles că avea nevoie de un analgezic. Nu i-ar fi stricat o doză din ce avea în buzunar. Acum însă nu avea timp de doftoricit.
Paxton apăru lângă ea.
— Şeful meu va sosi aici peste câteva minute. Mi-a spus că s-au întâmplat tot felul de minuni. Dar până atunci vreau să mă lămureşti. Ştii de ce te-a atacat tipul ăsta?
Zinnia se gândi să spună nu. Că tipul o atacase din senin. Pe neaşteptate. Era mai simplu aşa, nu mai trebuia să amintească interludiile de la duşuri, cum acceptase să-i facă pe plac lui Rick, ca ultima neajutorată, fără să opună rezistenţă.
Dar încă avea cipul deasupra gingiei şi nu voia ca Paxton să se gândească la ce văzuse.
Aşa că îi spuse ce s-a întâmplat.
Sări peste faptul că prezenţa lui Rick aici era rezultatul cotului pe care ea i-l aplicase în ochi şi, spre satisfacţia ei, şi Paxton, şi asistenta o crezură, tot mai indignaţi. Paxton, mai ales, se tot uita la Rick, întins pe podea, cu privirea în tavan, conştient că până aici îi fusese. Paxton părea că de-abia se abţine să nu se întoarcă la el şi să-l calce pe cap.
— Ar fi trebuit să-mi spui, zise el la sfârşit.
Tonul lui suna a mustrare, departe de a-i face plăcere Zinniei.
— Uneori e mai bine să te descurci şi singur, spuse ea.
Paxton clătină din cap.
— Ar fi trebuit să-mi spui.
Doar că de data aceasta tonul era mai trist. Provocându-i reacţii complicate Zinniei, reacţii pe care nu le putea defini, dar care sigur îi displăceau.
Apoi salonul se umplu de oameni. O avalanşă de întrebări. Rick fu întins pe un pat şi legat de el. Un bătrân cu faţă de meteorit, îmbrăcat într-o uniformă bej – notoriul Dobbs – o descusu despre cele întâmplate. Fără judecăţi de valoare, fără înflorituri, doar faptele în sine. Zinnia îi livră versiunea care-i convenea cel mai mult şi, între timp, puse cap la cap frânturile de informaţii din întrebările lui, ca şi din conversaţiile pe care le auzea în jur.

Agentul de pază care avea în grijă secţia, Goransson, se plimbase pe afară sau poate trăsese un pui de somn în altă încăpere. Dobbs recunoscu faptul că agentul care supraveghea reactualizarea softului accesase informaţiile despre Zinnia solicitate de spital şi trimisese un SMS deloc politicos la adresa ei. Tipul intenţionase să-l trimită unei singure persoane, dar, din greşeală, SMS-ul ajunsese la toţi agenţii de pază.

Tocmai de aceea Paxton reuşise să ajungă la timp.

Cei din jur păreau să ia în serios plângerea Zinniei împotriva lui Rick. Zinniei nu-i plăcea să joace rolul victimei, dar măcar Rick avea să plătească pentru ce-i făcuse. Tocmai voia să treacă rezultatul la capitolul victorii când îl auzi pe Rick urlând din patul care acum era scos din salon.

— Întrebaţi-o. *Întrebaţi-o!*

Din capătul celălalt al salonului, unde tocmai vorbise cu Rick, Dobbs coborî privirea, îşi puse mâinile în şolduri, clătină din cap şi se îndreptă agale spre patul Zinniei.

— Îmi cer scuze că trebuie să te întreb asta. Tipul spune că te-a găsit umblând la unul dintre computere. Îmi vine greu să cred aşa ceva, dar trebuie să te întreb.

Zinnia simţi pe gingie marginile ascuţite ale cipului.

— Mă duceam la baie când m-a lovit. Habar n-am despre ce vorbeşte.

Dobbs dădu aprobator din cap, mulţumit de răspuns. Peste umărul lui, Paxton o privea lung. Zinniei nu-i plăcea cum o priveşte.

PAXTON

Dobbs strânse pumnii şi îi sprijini de şolduri, apăsând de parcă ar fi vrut să-i vâre în burtă.

— Dobitocul de Vikram, zise el. Îi fac vânt de nu se vede. Şi lui Goransson.

Oftă şi îşi plimbă privirea peste dezordinea din salon.

— În privinţa ta, mai vedem.

— Cum adică? făcu Paxton.

— Ţi-ai părăsit postul. Fii sincer. Eşti încurcat cu femeia asta?

— Da, ne-am întâlnit de câteva ori.

Dobbs dădu din cap.

— Drăguţă.

Paxton roşi, plăcut surprins de remarca lui Dobbs.

— Ţi-ai părăsit postul în timpul unei operaţiuni importante. Dacă n-ai fi făcut-o, nemernicul ăla i-ar fi terciuit capul sărmanei femei.

— Apropo. Zinnia spunea că tipul e recunoscut pentru agresivitatea faţă de femei. Au fost reclamaţii împotriva lui?

— Nu, din câte ştiu eu. Trebuie să mă interesez. Sistemul de-abia a reintrat în funcţiune.

— E o problemă serioasă, insistă Paxton. Dacă tipul şi-a făcut un obicei din asta, nu mă las până nu e concediat şi aruncat în închisoare.

Dobbs încuviinţă din cap, încet, meditând la ceva. Paxton nu era sigur la ce. Chineza era mai uşor de descifrat decât Dobbs. După câteva clipe, Dobbs vorbi din nou, apropiindu-se de el şi coborând vocea:

— Uite ce vreau de la tine. Mă asculţi?

— Vă ascult.

— Vreau să fii om de echipă. Poţi să fii om de echipă?

— Cum?

— Vreau să-i spui femeii că vom rezolva cazul. Că nemernicul ăsta va fi alungat de la Cloud şi că, în următoarele zece minute, va deveni indezirabil oriunde în ţara asta. Vikram va plăti şi el. Dar vreau ceva în schimb.

— Ce anume?

— Vreau ca femeia să nu facă valuri. Ştiu că e destul de zdruncinată acum şi furioasă – aici vreau să intervii tu, zise Dobbs şi-i puse o mână pe umăr. Vreau să-i spui că un scandal ar fi în defavoarea companiei, în caz că vrea să apeleze la justiţie. Important e că se va face dreptate, dar în aşa fel încât toată lumea să fie mulţumită.

Paxton avu senzaţia că i se umple gura de nisip. Vru să-l trimită la dracu’ pe Dobbs. Dar, în ultima clipă, trase adânc aer în piept şi încercă să gândească raţional.

I se părea logic să facă abstracţie de implicarea emoţională. Să controleze situaţia.

Pe de altă parte, simţea că o trădează pe Zinnia dacă-i spunea să stea cu mâinile încrucişate, să nu reacţioneze în niciun fel. Dar dacă nu voia să asculte? Dacă voia să ştie toată lumea ce păţise? El nu avea niciun drept să-i stea în cale.

— Crezi că te poţi descurca? întrebă Dobbs.

— Am să fac tot posibilul.
Dobbs îl strânse de umăr.
— Mulţumesc, fiule. N-am să uit asta. Acum du-te la ea. Ai grijă să nu-i lipsească nimic. Sunteţi liberi tot restul zilei, amândoi, şi mâine, ne-am înţeles?
— Sunteţi sigur?
— Absolut. Luaţi-o ca pe un dar din partea mea. Vi s-au întâmplat prea multe azi.
Paxton nu era de aceeaşi părere, dar se arătă mulţumit de ziua liberă. Zâmbi fără să-şi dea seama că zâmbeşte, apoi redeveni serios. Dobbs îl salută scurt din cap şi părăsi salonul, spre un alt conflict pe care trebuia să-l aplaneze.
Zinnia stătea în picioare lângă pat. Nesigură, ca orice om rănit: într-un echilibru precar, ca şi cum s-ar fi sfărâmat la o mişcare mai bruscă. Sub un ochi i se lăţea o vânătaie, iar pe un obraz avea o zgârietură adâncă. Bandajul de la mâna ei îl făcu pe Paxton să se gândească la pumnul care-i zvâcnea de durere. Flexă degetele. În ciuda durerii, oasele păreau a fi la locul lor.
— Ai avut o zi plină… zise el.
Buzele Zinniei se arcuiră într-un zâmbet. Încercă să râdă, dar nu reuşi să scoată decât un fel de şuierat.
— Cam aşa ceva.
— Să ştii că se rezolvă totul. Azi şi mâine ai liber. Ca şi mine. Doctorul spune că nu sunt probleme. Vrei să pleci de-aici?
— Mda. N-ar fi rău.
Paxton se abţinu să o sărute, s-o cuprindă cu braţul, să facă oricare din cele un milion de lucruri ce păreau nelalocul lor aici, dar îi oferi braţul ca să se sprijine de el, considerând că acest mic ajutor era totuşi în limitele bunului-simţ. Apoi îşi croi drum printre cei adunaţi în jurul lor.
Ajunseră la tramvai. Vânătaia de pe faţa Zinniei nu era uşor de ascuns. O femeie bătută, însoţită de un agent de pază… Bineînţeles că lumea era curioasă.
Ajunseră la căminul Maple şi urcară până la camera Zinniei. Femeia intră, iar Paxton se gândi să plece, s-o lase să-şi revină, dar Zinnia îi ţinu uşa, ca s-o urmeze. Se rezemă de masă, îşi scoase tricoul şi sutienul şi îşi trecu mâinile peste corp, căutând vânătăi sau alte răni. Paxton îşi feri privirea. Nu că s-ar fi simţit obligat s-o facă, ci fiindcă i se părea nepoliticos, date fiind împrejurările.

— Ai nevoie de ceva? întrebă el după câteva clipe.

— O sută de pahare de vodcă şi o jumătate de kilogram de îngheţată.

— Cu îngheţata mă descurc. Cu vodca e mai greu.

— Vodca şi îngheţata mă fac cea mai fericită persoană din lume.

— Am înţeles, zise Paxton, ieşind din cameră, fericit că scapă de spaţiul acela îngust.

Voia să-i pună nişte întrebări care nu-i plăceau deloc. Dar care mai puteau aştepta. Intră mai întâi într-un magazin de băuturi, ca să cumpere vodca, regretând că n-o întrebase care era marca ei preferată, dar imediat îşi aminti ce comanda ea la bar, apoi intră într-un mic magazin să ia îngheţată – asta era uşor, Zinniei îi plăcea îngheţata cu fulgi de ciocolată şi biscuiţi – şi un sendviş la pachet pentru el.

Simţea o greutate pe suflet fiindcă acum trebuia s-o convingă, pe de o parte, că Dobbs va rezolva problema în cel mai bun mod cu putinţă şi, pe de altă parte, să renunţe la orice intenţie de a-şi face dreptate pe canalele oficiale.

Mai era ceva care nu ieşea la socoteală.

Tipul ăsta, Rick, pretindea că o surprinsese pe Zinnia umblând la un computer înainte s-o atace. Iar Paxton nu putea nega faptul că, după ce-l lovise pe Rick, se întorsese spre Zinnia şi o văzuse făcând ceva lângă şirul de computere. Ce anume, nu era sigur.

Expresia ei, de parcă ar fi întrerupt-o.

Punctul. Uşiţa bancomatului.

Lucruri mărunte, ca nişte degete ce-i împungeau creierul.

ZINNIA

Zinnia scoase gopherul din gură şi înşfăcă laptopul. Cel mai apropiat magazin de băuturi era pe de mijlocul promenadei, deci avea la dispoziţie cel puţin zece minute până se întorcea Paxton, şi nu mai putea să aştepte. Trebuia să ştie. Avea nevoie de ceva ca să uite ruşinea şi furia provocate de lovitura primită de la Rick într-o clipă de neatenţie.

Uscă cipul şi-l introduse în laptop, lăsă maşinăria să se încălzească. Programase virusul în aşa fel încât să lase fişiere asemănătoare în foldere diferite, ca să uşureze sortarea lor.

Cel mai mult o interesa folderul cu hărţi. Îl deschise şi-l frunzări, ţinându-şi răsuflarea, văzând cum îi alunecă degetele pe ecran. Uzina electrică. Uzina de apă. Utile şi ele, poate. În cele din urmă dădu de traseele tramvaielor. Ceva nu se potrivea. Ceva era altfel faţă de hărţile care împânzeau campusul.

Centralele de procesare a apei, a deşeurilor şi a energiei erau plasate în colţul de sud-est al campusului, un grup de clădiri deservite de un tramvai care pleca de la Recepţie, dar nu se conecta la restul sistemului.

Aici era problema. Zinnia nu se putea urca în tramvaiul acela. Tricourile roşii nu aveau acces la el.

Dar în hăţişul de linii zări una care nu apărea pe harta oficială. Pornea de la centrul de procesare a deşeurilor şi ducea direct în Zona de Agrement. Un fel de ghenă, poate?

Cutreierase toată Zona de Agrement. Singura linie de tramvai pe care o văzuse era cea principală, la nivelul inferior, care se conecta la întregul sistem, plus liniile de urgenţă. Mări imaginea terminalului, încercă să ghicească în ce parte a Zonei de Agrement se găsea, dar nu văzu niciun marcaj. Trebuia să fie undeva în partea de nord-vest.

Îl va găsi. Moment în care nu va mai regreta ziua asta nefastă.

PAXTON

Paxton îi dădu îngheţata şi vodca, Zinnia turnă băutură în două pahare şi-i întinse unul. Paxton îl luă, deşi nu avea chef. Zinnia deschise televizorul, care îi asurzi cu o reclamă despre o nouă marcă de îngheţată cu conţinut redus de grăsime, care sigur avea gust de îngheţată veritabilă. Apoi trecu pe un canal de muzică. Un fel de muzică electronică orchestrală, interpretată de o formaţie despre care Paxton nu auzise şi al cărei nume de-abia reuşea să-l pronunţe. Dar îi plăcea. Îl detensiona.

Zinnia se trânti pe canapea, puse paharul pe noptieră, scoase capacul cutiei cu îngheţată şi-l aruncă lângă pahar. Umplu bine lingura cu îngheţată şi o vârî în gură. Paxton se aşeză lângă ea. Zinnia îi întinse cutia cu lingura înfiptă în ea. Paxton făcu semn că nu vrea şi îşi despachetă sendvişul.

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme, zise el.

— Mie îmi pare bine că ai ajuns.
— Ar fi trebuit să-mi spui.
— Hai să nu mai vorbim despre asta.
— OK.
— Mda, făcu ea şi lăsă îngheţata, luă paharul, îl dădu pe gât, apoi se ridică şi-l umplu la loc. Acum ce urmează?
Paxton se sprijini cu coatele de genunchi, parcă încercând să se ferească de conversaţia pe care nu voia s-o aibă.
— Mda. Dobbs crede că ar fi mai bine să eviţi o reclamaţie oficială. Scandalul ar fi prea mare. Dar a promis că tipul care te-a atacat va fi dat afară, iar Vikram va fi retrogradat.
Zinnia deschise minifrigiderul, scoase o mână de cuburi de gheaţă şi le lăsă să cadă în pahar, ascultând clinchetul lor.
— Dar te asigur că vom proceda exact cum vrei tu, adăugă Paxton. Nu-mi pasă ce crede Dobbs. Te susţin până-n pânzele albe.
Zinnia goli paharul, apoi îl umplu pe jumătate. Puse sticla pe noptieră şi sorbi din pahar.
— Dar îl înţeleg şi pe el, continuă Paxton, făcând o grimasă. Calea cea mai uşoară. Important e că cei doi vor suferi. Şi nu-i nevoie să suferim şi noi. Sau cel puţin tu să nu mai ai de suferit.
Zinnia se întoarse. Albă la faţă ca nisipul de pe plajă. Paxton nu ştia cum să-i interpreteze reacţia. Nu ştia ce gândeşte. Cât de mare fusese greşeala pe care tocmai o făcuse. Se gândi să se ridice în picioare, să vorbească, să facă orice, numai să nu mai stea jos şi să se uite la ea, însă Zinnia încuviinţă din cap.
— Calea cea mai uşoară, spuse ea înainte să vâre din nou lingura în cutia cu îngheţată.
Paxton îşi îndreptă umerii, uşurat. Se gândi că asta era soluţia cea mai bună, pentru el, pentru ea, pentru Dobbs, pentru toată lumea. Apoi se întrebă dacă să aducă vorba despre computere, dar renunţă, spusese prea multe şi era obosit, aşa că lăsă sendvişul jos şi luă castronul din mâinile Zinniei, preţ de o clipă degetele lui acoperind degetele ei.
— Hei, zise ea.
— Spune.
Zinnia îl privi în ochi. Ca atunci când vrei cu adevărat să te asculte cineva.
— Mulţumesc.

Şi îşi lipi buzele de ale lui, iar Paxton uită de toate, mai puţin de felul în care-i bătea inima.

GIBSON

Azi-dimineaţă angajaţii companiei Cloud au avut ocazia s-o cunoască pe fiica mea, Claire, printr-un videoclip care a fost transmis în cursul unei reactualizări de rutină a softului (asta ca să fie atenţi la el!).

Intenţia mea a fost ca toţi cei de aici să-i vadă chipul şi s-o cunoască pe noua lor şefă. Cred că fiica mea a reuşit să fie mai mult decât convingătoare. Nici n-am cuvinte să vă spun cât de mândru m-am simţit când am văzut cu câtă siguranţă îşi asumă rolul de conducător al companiei.

Celor care cred că o femeie nu poate conduce o companie atât de mare nu pot să le spun decât: duceţi-vă la dracu'! Regret că nu mă pot exprima mai elegant, dar mai multă lume se îndoieşte că fiica mea va fi în stare să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Nu ştiu cu ce fel de oameni aveţi voi de-a face, dar femeile din viaţa mea sunt al naibii de puternice. Claire şi Molly n-au nevoie să le apăr, să mă lupt eu pentru ele.

Din ziua în care am inaugurat compania Cloud, am spus adio inegalităţii care a dominat relaţiile de muncă atâta amar de vreme. Bărbaţii şi femeile au început să fie plătiţi identic şi sunt aproape sigur că, procedând astfel, am pus capăt discriminării salariale, o altă moştenire pe care sunt mândru să i-o las fiicei mele.

Pentru mine e foarte important să sprijinim şi să respectăm femeile din viaţa noastră. Fiindcă, să fim sinceri, ce ne-am face fără ele? Fără Molly aş trăi prin nu ştiu ce şanţ. Fără Claire, care m-a motivat să construiesc o lume mai bună pentru ea şi apoi pentru copiii ei, Cloud n-ar fi ceea ce este azi.

Oricum, iată videoclipul. Sunt mândru de tine, puştoaico.

(A, nu luaţi în seamă partea de început. Cum vă spuneam, clipul a fost transmis în cursul reactualizării softului.)

Salut! Numele meu este Claire Wells. Vreau să încep prin a-mi cere scuze că nu puteţi închide televizorul în acest moment...

ZINNIA

Telefonul Zinniei începu să bâzâie.

Zinnia doar ce aţipise – îi vâjâia capul. Crezu că e Paxton fiindcă telefonul ei nu suna niciodată, dar îşi aminti că acesta plecase, nemaicontenind cu scuzele, amintindu-i că nu poate dormi pe un pat atât de îngust, că are somnul prea uşor, ca de fiecare dată.

Şi tot ca de fiecare dată, Zinnia îşi reproşase că voia atât de mult ca Paxton să rămână, mai ales în noaptea aceea. Nu simţea nevoia să fie protejată, dar uneori era frumos să închei ziua îmbrăţişată.

Când îşi dădu seama că telefonul chiar suna şi că era chiar telefonul ei, simţi că îi stă inima. Bâjbâi pe măsuţa de la picioarele patului, unde telefonul era pus la încărcat alături de ceas, şi găsi un SMS de la „Mami”.

Când vii acasă, scumpete? Ne este dor de tine.

Zinnia se ridică în şezut, privind lung telefonul. Un mesaj codificat de la angajatorul ei.

Însemna că cineva voia s-o întâlnească în afara campusului.

Zinnia lăsă telefonul jos, îşi prinse capul în mâini şi oftă, senzaţia de triumf după ce descoperise linia de tramvai secretă dispărând brusc.

7
EXCURSIA DE O ZI

ANUNŢ CLOUDBAND

Vă aducem la cunoştinţă că, de azi în două săptămâni, Gibson Wells va vizita campusul nostru. Vizita lui va coincide cu comemorarea anuală a Masacrelor din Vinerea Neagră. În curând alte informaţii…

ZINNIA

Zinnia nu aprinse becul din tavan. Îi era de ajuns lumina gălbuie care pătrundea prin geam. Aruncă o privire spre sticla de vodcă aproape goală de pe masă. Îşi simţea creierul ca într-o folie de plastic ce-l strângea tot mai tare. Nu-şi dădea seama dacă de vină era vodca sau lovitura primită în cap. Poate câte puţin din fiecare.

La care se adăuga şi lipsa somnului.

Aţipi de câteva ori, când nu mai rezistă să stea trează, dar în restul timpului fixă cu privirea tapiseriile atârnate deasupra patului şi se întrebă de ce naiba voia s-o vadă angajatorul ei.

Aşa ceva nu se mai întâmplase. Nici măcar o dată. Nu înainte de încheierea unei misiuni. Orice schimbare putea fi anunţată printr-un mesaj criptat. Or, mesajul pe care tocmai îl primise însemna că era vorba de ceva ultrasecret, ce nu putea fi transmis decât prin viu grai.

Sau poate că era altceva.

Zinniei nu-i plăcea „altceva”.

La Recepţie se puteau închiria maşini. Se conectă la sistem prin televizor şi află că perioada de aşteptare era de trei luni, asta dacă nu achitai o sumă în plus, sumă care ei îi golea pur şi simplu contul. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să iasă din campus pe jos, să se îndepărteze îndeajuns ca să poată lua legătura cu tipul şi să stabilească un loc de întâlnire. Dar, pe o rază de mai mulţi kilometri în jurul campusului, nu exista niciun loc mai ferit.

Tocmai motivul pentru care-l lăsase pe Paxton să intre în viaţa ei.

Luă telefonul şi scrise repede un SMS.

Ce-ai zice ca mâine să ieşim undeva? Aş da orice să petrec o zi în altă parte. Din păcate, lista de aşteptare pentru închirierea unei maşini e prea lungă. Poţi trage nişte sfori?

Nu aşteptă prea mult.

Să văd ce pot face. Revin curând.

Zinnia zâmbi. Îşi puse halatul de baie, ieşi din cameră şi se îndreptă spre baia femeilor ca să facă un duş. Probabil ca va avea nevoie de un duş şi la înapoiere fiindcă simţea că încă mai miroase a Rick, senzaţie de care nu avea să scape prea curând. Voia să stea sub jetul de apă fierbinte până i se exfolia pielea.

Două cabine erau ocupate. Pe o bancă stătea Hadley, cu un prosop alb, pufos, în jurul torsului, şi cu şlapi în picioare. Alături, Cynthia, în scaunul cu rotile, doar cu un prosop pe ea, îi masa un umăr, şoptindu-i ceva. Tânăra dădea mereu din cap.

Cynthia ridică ochii în clipa în care apăru Zinnia şi rămase cu gura căscată. Zinniei îi trebui ceva timp ca să înţeleagă de ce: faţa ei învineţită. Cynthia se încruntă şi lăsă mâinile jos.

— Ce-ai păţit?

Zinnia dădu din umeri.

— M-am bătut cu cineva.

— Dumnezeule mare!

Hadley se uită la ea pe furiş. Zinnia îi zâmbi.

— Să-l vedeţi pe celălalt!

Zinnia îi susţinu privirea lui Hadley. Ar fi vrut să-i transmită ceva fără cuvinte, Hadley însă lăsă ochii în jos. Zinnia se apropie de altă bancă şi deschise un dulap unde îşi vârî hainele de schimb. Cynthia o îmbărbătă pe Hadley, bătând-o uşor pe umăr şi îşi împinse scaunul spre celălalt capăt al băii, unde se afla cabina pentru persoanele cu dizabilităţi.

Zinnia intră într-o cabină liberă, dădu să-şi scoată prosopul şi să-l agaţe de cârligul din perete, când, uitându-se înapoi la Hadley, o văzu ghemuită ca o pisică, fixând podeaua cu privirea. Zinnia se apropie şi se aşeză chiar în faţa ei, aproape să-i atingă genunchii.

Hadley nu se uită la ea. Nu spuse nimic. Părea că se face tot mai mică.

— Încetează, spuse Zinnia cu voce scăzută, de teamă să n-o audă Cynthia şi să sară cu gura.

Hadley ridică privirea; doar un ochi i se zărea printre şuviţele de păr care-i atârnau peste faţă.

— Să nu-ţi fie teamă de el. Fiindcă atunci el este cel care câştigă. Iar în mintea ta va deveni un monstru pe care nu-l poţi ucide. Vei sta ca paralizată în pat, în fiecare noapte, până la epuizare. Nu merită aşa ceva. Nu e invincibil.

Apoi se apleacă spre ea şi adăugă, abia şoptit:

— Cum spuneam, să-l vezi cum arată acum.

Hadley rămase nemişcată, de parcă vorbele Zinniei ar fi lăsat-o fără grai, apoi îşi îndreptă încet spatele. Lăsând să se vadă puţin şi celălalt ochi, prin vălul de păr.

— Termină cu smiorcăiala asta de copil de ţâţă.

Hadley tresări, pierzând din forţa pe care i-o insuflase Zinnia, iar Zinnia simţi că întrecuse măsura, apostrofând-o fără milă. Tânăra însă avea nevoie de un şoc. Şi, cine ştie, poate cândva o să-i fie recunoscătoare.

Zinnia intră într-o cabină liberă şi se lăsă în voia jetului de apă care-i încălzi rapid pielea. Apăsă pe dozatorul de săpun şi se frecă bine, peste tot, conştientă acum de un alt fel de căldură, care venea dinăuntru, părând că porneşte de undeva, dintre plămâni, din partea stângă a pieptului.

PAXTON

Paxton ciocăni în uşa deschisă şi vârî capul înăuntru.

— Aveţi o secundă, şefu'?

Dobbs ridică ochii de pe tabletă.

— Parcă ţi-am spus că eşti liber azi, fiule.

— Am o rugăminte.

Dobbs dădu din cap.

— Închide uşa.

Paxton închise uşa şi se rezemă de ea, cu braţele încrucişate. Întrebându-se dacă să înceapă cu rugămintea sau cu discuţia avută cu Zinnia. Probabil a doua variantă era mai indicată. Aşa putea să-l îmbuneze. Spera el. Dobbs însă îi uşură alegerea. Se lăsă pe spătarul scaunului din plastic, care scârţâi din toate încheieturile, şi întrebă:

— Ai vorbit cu femeia?

— Da. Nu are de gând să facă scandal.

— Perfect, spuse Dobbs cu o figură inexpresivă. Perfect. Sunt mulţumit să aud asta.

— Individul a fost dat afară, da? Iar Vikram a fost mutat în altă parte, da?

— Cum am promis.

— Excelent.

— Care-i treaba?

— Păi… începu Paxton şi se apropie fără să-şi desfacă braţele.

Se temea să întrebe, fiindcă asta ar fi însemnat că vrea un tratament preferenţial, pe care nu era deloc sigur că-l merita. Şi, oricum, tratamentul preferenţial era întotdeauna anunţat. Ca o promisiune pe care trebuia s-o îndeplineşti. Dar aici vorbea în numele Zinniei, nu al lui, suficient ca să prindă curaj.

— Femeia… Zinnia vrea să petreacă ziua în afara campusului. Să şofeze un pic. Dar lista de aşteptare pentru maşinile de închiriat e foarte lungă. Aţi putea să…

— Se rezolvă, răspunse Dobbs, fluturând din mână. Du-te la Recepţie, cei de acolo îţi vor da o maşină. Serviciul de pază şi protecţie are reducere. Încotro vreţi să mergeţi?

— N-am idee. Ştiu doar că vrea să iasă la o plimbare cu maşina, dacă tot avem amândoi liber. Ţinând cont de ce i s-a întâmplat ieri, trebuie să-i fac pe plac, nu?

— Îţi merge mintea, nu glumă, remarcă Dobbs, ridică apoi ceasul şi îi atinse uşor cadranul. Ai văzut ştirile de dimineaţă?

Paxton simţi că îi stă inima.

— Da. Şeful cel mare vine aici.

— Exact. După cum sunt sigur că-ţi dai seama, ne aşteaptă o zi al naibii de grea.

— Cred şi eu.

— Dakota va răspunde de pază, evident, zise Dobbs privind dincolo de Paxton, de parcă femeia s-ar fi uitat peste umărul acestuia. Dar am nevoie de câţiva oameni destoinici care s-o ajute.

Paxton se gândi dacă să pună întrebarea care i se părea totuşi nelalocul ei. Până la urmă o puse:

— Mă număr şi eu printre ei?

Dobbs se ridică de pe scaun şi se apropie de geam. Dincolo de el, mai mulţi agenţi îşi vedeau de treburile lor, fără să-i bage

în seamă. Dobbs se opri lângă Paxton, destul de aproape ca acesta să-i simtă aftershave-ul. Cu miros de pădure, aspru.

— Să ştii că încă nu te-am iertat că ţi-ai părăsit postul ieri. Dar, una peste alta, pe mine mă interesează mai mult rezultatul decât procedura, spuse Dobbs şi îl privi lung. Îmi place să cred că mă pricep la oameni, iar pe tine presupun că te-am citit cum trebuie. Tu eşti tentat să treci la acţiune atunci când majoritatea celorlalţi sunt tentaţi să stea şi să se uite.

— Vă mulţumesc. Ţin să-mi fac datoria cât mai bine.

Dobbs dădu aprobator din cap şi se întoarse la locul lui.

— Vorbeşte cu Dakota când vii mâine la muncă. Spune-i că aşa vreau eu. Dar nu uita că e echipa ei, deci ea dă ordinele.

— OK. N-am să uit. Vă mulţumesc mult.

Dobbs lăsă bărbia în piept şi se concentră din nou asupra tabletei.

— Pentru puţin. Acum du-te şi distrează-te. Ştii cât de rare sunt zilele libere aici.

Paxton închise uşa în urma lui şi zâmbi. Fără să vrea. Dar satisfacţia era atât de mare, încât trebuia să şi-o manifeste într-un fel şi, pentru că nu putea să strige cât îl ţinea gura, îşi purtă zâmbetul ca pe a patra stea, pe care încă n-o obţinuse, dar de care poate se afla din ce în ce mai aproape.

Şi mai era ceva. Creierul uman nu are capacitatea de a număra de câte ori îşi dorise să-i spună lui Gibson Wells tot ce avea pe suflet. Să-i spună cum îşi pierduse afacerea din cauza companiei Cloud.

Acum poate că se ivea această şansă.

Care, desigur, avea să-i spulbere toate stelele.

Dar oricum nu intenţiona să facă cine ştie ce carieră în locul ăsta.

ZINNIA

Maşina electrică rula cu o viteză suficient de mare pentru ca aerul din interior să nu se încălzească. Afară, din pământul pârjolit de soare, căldura se înălţa în voie. Zinnia privi în oglinzi la dronele care umpleau cerul ca un roi de insecte. Protuberanţele dizgraţioase ale campusului MotherCloud dispăreau dincolo de orizont. În faţă, şoseaua pustie, câmpie de o parte şi de alta, teren plat, nesfârşit, cât vedeai cu ochii.

Zinnia se simţea bine fără tricoul roşu. Ziua parcă avea mai mult farmec în absenţa uniformei. La fundul sertarului, găsise o rochiţă subţire de care uitase. Paxton era în pantaloni scurţi albaştri şi un tricou alb care-i punea în evidenţă tricepşii dezvoltaţi.

— Încotro? întrebă el, încercând să-şi lase scaunul mai jos, pentru o poziţie cât mai confortabilă.

— Nu ştiu. Pur şi simplu vreau să văd cerul liber.

Acum, că se îndepărtaseră suficient de campus, Zinnia se hotărî să trimită un mesaj, manevrând telefonul cu mâna stângă şi conducând maşina cu dreapta. *Curând, sper.*

Apoi lăsă telefonul jos şi se gândi că trecuseră mai bine de două luni de când sosise aici şi asta era prima ei ieşire. Dacă ieşire se putea numi faptul că se afla în interiorul relativ sigur al unui vehicul în care nu mureai de căldură.

— Avem apă? întrebă Paxton.

— Din belşug, în portbagaj.

— Îmi pare rău că nu mi-am luat ochelarii de soare.

Zinnia atinse un buton de lângă oglinda retrovizoare. Imediat se deschise un mic compartiment cu mai multe perechi de ochelari.

— Tipul de la închirieri mi-a spus că s-ar putea să avem nevoie de aşa ceva. Cât erai la baie. Suntem trataţi împărăteşte.

— Mda, se pare că am intrat din nou în graţiile şefului.

— Fiindcă m-ai convins să nu fac reclamaţie?

Paxton şovăi câteva secunde înainte să răspundă:

— Da… Te… deranjează?

Zinnia ridică din umeri.

— Ar fi fost prea multă bătaie de cap.

Nu voia să-i spună că aşa era cel mai bine pentru ea, dar, pe de altă parte, nu vedea de ce nu l-ar fierbe puţin în suc propriu. Bineînţeles că, în alte condiţii, şi-ar fi apărat cauza. Şi era conştientă că, prin atitudinea ei, îl rănea în amorul propriu după bravura pe care o demonstrase.

Zinnia scoase o pereche de ochelari. Rame groase, din plastic, albastru strălucitor. Paxton îi urmă exemplul. Ochelarii pe care-i nimeri aveau ramele albe, de damă, cu colţurile ascuţite, semănând cu nişte ochi de pisică. Paxton ridică din umeri şi îi puse pe nas. Se întoarse spre ea cu un zâmbet larg, arătându-şi toţi dinţii.

— Îţi stă bine, remarcă Zinnia, râzând în hohote după ce încercase să se abţină pentru ca, într-un final, să-şi dea seama că nu-i pasă.

— Sunt stilul meu.

— Cel puţin se asortează cu tricoul.

Cerul se însenină, dronele se împuţinară. Soarele pătrundea prin geamuri mărind temperatura.

— Incredibil, nu? spuse Paxton arătând în sus.

— Ce anume? Dronele?

— Da. Uite-le cum se foiesc. Când într-o parte, când într-alta, şi nu se ciocnesc nici măcar o dată. Sau aşa cred. În plus, sunt încărcate cu…

— Te-a lovit melancolia. Ai avut o dronă cât erai mic?

— Nu, doar că… zise el, se opri şi ridică din umeri. Sunt extraordinare. Datorită lor a ajuns Cloud în fruntea companiilor, nu? Din clipa în care coletele au început să fie livrate cu ajutorul dronelor, vânzarea online cu amănuntul a fost ca şi moartă. Nimeni nu a rezistat. Mă întreb cum e să inventezi ceva care să schimbe radical lumea.

— Nici chestia cu ouăle nu e de lepădat.

— Eu am vorbit serios, îi reproşă el aproape în şoaptă.

Zinnia simţi cum se înroşeşte până în creştet. Se uită la Paxton, care privea pe geam de parcă s-ar fi ferit de ea.

— Îmi cer scuze. Am făcut o glumă proastă.

Când văzu că Paxton nu răspunde, umblă la aerul condiţionat, încercând să găsească un echilibru între călduţ şi rece. Deschise radioul, în surdină, ca să nu descurajeze conversaţia, deşi nici ea nu avea chef de vorbă.

Îşi verifică telefonul. Niciun răspuns.

— Cum te mai simţi?

Zinnia se gândi să se scuze din nou, dar îi luă întrebarea ca pe o încercare de a schimba subiectul.

— Maşina răspunde la comenzi. Scaunul e destul de confortabil. Pedala de acceleraţie nu-mi place. Parcă se lipeşte de picior.

— Ştii la ce mă refer.

Zinnia ştia. Ar fi preferat ca Paxton să priceapă că nu vrea să vorbească despre asta. Văzu cum kilometrajul sărea la fiecare o sută de metri.

— Ce-a fost a fost.

— Dacă vrei să discutăm…

Zinnia aşteptă continuarea. Care nu veni.

— Mă simt bine, răspunse ea, se întoarse spre Paxton şi îi zâmbi scurt, ceva de genul *Totul e-n ordine.* Acum, că am scăpat de campusul ăsta afurisit… ce crezi despre toate astea?

— Despre ce anume?

— Despre Cloud. Despre ce faci în fiecare zi. Despre sistemul ăsta absurd de evaluare, cu stele. Eu una nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Dar la ce te aşteptai?

Zinnia se gândi câteva clipe. Apoi găsi o analogie care i se părea potrivită.

— E ca atunci când intri pentru prima dată într-un fast-food, cu imaginea pe care ţi-au creat-o reclamele. Cu burgerul, de exemplu, care arată perfect la televizor, dar, când îi scoţi ambalajul, vezi că-i vai de mama lui… turtit, plin de grăsime, cenuşiu. De parcă ar fi stat cineva pe el.

— Mda.

— Cam asta e senzaţia. Crezi că va fi ceva de soi. Însă e doar un burger de la fast-food. Îl înghiţi, dar cu noduri.

— Interesantă comparaţie.

— Tu ce crezi?

— Nu cred că burgerii de la Cloud sunt aşa de răi, încât să-i critici cu atâta vehemenţă.

— A, acum glumeşti tu…

Din partea opusă venea un autocar, îndreptându-se spre Cloud. Carne de tun proaspătă. Zinnia încercă să se uite înăuntru, să vadă câţi oameni erau, cum arătau, soarele însă se reflecta atât de puternic în geamurile autocarului, încât o făcu să închidă ochii, în ciuda ochelarilor de soare.

Paxton se lăsă pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi se întinse.

— Eu duc dorul firmei mele. Când eram propriul meu stăpân. Dar aici e mai bine decât alternativa. E mai bine decât nimic.

— Ai de gând să-i spui câteva şefului cel mare?

— Lui Wells?

— Doar vine în vizită, nu?

Paxton izbucni în râs.

— Mă tot gândesc la asta. Dobbs vrea să fac parte din echipa care se va ocupa de paza şi protecţia lui. Încă n-am aprobarea

Dakotei, fiindcă ea va fi la comandă, dar, într-adevăr, mă gândesc cum să procedez.

— Dar, dacă-l faci de două parale, în cât timp crezi că-ţi va da cu şutul?

— În câteva secunde, probabil. Poate mai puţin.

Zinnia râse şi ea.

— Mi-ar plăcea să văd scena.

— Adică vrei să vezi cum îmi pierd slujba?

— Ştii la ce mă refer.

Telefonul începu să bâzâie.

Perfect! Atunci să stabilim ceva cât de curând. Uite o fotografie cu mine şi tata ca să-ţi ţină de urât până ne revedem.

Era o fotografie obişnuită, cu un cuplu de negri, dar se vedea de la o poştă că nu erau părinţii ei – aveau pielea mult mai închisă la culoare decât a ei, dar nu conta. Salvă fotografia, cu ochii când la telefon, când la volan, şi o plasă într-o aplicaţie criptată.

— Cine era?

— Mama. Vrea să ştie unde sunt.

— Salut-o din partea mea.

— Desigur, răspunse Zinnia râzând.

După cum bănuia, fotografia conţinea un cod pe care aplicaţia îl descifră imediat: o hartă, cu un punct albastru, pulsatil, la vreo 30 km spre est. Până acolo însă urmau să treacă printr-o intersecţie complicată. Ca la comandă, ceva apăru la orizont. Un semnal intermitent pe câmpia nesfârşită. Zinnia apăsă un pic pe acceleraţie, îndreptându-se spre el.

Autostrăzile erau, în general, periculoase, multe fuseseră lăsate în paragină, aceasta însă nu arăta prea rău, aşa că Zinnia intră pe ea.

— La tine care sunt perspectivele?

Zinnia simţi cum i se taie răsuflarea. Apoi îşi aminti povestea pe care i-o servise şi se linişti.

— Până acum sunt bune. Pun bani deoparte.

— Foarte bine, foarte bine, zise Paxton dând de înţeles că mai vrea să întrebe ceva.

Zinnia se gândi dacă să-l încurajeze, dar imediat constată că nu mai e nevoie.

— Pot să te întreb ceva?
— Tocmai ai făcut-o.
— Ha, ha. Ieri… Tipul ăla, Rick… A spus că umblai la unul dintre terminale.
— Nu umblam.
— Când am ajuns acolo… mi s-a părut că văd…
— Ce anume?
— Mi s-a părut că te văd lângă computere. După ce l-am luat de pe tine.
Zinnia inspiră adânc, expiră şi mai adânc. Încercă să pară deranjată de întrebare, poate aşa Paxton va schimba subiectul. Dar nu. Paxton se agăţă de acea tăcere ca de o armă. Zinnia răspunse coborând vocea, în speranţa că va părea vulnerabilă, caz în care Paxton nu va mai insista.
— Eram panicată. Căutam ceva, o foarfecă, orice, ca să mă apăr. A încercat să mă omoare, adăugă ea şi-i aruncă o privire, continuând în şoaptă: Mă temeam că va încerca să te omoare şi pe tine.
— OK, spuse Paxton gânditor. OK.
— Ce-aş fi putut face la computere?
— Habar n-am. Pe cuvântul meu. Dar Rick a spus asta şi ce-am văzut eu… Scuze. Mai e un lucru care… un lucru care nu-mi dă pace.
Zinnia îşi încleştă mâinile pe volan.
— Ce anume?
— Poate nu-i nimic important.
— Ba e important, altfel nu l-ai fi pomenit.
Tăcerea se prelungi din nou, răstimp în care Zinnia simţi cum inima dă să-i sară din piept.
— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta, spuse Paxton.
— Dar ai adus.
— În prima seară în care am ieşit împreună… În sala de jocuri. Urmăream pe cineva. În interes de serviciu. Când am văzut înregistrarea…
Paxton privi din nou pe geam.
— …tu mă urmăreai pe mine.
Din nou Zinnia rămase fără replică. Ca şi cum în loc de creier ar fi avut un disc, iar acul ar fi sărit brusc de pe el, lăsându-l să se învârtească în gol. La naiba! De când voia să-mi spună asta?
— Fundul, zise ea.

— Poftim?

Zinnia îşi lăsă mâna pe genunchii lui. Începu să-i frece coapsa, cu degetele tot mai aproape de umflătura din pantaloni. Simţi cum se întinde materialul din care erau făcuţi.

— Îţi admiram fundul… Na, că m-ai făcut să roşesc. Eşti mulţumit acum?

Paxton îi acoperi mâna cu mâna lui şi Zinnia crezu că i-o va apăsa pe penis, el însă nu continuă mişcarea.

— Îmi cer scuze. Şi nu trebuie să roşeşti. Şi eu ţi-am admirat fundul toată seara.

Zinnia izbucni în râs în timp ce Paxton se aplecă şi o sărută pe umăr, buzele lui umede lipindu-se de pielea ei descoperită, răcorind-o. Probabil că, pentru el, râsul era un semn că se excita, dar Zinniei pur şi simplu nu-i venea să creadă cât de uşor scăpase.

— Îmi pare rău. Să ştii că nu încercam să te spionez. Dar nu m-am putut abţine. Eşti supărat?

— Nu, doar că mi se pare puţin ciudat.

Pe autostradă apăru un indicator. Verzui, decolorat de soare, cuvintele fiind indescifrabile. După trei kilometri văzură un semn de civilizaţie. O benzinărie părăginită, pe marginea drumului. Un şir de clădiri joase, prăvălii vechi, acum pustii, cu firmele decolorate sau căzute într-o rână, cu locurile de parcare năpădite de buruieni. Zinnia îşi verifică telefonul. Punctul se afla în această aşezare.

Semnaliză, apoi chicoti ca pentru sine, întrebându-se de ce face asta dacă, de douăzeci de minute de când intraseră pe autostradă, nu apăruse nicio maşină. Se înscrise pe banda de ieşire şi coborî. După mai multe viraje, ajunse pe o stradă largă, străjuită de clădiri nu mai înalte de două etaje.

Se uită în stânga şi-n dreapta după adresă. Răsuflă uşurată când o găsi.

O librărie. În orăşele ca acesta întotdeauna se uita după librării. Orăşelul părăsit prin care trecuseră la pas în prima zi nu avea aşa ceva, fapt care o întristase peste măsură. Librăria era amplasată pe colţ, avea ferestre mari, arcuite, pline de praf, şi o firmă deasupra uşii: LIBRĂRIA FOREST AVENUE.

Zinnia mai văzu ceva cu coada ochiului. Praf luat de vânt sau mişcarea cuiva, furişată, pe acoperiş. Un animal? Opri maşina şi privi lung marginea de sus a acoperişului, acolo unde începea

cerul albastru. Aşteptând ca linia dreaptă să fie întreruptă de ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paxton.

Poate că ochii îi jucau feste. Lumina reflectată. Creierul ei suprasolicitat, scos în lume. Durerea de cap tot nu-i dădea pace. Sigur avea o contuzie, chiar dacă nu foarte gravă.

— Nimic. Intrăm în librărie?

Paxton ridică din umeri.

— N-am nimic împotrivă.

Zinnia conduse spre o alee aflată la câteva prăvălii mai încolo, unde era cât de cât umbră, amiaza fiind încă departe. Opri motorul şi coborî în căldura înăbuşitoare. Pielea i se acoperi imediat de sudoare.

— Halal zi ne-am ales pentru ieşirea noastră! mormăi el.

— Sunt şi zile bune în care poţi să ieşi?

— Ai dreptate.

O luară înapoi pe alee, spre strada principală, mergând pe la umbră, aproape de clădiri. Trecură de un anticariat, un magazin de delicatese şi unul de articole de menaj şi ajunseră la librărie. Clădirea era mai mare decât păruse iniţial, în spatele faţadei înguste, se întindea pe câteva zeci de metri – Zinnia nici nu-i vedea capătul. Zgâlţâi clanţa.

— Eşti sigură că facem ce trebuie?

— Trăieşte periculos, ce naiba!

Zinnia se lăsă într-un genunchi, scoase două ace de păr şi se apucă să meşterească ceva la încuietoare.

— Tu chiar nu glumeşti!

— Poftim? făcu ea, vârând primul ac în mecanism, până la refuz, apoi apăsând pe el ca să poată răsuci butucul.

— E ilegal ce faci.

— Sigur? întrebă ea, folosind celălalt ac ca să pună la loc pinii încuietorii. Nimeni n-a mai intrat aici de ani întregi. Cine să mă aresteze, tu? Nu cred că jurisdicţia ta se întinde până aici.

Paxton se apropie ca să vadă mai bine.

— Ai mai făcut aşa ceva?

— Niciodată nu ştii peste ce ai putea să dai, spuse Zinnia, luptându-se cu mecanismul vechi, dereglat. Cărţi vechi. Chestii care nu se mai tipăresc de mult. Ia-o ca pe o expediţie de speologie urbană.

— Ce vrei să faci cu ele? Să le vinzi?

— Nu, prostuţule. Să le citesc.

— Aha.

Când ultimul pin făcu clic, Zinnia răsuci acul îndoit şi încuietoarea cedă cu un scârţâit prelung. Uşa se dădu brusc în lături. Zinnia se ridică în picioare.

— Zis şi făcut!

— Sunt copleşit. Nu ştiu ce-ar crede Dobbs dac-ar afla că-mi petrec timpul în compania unei infractoare.

Ha, ha, gândi ea.

Porni printre rafturi şi descoperi că erau pline pe jumătate, încerca să se îndepărteze de Paxton, sperând că, dacă se învârte mai mult pe acolo, acesta se va plictisi şi o va lăsa singură. Persoana cu care urma să se întâlnească era suficient de isteaţă ca să aştepte cea mai bună ocazie.

Multe dintre cărţile de la intrare n-o interesau: cărţi de bucate, non-ficţiune, cărţi pentru copii. Dar, pe măsură ce înainta spre raionul de ficţiune, găsea lucruri care o atrăgeau. Coperte care-i săreau în ochi prin straturile de praf. Se simţea ca un arheolog. Alese mai multe cărţi, tot ce i se părea interesant, ca să le ia cu ea.

Aproape de capătul magazinului aerul părea mai greu. Mirosul de librărie veche – putregai şi hârtie îngălbenită –, era amplificat de nesfârşitele cicluri ale soarelui. Paxton strigă de la uşă:

— Ies puţin afară. La aer. Să văd ce e în jur.

Perfect.

— OK. Termin în câteva minute.

Îl auzi cum deschide şi închide uşa. O luă la fugă spre capătul librăriei, unde găsi un birou şi o casă de marcat plină de praf, cu sertarul scos şi pus în picioare, gol. Câţiva bănuţi zăceau împrăştiaţi pe podea. Auzi bâzâitul telefonului. Un alt SMS, care-i atrase atenţie pentru moment, motiv pentru care nu reacţionă la trosnetul podelei din spatele ei.

Urmă un clic ameninţător. Metal pe metal.

Ştia ce este acel obiect rece, dur, lipit de ceafă. Care o apăsa de jos în sus, semn că cealaltă persoană era mai scundă.

O voce de femeie.

— Eşti cu ei?

PAXTON

— Domnule Paxton, sunt Gibson Wells…

Greşit, la naiba! Respiră.

— Domnule Wells… Numele meu este Paxton. Înainte de a lucra aici, la Cloud, am fost patronul… nu… am fost directorul general al unei companii numite Oul Perfect. O companie americană mică, pe care m-am chinuit s-o ţin în viaţă, dar insistenţa cu care Cloud a solicitat reduceri de preţ tot mai mari…

Prea lung. Cuvintele i se rostogoleau în gură ca nişte bile, începe în forţă. Şi la obiect.

— Domnule Wells, declaraţi mereu că faceţi totul pentru muncitorul american, dar n-aţi făcut decât să-mi distrugeţi compania.

Paxton dădu din cap. Asta ar trebui să-i reţină atenţia lui Wells. Îşi şterse fruntea de sudoare. Se retrase la umbră. Era aproape de miezul zilei şi nu prea mai avea unde să se adăpostească de soare. Se gândi să intre din nou în librărie, dar nu se simţea deloc în largul lui acolo. Se auzea şi un zgomot ciudat. Şobolanii, poate.

Se întoarse la maşină, îi dădu ocol şi o porni pe alee, întrebându-se unde duce. Poate la o altă stradă. Ajunse la o rampă de încărcare şi un loc de parcare în spatele unor clădiri. Buruieni peste tot, cu tulpini uriaşe care ţâşneau din pavaj ca nişte focuri de artificii.

Auzi un zgomot în spate, paşi care făceau pietricelele să scrâşnească. Se întoarse şi văzu trei persoane în soarele dogoritor al amiezii, cu ochii ascunşi de ochelari, cu gurile acoperite de bandane, îmbrăcaţi în haine trainice, dar uzate. Doi bărbaţi şi o femeie.

Bărbaţii erau albi, înalţi şi uscăţivi, de parcă i-ar fi întins cineva prea mult. Păreau a fi gemeni, dar era greu să te convingi din cauza feţelor acoperite. Femeia era vânjoasă, cu pielea neagră şi părul cărunt, adunat în codiţe în creştet. Ţinea în mână o puşcă veche, îndreptată spre pieptul lui Paxton. Calibrul 22 mm, aproape o armă pneumatică, şi atât de ruginită, încât poate nici nu funcţiona. Paxton însă nu voia să rişte.

Se opri şi ridică mâinile. Cei trei se opriră şi ei, privindu-l lung. Aşteptând. Fără să se grăbească. Paxton nu auzise de ceva asemănător. Doar era în America, nu într-un film de duzină.

Bandele de răufăcători nu colindau prin aşezările părăsite în aşteptarea unor călători care se aventurau până acolo.

Femeia îşi scoase bandana ca să poată vorbi.

— Cine mai e cu tine?

Paxton dădu să-i spună despre Zinnia, dar înţelese la timp că cei trei nu ştiau nimic despre ea, deci pe moment Zinnia era în siguranţă.

— Nimeni. Sunt singur.

Femeia zâmbi superior.

— Ştim de amica ta din librărie. Avem grijă şi de ea. Cine mai e cu tine?

— Unde e amica mea?

— Mai întâi răspunde la întrebare.

Paxton îşi împinse uşor pieptul în faţă.

— Suntem înarmaţi.

— Am observat.

Femeia păşi spre el, agitându-şi arma ca să-şi întărească vorbele.

— Cine v-a trimis aici?

Paxton făcu un pas înapoi.

— Nimeni. Am ieşit la o plimbare cu maşina. De o zi. Într-o expediţie de speologie urbană.

— Speologie urbană?

Paxton ridică din umeri.

— E ceva mai deosebit.

Femeia arătă cu puşca spre librărie.

— Hai înăuntru!

— Ce-ar fi să laşi arma jos?

— Încă nu.

— N-am venit aici ca să facem vreun rău cuiva.

— Aveţi apă?

Paxton arătă spre maşină.

— În portbagaj.

— Cheile.

Paxton scoase cheile din buzunar şi le aruncă în praf, la picioarele ei. Femeia se aplecă să le ridice. Paxton ar fi putut s-o atace. Ar fi trebuit. Dar aşteptă o secundă în plus, răstimp în care femeia se îndreptă de spate. Îi dădu cheile unuia dintre cei doi uscăţivi, care se apropie de portbagaj şi îl deschise. Scoase două bidoane cu apă.

— Excelent! zise femeia. Să mergem.

Cei trei mergeau în urmă, păstrând distanţa faţă de Paxton, care păşea pe lângă peretele din cărămidă, spre intrarea în librărie. Nu erau proşti. Ştiau că nu trebuie să se apropie prea mult de el. Dacă se întorcea brusc, apuca puşca de ţeavă, o întorcea în sus şi trăgea de ea. O metodă uşoară de a dezarma un agresor, pe care o exersase o dată la trei luni în cursul instruirilor obligatorii de la închisoare.

Se presupunea că e simplă. Însă o puşcă din cauciuc se deosebea destul de mult de una adevărată.

Paxton bănuia că cei trei nu vor să-i facă rău. Se dădeau băţoşi, dar, la femeie cel puţin, observase tremurul vocii. Şi se vedea după umeri cât de încordată e. Cu cât îi privea mai crunt, cu atât păreau nişte animăluţe speriate a căror vizuină tocmai fusese descoperită, iar acum îşi arătau colţii în speranţa că intrusul îşi va pierde curajul şi se va lăsa păgubaş.

Paxton intră în librărie şi strigă.

— Zin. Totul e-n regulă?

Zinnia răspunse de undeva, din spatele librăriei.

— Da.

Paxton îi auzi pe ceilalţi cum intră după el. Rămase cu mâinile sus şi înaintă încet. Fără mişcări bruşte. Dacă acţiona inteligent, dacă şi el, şi Zinnia îşi păstrau calmul, în câteva minute scăpau de aici. Şi se întorceau la confortul din campus.

Zinnia şedea cu spatele la perete şi cu mâinile pe podea. La vreo cinci metri mai încolo, o femeie mică de statură, cu părul împletit, cu pielea albă ca laptele, ţinea un revolver negru, de damă, îndreptat spre Zinnia.

Zinnia se uită la Paxton, încurcată, apoi cei trei apărură în spaţiul dintre rafturi şi mese.

— Te-au prins şi pe tine, constată ea.

Pe Paxton îl consolă faptul că Zinnia nu părea panicată.

— Eşti rănită?

— Nu.

— Foarte bine, zise el şi-i aruncă o privire tăioasă tipei cu revolverul.

— Gura, se răsti femeia cu puşca şi se mişcă în cerc, pe lângă Paxton, cu arma îndreptată spre Zinnia.

Zinnia rămase cu mâinile pe podea.

Paxton simţea cum creşte temperatura în jurul lui. Cunoştea bine senzaţia. Cel mai bine era să intervină înainte ca termometrul să pocnească.

— Hei, aproape că strigă el, făcându-i pe toţi să-l privească. Haideţi să fim serioşi. Suntem oameni paşnici. Nimeni nu vrea s-o încaseze. Toţi vrem să mergem acasă.

Paxton întinse mâna spre femeia înarmată cu puşca ca să-i atragă atenţia şi adăugă:

— Puteţi păstra apa. Acum ce-ar fi să lăsaţi armele jos şi să plecăm de aici? Aşa nimeni nu se va trezi cu un glonţ.

Femeia strânse şi mai tare puşca, în acelaşi timp uitându-se la cea cu revolverul. Semn că aceasta din urmă era şefa.

— Cum te cheamă? întrebă Paxton întorcându-se spre ea. Să începem cu prezentările. Eu sunt Paxton. Amica mea de colo este Zinnia. Pe tine cum te cheamă?

— Ember.

— Amber?

— Ember. Cu E.

— OK, Ember. Acum, că ne-am cunoscut, ce-ar fi ca amândouă să lăsaţi armele jos, cât eu şi Zinnia ieşim de aici? Pe urmă puteţi merge liniştite acasă.

— Maşina voastră are logoul Cloud pe ea, zise Ember.

— Acolo lucrăm, replică Paxton.

Ember dădu din cap. Şi-i susţinu privirea. Femeia i se părea cunoscută, dar nu ştia de unde. O mai văzuse. Poate la Cloud? Dar compania era plină de femei.

— Eşti tipa de la evaluare, interveni Zinnia.

Toţi se întoarseră spre ea. Zinnia o privea lung pe Ember, care încuviinţă din cap într-un târziu.

— Tu eşti tipa care a fost scoasă din sală. Din teatru, continuă Zinnia.

Privirea fioroasă a lui Ember se mai îmblânzi.

— Erai acolo? Îţi aminteşti asta?

Zinnia ridică din umeri.

— Am memoria feţelor.

Acum îşi aminti şi Paxton. Tipa în costum mov, la mâna a doua, cu etichetă portocalie. Agitase spiritele când ei erau conduşi la autocar.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Ember zâmbi.

— Mişcarea de rezistenţă.
— Faţă de cine? întrebă Zinnia.
— Faţă de Cloud. Şi cred că voi ne puteţi ajuta.

ZINNIA

Ceva mai absurd nici că se putea.

Ăştia or fi angajat-o? Le ieşeau oasele prin piele, aveau dinţii galbeni, stricaţi. De-abia reuşeau să aibă grijă de ei, darămite să-i pună în palmă o sumă din opt cifre.

Nu avusese timp să-şi verifice telefonul, deci nu ştia dacă persoana de contact era aici, aştepta sau plecase. Mai bine s-o facă pe proasta şi să spere într-o şansă. Cercetă încăperea. Nu avea cum să dezarmeze două persoane într-un spaţiu atât de mare fără să fie împuşcat cineva. Ea una nu voia să fie împuşcată, cum nu voia nici ca Paxton să păţească aşa ceva.

Nu că i-ar fi păsat de el. Nu-i păsa. Dar în acelaşi timp se gândea că nu merită să aibă un astfel de sfârşit.

Paxton veni lângă ea, la perete, şi se lăsă să alunece pe podea.

— Dac-am putea să… zise el.

— Gura! îl întrerupse Ember. Acum trebuie să ascultaţi. Aţi înţeles? Ascultaţi şi pe urmă vorbiţi. Şi ar fi bine să vorbiţi pe placul nostru, altfel nu vă văd deloc bine.

Femeia cu puşca se îndepărtă de Paxton şi de Zinnia, ca ei să n-o audă ce-i şopteşte lui Ember:

— Crezi că sunt cei pe care i-am urmărit?

— Imposibil, răspunse Ember. Semnalul s-a oprit înainte de a sosi ei aici. Şi n-ai văzut ce rablă e maşina lor?

La naiba! se gândi Zinnia. Ăştia mi-au urmărit angajatorul.

Dar de ce? Nu întrebă. Nu voia să arate că o interesează. Răsuflă uşurată când Paxton întrebă în locul ei.

— O clipă, aţi urmărit pe cineva? Credeam că locuiţi aici.

Ember îl ţintui cu privirea. Răsuci revolverul în mână, ţinându-l de garda trăgaciului, cu ţeava în jos. Unul dintre bărbaţii-arac i-l luă şi-l vârî în buzunar.

— Am recepţionat semnalul unei maşini luxoase care trecea prin zonă. Rareori ajung asemenea maşini aici. Voiam s-o jefuim.

Hopa! făcu Zinnia în sinea ei. Cu siguranţă, angajatorul ei.

— Ca Robin Hood? întrebă Paxton. Asta înseamnă că eşti prinţesa hoţilor?

— Sunt sigură că ne-a scăpat, răspunse femeia bătând din palme. Dar, ce să vezi, ne-am ales cu o pradă mai mare.

Cei doi araci şi femeia cu păr cărunt se apropiară de rafturile cu cărţi şi se aşezară precum copiii, turceşte, privind-o pe Ember cu o emoţie nedisimulată pe feţele murdare de praf. Ember vârî mâna în buzunarul de la spate, scoase un obiect ascuns în palmă. Apoi se aplecă, tot timpul cu ochii la Zinnia şi la Paxton. Dădu drumul obiectului pe podea şi se ridică în picioare. Un stick din plastic.

— Ăsta e chibritul care va distruge compania Cloud din temelii, zise ea de parcă ar fi fost pe o scenă, în faţa unei săli arhipline.

Chibritul de pe ceas. Ăştia or fi făcut-o? gândi Zinnia. Ar fi vrut să ştie cum pătrunseseră în sistem, fiindcă aşa ceva era mai mult decât o performanţă, acum însă nu era momentul pentru întrebări.

— Cu ce vă ocupaţi acolo? întrebă Ember. Ce faceţi?

— Suntem culegători amândoi, răspunse Zinnia tocmai când Paxton spunea „agent de pază”.

Zinnia se întoarse spre Paxton şi ridică o sprânceană, gest sinonim cu *Nu fi fraier.*

Ember încuviinţă din cap şi se întoarse spre Paxton:

— Perfect. Uite ce trebuie să faci. Iei ăsta cu tine. Îl vâri într-un computer şi urmezi instrucţiunile până execuţi tot programul. Amica ta rămâne cu noi până-ţi faci treaba şi te întorci s-o iei.

Zinnia izbucni în râs. După cum vorbea femeia asta, toată operaţiunea era floare la ureche, nu una pe care ea se căznea de luni întregi s-o ducă la îndeplinire. În clipa următoare însă, simţi cum o ia cu frig. Ăştia aveau acelaşi scop ca şi ea. Reprezentau concurenţa? Ăsta să fie mesajul de la angajatorul ei? Că o trecea pe linie moartă?

— Nu, spuse Paxton.

— Cum adică nu? întrebă Ember.

— Cum ai auzit. N-o las aici. Şi nu fac nimic până nu ne explici ce-i cu nebunia asta.

Ember se întoarse spre ciracii ei. Apoi se uită pieziş la Paxton şi la Zinnia.

— Dacă sunt nevoită să vă explic de ce trebuie distrusă compania Cloud, nici nu ştiu de unde să încep.

— Dar ce problemă ai cu ea? întrebă Paxton pe un ton condescendent, sarcastic, moment în care Zinnia chiar se simţi atrasă de el. Te rog să mă lămureşti.

Ember izbucni în râs.

— Ştii cât era în medie săptămâna de lucru în America? Patruzeci de ore. Sâmbăta şi duminica erau libere. Iar orele suplimentare se plăteau. Asistenţa medicală era inclusă în salariu. Ştiai asta? Şi erai plătit în bani, nu în credite, după un sistem pe care naiba-l înţelege. Aveai casa ta. Aveai o viaţă separată de muncă. Acum? întrebă ea pufnind. Eşti un consumabil care livrează consumabile.

— Şi ce dacă? făcu Paxton.

Ember înţepeni, derutată de faptul că vorbele ei nu avuseseră efectul scontat.

— Nu te deranjează?

Paxton se uită în jur, mutându-şi privirea de la ea la amicii ei, aşezaţi pe podea, în spatele lor.

— Spre deosebire de noi, vouă vă merge foarte bine. Jefuiţi maşini unde şi-a înţărcat dracu’ copiii. Ce alternativă avem?

— Întotdeauna există o alternativă, răspunse Ember. Poţi pleca.

Paxton ridică vocea în aerul îmbâcsit. Pentru Zinnia era ceva nou, departe de tonul stăpânit, atrăgător. Ember părea să fi atins un punct nevralgic bine ascuns, declanşând emoţii despre care nici el nu ştia că sunt acolo.

— Chiar crezi că există alternativă? Am irosit ani întregi într-un loc de muncă pe care l-am urât, dar pe care l-am suportat ca să-mi încep propria afacere. Şi ştii ce s-a întâmplat? Piaţa a ales ce i-a plăcut mai mult. A ales Cloud. Eu pot să mă dau de ceasul morţii. Tot degeaba. Ori strâng din dinţi şi-mi fac treaba, ori trăiesc în mizerie şi mor de foame. Îţi răceşti gura de pomană. Prefer un acoperiş deasupra capului şi burta plină.

— Deci asta e. Accepţi situaţia. Fără să crâcneşti. Nu crezi că poţi lupta pentru ceva mai bun?

— Cum ar fi?

— Orice în afară de asta, replică Ember ridicând şi ea vocea.

— Ăsta e răul cel mai mic, se răsti Paxton, înroşindu-se la faţă, cu venele gâtului tot mai proeminente. Aşa că, orice ai încerca, n-ai cum să schimbi nimic.

— Hei! Nu puteţi să vorbiţi calm? întrebă Zinnia şi-i trase un ghiont lui Paxton.

Ember oftă şi înaintă câţiva paşi.

— Hai să-ţi spun câteva lucruri despre Cloud. Noi am creat compania asta. Noi am lăsat-o să ne controleze. Când şefii ei au hotărât să cumpere magazinele alimentare, i-am lăsat. Când au hotărât să preia fermele, i-am lăsat. Când au hotărât să preia mass-media, furnizorii de internet şi companiile producătoare de telefoane mobile, i-am lăsat. Ni s-a spus că asta însemna preţuri mai mici, fiindcă ţelul suprem al companiei e să-şi facă fericit clientul. Compania şi clientul alcătuiesc o familie. Dar nu-i deloc aşa. Noi suntem hrana marilor companii, ca să crească şi mai mari. Singurii care le puteau ţine în frâu păreau a fi marii retaileri. Apoi a venit Vinerea Neagră şi oamenilor li s-a făcut tot mai frică să iasă din casă după cumpărături. Crezi că asta a fost o întâmplare? O coincidenţă?

— Mda, spuse Paxton, dând încet din cap, vocea revenindu-i la normal. Acum chiar că ai luat-o razna. Numai teoria conspiraţiei mai lipsea.

— Ba n-am luat-o deloc razna.

— Ba da, şi cred că eşti dusă cu capul.

Femeia bătu din picior făcându-şi amicii să tresară.

— Cât de orb poţi să fii! Cum de nu te înfurii când vezi cum controlează tot ce înseamnă viaţa ta? Cum poţi fi atât de mulţumit că eşti unul dintre oamenii din Omelas?

— Omelas? Poftim?

Ember îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Asta e problema. Nu ne-am pierdut capacitatea de a simţi. Ci capacitatea de a gândi.

Femeia îşi descoperi faţa şi privi din nou spre Paxton.

— Trăim într-o stare de entropie. Cumpărăm lucruri fiindcă ne dezintegrăm şi noutatea ne face să ne simţim întregi. Suntem dependenţi de acest sentiment. Aşa ne controlează Cloud. Mai rău e că ar fi trebuit să anticipăm ce se va întâmpla. Ani în şir am trăit cu poveşti despre asta. *Minunata lume nouă, 1984, Fight Club.* Am ridicat în slăvi astfel de poveşti, ignorându-le mesajul. Cum se face că poţi comanda orice lucru din lume şi, în

decurs de douăzeci şi patru de ore, ţi-a şi sosit acasă, dar, dacă încerci să comanzi *Fahrenheit 451* sau *Povestea slujitoarei,* durează săptămâni întregi până le primeşti sau nu le primeşti deloc? Fiindcă şefii nu vor să mai citim poveştile astea. Nu vor să intrăm la idei. Ideile sunt periculoase.

Paxton nu răspunse. Zinnia se întrebă la ce se gândea. Ea însăşi ştia la ce se gândeşte: Ember era un orator dat naibii. Avea genul de voce care se încolăceşte în jurul tău, care te mângâie pe obraz şi te convinge să-ţi dezvălui numărul cardului de credit.

În plus, avea dreptate.

— Ăsta e sistemul pe care-l avem, zise Paxton. Lumea se dezintegrează. Cloud cel puţin se străduieşte s-o refacă.

— A, cu „iniţiativele ei ecologice”? Asta o iartă de păcate? întrebă Ember şi făcu alţi paşi în faţă.

Băgă din nou mâna în buzunar şi scoase un obiect mic. Zinnia avu nevoie doar de o secundă ca să înţeleagă ce era obiectul acela ţinut cu două degete.

Un chibrit negru cu gămălia albă.

— Vedeţi chibritul ăsta? întrebă Ember plimbându-şi ochii de la Paxton la Zinnia întruna până când cei doi încuviinţară din cap. E atât de mic şi de fragil. Cu timpul se va învechi şi se va rupe. Dacă e ud, nu se aprinde. Se pierde uşor, se rătăceşte uşor. Şi totuşi, scânteia lui ar putea pune la pământ o pădure întreagă. Ar putea aprinde un baton de dinamită capabil să distrugă o clădire.

Paxton râse.

— Deci ăsta a fost planul cu ceasurile? Să le arăţi oamenilor un chibrit care ar putea schimba lucrurile? Nici măcar unul n-a înţeles ce înseamnă.

— Am pus bazele, răspunse Ember, cu voce ascuţită.

Nu era obişnuită cu discuţiile în contradictoriu. Era obişnuită ca oamenii să se agaţe de cuvintele ei ca de nişte stânci de la marginea unei prăpăstii.

— Încercăm să deschidem mintea oamenilor pas cu pas, rosti ea şi arătă în spate, spre stickul de pe podea, ca spre un obiect sacru. Dar cu ăsta ne vom atinge scopul. Ăsta e răspunsul nostru. Chibritul nostru.

— Şi pe urmă? întrebă Paxton. După ce distrugeţi Cloud? Unde vor munci oamenii? Ce vor face? Voi vreţi să daţi peste cap întreaga economie americană. Şi piaţa imobiliară.

— Oamenii se vor adapta. Nu putem permite ca o singură companie să controleze totul, la modul absolut. Ştii că au existat legi împotriva monopolului? Până când guvernanţii au descoperit că ei au din ce în ce mai puţin, iar companiile, din ce în ce mai mult. Apoi, curând, companiile au fost cele care au scris legile. Chiar crezi că salariul tău îţi acoperă cheltuielile cu mâncarea şi cazarea? Nici pe departe. Guvernanţii le acoperă. Ei subvenţionează asta, plus asistenţa medicală. Ei plătesc ca să ai un loc de muncă şi să votezi pentru ei, ca să-şi păstreze locurile de muncă. E un cerc prea vicios ca să poţi ieşi din el. De aia a sosit momentul să dăm de pământ cu sistemul ăsta, să-l desfiinţăm.

— Jos cu el! mormăi unul dintre uscăţivi.

— Te baţi cu morile de vânt, zise Paxton.

Zinnia era surprinsă de pasiunea cu care Paxton apăra compania Cloud. Cea care-l ruinase. Şi împotriva căreia se arăta mereu pornit. Poate se convertise. Poate acum chiar credea în ea. Poate că, în faţa violenţei sau a morţii, simţea nevoia să-i găsească o justificare, fiindcă adevărul era prea greu de acceptat. Zinnia se rezemă de perete, atentă la schimbul de replici, aşteptând un moment favorabil.

Ember pronunţase un nume care i se părea cunoscut şi acum nu-i dădea pace. Omelas. Un articol. Pe care-l citise. Demult. Acum era sigură. O poveste care nu-i plăcuse deloc.

— Hei! strigă Ember. Tu de colo!

Zinnia ridică privirea.

— Tu rămâi aici, iar el pleacă. Face ce i-am cerut şi se întoarce. Te asigur că n-ai să păţeşti nimic. Asta, dacă lucrurile merg cum vrem noi. Dacă amicul tău se întoarce singur. Îmi pare rău, dar asta e situaţia. Trebuie s-o facă cineva. De ani tot încercăm. Asta e şansa vieţii noastre.

— De acord, răspunse Zinnia şi se întoarse spre Paxton. Pleacă!

— Poftim?

Zinnia strecură puţină teamă în voce.

— Cred că cel mai bine e să faci ce ţi se spune.

— Nu vreau să te las pe mâna lor.

La naiba cu spiritul lui cavaleresc!

— Te rog, insistă Zinnia, adoptând o mină neînfricată. Altă soluţie nu văd.

— Nu, spuse Paxton, aşezându-se mai comod.

Ember se apropie şi îndreptă pistolul spre fruntea Zinniei, dar cu ochii la Paxton.

— Pleacă! Imediat.

Paxton ridică mâinile, apoi se sculă în picioare, sprijinindu-se de perete. La fiecare pas al lui, Ember lăsa pistolul tot mai jos. Paxton luă stickul şi se întoarse spre Zinnia.

— Voi fi înapoi curând.

— Mulţumesc, spuse Zinnia.

După vreo zece paşi, Paxton se întoarse din nou.

— Dacă-i faceţi vreun rău…

— Bine, bine, am înţeles, i-o reteză Ember. N-ai grijă, nu păţeşte nimic. Hai, la treabă!

Zinnia se uită cum femeia cu puşca şi cei doi inşi uscăţivi se îndreaptă spre uşa librăriei, lăsând-o singură cu Ember. Prima lor mişcare nesăbuită – să le lase singure. Îşi închipuiau, probabil, că Paxton era cel periculos. Tributari discriminării sexuale pe care o aveau în sânge.

— Mă legi de mâini? întrebă Zinnia, ridicând privirea spre Ember.

— Trebuie?

— Din precauţie.

Ember îi făcu semn cu revolverul.

— În picioare!

Zinnia se ridică, ţinând mâinile întinse, apropiindu-se de Ember încet, pentru ca femeia să nu intre la bănuieli. Paradoxal, revolverele erau mai puţin periculoase decât cuţitele. Prefera să se apere de revolvere, nu de cuţite. Distanţa minimă sigură pentru cel înarmat era de şapte metri. Mai puţin de atât putea fi în dezavantajul lui. Adrenalina îi afecta funcţiile motorii. Creşterea bruscă a tensiunii arteriale îi provoca ameţeli.

Avusese nevoie de un antrenament îndelungat ca să-şi păstreze stăpânirea de sine. Ember, probabil, nu beneficiase de acelaşi gen de antrenament. Şi era la mai puţin de trei metri de ea.

— N-am motiv să te leg. În spate e o magazie. Poţi sta acolo. E foarte cald, dar, din fericire, avem apa de la voi.

Zinnia mai făcu un pas spre ea. Doi metri şi jumătate. Doi metri. Dădu de înţeles că vrea să treacă pe lângă Ember, spre magazie; oricum, Ember părea atentă mai mult la Paxton şi la cei trei, aşa că, în clipa în care sună clopoţelul de la intrare şi ochii lui Ember se întoarseră într-acolo, Zinnia se aruncă asupra ei.

Se întinse după revolver, apucă încărcătorul şi strânse cu toată puterea. Ember apăsă pe trăgaci, dar arma nu percută. Zinnia o îndreptă lateral, departe de ele, în caz că ar scăpa-o şi glonţul ar porni.

În acelaşi timp, o lovi scurt cu cotul în tâmplă pe Ember, simţind impactul până în umăr. Femeia căzu fulgerată la podea, ca un sac plin cu pietre. Zinnia îi şi smulse revolverul din mână.

Apoi se dădu circa şapte metri înapoi, scoase încărcătorul ca să vadă dacă mai sunt cartuşe în el şi, găsind două, îndreptă arma spre fruntea lui Ember.

— Ce este pe stick? întrebă ea.

— Jigodia dracului! Târâtura dracului! Vrei să lupţi pentru ei?

— Cine v-a angajat?

— Nu ne-a angajat nimeni. Noi suntem rezistenţa.

— Da, ce să-ţi povestesc, revoluţia lui peşte! Am priceput. Stai cuminte aici.

Părea a fi vorba de un grup independent. Care urmărea o singură lovitură. Doar să pătrundă în sistem, să-l dea peste cap şi să plece mai departe. Pe Zinnia o deranja că totul li se părea atât de simplu, mai ales când se gândea la lunile în care fusese blocată acolo, la umărul pe care şi-l dislocase doar ca să-şi ducă misiunea la îndeplinire.

Se îndreptă spre intrarea în librărie, dar se opri după câţiva paşi. Simţea nevoia copleşitoare de a-i face rău lui Ember. Nu s-o lovească. Nu să-i provoace o durere fizică. Ci să-i arate o parte din durerea lumii. Durerea care era fundalul sonor al fiecărei zile petrecute în campusul ăla blestemat.

— Ia-ţi chibritul. Du-te până la Cloud. Aprinde-l şi pune-l lângă un zid din beton. Şi spune-mi cât timp durează să ardă tot.

Ochii lui Ember se înceţoşară. Se vedea că pierde din agresivitate.

Zinnia ajunse în faţă şi privi pe geam. Nu văzu pe nimeni. Era imposibil să fi plecat cei trei. Probabil se aflau pe alee. Smulse clopoţelul din perete ca să nu sune când iese, apoi păşi tiptil

afară. Oprindu-se ori de câte ori tenişii îi scârţâiau pe caldarâmul uscat. Se furişă pe lângă zidul din cărămidă, fierbinte, mai să-şi ardă pielea.

La colţ, voci. Se opri la marginea aleii şi ascultă. Prinse ultimele cuvinte ale lui Paxton:

— ...şi, dacă vă atingeţi de ea, jur că veţi plăti cu vârf şi îndesat.

Vai de mine!

Vocea lui se auzea clar, deci Paxton era cu faţa spre ea, iar cei trei se uitau la el, cu spatele spre capătul aleii. Zinnia se pitulă şi aruncă o privire după colţ. Văzu şase picioare. Femeia cu puşca era în spatele celorlalţi.

Uşor de rezolvat. Paxton făcu ochii mari când o observă. Zinnia apropie revolverul de capul femeii cu puşca. Apropierea era riscantă, dar cei trei nu erau destul de agili ca să-i ia arma. Cel mult se puteau alege cu un glonţ. Se întoarseră toţi odată spre ea şi o priviră, la început nedumeriţi, apoi speriaţi.

— Puşca, spuse Zinnia. Arunc-o spre el.

Femeia se gârbovi. Se uită la Paxton, care era numai zâmbet. Când îl văzu că se apropie de ea, îi aruncă puşca folosindu-şi ambele mâini. Paxton o prinse şi o îndreptă spre unul din tipii uscăţivi.

Zinnia trase un glonţ în aer şi toţi săriră ca arşi, chiar şi Paxton.

— Acum valea! le spuse ea.

Cei trei ţâşniră pe lângă Paxton şi alergară până la capătul aleii, de unde se făcură nevăzuţi. Zinnia lăsă mâna jos, legănă arma şi îi dădu drumul în praf. Paxton se repezi la ea, o apucă de umeri şi o strânse la piept. Zinnia nu se împotrivi. Rămaseră aşa o vreme, până când inimile îşi potoliră bătăile.

— Eşti teafără?

— Da, răspunse Zinnia cu fruntea lipită de umărul lui.

Paxton se desprinse de ea şi o privi în ochi. Mai mult decât îngrijorat, transpirând de emoţie.

— Ce dracu' s-a întâmplat?

— Am lucrat în sistemul educaţional din Detroit. Crezi că a fost prima oară când m-a ameninţat cineva cu arma?

— Nu mă lua cu de-asta.

— Tipa m-a subestimat, iar eu am avut noroc. Practic Krav Maga[14] de când eram mică.

— Acum aflu.
Zinnia ridică din umeri.
— N-a venit niciodată vorba.
Paxton clătină din cap. Se apleca şi ridică puşca. O îndreptă spre cer şi apăsă pe trăgaci. Nimic.
— Relaxantă ieşirea noastră, remarcă el.
— Mda. N-ar fi rău să ne întoarcem.
— Au dus toată apa înăuntru.
Zinnia luă revolverul de jos.
— O aduc eu. Oricum vreau să iau şi cărţile.
— Eşti sigură?
— Da, răspunse ea şi arătă spre maşină. Urcă şi pune în funcţiune aerul condiţionat. Vreau să-mi îngheţe fundul când pornim la drum.
— Pot să vin cu tine.
Zinnia zâmbi.
— Mă descurc. Vreau să rămân puţin singură. După atâta… zbucium.
Paxton ridică mâinile.
— OK. Du-te!
— Trebuie să merg şi la toaletă, îi aruncă ea peste umăr. Aşa că mai întârzii. Scuze.
Zinnia intră în librărie şi dădu fuga în spate, unde era pustiu. Scoase telefonul şi, înainte să citească mesajul pe care-l primise, auzi un scârţâit în spate şi o voce:
— Rămâi pe loc.
O voce de bărbat. Adâncă, de bătrân. Răguşită. Fumător. Zinnia strânse revolverul, se asigură că e la vedere, dar nu-l ridică. Se întrebă unde fusese tipul. Poate în spate. Poate privise toată scena.
— Trebuie să-ţi duci misiunea la îndeplinire.
Zinnia încuviinţă din cap, neştiind dacă să răspundă.
— Mai trebuie să faci ceva. În caz de reuşită, răsplata va fi dublă.
Zinnia îşi ţinu răsuflarea.
— Omoară-l pe Gibson Wells.
Cuvintele aproape că o asurziră.
— Numără până la treizeci şi întoarce-te.
Zinnia numără până la o sută douăzeci înainte să descopere că se poate mişca.

PAXTON

Paxton îşi rezemă capul de volan, în timp ce aerul ţâşnea prin gurile de ventilaţie, rece, tot mai rece. Îşi simţea fiecare bătaie a inimii.

Ce nebuni! Ce voiau să facă? Cum să facă? Lumea pentru care luptau era o himeră. N-o mai puteai schimba aşa.

Se întoarse cu gândul la sala de teatru, la cum stătea pe scaunul acela tare şi răspundea la întrebările lor. Cum se simţea, mai să vomite pe el. Nu fiindcă nu s-ar fi putut abţine, ci înadins. Ca să se spurce singur fiindcă ajunsese acolo.

Ca să le fie pe plac, trebuia să-şi facă singur rău. Două luni în care mersese din rău în mai rău doar ca să se dea bine pe lângă oameni ca Dobbs şi Dakota, ca să crească în ochii lor. Aprecierea lor era moneda de schimb.

Măcar o întâlnise pe Zinnia. Acum a fi la Cloud însemna a fi cu Zinnia şi poate, când avea să plece ea, va găsi puterea s-o însoţească.

După ziua de ieri, după ziua de azi, Zinnia arăta altfel. Pielea îi strălucea şi mai tare. Ochii îi erau mai luminoşi. Cuvântul care începea cu I îi dădea târcoale. Mai avea puţin şi avea să i-l spună. Dar nu voia să grăbească lucrurile fiindcă Zinnia nu părea genul de femeie care să ţină la convenţii sau la romantism. Paxton se vedea punându-şi mâinile pe umerii ei, privind-o adânc în ochi şi mărturisindu-i. Ea ar răspunde dându-şi ochii peste cap sau chicotind şi asta ar fi tot. Iar el ar înghiţi în sec.

Fii mulţumit cu ce ai, îşi zise el. Ai un loc de muncă, ai unde sta, ai şi o femeie frumoasă. Restul e cireaşa de pe tort.

Îşi schimbă poziţia şi simţi cum îl înţeapă ceva din buzunar. Stickul. Dădu să lase jos geamul şi să-l arunce, dar tocmai atunci Zinnia deschise portiera. Femeia se aşeză lângă el, îşi puse mâinile în poală şi le privi lung. Felul în care stătea, încovoiată, arăta că evenimentele din ultimele zile o ajungeau din urmă. Paxton încercă să găsească un cuvânt de mângâiere, dar fără rezultat. Îi puse o mână pe genunchi, simţindu-i netezimea pielii, duritatea osului.

— Ţi-e rău? o întrebă.

— Să mergem.

Paxton băgă maşina în marşarier, ieşi de pe alee şi o luă în direcţia din care veniseră.

— Ce adunătură de hipioţi nebuni, comentă el când ajunseră pe autostradă.

— Hipioţi, repetă ea în şoaptă.

— Chiar îşi imaginează că vor reuşi să schimbe ceva? E absurd.

— E absurd.

— Hei, zise el lipindu-şi palma de coapsa ei. Ţi-e rău?

Preţ de o clipă Paxton crezu că Zinnia se va feri, dar nu. Femeia puse mâna peste mâna lui. Coapsa ei era caldă, însă mâna îi era rece.

— Puţin. Scuze. S-au adunat cam multe.

— Aşa e.

— Ce crezi că ar trebui să facem acum?

— Cum adică?

— Spunem cuiva ce s-a întâmplat? Crezi că ar fi bine să-l informăm pe şeful tău?

Paxton nu era sigur dacă merită. Oamenii ăştia trăiau la zeci de kilometri de campus. Şi, oricum, ce puteau face patru hipioţi împotriva companiei? Lui Dobbs nu-i plăcea să complice lucrurile. Mai ales în perspectiva vizitei lui Gibson Wells.

— Nu ştiu dacă merită osteneala, răspunse el.

— Mda. Ai dreptate.

Parcurseră jumătate din drum în linişte. Paxton îşi dădu seama că, fără borne kilometrice, nu ştia pe unde să iasă de pe autostradă, curând însă văzu roiul de drone în depărtare, întunecând cerul spre MotherCloud.

Îşi aminti ce spusese Ember despre cărţi. Să fie adevărat? Ideea cenzurii îl obseda, era greu să scape de ea, ca de o sămânţă prinsă între dinţi. Lumea avea să protesteze dacă afla că şefii de la Cloud chiar eliminau unele cărţi. Lumea avea să se revolte. Sau nu?

Tot gândindu-se la cărţi, îi veni în minte jurnalul, în care nu scrisese nimic. Paginile rămâneau goale în ciuda eforturilor lui de a inventa ceva care să-l scoată din anonimat. Dacă tot rămânea la Cloud, măcar să nu scape nicio şansă. Poate să fie promovat. Să poarte un tricou bej.

Ieşi de pe autostradă şi o vreme conduse în tăcere. Privi cerul. Altceva nu prea avea ce să vadă. Soarele era acoperit de roiurile negre.

— Îţi aminteşti când chestiile astea erau doar nişte jucării? întrebă el, disperat să umple golul din maşină.

Se uită la Zinnia. Femeia încuviinţă din cap.

— Îmi amintesc că odată, pe când lucram la închisoare, un tip a avut ideea nemaipomenită de a-i cere unui amic să-i trimită mai multe lucruri cu drona. Care ateriza în curte. Schema le-a mers o vreme. Până într-o zi când vântul bătea cu putere. Cred că cei doi îşi pierduseră răbdarea. Împreună cu alt gardian, îmi făceam rondul prin curte, cu ochii pe deţinuţi, când ne-am trezit cu drona la picioarele noastre. Plină cu benzi desenate. Dacă-ţi vine să crezi. Se pare că tipului nu-i plăceau cărţile de la biblioteca închisorii şi, fiindcă deţinuţii nu aveau voie să primească nimic, cei doi s-au gândit la dronă.

— Nostim, rosti Zinnia cu voce egală, seacă.

— E nostim cum se adaptează oamenii la noile condiţii de viaţă. Şi, în timp ce spunea asta, îi veni o idee.

8
PREGĂTIRI

Ştiţi povestea lui Lazăr şi a bogătaşului? E din Evanghelia după Luca. Sună cam aşa… Era odată un bogătaş care se îmbrăca în haine scumpe şi trăia în lux. La poarta palatului său stătea un cerşetor pe nume Lazăr. Lazăr abia îşi mai trăgea sufletul. Plin de bube, flămând, murdar, se mulţumea cu firimiturile de la masa bogătaşului.

Într-un târziu Lazăr se prăpădi şi îngerii îl duseră la poarta raiului. Bogătaşul muri şi el, dar fără să-i vină vreun înger la căpătâi. Mai rău, bogătaşul ajunse în iad, unde fu chinuit şi schilodit. Ridicând ochii şi văzându-l pe Dumnezeu cu Lazăr lângă El, zise: „… fie-ţi milă de mine şi trimite pe Lazăr să-şi ude vârful degetului în apă şi să-mi răcorească limba…”

Dumnezeu spuse: „… adu-ţi aminte că ai primit cele bune ale tale în viaţa ta, şi Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuieşti. Şi peste toate acestea, între noi şi voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.”

Apoi bogătaşul îl rugă pe Lazăr să meargă la fraţii lui ca să le spună ce-i aşteaptă şi să facă tot posibilul să nu ajungă şi ei acolo. Iar Dumnezeu spuse: „Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei.”[15]

Aşa că bogătaşul avu parte de suferinţă eternă, în timp ce Lazăr se bucură din plin de minunile universului.

Vreau să vă spun de ce nu-mi place povestea asta. Simplu: consideră averea şi ambiţia nişte păcate. Sunt atâtea lucruri despre Lazăr şi bogătaş pe care nu le ştim. Cum a ajuns bogătaşul bogat? Prin mijloace necinstite? A făcut rău unor oameni de-a lungul vieţii? Sau şi-a construit, cinstit, o afacere, de la zero? Era darnic cu familia lui şi cu comunitatea în care trăia? Lazăr de ce era sărac? De ce era plin de bube? Era victima vreunei nedreptăţi de ajunsese la marginea societăţii? Sau făcuse alegeri greşite în viaţă? Nu cumva îşi merita soarta?

Nu ştim. Tot ce ştim e că a fi bogat e rău şi a fi sărac e o virtute, fără vreo explicaţie a modului în care cei doi au ajuns să fie ce sunt.

Majoritatea oamenilor mă judecă după ceea ce am realizat: am construit o afacere, mi-am îndestulat familia, am creat o

nouă paradigmă viaţă-muncă menită să-i ofere muncitorului american şansa de a trăi într-o lume mai bună. Dar există unii care cred că lăcomia mea nu are margini. Că, după ce-am să mor – ceea ce se va întâmpla foarte curând –, voi fi dus direct în iad ca să stau chiar lângă bogătaşul de care-am pomenit, să mă uit în sus, la Lazăr, şi să mă întreb unde am greşit.

Vreau să mai spun că nu e deloc un păcat să faci tot ce poţi ca lumea să fie mai bună. Nu e deloc un păcat să-ţi îndestulezi familia. Nu e deloc un păcat să te bucuri de viaţă. Ce dacă mi-am cumpărat un iaht? Îmi place să pescuiesc. Asta înseamnă că trebuie să merg în iad? Niciodată n-am ridicat mâna asupra cuiva. Pentru asta trebuie să sufăr?

Uitaţi-vă cum arată lumea de azi. Aşezările mici, părăsite. Aşezările situate de-a lungul oceanului, sub apă. Oraşele, supraaglomerate. Unele ţări din lumea a treia, practic transformate în deşert.

Lumea e într-o stare jalnică, iar eu îmi dau silinţa s-o ajut. Tot ce-am făcut eu e perfect? Nici pe departe. Ăsta e preţul progresului. Am făcut compania Cloud ca şi cum aş fi făcut o omletă, ca orice alt lucru. A trebuit să sparg nişte ouă. Nu că m-aş fi simţit mai bine aşa. N-am făcut-o niciodată cu plăcere. Dar rezultatul final e cel care contează. Ştiţi ce tot repet de-atâţia ani: piaţa e cea care dictează. Cât pe-aci să-mi tatuez vorbele astea pe umăr la un moment dat, când eram tânăr şi nebun. Deşi nu mi-am dus intenţia până la capăt – spre ruşinea mea, mi-e frică de ace –, vorbele astea sunt scrise pe o bucată de carton prinsă deasupra biroului chiar din ziua în care am inaugurat compania.

Bucata de carton e încă acolo. Mică, îngălbenită, crăpată, cuvintele abia se mai văd. Dar deviza am pus-o pe căni şi am afişat-o în toate birourile noastre. M-am supus ei necondiţionat. Am avut succese şi eşecuri ghidându-mă după ea.

Piaţa e cea care dictează.

Dacă piaţa spune: „Lucrul ăsta e mai ieftin pentru consumator, poate fi livrat mai repede, poate uşura viaţa oamenilor”, spun şi eu: „Să-l facem!”

Mi-aduc aminte, cu ani în urmă, că făceam afaceri cu o fabrică de murături. Întrebaţi-o pe Molly cât de mult îmi plac murăturile. Cum îmi plăceau şi murăturile fabricii respective, numai că erau

destul de scumpe, iar clienţii noştri nu se prea arătau dispuşi să dea atâţia bani, cred că era cinci dolari borcanul.

Aşa că m-am dus acolo şi i-am propus patronului: „Haideţi să colaborăm.” L-am ajutat să schimbe ambalajul. L-am ajutat să găsească ingrediente mai ieftine. L-am convins să treacă de la sticlă la plastic, numai asta ajutându-l să economisească o grămadă de bani cu transportul, fiindcă încărcătura era mai uşoară şi astfel camioanele consumau mai puţină benzină.

Scopul final era să-l conving să reducă preţul la doi dolari borcanul – cam atât voiau clienţii mei să plătească. Patronul însă o ţinea una şi bună, voia trei dolari şi jumătate. I-am atras atenţia asupra banilor pe care-i economisea de ceva timp. Îşi putea permite doi dolari. Patronul a refuzat, lamentându-se că trebuie să schimbe toată infrastructura, la care eu i-am spus că, dacă se hotărăşte s-o facă, are tot sprijinul meu.

Ca să nu mai lungesc vorba, patronul n-a binevoit să schimbe nimic, iar eu i-am zis: „Nu-i nimic, le voi face clienţilor pe plac – murături la doi dolari borcanul.” Şi am înfiinţat Fabrica de Murături Cloud. Nu mă interesează părerea altora, murăturile mele sunt mai bune decât ale lor.

Până la urmă fabrica aia a dat faliment. Mie unuia nu-mi place să văd cum îşi pierde cineva slujba, dar, în cazul ăsta, vina a fost a patronului. Era de-ajuns să ajungă la un compromis şi am fi realizat lucruri minunate împreună. Aţi rămâne surprinşi dacă v-aş spune câte borcane de murături vând acum. Oamenii apreciază calitatea murăturilor, murăturile sunt bine conservate şi toată lumea e mulţumită.

Piaţa e cea care dictează.

Îmi amintesc că, la momentul acela, mai mulţi indivizi s-au înfuriat pe mine, dar ştiţi care e treaba? Dacă pot oferi un produs sau un serviciu mai ieftin şi la fel de bun, clienţii având astfel şansa să-şi folosească banii economisiţi pe altceva – alimente, întreţinerea casei, asistenţă medicală, chiar şi o masă la restaurant –, o fac din toată inima. Raţiunea de a fi a companiei Cloud a fost dintotdeauna să uşureze viaţa oamenilor. Sunt multe companii care au colaborat cu mine la reducerea costurilor şi acum prosperă. Nu colaborează cu mine fiindcă sunt nevoite s-o facă, ci fiindcă aşa vor ele.

Scuze, m-am îndepărtat puţin de subiect. În ultima vreme n-am dormit prea bine. Simt o durere surdă în stomac, ca un foc

ce arde mocnit. Ca tăciunii de la fundul unui grătar. Chiar dacă nu par, sunt fierbinţi. Fierbinţeala aia mi se ridică la cap. Am ajuns să mă enervez din orice şi mă străduiesc din răsputeri să n-o fac, fiindcă la întâlnirea cu Dumnezeu vreau să ajung cu un zâmbet, nu cu un rânjet pe buze.

Ideea este că nu mă voi scuza că am fost bogat. Şi sunt sigur că, atunci când mi se va împlini sorocul, n-am să fiu trimis în iad pentru ce-am realizat în viaţă. Omul trebuie judecat din mai multe puncte de vedere.

În urmă cu douăzeci de ani, Statele Unite produceau 4,4 milioane de tone de bioxid de carbon. Anul trecut au produs mai puţin de un milion. Asta e! O mare parte din acest succes i se datorează companiei Cloud şi, credeţi-mă, mandatul pe care i l-am dat lui Claire prevede o reducere şi mai drastică. Nu vreau să atingem media producţiei de bioxid de carbon. Vreau să fim sub ea. Vreau să eliminăm bioxidul de carbon din aer. Vreau ca nivelul apelor să descrească. Vreau ca oamenii din oraşele de coastă să revină la casele lor. Vreau un Miami care să nu arate cum arăta Veneţia cândva. Vreau ca Veneţia să reapară.

Merit eu pedeapsa eternă pentru aşa ceva?

PAXTON

— Pune-i la ochi, spuse Dakota întinzându-i o pereche de ochelari.

Ochelarii reduceau semnificativ strălucirea soarelui şi-l ajutau să vadă adevăratele dimensiuni ale haosului de pe acoperiş. Paxton nu-i zărea marginile, motiv pentru care i se părea că stă în mijlocul unui câmp aflat într-o agitaţie continuă. Lumina se reflecta din panourile solare, iar de jur împrejur erau rampe de dimensiunile unui hangar la care, printr-un sistem de lifturi, ajungeau coletele, încărcate apoi pe dronele ce aşteptau să-şi ia zborul.

Muncitorii purtau tricouri portocalii. Mulţi purtau şi tricouri albe cu mâneci lungi pe dedesubt, pălării cu borul larg şi bidoane cu apă legate la centuri. Rampele ofereau umbră cât de cât, mai puţină acum, în miezul zilei.

— În materialul video de la prima instruire n-am văzut tricouri portocalii, remarcă Paxton.

— Ăsta e unul din detaliile cu care nu se laudă, spuse Dakota. De aia nu arată culoarea.

Paxton era copleşit de ce vede, de zgomot sau, mai degrabă, de absenţa lui. Dronele erau aproape silenţioase. Tot ce auzea era un bâzâit electric, produs parcă de o insectă care-i dădea târcoale, dar fără să-i apară în faţă. Îl simţea pe piele.

— Chiar crezi că aşa procedează? întrebă Dakota.

Paxton îi spusese povestea cu drona de la închisoare. Şi constatase, împreună cu ea şi cu Dobbs, că aici nu erau prea mulţi agenţi de pază fiindcă nici nu era nevoie. Tot ce ajungea sus era ambalat şi înregistrat pe ceasuri, deci furtul era imposibil. Muncitorii aveau ieşirea lor, unde se încolonau la sfârşitul turei. Prezenţa unei echipe medicale era mai importantă decât agenţii de pază, dat fiind pericolul permanent de insolaţie şi deshidratare. Pe fiecare rampă de încărcare era prins un panou pe care stătea scris „Hidrataţi-vă!” şi peste tot erau dozatoare – atât pentru apă, cât şi pentru cremă de protecţie solară.

— Cu ce începem? întrebă Dakota, privind muncitorii, kilometrii de spaţiu plat şi roiurile de drone care blocau soarele ca un nor trecător, oferind câteva clipe de răcoare celor de jos.

— Cu începutul, răspunse Paxton şi o luă înainte, asigurându-se că Dakota îl urmează, pe intervalele marcate cu bandă galbenă, reflectorizantă, uşor de observat, pentru ca muncitorii să nu calce pe suprafeţele închise la culoare ale panourilor solare care păreau nişte bălţi pătrate.

Fiecare rampă de încărcare arăta la fel: muncitori în continuă mişcare, drone care urcau şi coborau, colete de forme ciudate, învelite în spumă impermeabilă. Nimeni nu supraveghea. Pe asta se şi baza Paxton. Nu-l interesau cei pentru care nici el nu era interesant.

Una dintre lecţiile învăţate la închisoare era: nu căuta momentul în care marfa trece dintr-o mână într-alta. Caută privirea furişă. Acea privire speriată, tensiunea care se acumulează în muşchi. Insigna care reflectă ochii speriaţi. Deţinuţii erau maeştri ai subterfugiului. Trebuia să devii expert nu în a depista obiectele ascunse, ci în a-i depista pe cei care le ascundeau.

Merseră timp de o oră. Aproape la pas. Atraseră multe priviri, mai curând de genul *Ce caută ăştia aici?* decât *Ei, drăcie, uite şi*

paza! Paxton ştia să le deosebească. Aşa că îşi continuă drumul netulburat, privind feţele oamenilor, mâinile lor, umerii lor, în vreme ce Dakota devenea tot mai nerăbdătoare. Ofta, se oprea să bea apă, să-şi dea cu cremă pe gât şi pe faţă până când pielea i se albea, ca o pastă, iar ochelarii negri o făceau să arate ca un schelet ambulant pe acoperişul torid.

La un moment dat, Paxton zări o figură familiară şi se întoarse într-acolo ca să fie sigur. Era Vikram, cu o pălărie cu borul lat şi ochelari, cu un bidon de apă prins de centură. Cămaşa îmbibată de sudoare trecuse de la albastru la bleumarin. Stătea întors şi urmărea un grup de femei şi bărbaţi în tricouri maro care reparau o dronă. Paxton dădu să se apropie, pentru ca Vikram să-l vadă şi să-şi amintească cine „câştigase”, dar se răzgândi. Era un gest meschin. Se apropie de Dakota care bea cu poftă din sticla cu apă.

Apoi ceva îi atrase atenţia. Un tip alb, uscăţiv, cu braţele tatuate până în vârful degetelor. Ca deţinuţii sau cei care apelează la un amic suficient de nătâng ca să folosească un ac de cusut şi tuş de imprimantă. Tipul înlemni când Paxton şi Dakota apărură în raza lui vizuală. Se mişcă astfel încât să aibă pe cineva în faţă, ca un copil care se ascunde după un copac prea subţire. Îşi vârî mâinile în buzunare, parcă asigurându-se că n-a pierdut ce avea în ele, dar şi regretând că nu pierduse.

— L-am prins, spuse Paxton arătând spre tipul dubios.

Dakota îşi ridică ochelarii de pe nas şi îl privi. Tipul asuda acum, poate nu din cauza soarelui.

— Eşti sigur? Dacă-l scuturăm şi nu găsim nimic, parcă-l văd pe Dobbs cum se înfurie şi te pune să-i păzeşti pe ăştia. Ştii ce nume are locul ăsta? „La cancerul de piele”.

— Mergi pe mâna mea, zise Paxton în timp ce tipul se retrăgea.

— OK, consimţi Dakota şi-i făcu semn tipului să se oprească. Hei, tu de colo! *Ándale.*

Omul privi în jur, ca după ajutor. Dar nimeni nu se oferi. Dimpotrivă, cei din preajma lui se dădură înapoi câţiva paşi, bănuind poate ce urmează. Tipul se apropie agale dinspre rampă, silindu-se să zâmbească, încercând s-o facă pe nepăsătorul. Adică: *Cine, eu?*

— Arătă-ne ce ai în buzunare, ordonă Dakota.

Omul făcu ochii roată şi ridică din umeri.

— De ce?
— Ca să mă faci fericită.
Bărbatul se gârbovi brusc. Vârî o mână în buzunar şi o scoase făcută pumn. Îl deschise. În palmă ţinea mai bine de o duzină de cutiuţe cu *oblivion.* Dakota întinse mâna şi el i le puse în palmă.
Femeia se întoarse spre Paxton şi îi zâmbi.
— Bravo!
Paxton îi zâmbi şi el.
— Acum începe distracţia.
Le luă o jumătate de oră să ajungă la ieşire, apoi la tramvai şi, în sfârşit, la Admin, unde îl duseră pe Lucas – tipul cu drogul – într-o sală de interogatorii atât de mică, încât masa şi cele două scaune aşezate faţă în faţă de-abia încăpeau în ea. Paxton îi spuse lui Lucas să ia loc şi-l lăsă acolo un timp ca să-şi dea seama în ce rahat intrase.
Dobbs se îndreptă spre Paxton, cu Dakota după el, aplaudând rar, ostentativ. Când ajunse lângă Paxton, îl bătu pe umăr.
— Te-am ghicit bine. Cum de-ai reuşit?
— Intuiţia.
— Mda, a funcţionat. Acum cred că următorul pas e să-l facem să ne explice cum funcţionează contrabanda, cine mai este implicat etc. etc.
— Pot să încep eu, şefu'? întrebă Paxton.
Dobbs îl ţintui cu privirea. Se gândi câteva clipe.
— De ce nu? Meriţi, fiule. Dar noi stăm şi ascultăm. N-are sens să facem o treabă de două ori.
— Ce-i ofer? întrebă Paxton.
— Un alt loc de muncă. Într-unul dintre centrele de procesare. Poate vrea să plece de aici, e treaba lui, dar nu-i nevoie să-l concediem imediat.
— OK, zise Paxton şi, după ce făcu un semn din cap spre Dobbs şi spre Dakota, se întoarse în camera unde se afla Lucas.
Intră şi se aşeză în faţa lui. Se lăsă pe spătarul scaunului în timp ce Lucas se foia pe al său. După câteva secunde în care-l privi lung, Paxton spuse:
— Să stăm puţin de vorbă.
— Despre ce?
— Despre drogul din buzunarul tău.

Lucas ridică din umeri, se uită cu atenţie la tot ce era în cameră – faianţa de pe tavan, masa, praful din colţuri, oglinda transparentă. La orice, numai la Paxton nu.

— Pentru uz personal.

— De asta mi-am dat şi eu seama. Dar nu mă îndoiesc că lucrurile sunt mai complicate: cineva comandă ceva de la Cloud şi, când drona duce coletul la destinaţie, persoana respectivă strecoară o anumită cantitate de *oblivion* în ea pentru cel care o aşteaptă să se întoarcă.

Lucas îşi miji ochii, semn că Paxton avea dreptate.

— Ce nu înţeleg eu este cum de ştii ce drone trebuie să verifici. Poate că aceleaşi drone se întorc întotdeauna în acelaşi loc. Poate e ceva legat de codificare, de felul în care circulă ele, o schemă pe care aţi descoperit-o voi. Mai mult ca sigur sunt mulţi băgaţi în treaba asta. Probabil şi o parte din supraveghetori şi agenţii de pază. Poate că multe drone zboară de colo până colo cu mici cantităţi de *oblivion,* dar numai anumite persoane ştiu unde să caute. Poate. Dar ce ştiu e că la tine am găsit mai bine de o sută de doze. Motiv întemeiat pentru concediere imediată. Şi tu ştii ce înseamnă asta.

Lucas făcu ochii mari.

— Dar eu te pot ajuta, adăugă Paxton.

— Cum?

— Te mutăm într-un alt cămin. Te transferăm la un centru de procesare tocmai în partea cealaltă a campusului.

— Ce vrei în schimb?

— Să-mi explici cum funcţionează sistemul. Şi să-mi dai cât mai multe nume. Cei care conduc sistemul. Mai ales agenţii de pază. Îmi spui toate astea şi, dacă reuşeşti să mă impresionezi, ai ce-ţi doreşti.

Lucas îşi privi mâinile, lăsate pe genunchi. Şi mormăi ceva.

— Poftim? întrebă Paxton.

— Vreau un avocat.

Paxton nu ştia cum să procedeze mai departe şi nici nu voia să spună ce nu trebuie, aşa că doar dădu din cap, se ridică în picioare, împinse scaunul la loc şi părăsi încăperea. Cea mai proastă soluţie, dar aşa mai băga frica în Lucas. Pe de altă parte, era şi cea mai bună soluţie. Când închise uşa, dădu nas în nas cu Dobbs.

— A mers bine pentru o primă încercare, comentă Dobbs. Acum vorbesc eu cu el.

— Poate obţine un avocat?

— Obţine pe dracu', replică Dobbs râzând încet. Dar nu te impacienta. Ai reuşit s-o faci pe poliţistul bun. Acum urmează poliţistul rău.

Dobbs întinse mâna spre clanţă, apoi se uită din nou la Paxton.

— Sunt mândru de tine, fiule.

Dobbs intră, iar Paxton îl văzu cum îşi trage scaunul şi se aşază în faţa lui Lucas. Dobbs începu să vorbească, Paxton însă nu auzea ce spune. Probabil că exista un loc special de unde puteai asculta. Rămase acolo preţ de un minut, savurând cuvântul *fiule.*

Apoi plecă în căutarea Dakotei. Unul dintre agenţii de pază – un tânăr blond al cărui nume îl uitase şi care naviga pe internet – îi spuse că femeia avea o treabă de rezolvat, dar s-o aştepte, drept care Paxton se aşeză la o masă şi deschise o tabletă.

Fără să vrea, toată ziua se gândise la cuvintele lui Ember. Despre cum Cloud ascundea anumite cărţi. Observase, încă de la început, că are acces la stocurile de mărfuri şi, neavând altceva mai bun de făcut, le căută, din aproape în aproape, până când găsi câte exemplare din fiecare obiect erau disponibile în această sucursală a companiei.

Alese *Fahrenheit 451* fiindcă ştia că era scrisă de Ray Bradbury. O citise pe vremea când era elev şi-i plăcuse. Două exemplare disponibile. Puţine. Căută cartea cea mai vândută din magazinul Cloud – un remake după un roman erotic bazat pe o serie destinată tinerilor adulţi – 22.502 exemplare. O diferenţă ca de la cer la pământ, Paxton însă era familiarizat cu principiul cererii. Era normal să existe mai multe exemplare din acel bestseller, comparativ cu cartea lui Bradbury care apăruse, potrivit bazei de date, în 1953. Căută apoi *Povestea slujitoarei* de Margaret Atwood, dar nu găsi niciun exemplar. Cartea era puţin mai recentă, din 1985, dar chiar şi aşa. Nici măcar un exemplar?

După alte câteva clicuri, găsi o secţiune numită „comenzi”. Aici putea vedea ce obiecte fuseseră comandate în raza de acţiune a sucursalei şi în ce cantitate. Paxton privi în jur, brusc îngrijorat că ar putea încălca vreun regulament. Informaţiile

acestea erau probabil confidenţiale. Dar, fiind agent de pază şi având acces la ele, îşi spuse că era îndreptăţit s-o facă. Verifică datele despre *Fahrenheit 451.* În ultimul an, două căutări şi o singură comandă. Pentru *Povestea slujitoarei,* o căutare, nicio comandă.

Ember vorbise aiurea. Cărţile nu erau ascunse de oameni. Pur şi simplu oamenii nu voiau să le citească. Ce afacere rezista oferindu-le clienţilor lucruri pe care aceştia nu şi le doreau? se întrebă el, aproape uşurat.

Şi totuşi, unele lucruri spuse de Ember nu-i dădeau pace, îl atingeau în punctele încă sensibile, chiar şi după un somn bun.

Dar, dacă nu avea dreptate în privinţa cărţilor, în ce altă privinţă nu avea dreptate?

— Veşti bune, zise Dobbs, punând mâna pe umărul lui Paxton, făcându-l să sară ca ars şi să se întoarcă spre el.

— Poftim?

— Am prins şpilul, îi explică Dobbs rezemându-se de masă. Se pare că mai mulţi tipi din echipa tehnică au descoperit algoritmul de zbor. Unele drone se întorc în acelaşi loc. Drona lasă coletul, traficantul pune drogul în ea şi gata.

Dobbs bătu din palme şi adăugă:

— Bravo, fiule, ai făcut treabă bună.

— Mulţumesc, şefu'.

Dobbs plecă şi, câteva clipe mai târziu, apăru Dakota, cu faţa mânjită de cremă. Şi zâmbitoare.

— Ia zi, vrei să faci parte din garda lui Gibson?

— Ba bine că nu.

Până la sfârşitul turei, lui Paxton i se păru că pluteşte. Apoi se îndreptă spre holul căminului, agale, nedorind să se grăbească şi să rămână cu buza umflată, fiindcă sistemul avea nevoie de ceva timp ca să se reactualizeze. Însă, când ajunse la lifturi, nu mai rezistă şi îşi verifică evaluarea, descoperind că acum avea patru stele.

ZINNIA

Zinnia atinse uşor ecranul, comandând doi burgeri, cartofi pai şi un milkshake de vanilie. Se lăsă pe spătarul scaunului şi privi spre bucătărie. Nu că ar fi avut ce să vadă. O uşă batantă şi, de

fiecare dată când ieşea cineva, spaţiul acela curat, placat cu faianţă, de dincolo.

Aici era. Ultima staţie a liniei de tramvai. Aici trebuia să fie. Linia se termina de partea asta a Zonei de Agrement, iar magazinele de deasupra şi de dedesubt se opreau într-un perete exterior, în timp ce localul CloudBurger acoperea o suprafaţă mult mai mică. Spaţiu suficient pentru o bucătărie dincolo de uşa batantă şi cam atât.

Întrebarea era de ce. Poate că era vorba de un tunel de aprovizionare sau de mentenanţă. Ori de altceva. Un capriciu arhitectural.

Speculaţiile îi făceau bine. O distrăgeau de la detaliile noii misiuni: uciderea lui Gibson Wells. Se temea şi să se gândească la asta, mai ales aici, ca şi cum ceasul i-ar fi putut descifra curenţii cerebrali şi imediat un grup de bărbaţi şi femei în albastru ar fi dat năvală ca s-o târască în cine ştie ce încăpere fără ferestre.

Ar fi vrut să aibă mai multe informaţii. Ar fi vrut să poată lua legătura cu angajatorul ei, dar, desigur, consemnul era altul. Nici acum nu ştia cine e. Ştia doar că a primit sarcina să-l asasineze pe omul cel mai bogat şi mai puternic de pe planetă, chiar pe terenul lui, când era înconjurat de o armată de agenţi de pază.

Aşadar, acum avea două misiuni. Pe care trebuia să le îndeplinească în acelaşi timp. Foarte probabil avea să alerteze paza în clipa în care pătrundea în centrul de procesare. Ceea ce însemna blocarea tuturor căilor de acces. Ca şi în cazul uciderii lui Wells.

Tocmai de aceea misiunile trebuiau îndeplinite concomitent.

Vizita lui Wells coincidea cu comemorarea Masacrelor din Vinerea Neagră, cu alte cuvinte, în ziua aceea urmau să aibă loc mai multe ceremonii. O zi de haos organizat, dar tocmai bună pentru Zinnia.

Paxton avea să-i fie de mare ajutor. Fără să ştie, bineînţeles. Zinnia spera că va face parte din garda lui Wells. În cel mai rău caz, putea să-l tragă de limbă.

Comanda sosi şi Zinnia se apucă să mănânce, mestecând burgerul încet, savurând carnea cu crustă maronie. Şi gândindu-se la asasinat. N-ar fi vrut s-o facă pentru nimic în lume, dar Wells oricum era cu un picior în groapă. Mai conta acum?

Durerile creşteau de la o zi la alta. Poate că-i făcea o favoare. Dacă se străduia puţin, în timp ce ronţăia cartofii pai, aproape că accepta această variantă.

Indiferent de modul de operare, nădăjduia să nu fie nevoită să-l privească în ochi. Singurul lucru pe care spera să nu-l repete era să privească în ochii victimei în timp ce viaţa se scurgea din ea. Era singurul moment în care îndeletnicirea ei i se părea insuportabilă şi, chiar dacă dura doar câteva secunde, pentru ea însemnau o eternitate.

O dureau dinţii de la milkshake-ul rece şi de la cartofii fierbinţi. Privi de mai multe ori uşa în timp ce chelnerii intrau şi ieşeau în grabă. Dacă ar fi avut un tricou verde, tricoul celor din alimentaţia publică, ar fi putut intra în bucătărie fără probleme. Probabil nu era deloc o idee bună să comande unul – probabil că nici nu puteai comanda un tricou pentru un loc de muncă ce nu-ţi aparţinea. Sigur, putea să-l fure. Mai bine aşa decât să cumpere unul de la un angajat, fiindcă angajaţii aveau memorie şi scrupule şi erau oricând dispuşi să te toarne. În concluzie, furtul reprezenta singura soluţie.

Mai rămânea problema ceasului. Care o sâcâia din prima zi. Deşi parcă-şi potolise foamea, Zinnia atacă şi cel de-al doilea burger, nevrând să irosească bunătate de mâncare. Monitorizarea nu mai conta. Dacă tot avea să fie ultima ei zi aici, deconspirarea era un fleac. Ceasul, fir-ar el al dracului, nu-i oferea suficient acces – Zinnia avea nevoie de acelaşi acces ca al tricourilor albastre sau al celor maro. Hadley purta unul maro. Ar fi fost minunat să-i ia ceasul. Dar ceasul ar fi ştiut că nu-i purtat de Hadley.

În plus, avea nevoie şi de un plan de retragere.

Mai întâi trebuia să facă rost de un tricou. Asta era cel mai uşor. Albastru sau maro – echipa de pază şi cea tehnică puteau pătrunde aproape peste tot, iar ea înclina spre cea tehnică. Membrii ei erau ca tapetul. Îşi făceau treaba şi nimeni nu le acorda prea mare atenţie. Zinnia putea să-şi intre în rol foarte bine.

Auzi bâzâitul telefonului. SMS de la Paxton.

Bem ceva?

Zinnia termină ultimul cartof pai şi răspunse: *Peste două minute.*

Îl găsi în pub, deja cu o halbă de bere pe jumătate goală şi cu un pahar de vodcă cu gheaţă pentru ea. Şi cu un zâmbet lăţit pe toată faţa. Zinnia se aşeză, iar el ridică halba.

— Sunt în garda lui Gibson.

— Excelent, zise Zinnia, ciocnind, sincer bucuroasă pentru el, dar şi pentru ea. Ce trebuie să faci?

— Încă nu sunt sigur. Tot ce ştiu e că… răspunse el şi privi în jur.

Nu era nimeni care să-l audă. Se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Tot ce ştiu e că soseşte la Recepţie, unde se vor citi numele celor care au murit în Vinerea Neagră. Pe urmă se urcă într-un tramvai şi se opreşte în Zona de Agrement. Se plimbă puţin pe acolo. Se pare că aici e prima sucursală MotherCloud unde s-a construit o zonă separată de agrement pentru angajaţi. De asta şi vrea să vadă cum s-a dezvoltat. Pe urmă se urcă din nou în tramvai, se întoarce la Recepţie şi pleacă. Cât despre mine, nu ştiu ce trebuie să fac. Voi fi alături de ceilalţi.

— Trebuie să fii foarte mândru.

Paxton dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Apucă halba şi luă o înghiţitură.

— Cel puţin aşa arăţi.

— E ciudat. În ziua în care am sosit aici, voiam să-i cer socoteală. Acum însă nu mai ştiu. Am senzaţia că am realizat ceva dacă mi s-a încredinţat o astfel de răspundere. Nu ştiu care e cuvântul pentru situaţia în care eşti furios pe cineva, dar îţi şi place omul respectiv.

— Mda, ar trebui să existe un cuvânt şi pentru asta.

Zinnia simţi cum i se crapă inima un pic şi cum răsare o rază de lumină din ea. Sorbi din pahar.

Cel mai important detaliu aici era tramvaiul.

Gibson va merge cu tramvaiul.

Tramvaiele mai şi deraiau.

Un tramvai răsturnat ar fi iadul pe pământ. Singurul dezavantaj era că va trebui să omoare mai mulţi oameni.

Inclusiv pe Paxton, dacă avea să-l escorteze pe Wells.

INSTRUCŢIUNI PRIVIND PROTECŢIA LUI WELLS

Bun venit în grupul operativ responsabil cu paza şi protecţia lui Gibson Wells pe durata vizitei la MotherCloud! Vă rog să citiţi cu atenţie şi să reţineţi următoarele instrucţiuni. Încălcarea oricăreia dintre ele va avea repercusiuni grave. În cel mai bun caz, veţi pierde o stea. Să ştiţi că nu-i de glumă.

— Nu vă adresaţi direct lui Wells.
— Repet: nu vă adresaţi direct lui Wells.
— Dacă Wells vi se adresează, vă puteţi angaja în conversaţie, dar fără să depăşiţi schimbul de amabilităţi sau să răspundeţi la întrebările lui mai mult decât trebuie.
— Nu-l rugaţi nimic, nu vă plângeţi de nimic. Nu e nici momentul şi nici locul pentru aşa ceva.
— Dacă vreţi să-i aduceţi la cunoştinţă ceva, îmi spuneţi mie sau unui membru al echipei care-l însoţeşte. La modul discret.
— În permanenţă faceţi cordon în jurul lui. Angajaţii nu au voie să se apropie de Wells, exceptând cazul în care el face primul pas sau aprobă contactul.
— Tricoul pe care-l purtaţi trebuie să fie curat şi băgat în pantaloni. Puteţi veni în tenişi, blugii însă sunt inacceptabili. Purtaţi pantaloni obişnuiţi sau kaki.
— Nu folosiţi, repet, nu folosiţi telefonul personal în prezenţa lui Wells. Trebuie să arătaţi că sunteţi concentraţi asupra misiunii, nu cu gândul în altă parte. Chiar dacă supravegheaţi discret mulţimea, nu daţi impresia că staţi degeaba.
— Lucrurile vor fi greu de controlat, fiindcă vizita lui Wells are loc în ziua ceremoniilor prilejuite de comemorarea Masacrelor din Vinerea Neagră, care coincide şi cu începutul celei mai aglomerate perioade pentru companie. Asta înseamnă că, la primirea celorlalte instrucţiuni privind rutele, programul pe ore şi pe minute etc., trebuie să memoraţi totul, până la cel mai mic detaliu. Vom face o serie de simulări după terminarea turelor. Prezenţa este obligatorie.

Dacă o daţi în bară, eu o păţesc, aşa că va fi vai de capul vostru.
La propriu, nu la figurat.

Dakota

PAXTON

În prima zi a lui Paxton la MotherCloud, zona Recepţiei fusese plină de autocare. Astăzi autocarele dispăruseră de-acolo ca să elibereze spaţiul pentru ceremoniile de Vinerea Neagră, drept care, în afară de şirul constant de camioane care treceau printre senzorii amplasaţi în celălalt capăt, locul era pustiu.

Paxton privea cum o echipă de muncitori în tricouri verzi şi maro înălţa o platformă şi amplasa boxe de mărimea unui SUV, pentru ecranul uriaş, capabil să se rotească 360 de grade. Muncitorii se mişcau cu o viteză şi o precizie incredibile. Acesta era, probabil, decorul în care se citeau numele în fiecare an.

Echipele de muncitori deveniseră o prezenţă familiară în ultimele zile. Sălile şi băile erau pline. Chiar dacă Gibson nu anunţase că vrea să viziteze şi alte părţi din campus, conducerea acţiona de parcă şeful cel mare ar fi avut de gând să inspecteze fiecare centimetru pătrat. Ceea ce însemna că fiecare defecţiune – fiecare robinet slăbit, fiecare pisoar crăpat, fiecare scară rulantă care se poticnea – era remediată.

— Eşti gata, camarade?

Paxton se întoarse şi-o văzu pe Dakota, cu pungi mari sub ochi – nu părea să fi avut parte de somn în ultimele zile. Dar femeia deborda de energie, cu un termos mare, atât de negru încât absorbea lumină la greu, prins de centură, plin cu cafeaua ei obişnuită, care te scula din morţi. Paxton băuse din ea odată şi trei ore stătuse cu frica în sân că inima îi va face explozie. Deşi acum se gândea că mâine, pe vremea asta, s-ar putea să-i ceară o cană.

— Cred că da, răspunse el.

Dakota încuviinţă din cap.

— Wells va fi însoţit permanent de o echipă alcătuită din cinci oameni: tu, eu, Jenkins, Cheema şi Masamba. Îi ştii?

— Doar pe Cheema şi pe Masamba.

— Ţi-o prezint pe Jenkins mai încolo. E pricepută. Să ştii că e o echipă bună.

— Mulţumesc din nou că m-ai luat şi pe mine.
— Hei, zise ea strângând pumnul şi lovindu-l în braţ.
Paxton simţi o durere mai mare decât s-ar fi aşteptat, dar n-o arătă.
— Ţi-ai câştigat locul, continuă ea. Nici acum nu-mi vine să cred că ai reuşit să dezlegi misterul cu drogurile.
Paxton izbucni în râs.
— Ştii care-i adevărul? A fost o inspiraţie de moment, oricine ar fi putut s-o aibă. Mi-a prins bine şi că am avut o zi liberă. Nu cred că a fost ceva chiar atât de ieşit din comun.
— Hei, repetă Dakota cu voce tăioasă, nu fi modest. La Cloud n-avem cine ştie ce ierarhie, dar eu sunt de ceva vreme mâna dreaptă a lui Dobbs. Dacă mă trece la bej, rămâne un loc liber pentru cel cu merite deosebite.
Paxton simţi un nod în gât. Nu ştia ce să creadă. Ar fi însemnat să se lege şi mai strâns de locul acesta. Dar, cu cât se gândea mai bine, cu atât simţea că, de fapt, locul acesta era însăşi lumea şi că se alesese praful de tot ce mai existase pe planetă.
Clipele trăite în aşezarea pustie, sub ameninţarea puştii, fuseseră mai mult decât terifiante. Fuseseră sfâşietoare. De parcă ar fi văzut lumea după o beţie cruntă şi, la lumina necruţătoare a zilei, ar fi înţeles realitatea. Aici avea parte de siguranţă, de aer respirabil, de apă proaspătă şi de un pat în care să doarmă. Aici avea un loc de muncă, aici putea trăi fără prea multe griji – poate că nu era viaţa pe care şi-o dorise, dar, dacă se străduia puţin, poate ajungea s-o aprecieze.
— Nu trebuie să te hotărăşti acum, zise Dakota luând o gură de cafea şi strâmbându-se. Dar nu rata o astfel de şansă. Slujba asta are avantajele ei.
— Mda, mă mai gândesc. Tu cum te descurci?
— Cum pot. Partea cea mai grea e că mama stă în camera mea şi se uită la televizor. A venit să petreacă aici Ziua Recunoştinţei. Voiam s-o duc la CloudBurger. Au un burger special, cu carne de curcan. Dar nu cred că am timp pentru aşa ceva.
— Cum presupui că se vor desfăşura lucrurile mâine?
Dakota mai luă o gură din termos şi privi în jur.
— Habar n-am. Am vorbit cu câţiva inşi de la celelalte sucursale care l-au găzduit pe Wells. Se pare că se descurcă şi

singur. Arată ca un strigoi, dar era de aşteptat. Problema e reacţia mulţimii. La sucursala din New Hampshire lumea a fost indiferentă. În Kentucky oamenii l-au întâmpinat ca pe Mesia. Au forţat cordonul doar ca să-l atingă.

— A mai fost aici?

— De când sunt eu angajată, nu. Dobbs zicea că a mai fost o dată, dar nu oficial. Pentru o şedinţă urgentă. Nu pentru ceremonii precum cele de mâine. Ai primit instrucţiunile?

— Le-am primit.

— Perfect. Dobbs mi-a spus că, dacă lucrurile o să meargă ceas, îmi dă două zile libere, zise Dakota şi se gândi câteva clipe. La naiba, nici nu ştiu ce-aş putea să fac.

— Să dormi. Ai mare nevoie.

— Somnul e pentru cei lipsiţi de ambiţie, replică ea şi sorbi iar din cafea. Când ţi se termină tura?

— Peste o oră.

— Perfect. Mai fă un tur. Şi nu uita: după ce termină de vorbit şi se încheie ceremonia, ne deplasăm la tramvai, ne aşteaptă unul acolo. Numai tramvaiul nostru va funcţiona, celelalte vor fi oprite. Mergem în Zona de Agrement, Wells face o plimbare, se întoarce la Recepţie şi pleacă. Simplu ca bună ziua. Nici maimuţele n-ar fi în stare să încurce borcanele.

— Sunt sigur că se va găsi cineva care s-o facă.

Dakota se aplecă spre el şi îşi apropie vârful degetului de nasul lui Paxton.

— Nici în glumă să nu spui asta.

— Scuze.

— În regulă. Valea, camarade!

— Am înţeles, să trăiţi.

Paxton se îndepărtă, dar, după vreo trei metri, Dakota strigă după el:

— Hei!

Se întoarse. Dakota se apropie în grabă.

— Am uitat. Creierul meu e ca o budincă acum. Tipul pe care l-ai prins... Dobbs l-a lucrat bine. Până a scos mai multe nume de la el. Pe urmă Dobbs i-a lucrat şi pe ceilalţi. Şi aşa am aflat cum evitau monitorizarea.

— Ei drăcie, chiar aşa?

— Nici nu-ţi trece prin cap.

— Nici nu mi-a trecut. Tocmai asta era problema.

Dakota zâmbi, încântată să-l fiarbă, să fie clipa mai dramatică.

— Ştii că ceasurile sunt personalizate, fiecare utilizator are codul lui. Se pare însă că funcţia asta a căzut cu vreo două reactualizări în urmă. Aşa-zişii noştri specialişti de la echipa tehnică n-au observat. Acum mulţi îşi pierd slujba din cauza asta. Oricine putea să-şi scoată ceasul şi să-l dea altcuiva să-l poarte. Dat fiind că ceasul nu trebuia decât să perceapă căldura corpului, alarma nu se declanşa. Persoana fără ceas îşi făcea treaba şi se întorcea. Ai mai avut dreptate în privinţa unui lucru – operau în locuri aglomerate, fiindcă nimeni nu sesiza căderea semnalului timp de câteva secunde.

Paxton clătină din cap.

— Dar e… absurd. Nu-mi vine să cred că e atât de simplu.

— Acum se încearcă remedierea defecţiunii. S-ar putea să fie nevoie de mai mult decât o reactualizare a softului. Poate şi de o reactualizarea a hardului. O grămadă de bani. Dar cel puţin acum ştim.

Paxton izbucni în râs.

— Ei drăcie!

— Tocmai de asta Dobbs e atât de mulţumit de tine. Ţine-o tot aşa, geniule!

ZINNIA

În timp ce întorcea sticla cu fundul spre tavan, simţind cum ultima înghiţitură de vodcă îi arde gâtlejul, Zinnia se întrebă dacă să meargă pe jos.

Nu vedea cum ar trece prin atâtea filtre de securitate până în măruntaiele unei zone interzise, pentru ca mai apoi să se întoarcă şi să omoare un tip înconjurat de o gardă înarmată până în dinţi. Când nu putea deschide nici măcar o uşă de aici până acolo.

Nu găsea nicio soluţie. Nu că ar fi avut vreo reţinere să-l ucidă pe Paxton. Nici pomeneală. Cu cât îşi repeta asta, cu atât era mai sigură.

Scutură sticla de vodcă şi o aşeză pe noptieră. Intră pe site-ul Cloud ca să vadă dacă ar putea să comande alta. Nu, pe Cloud nu puteai comanda alcool. Ce porcărie!

Simţea nevoia să mai bea, nevoie anulată de absenţa oricărei dorinţe de a se ridica din pat, de a-şi pune chiloţii sau de a vedea alte persoane. Aşa că rămase în capul oaselor şi se gândi că cel mai bine ar fi s-o şteargă de aici, cât de curând. Încă nu ştia cum. Poate să închirieze din nou o maşină şi s-o lase undeva. Dar asta însemna să-l pună pe Paxton să intervină din nou, iar Paxton probabil că ar fi intrat la bănuieli.

Putea face autostopul. Cel mai apropiat oraş se afla la vreo sută cincizeci de kilometri. Nu-i lua mai mult de două zile. Putea opri o maşină undeva, pe drum. Avea nevoie de mai multe bidoane cu apă, ca să fie sigură. Poate şi de o armă, ca să fie şi mai sigură, după micul dans cu Ember şi gaşca ei de hipioţi.

Iar dacă angajatorul ei îşi trimitea oamenii s-o ucidă, găsea ea o cale de scăpare. Acum era prea beată ca să-i pese.

Auzi bâzâitul telefonului. Privi lung peretele din faţă.

Telefonul bâzâi din nou. Zinnia dădu ochii peste cap.

Bună, ce faci?

Apoi: Bem ceva?

Zinnia privi SMS-ul câteva secunde bune. Seara asta putea fi ultima ocazie de a-l întâlni pe Paxton. Avea o senzaţie ciudată în stomac, poate era balonată sau poate că era un început de regret. În fine. Îi va spune să aducă o sticlă de vodcă şi apoi Paxton o va regula cu o partidă de cunilingus. Acestea erau singurele motive, îşi spuse ea, pentru care îi dădu următorul răspuns: *Vino la mine. Şi adu vodcă.*

Peste douăzeci de minute auzi un ciocănit în uşă. Paxton era numai zâmbet, iniţial din altă cauză, ceva ce i se întâmplase peste zi; apoi privi în jos, o văzu fără chiloţi şi zâmbi şi mai abitir. Se aplecă şi o sărută, iar ea se întoarse în cameră şi se trânti pe canapea, în timp ce Paxton umplea două pahare cu vodcă şi gheaţă de la minifrigider.

— Măi să fie! exclamă Zinnia. Bei şi tu?

— Am avut o zi bună. Mă simt ca o stea de cinema.

Zinnia încuviinţă din cap şi se întinse pe canapea, cuprinsă de ameţeală. Paxton îi dădu un pahar. Ciocniră, băură şi Paxton se lăsă tot mai jos, ajungând cu capul între picioarele ei. Zinnia începu să respire sacadat până când Paxton se opri şi o privi, dorind să fie dezmierdat pe genunchii ei, ca într-o idilă între adolescenţi. Zinnia voia să-l certe, să-i spună să plece la lucru,

el însă zâmbea în continuare, iar zâmbetul era tot ce-i plăcea mai mult la el.

Un zâmbet onest.

— Sunt în al nouălea cer.

— De ce?

— Fiindcă le-am intrat din nou în graţii. Asta înseamnă că sunt un om rău?

Zinnia ridică din umeri.

— Suntem programaţi să căutăm aprobarea celorlalţi. Toată lumea îşi doreşte asta.

— Da, dar ăştia sunt cei care mi-au distrus compania, spuse el şi tăcu o vreme, apoi continuă: Mai puţin Dakota. Şi Dobbs. Şi, dacă mă gândesc mai bine, şi Gibson. Doar n-a făcut-o el personal.

Paxton îşi agită paharul.

— Nu el m-a pus pe butuci. Piaţa a făcut-o. Eu m-am străduit cât am putut. Dar piaţa e cea care dictează.

— Mda, cam asta face, aprobă Zinnia sorbind din vodcă.

Paxton se încruntă şi o privi mai atent.

— Ţi-e rău?

Da.

— Nu. Sunt obosită.

— Ai ceva veşti de la Coaliţia Curcubeului?

— Absolut nimic.

— Păi, dacă tot m-am pus bine cu Dobbs, l-aş putea ruga să te transfere la pază şi securitate, zise Paxton şi îşi sprijini picioarele de masă, încercând astfel să mai câştige spaţiu. După cum te-ai descurcat cu scrântiţii ăia din oraşul părăsit, eşti croită pentru aşa ceva.

Zinnia râse strepezit. Sigur. Poţi să mă transferi până mâine la prânz?

— Poate, spuse ea. N-ar fi rău.

— Mă tot gândesc la ei. Cât de trişti trebuie să fie. Să trăiască în mizerie. Prin locuri în care nu-i ţipenie de om. Cred că o fac de ceva timp, nu? Se vedea de la o poştă. După cum miroseau. Au şi uitat cum arată un duş sau nişte haine curate. Pe de altă parte, ştiu că ce avem aici…

Paxton se opri, se uită la paharul de vodcă şi se ridică puţin ca să poată sorbi din el.

— Ştiu că ce avem aici nu e perfect, dar e ceva, nu? Avem un loc de muncă.

Zinnia nu-şi dădea seama pe cine încearcă să convingă. Dar ea una prefera deşertul. Se săturase de locul ăsta. Arhitectura austeră, spaţiile sufocante, cântarele digitale, eşarfele, cărţile, hârtia de prins muşte, lanternele, capsatoarele, tabletele… Minimaratonul din fiecare zi, după care ajungea în cameră cu genunchii în pioneze. Şi mai rău decât orice: perspectiva de a face asta în fiecare zi.

Prefera deşertul.

— Mă gândeam că… zise Paxton.

Zinnia crezu că Paxton va continua. Când îl văzu că tace, îl întrebă:

— Ce anume?

— M-am interesat, dar, dacă ţi se pare deplasat, putem s-o lăsăm baltă. E doar o idee… Dacă am lua împreună un apartament pentru două persoane, sigur ar fi mai scump, dar am avea mai mult spaţiu şi poate…

Paxton îşi privi picioarele, singura modalitate de a-şi ascunde ochii când nu voia să-şi acopere faţa.

— …poate ar fi mai bine. Înţelegi? În primul rând patul ar fi mai mare.

Zinnia luă o gură bună de vodcă şi, în timp ce alcoolul îi aluneca pe gât, simţi cum i se frânge inima. Poate că anii în care încercase s-o împietrească o făcuseră casantă. Poate că doar de atât era nevoie, de o lovitură zdravănă de ciocan.

În fiecare zi să munceşti ca un robot şi apoi să vii acasă… şi ce să faci? Să citeşti o carte? Să te uiţi la televizor? Să stai şi să aştepţi reluarea maratonului? Cum putea fi asta „mai bine”?

Zinnia sorbi din pahar, întrebându-se.

Dacă era mai bine.

Muncise din greu la viaţa ei. Trăsese tare. Urmele îi rămăseseră pe corp. Cicatrice pe care se opreau degetele lui Paxton, dar despre care Paxton nu întreba niciodată, şi asta-i plăcea la el. Asta şi zâmbetul lui. Şi faptul că avea haz uneori.

Se gândi la deşert. La soarele nemilos şi la lupta pentru apă. La pustietatea de dincolo de oraşe şi la aerul răcoros care circula prin această cameră; trebuia totuşi să recunoască: multe lucruri nu-i plăceau la Cloud, dar cel puţin era linişte. O linişte de mormânt care, după ani în şir în care se obişnuise cu tot felul de

zgomote – de la împuşcături la vocile scrâşnite ale anchetatorilor şi la exploziile asurzitoare –, îi făcea bine.

Dacă rămânea, mâine trebuia să se trezească dis-de-dimineaţă şi să se prezinte la depozit, să ia produse şi să le pună pe benzile transportoare ca să ajungă cine ştie unde.

Putea rămâne şi fără să-şi termine treaba?

— Scuze, zise Paxton cu voce schimbată. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

— Nu asta-i problema. Doar că n-am împărţit niciodată camera cu cineva, replică Zinnia, se întinse şi îl sărută pe frunte. Credeam că e scump de tot.

Paxton ridică din umeri.

— Aştept să-mi iasă patentul cu ouăle, după care… sper să-l vând celor de la Cloud şi să fac ceva bani.

— Chiar vrei asta?

Paxton ridică iar din umeri.

— Dacă nu-mi pot permite să înfiinţez o altă companie.

— OK. Să mă mai gândesc.

Paxton zâmbi, lăsă paharul de vodcă pe podea şi îşi lipi faţa de locul în care Zinnia îl dorea cel mai mult. În timp ce-şi înfigea unghiile în scalpul lui şi îşi arcuia spatele, împingându-se spre el, Zinnia se gândi că, la urma urmei, o viaţă ca asta nu era chiar de lepădat. Era un fel de abandon.

PAXTON

Paxton se întoarse de la baie şi o găsi pe Zinnia întinsă pe tot patul, acoperită cu cearşaful doar pe jumătate. Închise uşa, îşi scoase halatul împrumutat de la Zinnia, care de-abia îl cuprindea, şi îşi făcu loc lângă ea.

Aceeaşi senzaţie ciudată în stomac. Pornirea de a-i spune că o iubeşte. Uşor de zis, dar exista un clopoţel căruia, dacă a apucat să sune, nu-i mai poţi lua clinchetul înapoi. Se întoarse pe spate şi privi tapiseriile prinse pe tavan. Şi îşi zise: „Fii fericit că se gândeşte dacă să se mute cu tine. Nu cere mai mult.”

Se gândi la un apartament pe care să-l umple ei doi, apoi la jurnalul lui gol-goluţ. A sta cu Zinnia nu însemna doar o dovadă a ceea ce simţea pentru ea. Însemna şi o acceptare a faptului că, cel mai probabil, jurnalul va rămâne gol. Că acesta va fi un viitor mai bun decât altul. Şi, cine ştie, poate inspiraţia îl va

vizita din nou şi-i va oferi o nouă şansă, deşi era conştient că locul lui era la Cloud fiindcă aici putea fi cu ea.

Zinnia se trezi, trecu peste el, fierbinte, şi se apropie de chiuvetă. Scoase un pahar curat din dulap, îl umplu cu apă şi-l goli dintr-o înghiţitură.

— Vrei şi tu?

— Nu, răspunse el, admirându-i curbura spatelui în lumina difuză, sperând că ea va observa că o admiră şi că va dori o nouă repriză de sex.

Însă ea se aplecă după halatul de baie, îl îmbrăcă şi îşi legă cordonul. Apoi arătă spre noptieră.

— Eşti bun să-mi dai ceasul? Trebuie să merg la toaletă.

Paxton întinse mâna fără să se uite şi scoase primul ceas din încărcător. Era al lui. Ridică din umeri şi i-l întinse.

— Fii serios! Ceasurile noastre n-au nimic în comun.

— Nu contează. Ia-l pe al meu.

— Credeam că ceasurile sunt personalizate.

Paxton izbucni în râs.

— Pe naiba! Tocmai am aflat că nu sunt. Funcţia asta e defectă. Îţi aminteşti de tipii ăia care evitau monitorizarea? Nu trebuia decât să dai ceasul altcuiva, să-ţi faci treaba, să te întorci şi să-ţi recuperezi ceasul. Nebunia de pe lume! Acum băieţii încearcă să remedieze defecţiunea, dar e de durată.

— Hm, făcu Zinnia.

Rămase pe gânduri câteva clipe.

— Hm, făcu din nou.

Şi zâmbi.

— Nu spune nimănui. Poate că ar fi mai bine să-l iei pe al tău, adăugă Paxton şi întinse din nou mâna ca să ia ceasul ei, dar, când se întoarse, Zinnia deja ieşise.

9
COMEMORAREA

GIBSON

Îmi vine greu să scriu despre asta. Am încercat de şase sau de şapte ori până acum. N-am prea amintit de Masacrele din Vinerea Neagră fiindcă nu sunt eu cel mai îndreptăţit s-o facă, dar, dacă tot mă apropii de capătul drumului, e cazul să-mi spun şi eu părerea.

Groaznică zi! Ştiu, e un punct de vedere discutabil. America întotdeauna a avut o relaţie încordată cu armele de foc. Pe care eu unul o înţeleg. M-am născut într-o familie cu o mare tradiţie vânătorească. Am învăţat să demontez şi să curăţ o puşcă de vânătoare până să împlinesc zece ani, iar ai mei m-au îndemnat mereu să tratez armele cu tot respectul. Ca şi vânatul. Nu m-am numărat niciodată printre cretinii ăia din Serengeti[16] care împuşcă lei doar ca să se grozăvească.

Nu, noi vânam elani şi veveriţe, le mâncam carnea şi le tăbăceam pielea. Tata chiar cioplea unelte din oase fiindcă i se părea important să folosească tot ce se putea de la un animal. Nu trebuia risipit nimic.

Însă ştiu că atitudinea mea faţă de arme e diferită de a unui american din Detroit sau din Chicago.

Fiecare are părerea lui şi fiecare părere e altfel. Tocmai asta e problema. Iată părerea mea: a fost o mare prostie ca în Vinerea Neagră să se vândă şi arme la preţ redus. O spun cu toată sinceritatea. Mi-aduc aminte de parcă a fost ieri. Îmi beam cafeaua şi citeam ziarul când am auzit anunţul la televizor şi primul meu gând a fost: „Sigur se lasă cu împuşcături.”

A fost un gând negru, pe care l-am alungat numaidecât. Vreau să am o părere mai bună despre oameni. Şi-mi pare tare rău că am avut dreptate. Câtă dreptate am avut! Cine bănuia că se va întâmpla asta şi la atâtea magazine? Cine bănuia că vor fi atâţia morţi?

Atunci am pus piciorul în prag şi am spus că nu vom mai vinde arme. După ce mă chinuisem ani întregi să negociez dreptul de a o face, armele fiind singurele obiecte din tot magazinul nostru care trebuiau livrate de o persoană şi preluate de destinatar cu semnătură.

Nu mai aveam stare, ştiam că ceva trebuie să se schimbe. Uneori trebuie să iei taurul de coarne. Şi iată ce s-a întâmplat.

Cu lanţurile de magazine tradiţionale care trăgeau să moară, cu micile magazine de cartier incapabile să ţină pasul, Cloud a ajuns să controleze totul, astfel încât, de la douăzeci de milioane de arme, câte se fabricau anual în Statele Unite, acum s-a ajuns la mai puţin de o sută de mii. Chiar şi aşa, armele sunt foarte scumpe, majoritatea oamenilor neputând să şi le permită, iar dacă există o industrie căreia nu regret că-i fac rău, asta e.

Masacrele din Vinerea Neagră au fost ultimele asasinate în masă din America şi sunt fericit că am jucat şi eu un rol în stoparea lor.

Piaţa a fost cea care a dictat. Mai precis, americanii au votat cu portofelele, acceptându-ne drept principala companie de retail, conştienţi că nu le vom trimite arme cu dronele.

Fiindcă ştiu cât de uşor e să denaturezi ce spune lumea, repet: regret din suflet moartea acelor oameni, dar, în acelaşi timp, mă bucur că în sfârşit Americii i-a venit mintea la cap în această problemă atât de spinoasă.

Asta e. Mi-ar plăcea ca toţi să vă opriţi din treburile voastre câteva minute şi să cugetaţi. La Cloud, ca de obicei, vom organiza o ceremonie, iar angajaţii aflaţi la locurile de muncă vor ţine un moment de reculegere. Vom citi numele morţilor şi vom continua să le cinstim memoria cum se cuvine, muncind cu spor şi manifestând compasiune faţă de ceilalţi.

Un alt lucru pe care voiam să vi-l spun – realitatea crudă pe care nu mai pot s-o evit – este că azi va fi, probabil, ultima mea vizită la o sucursală Cloud. Am ajuns la capătul puterilor. Nu mai dorm. Vomit aproape tot ce mănânc. Mă străduiesc cât pot, dar sunt zile în care infirmierul meu – un tip solid, pe nume Raoul –, trebuie să mă care în braţe. Asta nu e viaţă.

Aşa că ziua de azi va fi deosebită pentru mine. Încă una în care voi face un lucru pentru ultima oară.

Ultimul meu tur al unui campus MotherCloud. Voi fi însoţit de Claire şi de Ray, vom face împreună o mică plimbare pe jos, apoi ne vom întoarce la autocar şi acasă. Voi încerca să scriu în continuare, deşi poate nu totul va ajunge pe blog. Încă nu. Am rugat-o pe Molly să se uite peste cuvintele astea. Pe la jumătate, am început să i le dictez. Salută-i, Molly!

Să ştiţi că Molly tocmai mi-a dat un ghiont. Vrea să iau totul în serios.

Prin urmare, în caz că e ultimul meu mesaj, aş vrea să vă mulţumesc că m-aţi citit. Mi-aş dori atât de mult să dau mâna cu fiecare angajat de la Cloud înainte de plecare. Am atâtea dorinţe… Lucruri pe care va trebui să le las nefăcute, dar asta-i viaţa, nu?

Cred că acum, la despărţire, ar trebui să vă spun câteva cuvinte pline de înţelepciune. Nu că până acum aş fi fost capabil de aşa ceva. Dar să ştiţi că întotdeauna m-am condus după un principiu de bază: o treabă ori o faci, ori n-o faci; mie îmi place când o faci.

Dacă te concentrezi asupra acestui principiu şi asupra familiei, cel mai probabil totul va fi bine.

Cu toată sinceritatea, din adâncul inimii mele, vă mulţumesc.

A fost o onoare să-mi trăiesc viaţa aşa cum am trăit-o.

ZINNIA

Circulaţia tramvaielor este întreruptă din cauza ceremoniilor de comemorare a Masacrelor din Vinerea Neagră.

Zinnia îşi puse ceasul la încărcat şi se îmbrăcă rapid cu echipamentul de fitness – pantaloni de trening şi hanorac gros, care să-i ascundă încheietura goală. Recapitulă planul. Avea multe necunoscute şi se baza prea mult pe informaţii care-i lipseau. Dar cât ştia trebuia să fie de ajuns.

Scoase tapiseria din colţul tavanului, se strecură prin deschizătură şi se târî până în dreptul băii. Era goală. Se lăsă să cadă pe podea, ieşi din baie şi ajunse la lift tocmai când o femeie urca în el. Iuţi pasul şi apucă să urce înainte ca uşa să se închidă.

Femeia îşi trecu ceasul peste disc, iar Zinnia păşi în spate şi aşteptă. Coborî în hol şi se îndreptă spre sala de fitness. Se foi prin dreptul ei până mai sosi cineva – un şmecheraş cu muşchii bine lucraţi, care-i deschise uşa cu scopul evident de a-i examina posteriorul.

În sală ridică mai multe greutăţi uşoare până se asigură că nu se uită nimeni la ea şi vârî o placă de cauciuc de cinci kilograme în buzunarul din faţă al hanoracului. Ieşi din sală cu o mână pe placă, de teamă să nu atârne, şi coborî în hol, de unde putea vedea tramvaiul.

Holul era pustiu. Doar un agent de pază, un tip mai în vârstă, care arăta plictisit. Probabil că toţi ceilalţi erau la Recepţie, pregătindu-se pentru primirea lui Wells şi pentru ceremonie. Se lipi de perete, ca să nu fie văzută, şi aşteptă.

Agentul dădu ocol holului, mereu cu ochii la tramvai. Ceea ce, pentru Zinnia, nu era deloc bine.

Se gândi la chibriturile din buzunar, cu care să dea foc la ceva din pubele, ceea ce i-ar fi atras atenţia agentului, dar nu numai lui. Nu era cea mai bună opţiune, dar avea sorţi de izbândă. Când să scoată chibriturile, agentul aruncă o privire rapidă în jur de parcă s-ar fi temut să nu fie prins asupra faptului şi porni în pas alergător spre baie.

De îndată ce dispăru, Zinnia se desprinse de perete, se îndreptă spre tramvai şi se strecură pe sub barieră. Se lipi de peron şi băgă placa de cauciuc între perete şi linie, având grijă să nu atingă şinele. Era un octogon, cu marginea plată, de care se folosi ca să-l pună în poziţie verticală. Se opri, aşteptându-se la reacţia unui senzor, dar nu se întâmplă nimic. Cel mai probabil şinele erau sensibile doar la greutatea unui corp străin. Neatingând şinele, placa nu putea fi detectată. Dar putea bloca tramvaiul.

Putea, putea, putea. Era doar o improvizaţie, iar ea nu suporta improvizaţiile; în cazul ăsta însă improvizaţia era mai bună decât alternativa.

Se furişă din nou pe sub barieră şi se întoarse la lift. În timp ce aştepta, agentul de pază reapăru, iar ea se prefăcu că se uită la o hartă a campusului, sărind de pe un picior pe altul, chipurile gata de jogging, nedorind ca agentul să se întrebe ce caută acolo.

Partea aceasta de linie era dreaptă şi aici tramvaiul prindea un pic de vitează. Întrucât nu oprea decât în Zona de Agrement, logic era ca vatmanul să apese pe acceleraţie.

Zinnia se gândi la Paxton. La cum avea să stea el lângă Wells, la cum tramvaiul avea să se lovească de placă şi să deraieze. Cadavre desfigurate, mădulare sfârtecate. Sânge peste tot. Alungă din minte imaginea de coşmar şi se concentra asupra banilor pe care avea să-i primească. A libertăţii pe care o câştiga astfel. A tuturor lucrurilor pe care le putea lăsa în urmă.

Un bărbat se apropie de lift şi Zinnia se luă după el. Bărbatul îşi trecu ceasul peste disc, dar pentru un alt etaj.

— Aoleu, am uitat ceva, se lamentă Zinnia şi se repezi afară din lift.

Repetă figura de două ori în decurs de cincisprezece minute, până când apăru cineva care urca la acelaşi etaj.

Se opri în faţa unei uşi la câteva camere distanţă de a ei şi bătu. Simţea cum adrenalina îi pulsa în vene. O văzuse pe Hadley mai devreme, o întrebase dacă merge la ceremonie, iar tânăra îi spusese că nu. O clipă mai târziu auzi un foşnet şi uşa se deschise, ochii mari ai tinerei, ca din filmele de desene animate, mijindu-se de sub părul încâlcit. Hadley o privi mirată, cum privesc uneori pisicile, dar fără să trădeze vreo emoţie deosebită.

— Pot să intru?

Hadley încuviinţă din cap şi se dădu un pas înapoi. Aerul din cameră era închis. Miros de corp nespălat şi de mâncare stricată. Pereţii erau împodobiţi cu luminiţe de Crăciun, toate stinse, iar o draperie groasă acoperea fereastra, nelăsând să intre decât un fir de lumină. Masa era plină de pungi de hârtie de la semipreparate, mototolite în jurul unor oale goale. Hadley se retrase în capătul celălalt al camerei, se aşeză pe canapea cu mâinile împreunate şi se uită la ea. Zinnia se rezemă de masă şi dădu să spună ceva, dar Hadley i-o luă înainte.

— Să ştii că m-am gândit mult la ce mi-ai spus în baie, zise ea, aproape în şoaptă. Ai dreptate. A fost vina mea.

— Nu, nu, draga mea, nu asta am vrut să spun, replică Zinnia, răsuflând uşurată. Ce ţi-a făcut el n-a fost vina ta. Vina a fost numai a lui. Tu însă trebuie să treci peste tot. Asta am vrut să-ţi spun.

— Nu pot deloc să dorm. Uneori mă trezesc şi am senzaţia că e aici, cu mine, spuse Hadley şi se zgribuli, înfiorată, în ciuda căldurii din cameră. Vreau… trebuie să dorm… Vreau să fiu puternică. Aşa cum eşti tu.

O clipă Zinnia rămase fără grai. Nu se aşteptase la această pornire, de a o lua în braţe, de a o mângâia pe cap şi de a o asigura că totul va fi bine. Nu-şi mai amintea când simţise asta ultima oară, fapt care i se părea şi mai îngrozitor. Încercă să se gândească la Hadley ca la o păpuşă care vorbeşte atunci când o apeşi, în rest fiind doar o bucată de plastic.

Zinnia îşi trecu mâna peste cutiuţa din buzunar.

— Am ceva care s-ar putea să te ajute.

Hadley ridică privirea, cu ochii mari, plini de speranţă. Zinnia îngenunche şi întinse mâna spre ea. În palmă ţinea cutiuţa cu *oblivion.*

— E cumva… întrebă Haldey şi se opri, de parcă n-ar fi vrut să pronunţe cuvântul.

— Ai să dormi ca un prunc.

— Dar trebuie să merg la muncă. După ceremonie.

— Ai nevoie de somn. Anunţă că eşti bolnavă.

— Dar calificativul…

— Dă-l naibii de calificativ! E doar un număr. Scade puţin şi, dacă pe urmă tragi tare, urcă din nou. O să te simţi mai bine. Ai nevoie de un somn greu, fără vise. Ai încredere în mine. Nu mai lipseşte mult şi te prăbuşeşti.

Hadley se uită lung la cutiuţă. Zinnia se întrebă dacă nu va trebui cumva să-i vâre drogul pe gât cu forţa, dar tânăra încuviinţă din cap.

— Cum se ia?

Zinnia deschise cutiuţa de plastic şi privi peliculele subţiri. Îşi spuse că fata are nevoie de aşa ceva. Trebuie să se detaşeze de tot şi să simtă că pluteşte.

Îşi spuse asta cu atâta convingere, încât mai s-o creadă ea însăşi.

— Îl pui pe limbă.

— OK.

Hadley scoase limba, apoi o retrase, timidă, ruşinată probabil de dorinţa de a fi servită de Zinnia. Zinnia ştia că o tânără cu greutatea ei, care încerca drogul pentru prima dată, va fi ameţită după o singură doză. Dar, ca să fie mai sigură, luă patru doze şi-i făcu semn să deschidă gura. Hadley se conformă, iar Zinnia îi puse pătrăţelele verzui pe limbă. Tânăra închise ochii, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri. Zinnia o întinse pe canapea.

Respiraţia lui Hadley încetini, muşchii i se relaxară. Capul îi căzu într-o parte. Zinnia îşi lipi degetele de carotida ei ca să se asigure că e în viaţă. Pulsul de-abia i se simţea.

Apoi Zinnia se puse pe treabă. Îşi scoase tricoul şi îmbrăcă tricoul maro al lui Hadley. Era cam strâmt, dar încăpea în el. Se gândi să schimbe curelele de la ceas, dar îşi dădu seama că semănau – cureaua ei era fucsia, cureaua lui Hadley era roz. Umblă prin hainele ei până găsi o şapcă de baseball, veche, ponosită. Îşi strânse părul în coadă de cal şi îşi puse şapca. Se

uită în oglinda de pe uşă. Luă ceasul tinerei, care-i ceru amprenta, aşa că Zinnia apucă mâna lui Hadley şi îi lipi degetul mare de cadran. Imediat apăru faţa zâmbitoare.

Gata de plecare.

PAXTON

Se adunaseră prea mulţi oameni ca să-i poată număra. Un curcubeu de culori ocupa întregul perimetru al Recepţiei. Liber era doar pe unde avea să treacă autocarul lui Gibson, până în spatele scenei, şi de la scenă, şerpuind, până la linia de tramvai, de unde urma să înceapă călătoria spre Zona de Agrement.

Paxton traversă scena. Cu ochii în patru, cum voia Dakota. Chiar dacă agenţii de pază roiau prin mulţime, era bine să aibă şi o privire de ansamblu. De fapt, nu prea ştia ce caută. Toţi erau numai zâmbete şi de-abia aşteptau să înceapă ceremonia.

Clipuri Cloud se succedau cu sunetul dat la maximum pe ecranul-mamut din spatele lui. Clipul prezentat la sosirea lui aici, amestecat cu declaraţii ale clienţilor. Persoane de diferite etnii vorbeau despre cât de mult le era uşurată viaţa de către cei care le priveau acum. Stând prea aproape de boxe, Paxton de-abia desluşea cuvintele.

Mulţumesc, Cloud.
Te iubim, Cloud.
Mi-ai salvat viaţa, Cloud.

Din când în când se uita spre intrare, un dreptunghi de lumină albă, orbitoare, ca o gură nesăţioasă, din care avea să apară autocarul. Cât de curând. Va opri în spatele scenei, îşi spuse Paxton, iar Gibson Wells, şeful cel mare, va coborî din el şi apoi va urca treptele. Paxton se va număra printre cei care-l vor proteja, o duzină de agenţi. Atât de aproape, încât să-l atingă.

Simţi cum stomacul i se întoarce pe dos. Se gândi din nou dacă să-l ia la rost pe Wells. Asta însemna să-şi piardă slujba imediat, dar disperarea pe care o simţise în clipele în care trecea prin orăşelul părăsit, spre interviu, disperarea de a solicita o slujbă atât de umilă după ce avusese propria companie îl îndemna să ceară, dacă nu un răspuns sau o scuză,

măcar să fie ascultat. Să-l vadă Gibson în carne şi oase, să ştie ce s-a întâmplat.

— Eşti gata? întrebă Dakota, apărând pe neaşteptate lângă el, urlând ca să acopere boxele.

Paxton încuviinţă din cap, chiar dacă nu ştia prea bine ce înseamnă gestul lui.

— Perfect, zise Dakota, bătându-l pe spate. Uite-l că vine.

Autocarul apăru mai întâi ca o pată întunecată în lumina albă, apoi pătrunse în campus, rulând încet prin mulţime. Oamenii se îngrămădeau, câte douăzeci pe rând, de o parte şi de alta a gardurilor metalice, strigând, ovaţionând şi fluturând din mâini.

Autocarul era mare, roşu-maroniu, cu dungi aurii. Cu ferestrele negre, ca să nu vezi înăuntru. Nu avea fir de praf pe el. Până şi interiorul părea că reflectă lumina soarelui. Paxton se uită cum opreşte în locul stabilit din spatele scenei, în mijlocul unei duzini de tricouri bej şi a două duzini de tricouri albastre, şi îşi simţi capul plin de heliu, gata să i se desprindă de umeri.

ZINNIA

Zinnia trecu printre uşile batante care dădeau în bucătăria localului CloudBurger. Câţiva angajaţi în tricouri verzi îşi făceau de lucru chiar dacă nu aveau niciun client, toată lumea fiind prezentă la ceremonii. Angajaţii manevrau ustensilele imaculate, din inox, ca într-un dans bine pus la punct, pe fondul zăngănitului de oale şi al sfârâitului de ulei din tigăi, pregătindu-se pentru iureşul de mai târziu. Câţiva îi aruncară o privire, dar o lăsară în pace.

Ciudat cum majoritatea oamenilor îşi închipuie că în meseria ei contează în primul rând cum te foloseşti de dispozitivele sofisticate. Când regula de bază ca să treci neobservat e să te arăţi de-al casei, situaţie în care aproape nimeni nu te întreabă de sănătate.

Asta nu însemna că poate rămâne acolo prea mult timp. Îşi plimbă ochii peste tot, neştiind sigur de ce avea nevoie, doar sperând că va găsi ceva. Bucătăria era mai spaţioasă decât şi-o închipuise, cu mai multe compartimente, care într-un final duceau la o uşă glisantă, grea. Uşa părea să nu-şi aibă locul acolo, ceea ce însemna că Zinnia ajunsese unde trebuie.

Era şi o cameră de luat vederi aici. Zinnia o observă prea târziu, pe sub cozorocul şepcii. Nu ridică ochii ca să nu-şi arate prea mult faţa. Lângă uşă era un disc peste care-şi trecu ceasul, rostind o rugăciune în minte.

Un clinchet. Discul se înverzi. Zinnia împinse uşa în lateral. Era mare şi grea – se opinti serios ca s-o deschidă de tot – şi dădea spre o mică staţie subterană în care se afla un vagon de tramvai cât jumătate dintr-unul obişnuit.

Cu miros greu. De dezinfectant şi, dincolo de el, un miros dulceag, de putred. Care, în ciuda eforturilor, nu putea fi înlăturat. În vagon erau curele din nailon nedesfăcute. Pentru paleţi, nu pentru oameni. Închise uşa după ea, merse în partea din faţă a vagonului şi găsi comenzile. Nu mai trebui să examineze panoul. Erau doar câteva butoane, pe unul dintre ele fiind scris Porneşte. Celor de aici chiar le plăcea să simplifice lucrurile.

Apăsă pe buton şi tramvaiul porni, încet mai întâi, apoi mai repede, trecând în viteză prin coridoare întunecate, zăngănind ca un lift de mărfuri. Zinnia se prinse de un mâner ca să nu cadă. Curelele de nailon se răsuceau fără încetare şi, de câteva ori, Zinnia îşi feri picioarele de cataramele care zburau de colo până colo. Linia nu era pe pernă magnetică. Era mai veche. Metal pe metal, scrâşnetul sfredelindu-i timpanele prin tunelul neluminat.

Călătoria dură în jur de cinci minute, răstimp în care se gândi la ce urma să se întâmple. Chiar şi cu haosul provocat de tramvaiul deraiat, camioanele tot trebuiau să circule. Livrările nu puteau fi întrerupte prea mult. Iar camioanele erau automate, deci nu avea decât să se ascundă într-unul – greu de crezut că ar da cineva peste ea.

Dar i se părea că uitase ceva.

Apoi îşi dădu seama ce: Hadley. Voia să se asigure că Hadley n-a păţit nimic.

Să-i dea un mesaj lui Paxton? Să-l trimită la ea?

Era riscant să ţină deschisă o linie de comunicare. Şi pe urmă, ce să-i spună?

Adio şi n-am cuvinte!

— Hai, proasta naibii! îşi zise ea. Nu te-nmuia tocmai acum.

Când tramvaiul se opri, înainte să se deschidă uşa, Zinnia simţi cum i se face pielea de găină şi văzu că îi ies aburi din gură. Coborî într-o cameră frigorifică, plină de cutii stivuite pe paleţi de lemn, cu pereţii netezi, din metal, acoperiţi de straturi de gheaţă, groasă în colţuri. Păcat că nu se îmbrăcase cu ceva mai gros.

Aici nu erau camere de luat vederi. Merse printre paleţi căutând o ieşire, până când văzu o uşă în celălalt capăt. În drum spre ea, deschise o cutie. Înăuntru erau chiftele din carne tocată învelite în hârtie cerată. Burgeri Cloud.

Ciudat. Totul, inclusiv alimentele, intrau pe la Recepţie. Paxton adusese vorba despre asta. Dacă acum se afla într-un centru de procesare, cum de stocau carnea tocată aici? Din câte ştia, Cloud deţinea mijloacele de producţie, tocmai de aceea carnea de vită era accesibilă ca preţ. Poate că dincolo de campus exista o păşune. Un loc în care vitele încă mai puteau paşte, încă se mai puteau mişca în voie, iar acesta era punctul de acces cel mai apropiat. Nu-l văzuse pe imaginile luate din satelit, dar nici nu-l căutase.

În fine, nu era chiar atât de important. Zinnia se îndreptă spre uşă, o deschise şi se trezi într-un coridor pustiu. În celălalt capăt, era o uşă mare, glisantă. Se apropie de ea şi îşi trecu ceasul peste disc. Discul se înverzi, Zinnia deschise uşa şi simţi cum o izbeşte în plin un val de duhoare. Îi umplu nasul, o înşfăcă de gât şi o sufocă, de parcă ar fi vârât-o cineva cu capul într-un WC înfundat.

PAXTON

Autocarul rămase nemişcat, cu motorul oprit. Mulţimea, împinsă înapoi şi fără să vadă prea bine ce se întâmplă, începu să scandeze, firav mai întâi, ici şi colo, apoi tot mai tare, până când Paxton simţi vibraţiile în piept.

Gib-son!

Gib-son!

GIB-SON!

Pancarte împestriţau mulţimea – cu mesaje scrise de mână, cu markere negre.

Te iubim, Gibson!

Mulţumim pentru tot!
Nu ne părăsi!

Paxton rămase la post, pe scenă, privind în spate ca să se convingă că nu e nimeni. De unde stătea el, nu vedea uşa autocarului, dar se părea că e mare vânzoleală acolo. Oameni care dispăreau şi reapăreau. Care se mişcau înainte şi înapoi.

Paxton privi în jos ca să fie sigur că încă e pe scenă. Că nu a început să plutească.

Picioarele erau acolo. El era acolo. Chiar în mijlocul scenei.

Ridică ochii şi văzu faţa celui pe care-l aştepta.

Gibson Wells.

Flancat de mai mulţi însoţitori. Oameni care mergeau cu mâinile întinse, gata oricând să-l prindă. Era mai mic decât şi-l imaginase Paxton. Un tip care schimbase atâtea lucruri, care remodelase lumea ar fi trebuit să fie mai impunător.

O imagine a lui Gibson apăru pe ecranul de deasupra lor, din clipul de la prima instruire, cu care Gibson aproape că nu mai avea nimic în comun, atât de mult îl rosese cancerul pe dinăuntru. Din părul, rar pe ecran, îi mai rămăseseră câteva fire, capul chel strălucindu-i sub reflectoarele puternice. Pielea i se adunase în jurul gâtului, faţa îi era brăzdată de riduri. De-abia îşi târşâia picioarele. Zâmbea şi făcea din mână celor din jur, cu ceea ce părea a fi un efort titanic. Ca şi cum în orice clipă s-ar fi putut dezintegra, singurul lucru care-l ţinea în viaţă fiind doar o voinţă de fier.

În spatele lui erau câteva persoane. Un tip latino, înalt şi musculos, care se ţinea aproape. Claire, pe care Paxton o recunoscu din clip, deşi părul ei nu mai avea aceeaşi nuanţă lucioasă, de rubiniu, ci mai degrabă de roşu decolorat. Şi cel pe care-l bănuia a fi Ray Carson. Dakota îi spusese că arată ca un fundaş dintr-o echipă de fotbal american. Corespundea descrierii. Carson avea fruntea groasă, boltită, sub capul chel. Umeri largi şi un început de burtă. Nu arăta fericit, dar nici nu părea genul de om care să fie fericit undeva.

Gibson Wells, omul cel mai bogat şi mai puternic din lume, ajunse la trepte, se sprijini de balustradă şi ridică ochii direct spre Paxton.

ZINNIA

Zinnia icni şi îşi goli stomacul pe podeaua din metal traversată de conducte, pătându-le de vomă. Se chinui să se ridice în picioare. Când izbuti, vomită din nou. Văzu mai multe măşti de oxigen agăţate pe perete, smulse una şi o puse pe faţă, inspirând adânc. Interiorul măştii mirosea a rahat, a cauciuc şi a propria vomă, dar şi a acadele. Ceea ce era şi mai grav, fiindcă nu suporta acadelele.

Deşi prin lentilele măştii vedea ca prin ceaţă, desluşi o altă uşă la capătul coridorului. Ajunsă la câţiva paşi de ea, uşa se deschise lăsând să iasă o femeie slăbuţă, în tricou roz. Zinnia se opri o clipă, apoi îşi continuă drumul nevrând să dea de bănuit. Trecură una pe lângă alta, moment în care Zinnia păşi lateral ca să-i facă loc. Femeia o salută din cap şi merse mai departe.

Roz. Era primul tricou roz pe care-l vedea.

Străbătu mai multe coridoare, cu senzaţia că se află în interiorul unei nave. Holuri circulare, fără ferestre, conducte fixate de-a lungul pereţilor. Când văzu o nouă uşă se gândi că, dacă şi aceasta dă spre un hol, ar fi mai bine să caute alta, dar de cealaltă parte descoperi un laborator imens. Computere, maşinării în funcţiune, lumini. Lumini peste tot. Încăperea avea două niveluri – cel superior, la care se ajungea pe mai multe trepte, avea pereţii de sticlă. În interior erau mese de lucru, unde câţiva bărbaţi şi o femeie, în halate şi cu măşti de oxigen, lucrau cu eprubete şi recipiente pline cu lichid.

Puţinii angajaţi care se învârteau la nivelul inferior, unde se afla Zinnia, nu purtau măşti, în consecinţă îşi scoase masca şi ea şi o agăţă de un cârlig din perete. Încă simţea gustul vomei, deşi aerul era plăcut aici. Artificial, semn că era filtrat şi tratat. Traversă încăperea. Angajaţii – unii în tricouri albe, dar majoritatea în tricouri roz – îi aruncară o privire scurtă, unii mai insistentă, întrebându-se dacă o cunosc de undeva, dar se întoarseră repede la treburile lor.

Privirile lor nu făceau decât să-i sporească starea de nervozitate. Văzu cu coada ochiului o uşă şi speră că, ieşind pe acolo, va găsi un alt hol, dar nimeri într-o cămăruţă, unde un asiatic subţirel, cu părul negru smoală, cu cărare pe mijloc, stătea aplecat deasupra unui microscop. Asiaticul ridică ochii, observă culoarea tricoului şi clătină din cap.

— N-am chemat echipa tehnică, zise el şi se răsuci spre ea. N-ai voie aici.

Zinniei nu-i plăcu tonul lui. Foarte probabil tipul se pregătea să raporteze prezenţa ei aici. Fără să mai stea pe gânduri, se repezi şi-l lipi de masă, împingând microscopul cât colo. Apoi se uită în jur ca să se convingă că sunt singuri şi că nu există camere de luat vederi.

— Ce faci, ai înnebunit? întrebă asiaticul cu voce tremurată.

Zinnia nu ştia ce să-i spună. Mai ales că starea de greaţă încă nu-i trecuse. Bărbatul căută să scape, dar Zinnia avea de partea ei şi forţa, şi poziţia, aşa că, după câteva clipe, asiaticul se dădu bătut.

— Ce-i aici? Ce faceţi aici?

Tipul întoarse capul spre ea.

— Cum… nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Nimic. Nimic deosebit. Aici e… un centru de procesare. N-ai voie aici.

— Procesare. Procesare a ce?

Asiaticul tăcu, aşa că Zinnia îl strânse de gât.

— A deşeurilor, horcăi el.

Zinnia se duse cu gândul la prima încăpere. La burgeri. Apoi mintea i se goli şi se umplu de un ţipăt mut.

— Poftim?

— Să ştii că au jurat! Au jurat că nu vă vor da să gustaţi. Dar sunt perfect comestibile.

O imagine grotescă începea să prindă contur în mintea Zinniei.

— Ce să gustăm?

— Noi extragem proteinele, răspunse omul, schimbând subiectul, ca şi cum asta l-ar fi salvat. Bacteriile produc proteine, iar noi extragem proteinele şi le sterilizăm cu amoniu. Apoi le reconstituim cu făină de grâu, de soia şi cu sfeclă, pentru culoare. Jur că-i vorba de proteine cu conţinut redus de grăsime. Absolut curate.

Zinnia ştia răspunsul, dar puse întrebarea.

— Şi ce formă iau proteinele cu conţinut redus de grăsime?

Tăcere.

— Burgeri Cloud, şopti bărbatul într-un târziu.

Zinnia crezuse că-şi golise stomacul, dar se mai găsi ceva, drept care se întoarse şi dădu drumul unui jet subţire de fiere pe podea. Se gândi la nenumăraţii burgeri pe care-i vârâse pe gât

de când sosise aici şi vru să vomite până nu-i mai rămânea nimic în stomac. Până rămânea fără stomac.

— Cu alte cuvinte, carnea de vită este rahat de om, reciclat?

— Din punct de vedere ştiinţific, nu-i chiar atât de rău. Mănânc… mănânc şi eu. Îţi jur.

Mânca pe naiba, era clar că asiaticul minţea. Între timp, Zinnia încerca să respire pe nas şi să nu se mai gândească la carnea aceea maronie, care sfârâia pe grătar. De câte ori mâncase acolo? De două ori pe săptămână? De trei ori? Îi venea să-i tragă un pumn, dar se abţinu. Nu era vina lui.

Sau era? Omul dădea o mână de ajutor.

Încercă să nu se mai gândească la asta.

— Tricourile roz. Cu ce se ocupă? În cămine n-am văzut aşa ceva.

— Noi… cei care ne ocupăm de procesarea deşeurilor avem propriul cămin.

— Adică sunteţi total separaţi de ceilalţi angajaţi?

— Suntem doar câteva sute. Accesul ne este interzis în majoritatea zonelor din campus. Suntem plătiţi mai bine. Cazaţi mai bine… în apartamente. E un sacrificiu.

Zinnia îi dădu drumul, dar îi tăie calea spre uşă. Asiaticul ridică mâinile şi se retrase spre celălalt capăt al încăperii, încercând să se protejeze, să găsească un loc în care să se ascundă, dar în zadar. Zinnia privi în jur după ceva cu care să-l lege, simţind cum îi vâjâie capul, încercând să înţeleagă noua situaţie.

Se sili să găsească şi o parte bună: dacă şefii ei voiau să distrugă compania, informaţia asta putea să-i aducă un bonus gras. Şi s-o scutească de multă bătaie de cap. Oricât de puternic era spiritul rău care apăra locul ăsta, nu era nici pe departe atât de rău precum burgerii din rahat de om.

Un atu de care putea profita cât mai mult. Şi care o ajuta să nu se mai gândească la câţi burgeri Cloud mâncase până acum.

La grăsimea în care înotau.

Se cutremură.

— Spune-mi cum să ajung la generatorul de energie, îi zise ea asiaticului care ridicase mâinile ca să-şi apere faţa.

PAXTON

Gibson se opri, de parcă s-ar fi pregătit psihic să urce cele opt trepte până la Paxton. Nu mai era nimeni între ei. Toţi ceilalţi rămăseseră în urmă, lăsându-l pe Wells să urce primul, iar Paxton era cel care-l întâmpina.

Brusc, lui Paxton îi reveni în minte prima zi ca patron al companiei Oul Perfect. Când scria zeci de pagini pentru patent, pentru companie, la birou, singur şi nesigur, dar şi liber. Când nu mai trebuia să se trezească dimineaţă, la 6.15, să meargă o oră şi jumătate cu maşina şi să facă rondul celulelor în care infractorii ţipau, plângeau sau scrâşneau din dinţi.

Gibson puse piciorul pe prima treaptă, cu capul plecat, concentrându-se. Cineva întinse mâna să-l ajute – Paxton nu-şi dădu seama cine –, Gibson însă o respinse.

Prima matriţă oficială, gata să intre în producţie, a Oului Perfect, prima pe care trebuia s-o vândă, defectase imprimanta 3D. Probele ieşiseră bine, dar Paxton schimbase calibrarea şi imprimanta se blocase după prima treime dintr-un calup de plastic, terminând doar vârful matriţei în formă de ou. În clipa aceea se convinsese că făcuse o greşeală.

Gibson mai avea de urcat patru trepte. Omul cel mai puternic din lume. Braţele îi tremurau. Văzută de aproape, pielea lui avea o nuanţă gălbuie. Gâtul, mâinile şi cât se vedea din braţe erau acoperite de pete maronii, de la ficatul bolnav.

Paxton simţi o furnicătură în picioare. Îi venea să se repeadă la el. Să-i pună piedică. Să-l înşface, să-l scuture bine şi să-l întrebe: *Ştii cine sunt eu? Mă vezi?*

Gibson ajunse treapta de sus, inspiră adânc, apoi expiră, cu capul în jos. Paxton se retrase un pas ca să-i facă loc, moment în care Gibson ridică privirea. Avea ochii unui om tânăr. În ei, independent de restul corpului, Paxton văzu numai vitalitate. Energie. La fel cum te uiţi la un om şi vezi cum i se învârtesc rotiţele în minte, fără încetare, şi te întrebi când mai doarme.

Gibson zâmbi şi întrebă:

— Cum te cheamă, tinere?

Şi întinse o mâna noduroasă.

Paxton i-o apucă, un reflex involuntar. O reacţie politicoasă. Mâna lui Gibson era rece şi transpirată.

— Paxton… domnule Wells.

— Paxton… te rog să-mi spui Gibson. Te simţi bine aici?

— Mă…

Inima lui Paxton se opri o clipă. Era sigur. Se opri pur şi simplu. Dar o luă din loc numaidecât. Paxton încercă să spună ce voia să spună, dar cuvintele i se încleiau în gură.

— Mă simt bine, domnule Wells, îngăimă el într-un târziu.

— Bravo! zise Gibson, dădu aprobator din cap, păşi pe lângă Paxton şi se îndreptă spre mijlocul scenei, în aclamaţiile mulţimii, puternice precum vuietul valurilor când se izbesc de stânci.

Dakota apăru lângă Paxton, se aplecă spre el şi-i strigă ceva, Paxton simţindu-i răsuflarea fierbinte în ureche şi abia desluşindu-i cuvintele:

— Nu-mi vine să cred că ai dat mâna cu el.

Paxton rămase pe loc, privindu-şi picioarele. Încremenit. În spaţiu. În timp. Ţipătul din capul lui era mai puternic decât ţipătul mulţimii.

ZINNIA

Zinnia coborî din tramvaiul care făcea legătura între cele trei centre de procesare şi intră în clădirea care adăpostea generatorul de energie, silindu-se în continuare să nu se gândească la burgerii Cloud, o amintire care probabil avea s-o bântuie până la sfârşitul vieţii.

În hol văzu aceeaşi podea din beton şlefuit şi aceleaşi unghiuri ascuţite ca în toate celelalte holuri şi intrări din Cloud, cu monitoare video care transmiteau reclame şi declaraţii ale clienţilor. Holul se ramifica în coridoare ce duceau în măruntaiele clădirii şi era pustiu.

Majoritatea locurilor prin care trecuse azi erau pustii, din cauza ceremoniilor, însă aici i se părea că e ceva diferit. Ceva neobişnuit. Nu-şi dădea seama ce anume, poate de vină era doar tensiunea pe care o simţea acum, când în sfârşit ajunsese pe marginea prăpastiei.

O clipă mai târziu, observă că holul nu e chiar lipsit de viaţă. La o măsuţă din capătul celălalt, stătea o tânără durdulie, în tricou albastru, cu părul castaniu prins în creştet ca un stup de albine şi cu ochelari cu rame groase, din plastic roşu. Tânăra nu ridică ochii din cartea pe care o citea.

Zinnia se îndreptă spre măsuţă, cu tenişii scrâşnind în contact cu podeaua, zgomotul reverberând din pereţi. La apropierea ei,

tânăra ridică privirea şi Zinnia constată că citeşte un exemplar vechi din *A de la alibi,* de Sue Grafton.

— E o carte bună, remarcă ea.

Femeia se uită chiorâş, derutată de prezenţa Zinniei într-un loc în care nu avea ce să caute. Panicată, Zinnia căută repede o scuză credibilă, femeia însă schiţă un zâmbet şi răspunse:

— Am citit toată seria, de cinci-şase ori. Acum am luat-o de la capăt. Avantajul e că, după ce trec prin tot alfabetul, uit cine sunt vinovăţii.

— Ceea ce nu-i rău deloc. Surpriza rămâne aceeaşi.

— Hm, făcu tânăra şi îşi lipi cartea de pieptul generos. Te pot ajuta cu ceva?

— Da, trebuie să vorbesc cu cineva.

Femeia miji ochii, semn că Zinnia nu spusese ce trebuia.

— Cu cine?

— Cu Tim.

— Tim…

Hopa!

— I-am uitat numele de familie. E polonez. Fără vocale.

Tânăra o privi lung, cu colţurile gurii căzute. Puse cartea pe măsuţă, îşi ridică imediat ceasul şi apăsă pe un buton lateral.

— Avem o problemă la generatorul de energie.

Zinnia se repezi la ea şi o înşfăcă de braţ.

— Hei! ţipă femeia şi scăpă cartea jos.

Zinnia nu-i dădu drumul, sări peste măsuţă şi o trânti la podea.

— Ce-i cu tine, ai înnebunit?

— Scuze, spuse Zinnia şi scoase cutiuţa cu *oblivion* din buzunar.

O apăsă tare cu o mână pe femeie, iar cu cealaltă deschise cutiuţa, luă o doză şi, în timp ce femeia ţipa după ajutor, i-o vârî în gură. Femeia o muşcă de deget şi Zinnia se luptă serios să-şi elibereze mâna; câteva clipe mai târziu femeia se lăsă moale.

Zinnia aşteptă un răspuns pe ceasul femeii. Nimic. Semn bun. Probabil că cei care trebuiau să-l dea erau ocupaţi cu ceremoniile de peste zi.

Apoi ceasul se trezi la viaţă.

— Care-i problema?

Zinnia sări în picioare şi o luă la fugă.

— Mulţumesc, mulţumesc.

Gibson mulţumi de mai multe ori, încercând să liniştească mulţimea ca să poată vorbi. În scurtul dialog cu Paxton, vocea îi tremurase, acum însă, pe scenă, în faţa atâtor oameni, descoperise o sursă ascunsă de energie. Vocea îi deveni gravă. Gibson se hrănea acum din energia mulţimii.

— Vă mulţumesc mult pentru primirea călduroasă, zise el când aplauzele încetară. Am să fiu sincer cu voi. Nu pot vorbi prea mult. Am vrut doar să urc aici şi să vă mulţumesc. Din adâncul inimii. A fost cea mai mare plăcere şi onoare pentru mine să construiesc acest loc, să văd atât de multe feţe zâmbitoare în jurul meu. Sunt…

Gibson se opri, simţind că-şi pierde vocea.

— Sunt copleşit. Sunt pur şi simplu copleşit. Acum o să mă aşez acolo, continuă el arătând spre un şir de scaune pregătite pentru el şi însoţitorii lui. Cât se dă citire numelor. Pe urmă vreau să mă plimb puţin, înainte de plecare. Acesta e un moment foarte important pentru noi toţi, în care putem înţelege ce noroc avem să fim împreună aici.

La ultima frază, Gibson se uită la Carson şi la fiica lui.

— Ce noroc avem că suntem în viaţă, încheie el.

Ridică o mână şi mulţimea îl aclamă din nou. Se apropie de scaune, urmat de ceilalţi, dar nimeni nu se aşează înaintea lui. Gibson se trânti pe un scaun. O femeie îmbrăcată într-un tricou alb merse la microfon şi, în liniştea care se aşternea, începu să citească numele.

Josephine Aguerro.
Fred Arneson.
Patty Azar.

Paxton simţi un junghi în inimă. Ca de fiecare dată în această zi. Masacrele din Vinerea Neagră păreau în acelaşi timp reale şi false. Era uşor să le uiţi, chiar dacă se spunea mereu că nu trebuie. Conta mai puţin că le uitai decât faptul că deveneau o parte din fundalul sonor al vieţii de zi cu zi. Paxton văzuse reportajul la televizor. Toate cadavrele acelea. Sângele roşu-aprins de pe podelele acoperite de linoleum alb, sub luminile

fluorescente. Dar, cu timpul, tragedia devenise o parte din peisaj. Era un crâmpei din istorie şi, ca tot ce ţinea de istorie, începea să se acopere de praf.

În zile ca aceasta aveai ocazia să-ţi treci mâna peste ea, s-o ştergi de praf şi s-o priveşti cu luare-aminte. Să reflectezi de ce este atât de importantă. Acum însă ar fi vrut să uite şi să se gândească la altceva. Fără să reuşească. Drept care rămase acolo, cu mâinile împreunate, cu capul plecat.

După atâţia ani, încă recunoştea unele nume.

Când ceremonia luă sfârşit, Gibson şi micul său grup de însoţitori se ridicară şi mai schimbară o vorbă, apoi se îndreptară spre treptele din spatele scenei, spre tramvaiul cu care urmau să facă turul campusului. De data aceasta, Gibson îi permise lui Claire să-l ajute să coboare.

Carson rămase pe loc, lăsându-i pe toţi s-o ia înainte. Privi în jur, studiind mulţimea, strângând şi desfăcând pumnii. Văzându-l că întârzie şi că astfel ar putea ţine tramvaiul pe loc, Paxton se apropie de el din spate şi întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Carson clătină din cap, scos din transă.

— Nimic, nimic, răspunse el şi, fluturând din mână fără să-l privească în ochi, se luă după ceilalţi.

Paxton mergea în urma lui Gibson, care înainta pe culoarul asigurat de agenţii de pază. Din când în când se oprea, se apropia de cordon, dădea mâna cu mai mulţi angajaţi şi zâmbea. Se apleca şi punea mâna pâlnie la ureche ca să audă ce-i spun oamenii. Agenţii de pază priveau spectacolul cu nelinişte, ca şi cum Gibson s-ar fi apropiat de o haită de câini turbaţi ca să le arate o friptură în sânge. Se priveau îngrijoraţi, se trăgeau mai aproape, unii parcă vrând să se interpună între Gibson şi mulţime, dar făcând un pas înapoi, nesiguri dacă aşa trebuiau să procedeze.

De câteva ori, Gibson se întoarse spre Claire şi-i făcu semn să se apropie. Claire părea mulţumită să stea mai departe, ţinându-se de braţul stâng lăsat pe lângă corp. La început Gibson zâmbi, apoi se enervă. Nu că ar fi lăsat să se vadă. Însă mâna îl trăda. După ce o fluturase amical, acum o folosea ca pe o lamă, tăind aerul cu ea.

Când, în sfârşit, Claire veni lângă el, începu şi ea să strângă mâinile celor din jur, să facă ochii mari, să zâmbească şi să dea

din cap, aşa cum fac unii când vor să te asigure că te ascultă. Dar nu scăpa nicio ocazie să se ţină de cot, în timp ce Gibson era aproape înghiţit de mulţime, intrând între oameni şi strângând cât mai multe mâini, mereu cu un zâmbet larg pe faţă, care-l lumina ca un soare.

Aproape de peron, Paxton auzi bâzâitul telefonului. Dădu să-l scoată mai mult din instinct, dar îşi aduse aminte că nu are voie să-l folosească. Oricum, nu putea fi ceva foarte important.

Însă telefonul bâzâi din nou.

Paxton era în spatele grupului şi toţi ochii priveau înainte. Chiar şi ochii Dakotei şi ai lui Dobbs. Dacă tot nu se uita nimeni la el, Paxton se întoarse, îşi scoase pe furiş telefonul din buzunar doar cât să-i vadă ecranul şi găsi un SMS de la Zinnia.

Nu te urca în tramvai.

Apoi:

Te rog.

ZINNIA

Zinnia străbătu în fugă holurile, se uită pe furiş în birouri, verifică toaletele, cercetă sala serverelor, dar nu găsi pe nimeni. Nici măcar o persoană în toată clădirea, mai mult de-atât, era o linişte cum numai pe Lună ai fi putut să ai.

Nu-i de mirare că femeia de la intrare ghicise că ceva nu e în regulă. Zinnia ceruse să vadă pe cineva când clădirea era pustie.

În plus, nimic nu părea să fie în funcţiune. De câteva ori se opri la un computer sau la un grup de servere, uitându-se după luminiţe intermitente, fără să găsească vreuna. Le atinse ca să vadă dacă sunt calde sau vibrează, dar toate erau reci, lipsite de viaţă.

Sigur, era de aşteptat ca multă lume să fie de faţă la întâlnirea cu Wells, dar câţiva angajaţi tot ar fi trebuit să rămână la post. MotherCloud nu era o cafetieră; nu puteai să pleci pur şi simplu, s-o laşi să-şi facă treaba de una singură. Zinnia avea senzaţia că aici avusese loc o răpire în masă. Nicio încăpere nu

era încuiată, iar câteva uşi chiar stăteau întredeschise. Alerga din ce în ce mai repede în speranţa că va scăpa de spaima care-i strângea stomacul ca într-un cleşte.

Dar, chiar dacă nu găseai picior de om în toată clădirea, Zinnia simţea un fel de câmp static în aer, ca nişte furnici ce se târau pe piele. O atracţie irezistibilă de a vedea tot. Coborî pe o scară lată care-i ieşi în cale. Atracţia părea că vine de jos.

În timp ce cobora, se gândi la Paxton.

Dacă totul mergea conform planului, grupul avea să urce în tramvai cât de curând. Tramvaiul va lovi placa şi va deraia, o mulţime de oameni vor fi răniţi sau ucişi. Poate şi Paxton. Vizualiză scena. Cadavrele. Sângele. Paxton, contorsionat printre fiare, cu faţa lui de molâu zdrobită.

Alungă imaginea. Şi ignoră ţiuitul uşor care-i răsuna în urechi. Cine era Paxton? Un individ oarecare. Ce rost avea să-şi facă griji? Oamenii mai şi mor. Ăsta e sfârşitul. Oamenii sunt doar nişte saci de carne umpluţi cu tot felul de chestii. O parte din umplutură îi face să se mişte şi să vorbească. Dar, până la urmă, tot carne sunt.

Şi oricum populaţia lumii e prea mare. Suprapopularea e cauza acestei harababuri, când nici nu mai poţi ieşi din casă, aşa că poate depopularea e un lucru bun. Mai puţini saci de carne care emit bioxid de carbon şi consumă resursele.

Bâzâitul din urechi se înteţea. Zinnia se opri. Simţea cum i se face pielea de găină. Era aproape. Nu ştia de ce anume, dar simţea. O trepidaţie.

În faţa ei era o uşă din metal, cu o roată mare în mijloc. Se repezi şi îşi trecu brăţara peste panoul de acces.

Roşu.

Încercă din nou. Roşu.

Nu putea intra fiindcă cei din echipa tehnică nu aveau acces acolo sau fiindcă agenţii de pază se îndreptau spre ea cu toată viteza? În ce sens era terminată? De un singur lucru era sigură, nu mai avea timp, aşa că îşi luă avânt şi izbi panoul cu călcâiul atât de tare, încât simţi şocul în tot corpul. O dată, de două ori. La a cincea încercare, discul sări din perete, rămânând atârnat de un mănunchi de sârme colorate.

Adio subtilitate! Legă sârmele în mai multe feluri, încercând să nimerească circuitul pentru uşă şi, după trei încercări, discul

se înverzi. Zinnia răsuci roata şi deschise uşa. Pe jumătate. Se gândi din nou la Paxton.

Cum o îmbrăţişa.

Cum o întreba despre ziua de muncă, privind-o drăgăstos.

Cum era acolo pentru ea, ca o pereche de papuci şi o pătură călduroasă.

— La naiba! exclamă ea. La naiba!

Lovi uşa cu palma.

Scoase telefonul. Scrise ultimul ei SMS către el.

Nu te urca în tramvai.

Trimite.

Te rog.

Trimite.

Telefonul scoase un fâşâit uşor, iar ea simţi o mare uşurare, ca şi cum tocmai şi-ar fi luat un sac de nisip de pe umeri. Asta era probabil o greşeală, dar, pe o scară descrescătoare a greşelilor, una utilă. Trase de roată şi deschise uşa larg.

PAXTON

Paxton îşi privi lung telefonul, apoi ridică ochii şi văzu cum Gibson şi însoţitorii lui urcau în tramvai. Când intră şi ultimul, tramvaiul era aproape ticsit. Toată lumea râdea, de parcă ar fi luat parte la un joc extraordinar. Câţi mai încăpeau acolo? Chiar dacă stăteau înghesuiţi, cei de lângă uşi îi invitau pe cei rămaşi afară să urce.

De pe peron, Dakota întoarse privirea spre Paxton şi se încruntă. Apoi îşi arcui sprâncenele şi buza de sus când îl văzu cu telefonul în mână. Se întoarse cu totul spre el, cu pumnii strânşi.

Ce naiba mai însemna şi asta?

De ce nu voia Zinnia ca el să urce în tramvai?

Dakota îi făcu semn cu mâna, de lângă şold, ca să n-o vadă nimeni. Paxton nu-şi dădu seama dacă îl chema la ea sau îi cerea să ascundă telefonul.

Deşi era absurd, mesajul i se părea că are un ton anume. De disperare? De teamă? Nu înţelegea cum un mesaj poate avea un ton anume, dar acesta chiar avea. Zinnia îşi făcea griji în privinţa lui. Din ce motiv?

Doar fiindcă ceva nu era în regulă cu tramvaiul, altfel Zinnia nu i-ar fi spus să nu urce.

Dakota era aproape acum, ridicând mâinile ca şi cum ar fi vrut să-i ia telefonul. Paxton dădu s-o întrebe dacă ştie ceva, dar cei din tramvai, mulţumiţi de numărul celor care urcaseră, erau gata de plecare.

— Staţi! zise Paxton.

— Ce dracu' te-a apucat? întrebă Dakota.

— Staţi! repetă Paxton, repezindu-se pe lângă ea şi făcând semne spre uşile tramvaiului, la cei de pe scări.

Cei dinăuntru se priviră nedumeriţi.

Mai puţin Carson. Îi surprinse privirea lui Paxton şi se încruntă, semn că încerca să înţeleagă ce se întâmplă. Apoi făcu ochii mari, deschise gura şi se repezi spre uşă, roşu la faţă, urlând la cei din jur să se dea din calea lui, ca un pasager care încearcă să scape de pe un vapor ce se scufundă.

ZINNIA

Zinnia fu izbită de un val de aer rece. Mai rece decât cel dintr-o cameră frigorifică. Care-i îngheţă sinusurile. Dincolo de uşă, era o încăpere masivă, pătrată – pe cel puţin patru niveluri, cu şiruri de trepte şi culoare dispuse în zigzag.

Şi la fel de goală. Cu excepţia unei cutii de mărimea şi forma unui frigider, aşezată aproape milimetric în mijloc.

Păşi înăuntru şi imediat uruitul îi atacă timpanele. Pereţii păreau că pulsează. Podeaua era ciobită şi denivelată. Semn că aici fuseseră mai multe maşinării – de mari dimensiuni. Betonul de pe jos era decolorat de la scurgerile de ulei. Peste tot, urme, găuri de bolţuri, scobituri rămase după utilajele evacuate.

Zinnia nu-şi dădea seama la ce servise încăperea aceasta, dar sigur era importantă fiindcă urma să fie reutilată. Într-un colţ erau câteva grinzi de schelărie, baloţi de sârmă şi rafturi metalice gata să fie folosite.

Frigiderul era gri-deschis. Zinnia se apropie de el încet, aşteptându-se să se declanşeze alarma sau să cadă ceva peste

ea ori să-şi piardă cunoştinţa, dar nu se întâmplă nimic. Doar temperatura se schimba. Părea să se facă tot mai frig şi, ciudat, aerul devenea tot mai umed.

Ajunsă la cutie, îşi lipi degetele de ea – era atât de rece încât mai să-i ardă palmele. Pe peretele lateral era o fereastră, dar Zinnia nu văzu nimic din cauza gheţii care acoperea geamurile.

Oare maşinăria asta să asigure energia campusului?

Simţea cum îi vâjâie capul. Era imposibil – de neconceput. Campusul era cât un oraş de mare, iar aparatul ăsta încăpea lejer într-o camionetă.

Cu mâinile tremurând scoase telefonul din buzunar şi începu să fotografieze aparatul. Din toate unghiurile, pe toate părţile. Apoi, pereţii şi podeaua. Materialele de construcţie din colţ. Pereţii şi tavanul. Fotografie şi fereastra, deşi nu era nimic de văzut acolo. De câteva ori, din cauza tremurului, degetul mare îi alunecă pe lentilă şi fu nevoită să fotografieze din nou. Iar şi iar, sperând într-un târziu că e de ajuns.

Când termină, ieşi din încăpere şi, la capătul unui coridor lung, văzu o uşă deschisă şi o lumină roz, intermitentă. Se asigură că telefonul stă bine în buzunar şi porni pe un alt coridor, căutând ceva care să semene a ieşire.

Nimeri într-o încăpere lungă, curbată. De-a lungul peretelui din dreapta, erau mai multe birouri despărţite de paravane, pe peretele din stânga, geamuri din sticlă jivrată. Sigur se afla lângă un zid exterior. Se gândi să ia un scaun şi să spargă un geam, dar aşa putea fi auzită sau văzută, devenind o ţintă uşoară. Asta, în caz că era aproape de sol, ca să sară fără să-şi rupă ceva.

Nu, trebuia să găsească un tramvai. Dar paza ştia că e aici. Agenţii sigur o aşteptau la tramvaie sau ştiau că se îndreaptă într-acolo. Încercă să-şi amintească harta, dacă se putea folosi de altceva ca să scape de acolo.

Poate tramvaiul-ambulanţă. Dacă locul ăsta era pustiu, poate că şi tramvaiul fusese părăsit. Numai că nu ştia unde e.

Aşa că o luă la fugă. Pe coridoare, pe lângă o cantină pustie, pe lângă un alt birou şi o încăpere care semăna cu interiorul unei nave extraterestre. Alerga din toate puterile, încercând să înverzească linia galbenă.

Ajunse pe un coridor pustiu, cu covor cenuşiu şi pereţi albi, care se termina într-un loc în formă de T. În capătul lui stăteau

şase indivizi încruntaţi, în tricouri negre. Bărbaţi cu nasul strâmb, cu urechile ca o conopidă şi cu privirea fioroasă. Genul de oameni cărora le plăcea să lovească şi să fie loviţi.

Zinnia se opri, simţind cum o ia cu leşin de la stomac.

Tipii ăştia nu erau agenţi de pază. Erau altceva – ceva mai periculos decât ţărănoii în tricouri albastre care cutreierau promenada.

Se gândi să se întoarcă, dar băieţii în negru erau prea aproape, sigur o prindeau. Deja le vedea feţele satisfăcute, felul în care se uitau la ea, ca la o pradă din care aveau să se înfrupte.

Îi rămânea o singură soluţie.

Dar ca să aibă succes, trebuia să facă apel la toată furia, frustrarea şi resentimentul care se adunaseră în ea din ziua în care se prezentase la acel interviu stupid, în sala teatrului. La început îi căinase pe cei care veneau să muncească aici, deşi păreau oarecum nevolnici, dar, după atâtea luni petrecute în campus, îşi dădea seama că locul acesta îţi răpea dreptul de a alege. Şi era menit să te transforme într-un sclav.

Brusc simţi nevoia s-o vadă pe Ember şi să-i spună că-i pare rău.

Dacă mai conta acum.

Tipii de la capătul coridorului îşi pierdeau răbdarea. Unul dintre ei, subţirel, cu părul cărunt tuns perie şi cu un tatuaj militar pe antebraţ, se desprinse de haită şi porni spre ea, sigur de sine.

— OK, scumpete, joaca s-a terminat, spuse el.

Zinnia oftă. Unei doamne nu-i stătea în caracter să cedeze fără luptă.

— Atunci, jigodia naibii, cred că tu eşti primul, replică ea.

Ceilalţi schimbară o privire, câţiva zâmbiră, unul chiar chicoti. Tipul tuns perie se apropie, ridică mâinile şi dădu s-o înhaţe, Zinnia însă făcu un pas înapoi şi-l lovi scurt cu piciorul direct în boaşe, simţindu-le cum se terciuiesc sub vârful tenisului. Bărbatul se aplecă spre ea, moment în care Zinnia păşi în lateral şi-i aplică un pumn în figură, retrăgându-se imediat, în timp ce bărbatul se prăbuşea la podea.

Colegii lui se arătară surprinşi, dar fără să se piardă cu firea, fiindcă ei erau cinci, iar femeia era singură, motiv pentru care următorul se apropie de ea tot singur, ceea ce se dovedi a fi o

greşeală. Era un tip vânjos, cu chelie, care părea că se bate prin baruri doar ca să nu se plictisească, aşa că Zinnia se ghemui şi-l lovi cu pumnii în burtă şi în ficat. Unu-doi. Când îl văzu că se retrage, Zinnia îşi concentra toată forţa într-un upercut şi-l izbi atât de tare, încât mai să-şi rupă mâna, judecând după durerea care o săgetă până în umăr.

După ce şi vânjosul căzu la podea, ceilalţi patru atacară împreună. Zinnia alergă spre ei, luând-o spre stânga, spre perete, în încercarea de a-i face să vină unul după altul şi de a nu-i lăsa să ajungă în spatele ei, cu braţele ridicate ca să-şi protejeze capul, lovind în stânga şi-n dreapta ca să-i ţină la respect, folosindu-şi pumnii ca pe nişte cravaşe, făcându-i să se împiedice unii de alţii, să intre unii într-alţii. Încercând să joace şah în timp ce ei jucau dame.

Când rămaseră doar doi în picioare, Zinnia crezu că are şanse să scape, dar imediat văzu un şir de bărbaţi şi de femei în tricouri negre care veneau în fugă din capătul celălalt al coridorului.

Rămase cu ochii la ei până primi un pumn în bărbie care o făcu să se răsucească, să se împiedice şi să cadă într-un genunchi. Apoi toţi săriră asupra ei. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să respire.

10
OMUL

PAXTON

Zinnia stătea pe scaun, cu spatele drept, privind în gol. Cu ochii înceţoşaţi, cu părul vâlvoi, îmbrăcată în tricoul maro. Avea un ochi vânăt şi fruntea mânjită de sânge. Pe masa din faţa ei erau aranjate mai multe obiecte: un ceas, telefonul ei, un pahar de carton. Dobbs stătea de cealaltă parte a mesei, întors spre ea astfel încât să nu vadă faţa lui Paxton. Îşi ţinea braţele încrucişate, iar umerii îi erau atât de încordaţi încât i se ridicau şi coborau ca şi cum vorbea.

Zinnia continua să fixeze peretele cu privirea. Din când în când îşi încleşta şi descleşta pumnul, făcând o grimasă.

— A dat de bucluc, zise Dakota.

— Ce-a păţit? întrebă Paxton, chinuindu-se să-şi păstreze calmul, să nu-şi repeadă pumnul în geamul care-i despărţea.

— S-a împotrivit.

Paxton se întoarse spre sală şi privi în jur. Forfotă mare. Tricouri albastre şi bej peste tot. Până şi Carson, Wells şi fiica lui veniseră aici, dar paza îi dusese repede într-un loc mai sigur.

— Am văzut înregistrările, continuă Dakota, aproape în şoaptă. Ai fost cu ea aseară. Ca în multe alte seri.

Paxton îşi încrucişă braţele la piept în timp ce Zinnia mormăi ceva către Dobbs fără să-şi dezlipească ochii de la perete.

— Se va lăsa cu întrebări, îl avertiză Dakota.

— Ştiu.

— Ai ceva să-mi spui?

— Habar n-am ce se întâmplă. Şi-ţi jur că…

Paxton se opri. Dakota se aplecă spre el şi-l privi în ochi.

— Ce? întrebă ea. Ce o să faci? Trec cu vederea ce-ai vrut să spui, dar ai grijă ce spui de-acum încolo.

Paxton închise gura. Dakota îl privi lung, de parcă ar fi vrut să vadă prin el, să găsească o dovadă că minte.

Lui însă puţin îi păsa dacă Dakota îl crede sau nu. Pe de altă parte, tot nu ştia ce vrea mai mult: ca Dobbs să iasă, să-l mângâie pe creştet şi să-i spună să meargă acasă sau să dea buzna peste ei, s-o ia pe Zinnia în braţe şi să fugă cu ea undeva, la adăpost.

Câteva momente mai târziu, Dobbs ieşi din birou şi-i făcu semn lui Paxton. Paxton se apropie, urmat de Dakota.

— Tu nu, zise Dobbs fluturând din mână.

Dakota făcu un pas înapoi. Paxton mergea cu capul plecat, privind covorul cenuşiu, fără să ridice ochii, bănuind că toată lumea se uită la el. Dobbs îl lăsă să intre primul şi închise uşa după el.

Paxton se aşeză neinvitat. Dobbs se aşeză şi el şi-l privi mult timp, cu mâinile împreunate pe genunchi, încercând acelaşi lucru ca şi Dakota. Să vadă dacă Paxton avea un răspuns la toată tărăşenia asta, pe care să i-l poată citi pe faţă.

Paxton aşteptă.

— Femeia spune că n-ai nicio legătură cu ce s-a întâmplat, zise Dobbs, înclinând uşor capul, semn că nu era foarte convins. Spune că s-a folosit de tine ca să afle cum funcţionează sistemul nostru de securitate, doar atât. Şi că a reuşit să te păcălească.

Paxton dădu să vorbească, dar cuvintele refuzară să iasă.

— E spion corporatist, continuă Dobbs, cuvintele lui având efectul unui pumn aplicat în coaste. E angajată să pătrundă în companii şi să le fure secretele. Am reuşit să punem cap la cap unele informaţii despre ea şi te asigur că ai mare noroc că mai eşti în viaţă. Femeia asta e un ucigaş lipsit de scrupule.

— Nu, e imposibil… începu Paxton.

— Mda, personal nu ştiu ce să cred, cât ai ştiut şi cât n-ai ştiut. Poate ai fost complicele ei, poate n-ai fost. Dar de un lucru sunt sigur: cineva a amplasat o placă între şinele din Maple, iar senzorii n-au reacţionat în niciun fel. Dacă i-am fi dat drumul, tramvaiul ar fi putut deraia. Şi o mulţime de oameni ar fi fost răniţi. Sau omorâţi. De aia trebuie să fii sincer cu mine şi să-mi spui de ce le-ai strigat oamenilor să coboare din tramvai.

— Păi…

— Fiindcă dacă ai fi fost implicat…

Paxton scoase telefonul, îl deschise cu degetele tremurânde la mesaje şi i-l întinse. Dobbs îl luă şi-l depărtă de ochi, încercând să citească.

— Mi-a trimis un SMS. M-am gândit că, dacă nu vrea să urc în tramvai, ceva nu e în regulă. A fost o chestie de intuiţie.

Dobbs dădu din cap, lăsă telefonul pe masa din spatele lui, departe de Paxton, şi îşi încrucişă braţele la piept. Paxton se întrebă dacă telefonul îi va fi înapoiat.

— Ce ştii despre ea?

— Doar ce mi-a spus. O cheamă Zinnia. A fost profesoară. Voia să plece din ţară, să predea engleza…

Paxton se opri, dându-şi seama cât de puţin ştia despre ea. Ştia că-i place îngheţata, că sforăie uşor când doarme, dar nu putea garanta că e profesoară sau că numele ei e Zinnia.

— Ce urmează?

— Lămurim toată situaţia. Din nou trebuie să recunoaştem că ai făcut un lucru bun în condiţii extrem de dificile. Indiferent de cum se va termina totul, ai salvat o grămadă de vieţi. Eu unul n-am cum să uit asta.

Cuvintele lui Dobbs sunau prea lugubru pentru ca Paxton să se bucure de ele.

— Am iubit-o, zise el înroşindu-se la faţă, ruşinat.

Se simţea şi mai ruşinat de felul în care Dobbs îl privea acum, ca pe un copil care a făcut o boacănă. Dobbs îşi duse mâna la bărbie.

— Ascultă, fiule, trebuie să ne spui, pas cu pas, ce-ai făcut în ultimele zile. OK?

Paxton se întrebă cât de mult rău şi-ar face dacă ar refuza. Sigur ar fi concediat. Mai rău de-atât nu se putea. Dar locurile de muncă nu se sfârşeau aici. Putea căuta în altă parte, chiar dacă nu va găsi ceva pe măsura companiei Cloud. De foame nu avea cum să moară.

Merita s-o protejeze pe Zinnia?

Femeia se folosise de el.

Paxton îi propusese să se mute cu el. Fusese cât pe-aci să-i spună că o iubeşte. Îşi bătuse joc de el? Măcar îi părea rău?

Sigur, Zinnia îi salvase viaţa, îl avertizase să nu cadă în capcana întinsă de ea. Ceea ce însemna că Zinnia se gândise că ar putea să moară şi el şi se hotărâse să-şi rişte misiunea.

— E foarte important să cooperezi, Paxton.

Paxton clătină din cap, încet.

— Îţi dai seama pe cine vrei să protejezi?

Paxton ridică din umeri.

— Uită-te la mine, fiule.

Paxton se uită fără tragere de inimă la faţa lipsită de expresie, impenetrabilă a lui Dobbs.

— Ce-ar fi să vorbeşti cu ea?

— Sunteţi sigur că e o idee bună?

Dobbs se ridică în picioare, se întinse ca să-şi dezmorţească oasele şi se apropie de el. Se rezemă de masă, atingându-l cu genunchiul. Paxton se dădu înapoi, dar Dobbs se aplecă spre el, privindu-l în ochi.

— Dacă ne ajuţi pe noi, te ajuţi pe tine.

ZINNIA

Cu siguranţă avea degetul rupt. De câte ori strângea pumnul, simţea o durere ascuţită. Pe dinăuntru era ca un sac de cartofi bătut cu ţevi de plumb.

Uşa se deschise şi văzu ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă sau poate n-ar fi trebuit să fie deloc surprinsă. Paxton rămase în prag, privind-o ca pe o sălbăticiune vârâtă într-o cuşcă şubredă. De care se temea că va rupe gratiile şi se va repezi la el.

Nemernicii!

Paxton se apropie de masă şi îşi trase un scaun, zgâriind linoleumul. Se aşeză cu grijă, parcă nevrând s-o provoace.

— Îmi pare rău, spuse Zinnia.

— Vor să le spun cum ai procedat. Nu m-au lămurit ce anume ai făcut, dar vor o descriere amănunţită a tot ce-ai făcut aici, ca să-şi dea seama cum ai lucrat.

Paxton vorbea mecanic, ca un computer care dictează un text. Zinnia se întrebă pe cine proteja dacă-i vorbea pe tonul ăsta. Ridică uşor din umeri.

— Mi-au spus că te-ai folosit de mine ca să afli cum poţi să accesezi informaţii secrete, continuă Paxton şi ridică ochii spre ea. E adevărat?

Zinnia inspiră adânc, gândindu-se ce să spună. Nu găsea nimic care să nu sune fals.

— Cei de aici cred că te-am ajutat.

Zinnia oftă.

— Îmi pare rău. Sincer.

Nu minţea deloc.

— Care e numele tău adevărat?

— Nu-mi amintesc.

— Nu-mi arde de glumă.

Zinnia oftă din nou.

— Ce contează?

— Pentru mine contează.
Zinnia îşi feri privirea.
— În fine. Ce cauţi aici?
— Am fost angajată.
— Să ce?
— Să fac ceva.
— Termină cu asta, zise Paxton cu ochii în lacrimi. Cei de aici spun că eşti ucigaş plătit.
— Ăştia sunt în stare să spună orice ca să te asmuţă împotriva mea.
— Deci nu e adevărat.
Zinnia dădu să spună nu, dar şovăi. Paxton observă, Zinnia îl văzu cum se schimbă la faţă şi îşi dădu seama că nu mai merită să răspundă. Şovăiala în sine era un răspuns.
— N-am putut să te las să urci în tramvaiul ăla.
— Dar ai fost cât pe-aci.
— Dar n-am făcut-o.
— De ce?
— Fiindcă…
Zinnia se uită în jur. Privi lung geamul, oamenii aflaţi de partea cealaltă.
— …ţin la tine.
Apoi se întoarse şi-l privi.
— E adevărul adevărat. Ţin la tine. Nu tot ce ţi-am spus e adevărat, dar asta e.
— Ţii la mine, replică Paxton, rostind rar cuvintele ca şi cum ar fi avut margini tăioase. Ţii la mine.
— Jur.
— Cei de aici vor să ştie cum ai procedat. Ca să faci ce trebuia să faci. Dobbs zice că nu vrei să le spui nimic. Şi crede că eu te pot convinge să le spui.
Paxton ridică umerii, apoi îi lăsă să cadă.
— Nici măcar nu ştiu ce naiba ai făcut.
Zinnia ridică o sprânceană arătând spre geam.
— E mai bine să nu ştii.
— De ce?
— Fiindcă am înţeles ce se petrece în campusul ăsta, răspunse Zinnia oftând adânc. Şi, dacă ceea ce cred eu este adevărat, n-am cum să ies vie de aici.

Paxton înlemni. Miza jocului se schimbă brusc, făcându-l să uite de furie.

— Nu. Să nu crezi că aş…

— Tu n-ai avut nicio legătură cu ceea ce am făcut eu şi voi repeta asta, sus şi tare, cât va fi nevoie, spuse ea privind spre geam.

Paxton ar mai fi vrut să adauge ceva, dar nu ştia ce. Tot ce simţea i se citea pe faţă. Furie, teamă, tristeţe şi altceva, care urca din străfundurile lui şi-l făcea să roşească şi să arate ca un copil, fiecare grimasă a lui fiind un alt junghi în inima Zinniei. De-a lungul vieţii fusese împuşcată, înjunghiată şi torturată. Căzuse de la înălţime şi îşi rupsese o grămadă de oase în mai multe locuri. Durerea îi devenise prietenă de nădejde, învăţase s-o interiorizeze, să şi-o însuşească, s-o accepte.

Dar acum simţea că e rănită pentru prima oară.

Paxton se ridică în picioare, gata să mai spună ceva. Şovăi o clipă, apoi se întoarse spre uşă.

Zinnia vru să-i spună. Tot. De ce era aici, ce făcea, chiar şi numele ei adevărat. Dar Paxton era apărat de faptul că nu ştia nimic. Nu putea să-l tragă după ea. Paxton nu merita asta.

Pe de altă parte, nici nu voia ca aceasta să fie ultima lor discuţie.

— Aşteaptă.

— De ce?

— Te rog, zise ea şi arătă spre scaun. Vreau să-ţi spun ceva, atâta tot. Pe urmă poţi să-ţi faci datoria.

Paxton se trânti pe scaun şi-i făcu semn să înceapă.

— Ştii la ce mă gândesc mereu? La un lucru pe care Ember mi l-a spus în librăria aceea.

— Ce anume? întrebă el şoptit.

— E vorba de o poveste pe care am citit-o când eram mică, răspunse ea schimbându-şi poziţia pe scaun. Despre un loc ca ăsta. O utopie. Fără războaie, fără foamete. Totul era perfect. Doar că, pentru a se păstra acest statu-quo, un copil trebuia ţinut într-o cameră întunecată, uitat acolo. Nu ştiu de ce. Aşa… aşa trebuia. Fără lumină, fără căldură, fără o vorbă bună. Chiar şi cei care-i aduceau mâncarea aveau ordin să-l ignore. Şi se supuneau, fiindcă aşa trebuia. Ca o regulă magică de a nu schimba nimic. Toţi cei care trăiau acolo primeau câte şi mai

câte, numai acest copil trebuia să sufere – în definitiv, ce contează o viaţă faţă de câteva miliarde de vieţi, nu?

Paxton clătină din cap.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Povestea asta m-a înfuriat mereu. Îmi ziceam că oamenii nu pot trăi aşa. De ce nu-l ajuta nimeni pe copil? Şi-mi închipuiam că o rescriu, cu un alt final, în care un om curajos dă buzna în camera aia, îl ia pe copil în braţe şi-i oferă dragostea ce i-a fost refuzată.

Zinnia pronunţă cu greu ultimele cuvinte, ca şi cum pământul de sub picioarele lor s-ar fi surpat, dând la iveală ceva îngropat demult.

— În poveste, cei care auzeau de copil şi nu suportau ideea pur şi simplu plecau. Nu încercau să-l salveze. Pur şi simplu plecau, continuă ea şi izbucni în râs. Aşa se şi numeşte povestea. *Cei care pleacă din Omelas.* A scris-o Ursula K. Le Guin. N-ar fi rău s-o citeşti.

— Puţin îmi pasă de povestea asta. Ideea e că m-ai minţit.

— Tocmai asta e problema. Nu înţelegi? Nimănui nu-i pasă.

— Încetează.

— Tu n-ai minţit pe nimeni?

— Nu în halul ăsta.

— Niciodată n-ai greşit faţă de cineva?

— Nu în halul ăsta, rosti el rar.

Zinnia oftă şi dădu din cap.

— Sper să-ţi meargă bine în viaţă.

— Cu siguranţă. Chiar aici.

Zinnia simţi cum i se usucă gura.

— Treci de partea lor?

— Nu sunt perfecţi, dar cel puţin am o slujbă şi unde să stau. Poate că aşa trebuie să judecăm lucrurile. Poate că aşa dictează piaţa, nu?

Zinnia zâmbi.

— Ai putea să pleci…

— Unde?

Zinnia dădu să întrebe: *Chiar nu vezi? Chiar nu înţelegi?* Să-i spună ce văzuse, ce descoperise şi ce simţise, ce-i făcuse locul ăsta, lui, ei, tuturor. Întregii lumi.

Dar voia şi ca Paxton să rămână în viaţă, aşa că răspunse, sperând că e de ajuns:

— Nu uita, libertatea îţi aparţine până renunţi la ea.

Paxton împinse scaunul în spate, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Îmi faci un serviciu? întrebă Zinnia.

— Glumeşti?

— Două, de fapt. E o tânără în echipa tehnică, Hadley o cheamă. Stă la acelaşi etaj cu mine. Camera Q. Vezi cum se simte. Şi ai grijă de tine, adăugă ea, ridică din umeri şi zâmbi. Asta e tot. Asta e tot ce vreau.

PAXTON

Paxton ieşi împleticindu-se, cu plămânii, inima şi pielea aproape să-i plesnească de-atâta încordare, nimerind în grupul celor care se îngrămădiseră în faţa geamului ca să-i vadă. Îşi croi drum printre ei şi intră în următoarea sală de interogatorii, care era goală. Se aşeză pe un scaun şi îşi lăsă capul în mâini.

Uşa se deschise. Paxton auzi nişte paşi târşâiţi, dar nu se clinti. Îi venea să ţipe să fie lăsat în pace. Bănuia că era Dobbs sau Dakota.

Scaunul din faţa lui scârţâi.

Ridică ochii şi-l văzu pe Gibson Wells.

Zâmbetul de pe scenă, cel care părea că i se lipise de faţă, dispăruse. Stătea cocoşat, ca o pasăre de pradă. Respira adânc şi rar. Dar, în pofida bolii, a stresului de peste zi, Wells emana forţă. Cancerul lucra din greu ca să răpună un om ca acesta.

Gibson îşi împreună mâinile pe genunchi şi-l măsură din priviri.

— Am aflat de la Dobbs că eşti un tip destoinic. De încredere.
Paxton se uită la el, neştiind ce să spună. Uitase să vorbească. Se temea de ceea ce ar putea să spună dacă îndrăznea să deschidă gura. A vorbi cu Gibson Wells era ca şi cum ar fi obţinut o audienţă la Dumnezeu. Ce poţi să-i spui lui Dumnezeu?

Salut, ce mai faci?

— Pe Dobbs îl cunosc destul de bine. O dată la doi ani îi chem pe şerifii de la MotherCloud la ferma mea. Ca să ştiu ce gândesc, fiindcă ei sunt liantul sucursalelor mele. Îmi place Dobbs. E tradiţionalist, ca şi mine. Îşi ia slujba în serios. Nu se joacă. Ţine rata infracţionalităţii la cote joase. Cred că sucursala asta e cea mai sigură dintre toate. Dacă el îmi spune că eşti un

tip de încredere, atunci eu n-am îndoieli. Dar am vrut să văd cu ochii mei, să stau şi eu de vorbă cu tine. Aşa că spune-mi, fiule, se poate avea încredere în tine?

Paxton încuviinţă din cap.

— Vorbeşte.

— Se poate, domnule Wells.

Gibson zâmbi din nou. Strepezit.

— Foarte bine. Acum vreau să-ţi spun ce se întâmplă. Şi sper ca tot ce-ţi spun să rămână între prieteni.

Felul în care Gibson rostise cuvântul *prieteni* îi dădu fiori lui Paxton.

— Toate lanţurile de magazine cu vânzare en detail care încă n-au dat faliment… Poate nu ştii, dar ele aparţin aceleiaşi companii, Red Brick Holdings. După Vinerea Neagră, când magazinele astea au început să iasă în pierdere, multe dintre ele au tras obloanele. Aici a intervenit Red Brick, care le-a salvat pe toate, vârându-le sub aceeaşi umbrelă. Mă urmăreşti?

— Da, răspunse Paxton, tare, clar.

— Perfect. Cei care sunt la conducerea companiei ăsteia nu mă au la inimă. Pari un băiat isteţ, deci îţi dai seama din ce motiv. Tipii ăştia au angajat-o pe tânăra de acolo să pătrundă în centrul nostru de procesare a energiei ca să vadă cum asigurăm necesarul campusului. Ştii cum îl asigurăm?

— Nu.

— Atunci să-ţi spun că e vorba de un procedeu revoluţionar, cu totul şi cu totul special, care va repune lumea pe picioare. Bănuiesc că n-ai copii…

— Nu.

Gibson dădu din cap, solemn.

— Dacă vei avea copii – ai timp, eşti tânăr –, iar copiii tăi vor avea copii; acei copii, nepoţii tăi, se vor putea juca afară din nou. Chiar şi în timpul verii. Asta vom realiza noi. Frumos, nu?

Lui Paxton mai că nu-i venea să creadă. Era prea absurd ca să fie adevărat. De ani întregi oamenii veneau cu tot felul de idei menite să însănătoşească planeta, dar niciuna nu se dovedise viabilă.

— Da, domnule Wells, e frumos.

— Bineînţeles. Deci tânăra asta a fost angajată să fure informaţii patentate de la noi. Mai mult de-atât, spre întristarea mea, cineva a plătit-o ca să-mi facă de petrecanie. De parcă nu

m-aş prăpădi oricum în câteva săptămâni. Deci a încercat să mă omoare şi lucrează pentru duşmanii mei, zise Gibson şi se aplecă spre el. Ştiu că ţi-e greu. Dar vreau să înţelegi cum stau lucrurile. E important să ai o privire de ansamblu.

— OK.

— Numai atât? OK? întrebă Gibson, incredul, ca un părinte căruia i se pare că odrasla i-a răspuns obraznic.

— Păi, nu, nu e OK. Ştiu că nu e OK, doar că…

Gibson ridică o mână.

— Ştiu că ţi se pare complicat. Ascultă, vreau să înţelegi un lucru. Mi-ai salvat viaţa. Apreciez gestul şi vei fi recompensat pe măsură. Vei fi angajat permanent. Calificativul nu mai contează. Acum eşti angajat pe viaţă la Cloud. După cum mi-a vorbit, Dobbs are planuri mari cu tine. Viaţa ta va fi mult mai uşoară de-acum încolo, spuse Gibson şi se rezemă de masă. Dar va trebui să-mi dai ceva în schimb.

Paxton îşi ţinu răsuflarea.

— Trebuie să uiţi totul. Tot ce s-a întâmplat aici. Ieşi pe uşa asta spre o viaţă mai tihnită. Nu pomeneşti nimic din ce-am discutat noi aici. Nici măcar lui Dobbs, adăugă Gibson şi coborî vocea, aproape mormăind. Vreau să înţelegi cât de important este pentru mine ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

Gibson rosti ultima frază zâmbind. Un zâmbet care nu i se simţea şi-n voce.

— Cu ea ce se întâmplă?

Gibson surâse batjocoritor.

— Chiar îţi pasă? După tot ce ţi-a făcut? Fiule, o întrebare mai nepotrivită nici că puteai pune.

Paxton se gândi la seara trecută. Cât de aproape fusese să-i spună că o iubeşte. Cât de caldă îi era pielea şi moale, cum îl atingea cu mâinile, cu buzele ei, şi cum în tot acest timp punea la cale să-l trădeze.

Poate n-o vor ucide. Era imposibil s-o ucidă. Era absurd să creadă aşa ceva.

— Deci asta e situaţia. Acum o să ies pe uşa asta şi o să rezolv problema. Sper că accepţi propunerea mea. Înainte de plecare, vrei să mă întrebi ceva sau să-mi ceri ceva? zise Gibson privind încăperea goală şi zâmbind. Nu foarte multă lume are şansa asta.

Sunt directorul general al companiei Oul Perfect. Visul vieţii mele a fost să am propria companie şi s-a împlinit, dar Cloud m-a dus la faliment. A trebuit să renunţ la visul meu şi să vin să muncesc pentru tine. Am fost director general şi acum sunt un agent de pază acoperit de glorie. Femeia pe care-o iubesc m-a trădat şi nu mi-a mai rămas decât o viaţă singuratică, în care să cutreier promenada din MotherCloud. Asta e răsplata mea.

— Nu, domnule Wells, răspunse Paxton, strângând pumnii până i se albiră.

Gibson încuviinţă din cap.

— Bravo ţie!

ZINNIA

Când îl văzu, Zinnia avu senzaţia că Gibson Wells e urmat de umbra Morţii. Omul puţea a moarte – pielea pergamentoasă, ochii lipsiţi de strălucire. Viaţa lui atârna de un fir de aţă. Mare minune că încă se ţinea pe picioare.

— Unde-i Paxton?

Gibson o măsură din priviri, cu un licăr animalic în ochi, de parcă se întreba ce i-ar putea face. O clipă mai târziu, se aşeză în faţa ei. Încet, parcă temându-se să nu se sfărâme, îşi împreună mâinile pe genunchi.

— Paxton n-a păţit nimic, îi răspunse.

Zinnia avea multe întrebări, dar prima, cea mai importantă era:

— Avem asistenţă?

Gibson clătină din cap.

— Care doar se uită, nu şi ascultă.

Zinnia simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Era în mijlocul unui ocean uriaş, întunecat. Nici urmă de ţărm, doar ceva care o muşca de călcâie. Aşa că începu să se zbată, căutând un colac de care să se agaţe.

— Nu-i aşa că tu m-ai angajat?

Buza de sus a lui Gibson începu să zvâcnească. Apoi Gibson se foi pe scaun, încercând să stea mai confortabil.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Ar fi trebuit să ghicesc de la bun început, după câţi bani urma să primesc, răspunse ea râzând. Cine să-şi permită o sumă atât de mare?

Gibson încuviinţă din cap.

— Ai auzit de Jeremy Bentham?

— Numele îmi sună cunoscut.

Gibson se lăsă pe spătarul scaunului şi, cu mare efort, puse picior peste picior.

— Bentham a fost un filosof englez. A murit în 1832. Un tip deştept. A rămas celebru pentru conceptul de panopticum. Ştii ce e?

Un alt cuvânt cunoscut, îngropat adânc în memoria Zinniei, ea însă clătină din cap.

Gibson se folosi de mâini ca să-i explice.

— Imaginează-ţi o închisoare unde un singur gardian îi poate supraveghea pe toţi deţinuţii. Dar deţinuţii nu ştiu când anume sunt priviţi. Ca să înţelegi mai bine, gândeşte-te că te afli într-o sală rotundă, unde toate celulele sunt cu faţa spre tine, ca într-un fagure de miere. În mijlocul sălii e un turn de observaţie. Din turn vezi interiorul fiecărei celule fiindcă turnul are o rază vizuală de 360 de grade. Dar, când deţinuţii privesc turnul, nu văd decât un turn. Nu-l văd pe gardian, doar bănuiesc că e acolo. Mă urmăreşti?

— Da. Sună mai mult a exerciţiu de imaginaţie decât a proiect arhitectural.

— Pe vremea lui Bentham, asta şi era. O idee despre cum i-ai putea face pe oameni să stea cuminţi. Dacă ar fi tot timpul sub supraveghere, oamenii ar putea gândi: dacă fac un lucru rău, s-ar putea să mă prindă, aşa că mai bine nu-l fac. O idee interesantă, dar imposibil de pus în practică în epoca aceea, conchise Gibson, zâmbi şi flutură un deget în aer, ca un magician plictisit. Azi însă e cu totul altfel. Avem CCTV şi GPS. Dacă te gândeşti la populaţia dintr-o MotherCloud, îţi dai seama că e mai mare decât în unele oraşe. Ar costa o avere să înfiinţezi un departament de poliţie care să aibă grijă de atâţia cetăţeni.

Gibson se lăsă pe spătarul scaunului şi inspiră adânc, semn că avea nevoie de energie.

— Realitatea e că n-am nevoie de aşa ceva. Când te uiţi la rata infracţionalităţii de aici – omucideri, violuri, atacuri, furturi –, vezi că e mult mai mică decât într-un oraş de dimensiuni asemănătoare. Îţi dai seama cât de importantă e treaba asta? Ar trebui să primesc Premiul Nobel pentru ea.

— S-ar putea spune că eşti un umanitarist.

Gibson înălţă o sprânceană, dar ignoră înţepătura.

— Asta e creaţia mea, spuse el şi arătă spre încăperea mică, mobilată sumar. Un model mai bun decât înainte. Am construit oraşe de la zero.

Gibson se schimonosi o clipă într-un zâmbet hidos.

— Dar, din când în când, trebuie să controlezi cauciucurile şi să schimbi uleiul. Nu-mi place CCTV. E deranjant să vezi o cameră de luat vederi de fiecare dată când ridici privirea. E şi scump. Şi atunci m-am gândit că, dacă porţi un ceas care-ţi monitorizează toate mişcările, chiar şi în subconştient îţi dai seama că n-ai cum să scapi când încalci regulile. E ca un sistem de securitate integrat. De ce să cheltuieşti dublu? întrebă el retoric şi ridică din umeri. Asta e treaba mea. Iau un lucru şi îl eficientizez, îl fac să funcţioneze mai bine. Dar asta înseamnă şi că, periodic, trebuie să testez sistemul. Ce-ai descoperit tu e o chestie în premieră. Înainte s-o anunţ, trebuia să ştiu că e sigură.

— Nu mi-ai făcut deloc viaţa uşoară, felicitări! Până am dat de tipa din hol. Ăla a fost un rateu.

— Am lăsat prea mulţi oameni să participe la ceremonie, a fost o greşeală, recunosc. Dar am şi vrut să văd cum te descurci. Sincer, nu credeam că ai să ajungi atât de departe. Cum de-ai aflat de tramvaiul care pleca de la CloudBurger?

— Îţi spun, dar e puţin mai complicat, răspunse Zinnia şi se aplecă spre el.

Gibson făcu acelaşi lucru, nerăbdător să afle.

— Te bag în mă-ta, cu tot cu burgerii tăi din rahat de om!

— Te rog frumos, zise Gibson scoţând un fornăit care se voia hohot de râs. Ăsta nu e un limbaj pe măsura unei femei atât de arătoase. Ai făcut o treabă excelentă. Extraordinară.

Gibson flutură din mână. Îi plăcea să fluture din mână, ca şi cum gestul ar fi fost de ajuns ca să alunge tot ce-l deranja. Ca şi cum orice problemă pe lumea asta, oricât de gravă, pentru el era doar un rotocol de fum.

— Cât despre burgeri, mda, oamenii sigur n-ar avea cum să înţeleagă. Dar, ecologic vorbind, cantităţile pe care le economisim prin reciclarea deşeurilor sunt uriaşe. Am redus masiv consumul de metan prin reducerea numărului de vite. Şi nici măcar o persoană nu s-a plâns de asta. La CloudBurger

mănâncă mai mulţi oameni decât la orice alt restaurant din Cloud.

Zinnia simţi din nou cum i se întoarce stomacul pe dos. Era sigură că ar fi vărsat tot ce avea în ea, dar ar fi fost mulţumită să verse o parte pe masa din faţa lor doar ca să-l vadă pe bătrân cum se fereşte.

— Acum să trecem la întrebarea cu adevărat importantă. De ce ai încercat să mă omori? Doar nu făcea parte din înţelegerea noastră.

— Îţi spun dacă-mi spui şi tu despre cutia aia din centrul de procesare a energiei. La ce serveşte?

Gibson înclină capul şi se sprijini şi cu celălalt picior de podea. Îşi netezi pantalonii. Zinnia crezu că va refuza, dar bătrânul o privi lung.

— Nu văd de ce n-aş face-o, spuse el.

Zinniei i se puse un nod în gât şi rămase acolo.

— Fuziune la rece. Ştii ce înseamnă asta?

— Doar într-un sens foarte larg.

— Fuziunea este o reacţie nucleară, explică Gibson, aplecându-se şi rezemându-se cu coatele de masă. De obicei are loc în stele, sub o presiune imensă. La temperaturi de mii de grade. Şi creează o cantitate de energie inimaginabilă. De multă vreme oamenii de ştiinţă încearcă să realizeze fuziunea la rece. Care e acelaşi proces, dar la temperatura camerei sau la una apropiată de ea. Campusul ăsta…

Gibson arătă din nou cu mâna în jur.

— …tot campusul ăsta funcţionează cu echivalentul a câteva sute de litri de combustibil. Mai e puţin şi trecem la producţia de masă.

— Păi, asta… ar schimba lumea, spuse Zinnia, cu o mică scânteie de speranţă care dispăru de îndată ce-şi dădu seama că nu va supravieţui să vadă lumea schimbată.

— Va schimba lumea. Oricât ne-am străduit cu energia verde, tot au mai rămas pungi de gaz şi cărbune, ici şi colo. Dar ăsta e glonţul magic care va ucide aceste industrii. Niciodată n-am fost mai fericit să las oamenii fără slujbe.

— Atunci, de ce păstrezi secretul?

Gibson se rezemă de spătarul scaunului şi-i aruncă o privire care voia să spună *Sper că glumeşti.*

— Fiindcă e vorba de o energie aproape nelimitată. Ştii cât înseamnă asta în bani? Deşi eu am planuri mai mari. Cred că a sosit momentul să pun capăt suferinţei unor guverne atât de învechite, de greoaie şi de ineficiente. Iată cum voi proceda.

— Dar asta e o ticăloşie de cea mai abjectă speţă. Vrei să conduci lumea?

— Nu, draga mea, vreau să-i ofer această posibilitate unei ţări dornice de aşa ceva, cerându-i în schimb să-şi privatizeze majoritatea serviciilor şi să ne lase pe noi să le conducem. Am dovedit în cazul Administraţiei Aviaţiei Federale că ne putem descurca mai bine. Cinstit vorbind, chiar crezi că merită să lăsăm o tehnologie care poate schimba lumea pe mâna clovnilor din Congres? Ce să facă ei? S-o întoarcă pe toate feţele. S-o supună unor reguli care înseamnă moarte sigură. Sau s-o facă uitată fiindcă strică planurile celor care susţin interesele industriilor extractive. Nu. Eu voi schimba totul.

— De ce?

Faţa lui Gibson se destinse într-un zâmbet atât de larg, încât mai s-o ia la vale.

— Fiindcă sunt un om excepţional.

O spuse cu mândrie, dar cercetând fiecare colţ din încăpere, de parcă ar fi fost vorba de o toană pe care o ascunsese de ceilalţi mult prea mult, până acum, când în sfârşit găsise cui să i-o spună, exact cum voia s-o spună. Cele cinci cuvinte o făcură pe Zinnia să înţeleagă tot ce trebuia să ştie despre el.

— Uite ce-am construit. Vreau să repar lumea asta şi m-am săturat să tot văd cum alţii încearcă să-mi pună beţe în roate. Toate absurdităţile astea, toate legile şi regulile contradictorii care se opun progresului, salvării, zise Gibson roşu la faţă, ridicând vocea. Singurul meu regret e că nu voi apuca ziua aceea. Dar Claire o va apuca. Claire va avea grijă ca această companie să se extindă în cele patru zări. Am descoperit modelul funcţional. A sosit clipa ca fiecare să-l adopte. Vom lua tot ce nu merge în lumea asta şi-l vom face să meargă.

Închise ochii şi inspiră adânc. Îşi duse o mână la piept.

— Scuze, întotdeauna mă înfierbânt când ajung la partea asta. Dar e firesc, nu? Ştiai că acum oferim mai multe servicii medicale decât spitalele? În şcolile Cloud avem mai mulţi elevi decât în celelalte. Mai mult de-atât, CIA îşi stochează datele pe serverele noastre. Ăsta a fost pasul următor.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Zinnia, ridicând şi ea vocea, făcându-l pe Gibson să se retragă un pic. Ai fost afară în ultima vreme? Oamenii mor pe capete, în toată lumea. Copiii la fel! Ai şansa să salvezi lumea şi tu o ţii ostatică până primeşti ceva în schimb?

Gibson ridică din umeri, maliţios.

— Dacă primim ceea ce vrem, lumea o va duce mai bine. Acum trebuie să-mi răspunzi la întrebare. Cine te-a pus să mă omori?

Zinnia aprobă din cap, mulţumită că i-a ridicat mingea la fileu.

— Tu m-ai pus.

Gibson se întunecă la faţă.

— Acum o săptămână, am primit instrucţiuni noi, ca să-ţi fac felul. Sigur, n-am întrebat de ce fiindcă, la momentul ăla, nu ştiam că tu eşti cel care m-a angajat. Credeam că e vorba de o companie rivală. Aşa că, dacă vrei să ştii cine-ţi doreşte moartea, trebuie să-l întrebi pe cel care m-a angajat.

Zinnia făcu o pauză de efect.

— Poate că nu eşti chiar atât de iubit pe cât crezi, adăugă ea.

Gibson se schimbă la faţă. Îşi privi mâinile pe care le ţinea pe genunchi, oase învelite în piele pergamentoasă, brăzdată de vene, şi oftă din toţi rărunchii.

— Ticălosul…

O clipă mai târziu se scutură, se uită la Zinnia cu licărul acela în ochi.

— Mulţumesc pentru informaţie şi rămas-bun.

— Stai! Ce urmează?

Gibson râse uşor şi se îndreptă spre uşă.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

Gibson se opri şi se întoarse spre ea. O privi din nou, pe îndelete.

— Când îmblânzitorii de elefanţi prind un pui de elefant în savană, îl leagă de un copac. Puiul se zbate să scape, dar nu e destul de puternic. După câteva zile, renunţă. Chiar dacă se face tot mai mare, nu crede că poate rupe funia. După un timp ajunge elefant în toată regula, legat de un copac cu o funie pe care ar putea s-o rupă doar trăgând de ea. Asta se numeşte neputinţă condiţionată. Totul aici se bazează pe oameni care nu cred că funia se va rupe. Ceea ce înseamnă că cel mai mare

pericol din lume pentru modelul meu de companie este cineva care înţelege cât de fragilă e funia.

Îi făcu cu ochiul şi uşa se trânti în urma lui. Ceva rămase după el şi, câteva clipe mai târziu, Zinnia îşi dădu seama că era umbra Morţii. Îl însoţise până aici, dar nu plecase odată cu el.

PAXTON

— Unde e?

Urletul ţâşni din toată fiinţa lui Gibson, gata-gata să-l pună la pământ. Paxton sări de după paravanul unde Dobbs îi spusese să aştepte şi dădu fuga în direcţia de unde auzise urletul. Toţi cei din sala mare făcuseră la fel şi Paxton îşi croi drum printre ei, alegându-se cu ghionturi în coaste, ca să ajungă mai repede.

Îl găsi pe Gibson aplecat peste Carson, care îşi acoperea capul cu mâinile. O scenă comică, cu un bărbat atât de solid care se făcea mic sub privirea altuia, pe care-l putea pune la pământ doar suflând spre el.

Moment în care Paxton înţelese. După ce stătuse faţă în faţă cu acest om, după ce vorbise cu el, acum înţelegea. Punea lucrurile cap la cap. Cum se panicase Carson în momentul în care Paxton le strigase să coboare din tramvai. Cum îi dăduse pe ceilalţi la o parte ca să coboare primul. Cum părea că ştie ce avea să se întâmple.

— Tu ai fost, recunoşti? zise Gibson.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Carson.

— Minţi. De ce-ai făcut-o? Ca să te răzbuni?

Carson se ridică în picioare încet, cu grijă, privind în jur ca după ajutor, dar nimeni nu se arătă dispus să i-l dea.

— Nu înţelegi că e o nebunie ce vrei tu să faci? Nu eşti zeul care te crezi, Gib.

Gibson făcu un pas spre Carson şi se opri chiar sub nasul lui.

— Lui Claire ce voiai să-i faci? S-o omori şi pe ea?

— Claire e doar un copil. Aş fi strunit-o.

— Hei!

O voce de femeie. Claire ieşi din mulţime şi îl plesni pe Carson peste faţă cu putere. Carson înghiţi în sec, se dădu înapoi şi se întoarse spre Gibson.

— Nu mai scot un cuvânt. Nu de faţă cu toată lumea.

— În regulă, spuse Gibson şi îi ordonă lui Dobbs: Ia-l naibii de-aici şi pune-l la un loc cu femeia aia.

Doi agenţi de pază se desprinseră din mulţime şi-l înşfăcară pe Carson de braţe, trăgându-l după ei. Bărbatul se împotrivi, dar Dobbs se apropie şi-i aplică un pumn în burtă. Carson se chirci de durere, gemu şi ridică privirea.

— Ştii că am dreptate, Dobbs. Ştii că am dreptate!

Dobbs desprinse lanterna grea de la centură şi o repezi în faţa lui Carson. Se auzi un zgomot înfundat care-i făcu aproape pe toţi să tresară. Nu şi pe Gibson. Care zâmbi văzând cum lui Carson îi cade capul în piept, de parcă l-ar fi desprins cineva de gât, cu nasul rupt plin de sânge.

Agenţii îl luară cu ei, în timp ce Dobbs se adresa celorlalţi:

— În sala de şedinţe B! Imediat!

Oamenii se priviră nedumeriţi, de parcă n-ar fi înţeles ordinul.

— Imediat! ţipă Dobbs la ei.

Agenţii de pază o luară încet pe coridorul care ducea la sala de şedinţe. Paxton rămase în urmă şi-l apucă de braţ pe Dobbs.

— Trebuie să vă spun ceva înainte să intrăm acolo.

Dobbs îşi trase braţul şi păru că vrea să refuze, dar până la urmă îl duse pe Paxton într-o sală de interogatorii, locul cel mai apropiat în care puteau vorbi în linişte.

— Hai, rapid! zise Dobbs după ce intrară.

— Crede că vreţi s-o omorâţi.

— Cine?

— Zinnia. Crede că vreţi s-o omorâţi ca să nu vorbească.

Dobbs îşi miji ochii şi-l privi lung, nevenindu-i să creadă ce aude. Apoi izbucni în râs.

— Aici nu suntem într-un film. Noi nu omorâm oameni.

Paxton ştia că nu poate fi adevărat, că Zinnia gândea aşa fiindcă era prea speriată, dar răspunsul lui Dobbs îl linişti oarecum. Se întrebă dacă mai trebuie să-i spună ceva, dacă mai trebuie să facă ceva.

— Ştiu că ţi-e greu, fiule. Încearcă să-ţi revii şi totul va fi în regulă, da? Tu eşti în afară de orice bănuială, aşa că ce-ar fi să te duci acasă? Să te odihneşti.

Paxton trase adânc aer în piept, făcându-şi curaj să pună întrebarea pe care nu trebuia s-o pună.

— Pot s-o văd? Pentru ultima oară?

Dobbs clătină din cap.

— Nu, fiule.

Paxton simţi că-l lasă puterile. Ar fi vrut să insiste, dar, în acelaşi timp, era furios pe sine că voia să insiste. Era furios pe sine chiar şi pentru că pusese întrebarea. Era furios pe sine din prea multe motive.

— Am înţeles, se mulţumi el să rostească, se întoarse şi plecă.

Ieşi din Admin, o luă spre lifturi, traversă promenada, intră în holul căminului Oak, cu senzaţia că în loc de cap avea o cameră mare şi goală, care trebuia să fie plină cu obiecte, dar nu era. Când să păşească în lift, îşi aminti ce-i ceruse Zinnia şi se întoarse la Maple, urcă la etajul ei şi se opri în faţa camerei Q, întrebându-se cu ce-i rămăsese dator.

Acestei femei care-l minţise şi-l manipulase. Care se folosise de funcţia lui.

Sigur, o mai dăduse în bară şi altă dată.

Da, dar nu aşa.

Toată lumea greşeşte. Paxton însă greşise de prea multe ori.

Dar niciodată atât de grav.

Îşi repetă asta ca o mantră.

Ciocăni în uşă. Nu auzi nicio mişcare. Dădu să se întoarcă. Dar vocea Zinniei sunase îngrijorată, aşa că bătu din nou. Se uită în stânga şi-n dreapta, văzu că holul e pustiu şi îşi trecu ceasul peste disc. Discul se înverzi şi uşa se deschise.

În cameră era un miros greu, de mâncare stricată. Pe canapea, acoperită cu o pătură, stătea ghemuită o persoană. Crezând că doarme, Paxton se gândi să plece, dar persoana nu se clintise nici când intrase el, nici când lumina din hol căzuse peste canapea. O privi lung, dorind s-o vadă mişcându-se, sperând să se mişte, dar nimic. Se apropie de canapea, dădu pătura la o parte şi văzu o tânără drăguţă, cu părul lung, chircită, şi nu trebui s-o atingă sau să-i ia pulsul ca să-şi dea seama că e moartă.

Ridică ceasul ca să raporteze decesul, apăsă pe cadran, dar nu izbuti să scoată niciun cuvânt. Era terminat. Nu-i mai rămăsese nimic. Cel puţin nu azi.

Balonul pocni, tot ce era în jurul lui, tot ce era în el vărsându-se pe podea, de-a valma. Într-un târziu se întoarse şi ieşi, o luă direct spre Oak, urcă în cameră, se trânti pe canapea şi îşi pironi privirea în tavan.

Şi se gândi la celălalt lucru pe care i-l spusese Zinnia.

Despre libertate.

11
CONDIŢIA VIEŢII

ANUNŢ SPECIAL
DIN PARTEA LUI CLAIRE WELLS

Cu mare regret şi tristeţe, vă anunţ că azi-dimineaţă, la ora 9.14, tatăl meu s-a sfârşit din viaţă acasă la el, în Arkansas, înconjurat de familie, prieteni şi câinii la care ţinea atât de mult. Din fericire pentru el, a murit cu zâmbetul pe buze într-o cameră plină de dragoste. O consolare, cât de cât, pentru cei rămaşi în urma lui.

Tatăl meu a fost considerat una dintre minţile strălucite ale generaţiei lui, un gânditor şi un inovator fără egal. Activitatea lui a influenţat fiecare colţ al acestei planete.

Dar, în primul rând, a fost tatăl meu.

Sunt multe de făcut acum, nu în ultimul rând preluarea companiei Cloud, o responsabilitate imensă. Pe de o parte, simt că toată viaţa m-am pregătit pentru acest moment, pe de altă parte, mă simt nepregătită. Dar, într-o funcţie ca aceasta, nu există cuvântul „pregătit”. Te arunci cu capul înainte şi dai tot ce-i mai bun în tine.

Cu emoţie vă anunţ că prima numire majoră din mandatul meu va fi cea a lui Leah Morgan în funcţia de vicepreşedinte. Leah are un masterat în afaceri, la Harvard, este un membru respectat al comunităţii şi, mai presus de toate, este prietena mea de-o viaţă. Sunt sigură că tata ar fi sprijinit din toată inima această hotărâre fiindcă a apreciat-o mereu pe Leah.

Mai am un anunţ, unul foarte important.

Aş fi vrut să-l fac mai devreme, dar proiectul se afla în ultimele faze. A fost ultimul proiect la care a lucrat tata şi de care era cel mai mândru: CloudPower[{17}]. Ani la rând Cloud a investit sute de milioane de dolari în descoperirea unor noi forme de energie curată. Acum putem declara cu mândrie că am pus la punct un procedeu de producere a unor cantităţi enorme de energie cu emisie zero. Până la sfârşitul anului, toate sucursalele Cloud vor beneficia de noul sistem, moment în care vom încheia un parteneriat cu Guvernul SUA –

primul dintre multe alte guverne, sperăm noi – prin care această tehnologie va fi folosită în toată ţara.

Ne angajăm să le oferim clienţilor noştri preţuri modice şi asistenţă tehnică în construirea instalaţiilor şi credem că, în următoarele decenii, întreaga planetă ar putea folosi CloudPower – un pas semnificativ spre însănătoşirea mediului nostru ambiant atât de afectat.

Aceasta este moştenirea lăsată de tatăl meu, care mă umple de mândrie.

În încheiere, ştiu că ar trebui să spun câteva cuvinte cu miez, dar în familia noastră tata era meşter la vorbe, iar eu mă mulţumeam să ascult. Cred că acesta e cel mai bun mod de a învăţa. Aşa am să şi fac. Voi asculta şi voi învăţa, respectând valorile care au asigurat succesul acestei companii.

Valorile pe care mi le-a insuflat tata.

PAXTON

Paxton goli paharul de vodcă, simţind cubul de gheaţă cum i se izbeşte de dinţi. Al treilea pahar. Sau al patrulea; ce mai conta? Îşi scoase telefonul şi îşi verifică SMS-urile, poate îl aştepta vreunul. Nu găsi nimic, drept care-i făcu semn barmanului pentru încă un pahar. Cu coada ochiului o zări pe Dakota la intrarea în bar, luminată din spate. Căuta ceva. Poate îl căuta pe el. Ar fi ridicat mâna să-i atragă atenţia, dar n-o făcu pentru că barul era aproape gol. Şi o părticică din el spera ca Dakota să nu-l observe. Dar, o clipă mai târziu, femeia îl văzu, se apropie cu paşi mari şi se aşeză pe scaunul de lângă el. Scaunul se clătină şi Dakota se prinse de tejghea să nu cadă.

Comandă un gin tonic şi sorbi de trei ori din pahar, tacticos, înainte să întrebe:

— Cum o duci?

Paxton ridică din umeri.

Cei doi umplură tăcerea cu alcool, privind oglinda din spatele şirului de sticle.

— Dobbs m-a pus să vorbesc cu tine. Ca să fie sigur că totul e în ordine.

Paxton repetă gestul, hotărând ca de acum încolo să comunice numai aşa.

— Să ştii că i-a făcut vânt, continuă Dakota şi se întoarse să privească spre celălalt capăt al barului, neriscând să se uite în ochii lui nici măcar prin intermediul oglinzii. Ştiu că ai ţinut la ea şi, fără glumă, tipa e dată naibii. Sunt mândră de tine. Dar gata, Dobbs i-a dat cu şutul. Chiar vrei să păţeşti şi tu la fel?

Paxton se întoarse spre ea.

— E o ameninţare?

— Nu e din partea lui Dobbs. E din partea mea. Îţi vorbesc ca între prieteni. Toată chestia asta…

Dakota ridică paharul şi luă o înghiţitură zdravănă. Deşi nu băuse tot, îi făcu semn barmanului să-i mai aducă unul. În timp ce barmanul i-l pregătea, Dakota se aplecă spre Paxton.

— Toată chestia asta e mai complicată decât crezi tu. De aia şefii vor mai mult decât orice să nu vorbeşti. Aşa că îţi spun, ca între prieteni: ţine-ţi gura, nu face valuri şi ai s-o duci bine. Înţelegi?

— Asta numeşti tu bine?

— Ai fost afară în ultima vreme? E mult mai bine aici decât acolo.

Paxton încuviinţă din cap, vrând, dar neputând s-o contrazică. Dădu pe gât paharul de vodcă şi comandă altul. Ca şi cum bând tot mai mult ar fi putut s-o facă să-i apară în faţă. Era o prostie, dar mai acceptabilă decât lucrurile la care nu voia să se gândească.

— Ţi-am adus ceva.

Dakota puse mâna pe tejghea şi o apropie de Paxton. Se uită în jur ca să fie sigură că n-o vede nimeni şi ridică mâna, dând la iveală o cutiuţă din plastic cu *oblivion.* O acoperi din nou şi aşteptă ca Paxton s-o ia. Când îl văzu că nu se clinteşte, i-l strecură în buzunarul de la pantaloni.

Paxton n-o opri, doar o întrebă:

— Ai înnebunit? După toată tevatura?

— E ultimul răcnet. 2.0.

— Asta ce dracu' mai înseamnă?

— Că nu poţi să mori după o supradoză, răspunse Dakota zâmbind. Indiferent de cantitatea pe care o iei. Corpul atinge un punct de saturaţie şi elimină restul. Aşa că poţi lua cât pofteşti.

— Ce faci, vrei să mi-o coci? întrebă Paxton intenţionând să scoată cutiuţa din buzunar şi să i-o înapoieze, dar temându-se

să nu-l vadă cineva. Vrei să-mi pierd slujba? Să mă găsească ăştia cu droguri?

— Nici pe departe. Surpriză! Afacerea e a noastră acum. Noi suntem la butoane.

Paxton îşi sprijini capul în mâini, înţelegând acum.

Grupul operativ care nu era grup operativ. Supravegherea lui Warren fără să-l scuture prea mult. Căutarea mărfii fără să-i deranjeze pe traficanţi.

— Deci n-am desfiinţat reţeaua. Doar am înlocuit produsul.

— Hai, Paxton, n-o face pe virtuosul cu mine. Oamenii oricum se droghează, indiferent dacă marfa e a noastră sau a altora. Noi păstrăm reţeaua şi onorăm cererea, având grijă în acelaşi timp ca în campus să fie linişte şi pace. Aşa salvăm vieţile unora şi mai facem un ban. Toată lumea are de câştigat.

— E şi Dobbs băgat în asta?

Dakota îşi încreţi buza de sus.

— Tu ce crezi?

Paxton luă paharul şi-l dădu pe gât, alcoolul nereuşind să-l ardă cât şi-ar fi dorit.

— De ce-mi spui toate astea?

Dakota primi al doilea pahar, îl goli pe primul şi i-l dădu barmanului. După ce barmanul se îndepărtă, se aplecă spre Paxton şi şopti:

— Fiindcă acum ştim că putem avea încredere în tine. Ai ales corect. Ne-ai ales pe noi. Ţi-am spus doar că avem şi unele avantaje. Acum nu mă face să-mi schimb părerea despre tine, OK, Paxy?

Paxton voia să scoată cutiuţa din buzunar. Voia să i-o arunce în faţă. Voia să urle. Voia s-o ia la fugă şi să sară de la balcon peste Zona de Agrement, să plutească cele trei etaje până la pământ, unde să-şi rupă gâtul. Voia să facă orice, mai puţin ceea ce hotărî într-un final să facă: să se ridice şi să plece. Când ajunse la uşă, Dakota strigă după el:

— Fă doar ce trebuie, domnule angajat-model!

PAXTON

Paxton se trezi, îşi trase pe el tricoul albastru, îşi verifică telefonul şi, negăsind niciun mesaj de la Zinnia, se îndreptă fără tragere de inimă spre Admin, se prezentă la serviciu şi ieşi în

patrulare pe promenadă, înainte şi înapoi, până obosi, se aşeză un pic, apoi continuă să patruleze până la sfârşitul turei, după care intră într-un pub şi bău bere, apoi se întoarse în cameră şi încercă să doarmă şi să nu se gândească la cutiuţa cu *oblivion* din sertarul de lângă chiuvetă, scriind şi ştergând mesaje către Zinnia, pe care nu le expedie.

PAXTON

Paxton se trezi, îşi trase pe el tricoul albastru, îşi verifică telefonul şi, negăsind niciun mesaj de la Zinnia, se îndreptă fără tragere de inimă spre Admin, se prezentă la serviciu şi ieşi în patrulare pe promenadă, înainte şi înapoi, până obosi, se opri să mănânce la CloudBurger, apoi continuă să patruleze până la sfârşitul turei, după care se întoarse în cameră şi se uită la televizor, încercând să găsească destulă energie în el ca să se ridice în picioare, să meargă până la sertarul de lângă chiuvetă, să scoată cutiuţa cu *oblivion* şi s-o golească în chiuvetă, dar până la urmă adormi.

PAXTON

Paxton se trezi, îşi trase pe el tricoul albastru, îşi verifică telefonul şi, negăsind niciun mesaj de la Zinnia, se îndreptă fără tragere de inimă spre Admin, se prezentă la serviciu şi ieşi în patrulare pe promenadă, înainte şi înapoi, până obosi, se aşeză un pic, apoi continuă să patruleze până la sfârşitul turei, după care intră în cinematograf, unde îşi închipui că Zinnia stă pe scaunul gol de lângă el şi, fiindcă tot filmul privi ecranul, aproape că-i veni să creadă că Zinnia era acolo, apoi se întoarse în cameră şi o sună, dar numărul era deconectat.

ÎNŞTIINŢARE DE LA BIROUL DE BREVETE SUA

În conformitate cu articolul 16-A din regulamentul Biroului de Brevete SUA, vă expediem o copie a refuzului provizoriu privind Oul Perfect, revendicat de o altă entitate corporatistă care a lansat pe piaţă şi comercializează un produs similar, CloudEgg[{18}]. Pentru a contesta această hotărâre a Biroului, vă sfătuim să

angajaţi un avocat specializat în brevete, care poate depune o contestaţie urmând căile juridice corespunzătoare.

CLOUDEGG!

O tânără în bucătărie, imagini alb-negru. Perete acoperit cu faianţă, ca în pasajele subterane, masă de marmură, oale din aramă, atârnate de perete.

În faţa ei e un bol. Femeia sparge ouăle fierte tari şi le cojeşte grosolan, înţepându-se la degete, bucăţi de coajă sărind în toate părţile.

Femeia se uită în camera de luat vederi, nervoasă.

FEMEIA: Trebuie să existe şi o altă cale!

Ecranul trece brusc de la alb-negru la culori strălucitoare. Imaginea îngheaţă.

VOCE DIN OFF: Există!

Un dispozitiv ovoidal se învârteşte pe un suport. Mai mare decât un ou, cu un semn pe mijloc.

VOCE DIN OFF: Vă prezentăm Cloudegg!

Femeia ia dispozitivul, îl deschide, pune oul înăuntru şi introduce dispozitivul în cuptorul cu microunde.

VOCE DIN OFF: Cloudegg vă pregăteşte oul exact cum îl doriţi, de fiecare dată.

Schimbare de cadru – o oală în care fierbe apa. Se aude o sonerie şi pe ecran apare un cerc roşu tăiat de o bară oblică.

VOCE DIN OFF: Nu mai trebuie să vă bateţi capul cu metode aproximative de gătit. Iar când oul e gata...

Schimbare de cadru – femeia scoate dispozitivul din cuptor, îl deschide şi oul se cojeşte perfect, albuşul lucind ca o piatră preţioasă.

VOCE DIN OFF: Curăţatul e floare la ureche!

Schimbare de cadru – un şir lung de dispozitive ovoidale într-o diversitate de culori primare.

VOCE DIN OFF: Disponibile în magazinul Cloud, acum!

PAXTON

Paxton se trezi, îşi trase pe el tricoul albastru, merse fără tragere de inimă la Admin, se prezentă la serviciu şi ieşi în patrulare pe promenadă, înainte şi înapoi, până obosi, se întoarse în cameră, deschise sertarul de lângă chiuvetă, luă cutiuţa cu *oblivion* şi îşi puse pe limbă o doză de mărimea unui timbru poştal, apoi încă una şi încă una şi încă una, până când simţi gust de cireşe de laborator în gură, se apropie cu paşi împleticiţi de canapea şi se abandonă îmbrăţişării ei calde, prăbuşindu-se într-o prăpastie fără fund.

PAXTON

Paxton se trezi cu capul doldora de bumbac ud. Se apropie împleticit de chiuvetă, unde găsi cutiuţa goală; de-abia acum îşi dădu seama cât luase. O clipă se consideră norocos că încă trăia, apoi îşi aminti că era vorba de o versiune neletală şi se întrebă dacă ştiuse lucrul ăsta când se îndopase cu *oblivion* seara trecută.

Îşi clăti gura ca să scape de gustul de cireşe şi se bucură că nu mai avea *oblivion,* dar se şi întrebă dacă mai putea face rost. Gândul îl făcea să uite mai uşor de înştiinţarea primită de la biroul de brevete.

Înainte de a se hotărî ce să facă în privinţa drogului, ceasul îl anunţă că mai are puţin şi întârzie la lucru. Îşi trase pe el tricoul albastru, simţind cum îl dor muşchii, şi plecă spre Admin.

— Hei! strigă Dakota când îl văzu în sala mare.

Paxton se întoarse spre ea. Dakota se apropia cu paşi mari, în noua ei uniformă bej, care o făcea să pară mai înaltă. Paxton se

întrebă dacă zâmbetul avea legătură cu uniforma. Era prima oară când o vedea zâmbind aşa.

— Îmi faci o favoare? îl întrebă Dakota când ajunse lângă el.

— De ce nu? zise Paxton ridicând din umeri.

Femeia îi întinse un plic alb, mic.

— Du asta la centrul de procesare a deşeurilor. Ai fost vreodată în acea parte a lumii?

— Nu.

— Am tot aşteptat să te duc acolo, spuse Dakota şi îl plesni uşor peste braţ. Mulţumesc, colega. Ascultă, ce-ar fi să bem un pahar împreună, cât de curând?

Femeia zâmbi şi arătă cu degetul spre noua uniformă.

— Continuă să faci ce trebuie şi vei fi următorul.

— Ar fi minunat, replică Paxton, departe de a-i accepta invitaţia.

Se întoarse şi o porni spre lift, bucuros că scapă de ea, de sala mare, de-abia aşteptând să colinde de capul lui prin campus, fiindcă măcar aşa era singur. Înconjurat de sute de oameni, putea fi singur.

Luă tramvaiul până la Recepţie, de unde se urcă în altul, gol, care mergea la centrul de procesare a deşeurilor. Acolo, ajunse într-un hol din beton, mobilat simplu, unde un tânăr asiatic, în tricou albastru, aşezat la un birou, îl salută dând din cap. Paxton îi arătă plicul.

— Trebuie să-l predau.

— Eşti în sistem, spuse tânărul privindu-şi ceasul. Ia-o drept înainte.

Paxton îşi privi şi el ceasul. *Etajul 2, camera 2B.* Luă liftul şi merse pe coridoarele şerpuite până găsi camera. Înăuntru era un individ în vârstă care stătea la un birou. Tipul mormăi ceva când Paxton îi lăsă plicul. Paxton ieşi, apoi merse înapoi, pe coridoare, până ajunse la lift.

În celălalt capăt al holului, văzu un bărbat în tricoul verde, care mătura încet podeaua lucioasă.

Bărbatul i se părea cunoscut.

Liftul se opri în faţa lui, uşa se deschise, Paxton dădu să urce, dar se răzgândi, lăsă uşa să se închidă şi se întoarse. Bărbatul ridică ochii. O secundă se dovedi suficientă. Avea părul mai lung şi smocuri pe faţă care se doreau a fi barbă, Paxton însă îl recunoscu.

Rick, individul care o atacase pe Zinnia în spital.

Bărbatul îl recunoscu şi el fiindcă lăsă mătura şi o rupse la fugă pe coridor. Paxton se luă după el, făcu un viraj la stânga şi-l văzu cum se uită speriat în spate, înainte să-şi treacă ceasul peste discul de lângă o casă a scării şi să dispară pe trepte în jos. Paxton ajunse şi el acolo, încercă să intre, dar discul se înroşi.

Încercă din nou. Tot roşu. Trase de mânerul uşii, apoi se împinse în ea. O dată, de două ori, de trei ori, până îi amorţi umărul. Când înţelese că nu poate intra, clocotind de furie, se duse glonţ la Admin şi dădu buzna în biroul lui Dobbs fără să mai ciocănească la uşă.

Dobbs vorbea cu un agent de pază tânăr şi se arătă indignat că e întrerupt, dar, când văzu faţa lui Paxton, se înmuie, parcă ştiind ce urmează. Îi făcu semn recrutului să plece.

Paxton aşteptă până când tânărul ieşi şi închise uşa.

— Mi-aţi spus că l-aţi concediat.

Dobbs inspiră, expiră şi îşi apropie palmele, apăsându-şi buricele degetelor.

— Ai fost de acord ca femeia ta să treacă totul cu vederea. La fel am făcut şi noi. E mai bine pentru toată lumea.

— Mai bine, hm! V-aţi dat cuvântul.

Dobbs se ridică în picioare, iar Paxton făcu un pas înapoi.

— Ascultă aici. Are o slujbă de rahat şi în general e izolat de restul angajaţilor. S-a rezolvat.

— Dar de ce aşa?

— Paxton…

— Îmi sunteţi dator cu un răspuns.

— Nu-ţi sunt dator cu…

— Nu plec până nu-mi spuneţi.

Dobbs oftă. Privi în jur de parcă ar fi vrut să găsească o cale de scăpare. Când văzu că nu găseşte, răspunse:

— Dacă-l concediez, trebuie să spun care e motivul. Dacă spun că a fost vorba de o agresiune, trebuie să înaintez un raport, după care trebuie să explic de ce s-a înregistrat încă un incident în campusul de care răspund. Ultimele luni au fost pline aici, iar statisticile nu sunt în favoarea mea. Nu ne putem permite să mai turnăm rahat peste grămada de rahat pe care o avem deja.

— Atunci ce facem? Muşamalizăm totul? Închidem ochii?

— Ascultă-mă bine, zise Dobbs, ocolind biroul şi venind atât de aproape de Paxton, încât acesta îi simţi aftershave-ul. Am înţeles că ţi-au crescut acţiunile pe aici, dar să ştii că pentru mine nu înseamnă mare lucru. Nu te pot concedia, dar te pot transfera permanent la filtru. Sau, de ce nu, te pot trimite să-i păzeşti pe ăia de la „cancerul de piele”. Până acum ai fost om de echipă, fiule. Te rog să nu mă dezamăgeşti, da?

Paxton ar fi vrut să se înfurie. Să-l admonesteze pe Dobbs, să-i spună ceva de la obraz, să-l scuture puţin.

Asta ar fi vrut, dar nu putea. În schimb, îşi dorea cu disperare ca Dobbs să înmoaie tonul, să-i spună din nou „fiule”, ca înainte, fiindcă, aşa cum o spusese acum, mai mult îl rănise.

Plecă, strângând pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrau în palme, şi porni în căutarea Dakotei, pentru încă o porţie de fericire cu gust de cireşe.

PAXTON

Paxton cutreieră promenada, gândindu-se la toate lucrurile care nu-i dădeau pace; dar cel mai mult se gândea la gustul cireşelor care-i rămăsese pe limbă. Gustul nu dispărea, cum nu dispărea nici gustul lucrurilor de care ar fi vrut să scape.

Se întrebă ce zi era, bănui că era duminică, dar se uită la ceas şi văzu că era miercuri. Merse în continuare, uitând pe unde trecea. Cineva venit de curând în campus îl întrebă cum poate să ajungă la Zona de Agrement şi, abia după ce-i spuse, îşi dădu seama că-l trimisese în altă parte. Spre sfârşitul turei, se opri la CloudBurger şi, în timp ce mânca, se gândi că acesta era punctul culminant al zilei. Uitând din nou ce zi anume.

Miercuri.

Când ieşi din local, o siluetă micuţă îi tăie drumul. Capul pleşuv şi pielea de alabastru, ca şi statura o făceau să arate ca un extraterestru. Purta un tricou roşu şi, după felul în care mergea, părea agitată. Cu ochii în patru, cu muşchii încordaţi. Paxton crezu că drogul îi joacă feste, dar privind-o mai atent pe femeia care se îndepărta, îşi zise că nu avea cum să uite pe cineva care-l ameninţase cu pistolul.

Ember părea că nu-l observase, lucru care-l deranja. Măcar o privire să-i arunce. Atât de puţin mai conta el? Nu era răspunsul

corect, dar aşa se simţea, drept care porni în urmărirea ei, atingând obiectul din buzunar ca să se asigure că e acolo.

Ember urcă în tramvai, Paxton făcu la fel, dar pe cealaltă parte, oprindu-se în mijloc de parcă ar fi invitat-o *Uită-te la mine,* femeia însă rămase cu capul plecat, ascunzându-şi faţa.

Ember coborî la Admin şi se aşeză la coadă în faţa unui chioşc, în spatele a vreo zece persoane. Paxton se opri lângă ea. Ember se uită la el şi înlemni, apoi privi înainte. Închise ochii, de parcă s-ar fi rugat să dispară.

— Salut! zise Paxton.

O abordare caraghioasă, dar singura la care se putea gândi în acel moment.

Ember oftă adânc. Şi se gârbovi.

— Bineînţeles, îngăimă ea. Bineînţeles.

— Până la urmă ai trecut testul.

— Dintre toţi oamenii… După cât am investit în asta…

Paxton o prinse de braţ, strângând-o cât să nu atragă atenţia.

— Să mergem, spuse el.

Crezu că femeia va opune rezistenţă, dar nu. Recunoscuse privirea ei. Aceeaşi privire pe care el o vedea în oglindă în fiecare dimineaţă: înfrângere totală, absolută. Îl lăsă s-o ducă de colo până colo, ca pe o păpuşă, până la lift, unde Paxton îşi trecu ceasul peste disc şi urcară spre sala mare.

Paxton coborî primul, ţinând-o în continuare de braţ. La celălalt capăt al coridorului, uşa sălii mari era deschisă şi se vedeau mişunând agenţii de pază.

Între lift şi sala mare se înşirau şase birouri. Unul dintre ele era gol de obicei, fiind folosit de alte departamente pentru a discuta diverse probleme cu echipa de pază şi securitate.

A treia uşă pe stânga.

Ember îşi târşâia picioarele pe lângă el.

— Încotro?

Paxton se gândi s-o ducă în sala mare. Să vadă reacţia Dakotei şi a lui Dobbs când îşi vor da seama de noua lui ispravă. Prinsese un duşman. Poate că Dobbs îi va spune din nou „fiule”. Poate chiar ţinea la el.

Când ajunseră la jumătatea coridorului, Paxton se opri în faţa biroului gol şi deschise uşa. Îi făcu semn să intre. Înăuntru se găseau o masă cu o tabletă fixată de ea şi, de-o parte şi de alta, câte un scaun.

Pe un perete scria cu litere cursive: DATORITĂ VOUĂ TOTUL E POSIBIL!

Ember cercetă din ochi camera şi, când Paxton închise uşa şi aprinse lumina, se retrase într-un colţ, apărându-se cu mâinile, brusc îngrozită că fusese vârâtă într-o cameră fără ferestre de un bărbat pe care nu-l cunoştea. Un bărbat pe care-l ameninţase cu pistolul.

— Stai jos.

Ember se apropie încet de masă, fără să-şi ia ochii de la el, şi se aşeză de parcă scaunul ar fi fost conectat la o bombă ce putea exploda la cea mai mică atingere. Paxton luă loc în faţa ei. Teama se transformă în derută şi Ember se uită la el ca la o pictură abstractă. Ceva ce trebuia descifrat.

— Arăţi altfel, remarcă ea. Mai rău.

Paxton răspunse ridicând din umeri.

— Mulţumesc.

Ember privi în jur.

— Femeia cu care erai… Unde e?

— N-ai avut dreptate.

— Poftim?

— În privinţa cărţilor. Avem exemplare din *Fahrenheit 451.* Avem şi *Povestea slujitoarei.* Cloud nu le-a pus la index. Doar că nu le comandă nimeni. Cloud nu stochează marfă nevandabilă. Ăsta-i comerţul. Ce dictează piaţa.

Ember dădu să spună ceva – *Mai contează acum?* –, dar se opri.

— Dar cred că nu mai contează dacă ai avut sau nu dreptate, continuă Paxton. Ideea e că oamenii nu au ascultat. Nu fiindcă li s-a ascuns ceva, ci fiindcă n-au vrut să ştie.

Ember îşi schimbă poziţia pe scaun.

— De ce aici? întrebă Paxton. Ai mai încercat să intri aici. N-a mers. De ce nu te-ai dus la altă sucursală?

— Ce-i asta? Psihoterapie? Interogatoriu? Vrei să afli povestea vieţii mele?

— Răspunde la întrebare.

Ember oftă.

— Părinţii mei au avut o cafenea la câteva orăşele distanţă de aici. Un orăşel drăguţ. Acolo am crescut. Când a apărut MotherCloud, toate localităţile din jur s-au ofilit şi au murit. Ca şi cafeneaua noastră. Ca şi părinţii mei, adăugă ea şi îşi privi

mâinile lăsate în poală. Poţi să-i spui o chestie personală. Poate prea personală… De ce m-ai adus aici?

— Ce voiai să faci?

— Acum nu mai are importanţă.

— Spune-mi, zise el dintr-o suflare. Unde e chibritul?

— Nu l-am adus.

Paxton izbucni în râs.

— Glumeşti! Ai reuşit să intri aici şi nu l-ai adus?

— Eşti nebun? Să mă prindă cu el la intrare? Ştii ce mi-ar fi făcut? Tot încerc să găsesc o cale de a-l aduce. În rest, am aşteptat ocazia să stric ceva, spuse Ember şi oftă, privind pe lângă Paxton. Nicio şansă. Locul ăsta e impenetrabil.

Paxton băgă mâna în buzunar. Da, era acolo. Scoase stickul şi-l întoarse pe-o parte şi pe alta, trecându-şi degetele peste plasticul neted. Ember făcu ochii mari, trase adânc aer în piept şi îşi ţinu respiraţia.

Paxton nu ştia de ce-l păstrase. Prima lui intenţie când urcase în maşină fusese să-l arunce pe fereastră. La revenirea în campus, nu atrăsese atenţia – fiind agent de pază, cei de la filtru nici nu se uitaseră la ecran. Avantaje. De-abia în cameră descoperise că încă-l are şi, întrucât era un stick, deci avea cât de cât valoare, preferase să-l vâre în sertarul de lângă chiuvetă în loc să-l arunce la gunoi.

Era doar o bucăţică de plastic. Şi totuşi, îi plăcea să ştie că se află în sertarul de lângă chiuvetă şi, după ce-l văzuse pe Rick, hotărâse să-l poarte cu el, în buzunar, frecându-l cu degetul mare ori de câte ori simţea nevoia să se calmeze şi să se echilibreze.

Pur şi simplu voia să-l ţină aproape. Faptul că avea la el un obiect cu un asemenea potenţial îl făcea să se simtă altfel. Poate nu *bine.* Nu ştia cum. Dar cu certitudine stickul era mai puternic decât părea.

Îl puse pe masă, mai aproape de el decât de ea.

— Ce face?

Ember se aplecă, poate să-l ia, Paxton însă îl acoperi cu mâna.

— E un virus. Dă peste cap sateliţii Cloud. Îi scoate de pe orbită, foarte puţin, fără să observe cineva. Peste câteva săptămâni, sateliţii se prăbuşesc. Cloud paralizează. Informaţiile privind transportul, circulaţia dronelor, sistemele de angajare,

sistemul bancar, totul. Lovitura nu va fi fatală, dar va afecta compania mult timp. Poate atât cât să apară altceva în locul ei.

— Dar multă lume ar avea de suferit. Mulţi şi-ar pierde slujbele. N-ar mai avea unde să stea.

Ember îl privi încrâncenată. Cu ochii mijiţi, cu buzele strânse, îndreptându-se de spate.

— Sistemul e defect. Doar într-un anumit mod poate fi reparat. Îl ardem din temelii şi creăm altul. Nu e loc de milă.

— Dar dacă nu funcţionează?

Ember schiţă un zâmbet.

— Cel puţin am încercat. Nu e mai bine decât nimic?

Paxton simţi o durere în picioare. Şi în spate. Stomacul nu-i dădea pace, balonat după câţi burgeri mâncase. Iar gustul de cireşe nu dispărea nicicum. Măcar dacă i-ar fi plăcut cireşele.

Împinse stickul spre Ember, iar ea îl şi înşfăcă şi îl introduse în tabletă. Atinse uşor ecranul, care rămase închis. Paxton se întinse peste masă şi îşi scană ceasul ca să se pornească tableta.

— Dă-i drumul, şopti el cât să-l audă numai ea.

Ember atinse de mai multe ori ecranul, în timp ce Paxton îşi dorea să se deschidă uşa, să apară Dobbs ca să vadă ce se petrece, neştiind dacă voia să-i împiedice cineva sau doar să vadă ce fac.

Paxton privi în tăcere. Numărând minutele.

Într-un târziu, Ember se lăsă pe spătarul scaunului şi răsuflă adânc.

— Ai terminat?

Ember îi zâmbi, de data aceasta din toată inima, zâmbetul celui care trece printr-o emoţie profundă, plină de înţeles, un zâmbet pe care Paxton ar fi vrut să-l ia cu el oriunde.

— Eşti un erou.

— Nu, răspunse el încet, după care ridică vocea. Nu, nu sunt.

— Ne certăm mai târziu, acum e cazul s-o şterg de-aici.

Ember se ridică şi se îndreptă spre uşă. Paxton o urmă. Nu ştia de ce, dar o urmă. Aşa i se părea corect în această clipă, s-o urmeze. Ember ştia că Paxton vine după ea, dar nu-l opri, lăsându-l s-o însoţească până la lifturi, unde Paxton îşi trecu ceasul peste disc şi amândoi rămaseră în aşteptare. Ember îşi lăsa greutatea când pe un picior, când pe celălalt, de parcă ar fi

vrut s-o ia la fugă. Paxton stătea cu ochii pe capătul opus al culoarului, sperând să nu apară cineva care să-l vadă.

Uşile se deschiseră şi din lift coborâră Dakota şi Dobbs.

Cei doi încremeniră, în uniformele lor bej, ca nişte stane de piatră. Îl salutară scurt pe Paxton, aproape la unison, şi se întoarseră spre Ember, uitându-se atent la ea, străduindu-se să-şi aducă aminte dacă o mai văzuseră undeva.

Paxton amuţise. Nu ştia ce să spună. Părea că se detaşase de propria persoană şi acum se privea cum stătea acolo, lângă Ember, iar Dakota şi Dobbs ştiau, ştiau pur şi simplu, ce se întâmplase.

Piesa se sfârşise. Venise momentul să plece. Să meargă pe urmele Zinniei.

Dakota dădu să spună ceva, dar Paxton tuşi ca să scape de nodul din gât.

— E nouă aici. S-a rătăcit. O duc înapoi, în hol, rosti el.

Dobbs încuviinţă.

— Întoarce-te când termini. Avem ceva de discutat.

Paxton dădu din cap, îşi ţinu respiraţia şi nu expiră decât după ce urcă în lift alături de Ember, uşile se închiseră şi ajunseră la tramvai.

În mulţimea îmbrăcată în toate culorile curcubeului, Paxton avea senzaţia că cineva pusese un reflector pe el şi că în orice clipă cei din jur puteau să se întoarcă să-l privească, dar nu se întâmplă nimic. Paxton era doar un simplu tricou care se deplasa dintr-un loc într-altul. Ember stătea lângă el, încruntată, aproape vibrând, ca şi cum şi-ar fi impus să nu fie prinsă.

Urcară în tramvai şi merseră până la Recepţie. Fiind în albastru, nimeni nu-i dădu atenţie lui Paxton în timp ce acesta se îndrepta, împreună cu Ember, spre dreptunghiul de lumină albă, spre lumea de afară, unde căldura se ridica în valuri, urâţind peisajul. Într-un târziu, ajunseră la pragul dintre întuneric şi lumina soarelui. Era august, uşor de uitat când nu ieşeai niciodată din campus, aşa că soarele îi înroşi pielea de îndată ce-i atinse antebraţele goale.

În spate, Paxton simţi sărutul răcoros al curentului de aer care răzbătea din interiorul clădirii, împreună cu tot ce-şi putea dori cineva, disponibil doar la atingerea unui buton.

Un pat, un acoperiş şi o slujbă pe viaţă.

În faţa lui se întindea lumea largă, plată, plină de orăşele moarte, fără speranţe sau promisiuni, doar cu certitudinea deshidratării şi a morţii pe lungul drum către ceva ce putea fi o iluzie.

Poate că era la fel de simplu ca şi plecarea lui. Poate că acela era primul pas. Chibritul fatal care, în timp şi cu suficient oxigen, putea arde totul din temelii.

Oare ceva atât de mare putea fi atât de fragil?

Ember se opri în lumina soarelui, se întoarse şi-l privi lung. Genul de privire care te face, deopotrivă, şi mai mare, şi mai mic. Care te face să-ţi recunoşti greşeala, dar te şi umple de speranţa că mai ai timp s-o îndrepţi.

— Vii? întrebă Ember, dar Paxton de-abia o auzi peste vocea Zinniei care-i şoptea la ureche.

MULŢUMIRI

Ţineţi-vă bine. Sunt o mulţime de persoane cărora trebuie să le mulţumesc. În primul rând, agentului meu literar, Josh Getzler. Acesta e proiectul care ne-a adus împreună. Josh a crezut în el încă de când scrisesem prima secţiune şi aveam doar un plan vag în minte. Sfaturile lui au fost incredibile. Mulţumiri şi strălucitului său asistent, Jonathan Cobb (care mi-a sugerat tonul pe care ar trebui să-l aibă cartea), ca şi întregului personal de la HSG Agency, cu o menţiune specială pentru Soumeya Roberts, care a depus eforturi susţinute ca să vândă această carte în lumea întreagă, şi pentru Ellen Goff, responsabilă cu contractele internaţionale.

Mulţumiri redactorului de carte, Julian Pavia, un expert în arta narativă, care m-a îndemnat să revin asupra manuscrisului şi să-l fac mai bun. Şi asistentei lui, Angeline Rodriguez, care m-a fericit cu perspicacitatea ei fantastică şi, în plus, a coordonat cu eficienţă activitatea celorlalţi asistenţi – asigurându-se că totul e bine. Am mare noroc să colaborez cu o echipă atât de talentată şi de entuziastă precum cea de la Crown – mulţumiri din inimă lui Annsley Rosner, Rachel Rokicki, Julie Cepler, Kathleen Quinlan şi Sarah C. Breivogel. Le rămân îndatorat agenţilor literari şi redactorilor din toată lumea care au crezut în această carte, cu precădere lui Bill Scott-Kerr şi echipei de la Transworld.

Mulţumiri şi agentului meu de film, Lucy Stille, pentru sfaturile date de-a lungul unui proces palpitant, uimitor. Şi lui Ron Howard, Brian Grazer şi întregii echipe de la Imagine Entertainment pentru că au crezut în această carte, cu o menţiune specială pentru Katie Donahoe, pentru sfaturile şi ajutorul ei.

Mulţumiri părinţilor mei şi rudelor mele prin alianţă. Nu exagerez deloc când spun că m-au ajutat enorm în cariera de scriitor cu dragostea şi sprijinul lor neţărmurit – inclusiv recomandând cărţile mele prietenilor şi rudelor şi având grijă de copilul meu.

Poate că cea mai importantă persoană căreia îi sunt recunoscător este soţia mea, pentru care cuvintele sunt prea sărace. Amanda m-a ajutat necondiţionat cu mintea ei ascuţită, din prima zi, şi a făcut mari sacrificii ca să mă pot dedica

scrisului. Rămân, din ziua în care am întâlnit-o, la fel de fascinat de inteligenţa, umorul şi bunătatea ei.

Îi mulţumesc fiicei mele, pentru care în fiecare zi vreau să fiu şi mai bun, pentru care vreau o lume mai bună, pentru care vreau să scriu genul de carte care, sper eu, ne îndreaptă în direcţia corectă.

La final, câteva cuvinte despre dedicaţie: Maria Fernandes a lucrat cu jumătate de normă în trei localuri Dunkin' Donuts din New Jersey. În 2014, în timp ce dormea în maşină, în pauza dintre ture, a murit accidental, asfixiată de gazele toxice. Se chinuia să achite chiria de 550 de dolari pe lună pentru apartamentul ei de la subsol. În acelaşi an, conform ziarului *Boston Globe,* directorul general al mărcilor Dunkin', Nigel Travis, a făcut un profit de 10,2 milioane de dolari. Mai mult decât oricine şi orice, la baza acestei cărţi stă povestea Mariei.

ARMADA

// science fiction / fantasy / thriller

Un thriller despre viitorul apropiat, în care Big Brother face pereche cu Big Tech și transformă lumea într-un panoptic incredibil de verosimil și de înfricoșător.

Pax nu și-a imaginat niciodată că va lucra pentru Cloud, gigantul tehnologic care a înghițit mare parte din economia americană, cu atât mai puțin că va locui la sediul lor ultramodern, plin de birouri open space, magazii imense și săli de relaxare.

Zinnia nu și-a imaginat niciodată că se va infiltra în Cloud. Dar a reușit și, din interior, încearcă să afle secretele întunecate ale companiei. Iar Paxton, cu speranțele și fricile lui obișnuite, pare a fi doar un pion în schema ei, numai bun de sacrificat.

„O satiră dură a consumerismului contemporan."
Waterstones

„Un blockbuster literar!"
Observer

„Un thriller orwellian."
Publishers Weekly

ARMADA
powered by
NEMIRA

[1] Nor – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[2] Sucursală Cloud - în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[3] Vedere spre râu – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[4] Închiriere rapidă – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[5] Tetrahidrocannabinol, cea mai importantă substanţă din compoziţia marijuanei (n. tr.).
[6] Cârciumăreasă – în lb. lat. *Zinnia elegans* (n. tr.).
[7] Federal Deposit Insurance Corporation – Corporaţia Federală de Asigurare a Depozitelor Bancare (n. tr.).
[8] Realitate virtuală (n. tr.).
[9] Pasărea cu rotoare, termen argotic pentru elicopter – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[10] Uitare – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[11] Cel mai mare dezastru industrial din istoria oraşului New York şi unul dintre cele mai mari din istoria SUA (25 martie 1911) (n. tr.).
[12] Schelet – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[13] În engleză, *Garden State,* denumire sub care mai este cunoscut statul New Jersey (n. tr.).
[14] Tehnică de autoapărare folosită pentru prima dată de armata israeliană în anii 1940 şi bazată pe dezvoltarea reflexelor în situaţii-limită (n. tr.).
[15] Biblia, Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1975, p. 1184 (n. tr.).
[16] Parc naţional din Tanzania (n. tr.).
[17] EnergieCloud – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
[18] OulCloud – în lb. engl. în orig. (n. tr.).